

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A FATE INKED IN BLOOD

SAGA OF THE UNFATED
BOOK ONE

DANIELLE L.
USA TODAY BESTSELLING AUTHOR OF THE BRIDGE KINGDOM
JENSEN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

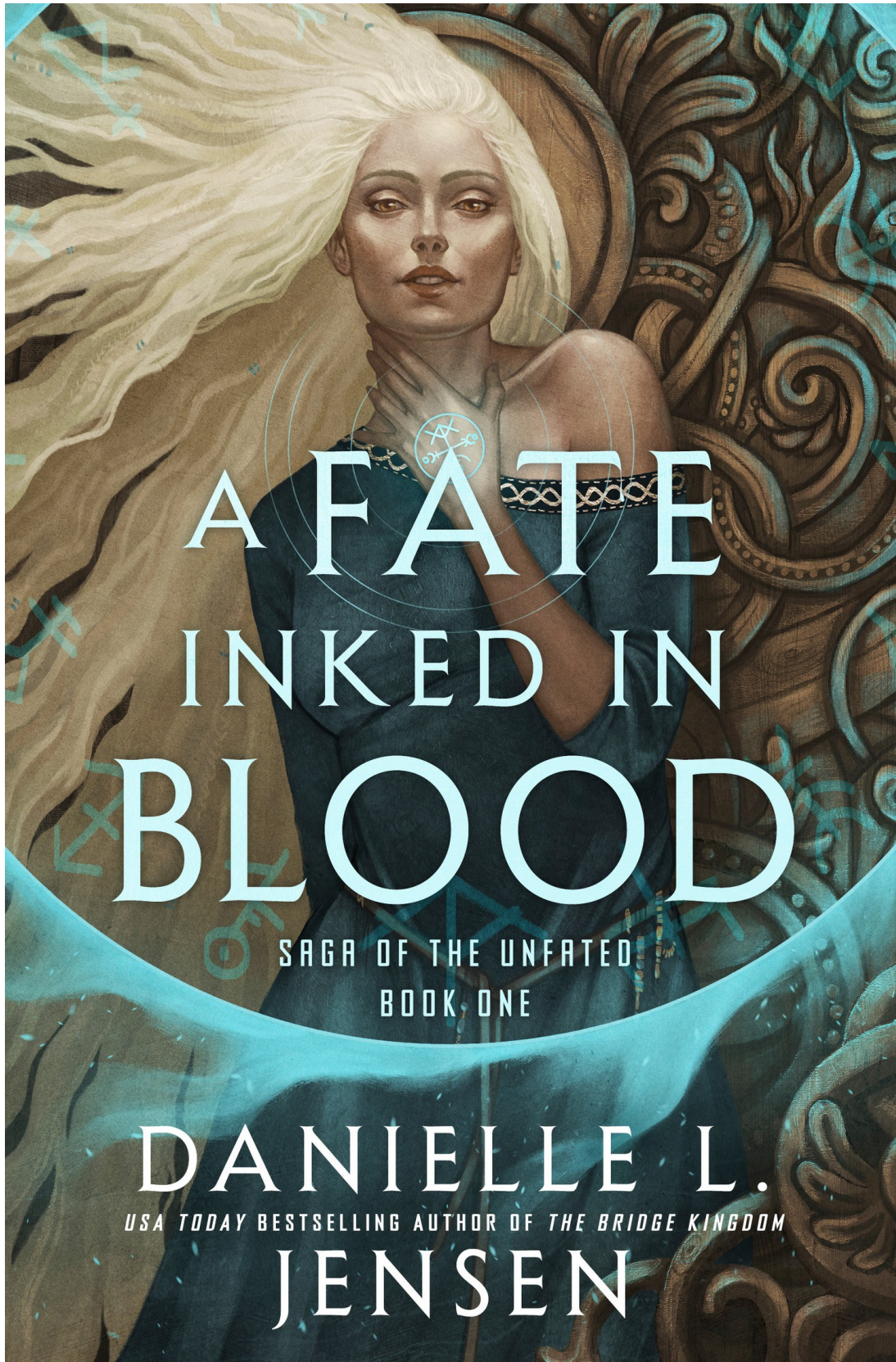
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

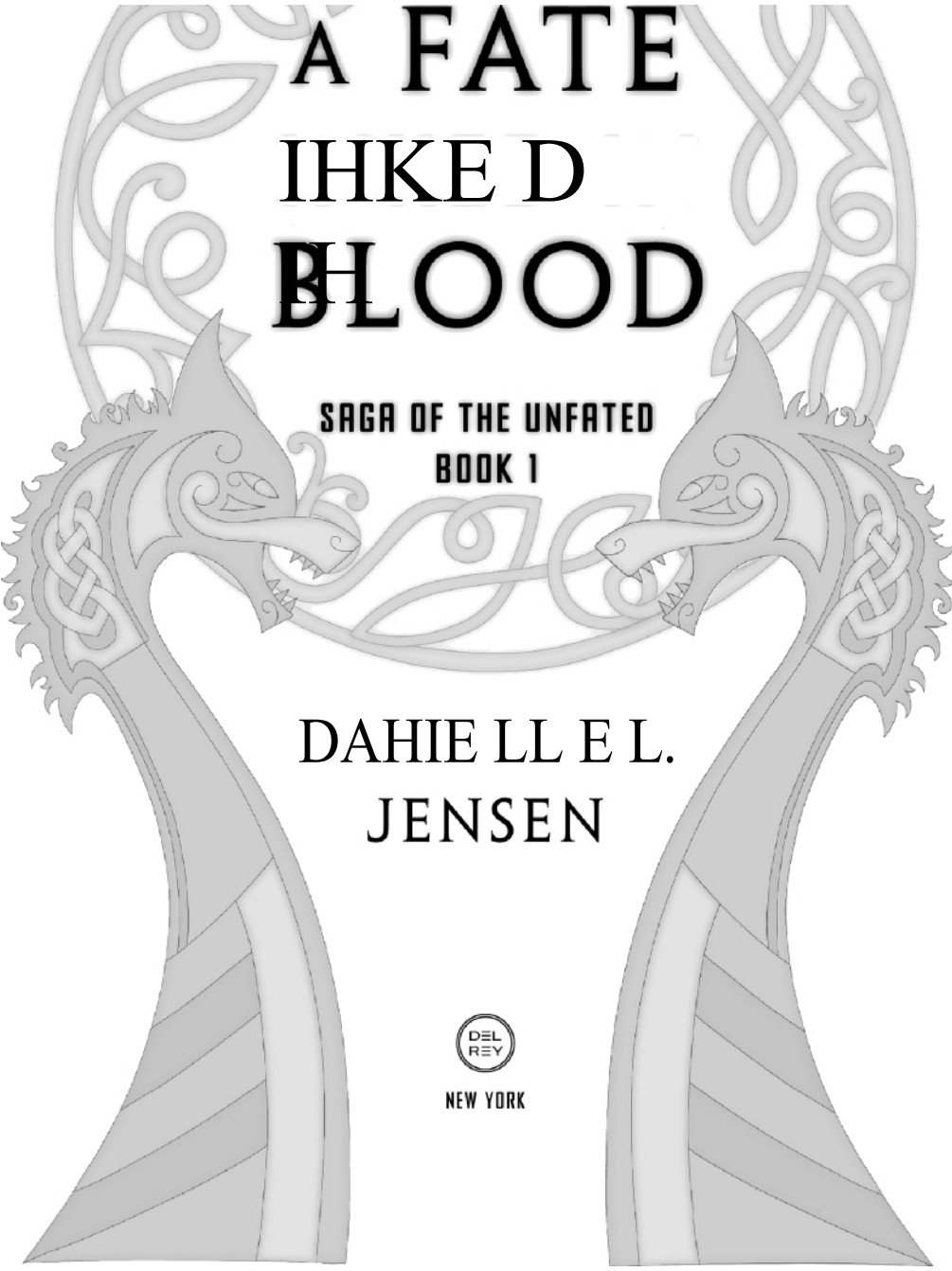
Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

A FATE IHKE D BLOOD

SAGA OF THE UNFATED
BOOK 1

DAHIE LL E L.
JENSEN

NEW YORK

Kanla Mürekkeplenmiş Bir Kader bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, karakterler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Copyright © 2024 by Danielle L. Jensen

Tüm hakları saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde, Penguin Random House LLC, New York'un bir bölümü olan Random House'un bir baskısı olan Del Rey tarafından yayınlanmıştır.

DEL REY ve CIRCLE kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

Ciltli ISBN 9780593599839

Ebook ISBN 9780593599846

Uluslararası baskı

ISBN978059372

4750 [randomhousebooks.com](https://www.randomhousebooks.com)

Kitap tasarımı Sara Bereta tarafından yapılmış, e-kitap için uyarlanmıştır

Kapak tasarımı: Ella Laytham

Kapak illüstrasyonu: Eleonor

Piteira

ep_prh_6.2_146236082_c0_r0

İçindekiler

Kapak

Başlık Sayfası

Telif Hakkı

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Adanmışlık

Teşekkür

Yazan: Danielle L.

Jensen Yazar Hakkında

M Annem kocama iyi bir eş olabilmem için bana pek çok beceri öğretti. Yemek yapmayı ve temizlik yapmayı. Nasıl dokuma ve dikiş yapılacağını. Nerede avlanacağımı ve toplayacağımı. O daha iyi olurdu

Asitli bir dili olan kısa zekalı bir ayyaş olduğunu kanıtladığında kocamı bıçaklamamak için gereken itidali bana öğretti...

Çünkü bugün öfkem fena halde sınanıyordu.

"Ne yapıyorsun sen?" Vragi omzuma doğru eğilirken nefesi bal likörü kokuyordu.

"Tam olarak görüldüğü gibi." Bıçağımın ucunu balığın karnında gezdirdim, iç organları dışa doğru dökülüyordu. "Avı temizliyorum."

Vragi öfkeli bir nefesle bıçağı elimden çekip aldı, neredeyse avucumu kesiyordu. Başka bir balığı kapıp karnını açtı, iç organlarını kanlı bir yığın haline getirdikten sonra bıçağımın ucunu tahta bloğa sapladı, tekniği benimkinin aynısıydı. "Gördünüz mü?"

Dişlerimin arasından, her parçam *onun* bağırsaklarını deşmek isterken, "Bir balığın bağırsaklarını nasıl deşeceğimi bilirim," dedim. "Binlerce balığın bağırsağını deştim."

"Bunu yapma şeklinden hoşlanmıyorum." Dudağı kıvrıldı. "Yapma şeklin yanlış. İnsanlar şikayet ediyor."

Bu kadarı doğruydu ama balık bağırsaklarından şikâyetçi değildi.

Sevgili kocam tanrıların bir çocuğuydu, ana rahmine düştüğünde kendisine Njord'un kanından bir damla verilmişti, bu da ona denizdeki yaratıklar üzerinde güçlü bir büyü sağlıyordu. Ancak o büyüsünü halkımıza bakmak için kullanmak yerine, kendi ağlarını doldururken bile diğer balıkçıları avdan mahrum bırakmak için kullandı. Sonra da ağlarını boş tuttuğu insanlardan balıkların değerinin iki katını tahsil etti.

Bunu herkes biliyordu. Ama kimse ona karşı tek kelime etmeye cesaret edemiyordu. O Kurtarıcı Vragi'ydi, on yıl önce ekinler mahvolduğunda Selvegr'i kıtlıktan kurtaran, karınları doyurmak için Kuzey Denizi'nden balık getiren, kimsenin yokluk çekmemesini sağlayan adam.

Herkes ona kahraman diyordu. Belki bir zamanlar öyleydi ama şöhret ve açgözlülük ona bu unvanı kazandıran cömertliği yok etmişti ve şimdi insanlar onu yıllık bir ziyafetle onurlandırırken bile adına tükürüyorlardı. Kimsenin sırtına bıçak saplamamış olmasının en büyük nedeni, kontun korumasına sahip olmasıydı.

Ama tam olarak değil.

"Hepimiz onun büyüüne tekrar ihtiyacımız olabileceğini unutmamalıyız, Freya," dedi annem ben söylenirken. "*Sen* de onun evine zenginlik getirdiğini hatırlasan iyi edersin."

Zenginlik.

Babamın, Vragi'nin evlenme teklifini -benim yüksek sesle karşı çıkmama rağmen- kabul etmesinin nedeni buydu. Ama babam hatasını görecektir kadar yaşamak yerine, düğün gecemde ölmüş, herkesin uğursuzluktan ve uğursuz eşleşmelerden söz etmesine yol açmıştı. Eğer bu gerçekten tanrılardan gelen bir mesaj olsaydı, hiç zahmet etmelerine gerek yoktu: Vragi o iğrenç dilini tüm konukların önünde ağzıma soktuğu andan itibaren bu evliliğin bir lanet olacağını biliyordum.

Geçtiğimiz yıl bana günlük kanıtlar sunmuştu.

Ama onun hakkında başkalarının kulağına acı sözler söylemek zordu, çünkü Vragi anneme karşı cömertti, ağabeyim kontumuzun savaş grubundaki yerini kazanırken onun tüm ihtiyaçlarını karşılıyordu.

Ailem için bunu yapacağım, diye sessizce söyledim, tıpkı evlendiğim gece yaptığım gibi. Ailem için ona katlanacağım. Yüksek sesle, "Daha iyisini yapacağım." dedim. Ve tatmin olmuş görünmediği için, "Senin yönteminle yapacağım Vragi," diye ekledim.

"Göster bana." Bu küçümseme dişlerimin neredeyse kırılacak kadar sıkılmasına neden oldu ama mecburen bir balığın daha bağırsaklarını hızlıca temizledim.

Vragi homurdandı, sonra yanımda yere tükürdü. "Annem haklıymış. -Değeri yeteneğinde olan çirkin bir kadınla evlenmeliydim. Tek yeteneği görünüşü olan güzel bir kadınla değil. Görünüşle balık ayıklanmaz. Görünüş yemek pişirmez. Dış görünüş bebek yapmaz."

Sonuncusuna gelince, görünüşüm asla bunu yapmazdı.

Bana verdiği paranın neredeyse tamamını Güney Denizleri'nden bize gelen tüccarlardan limon suyu ve sünger alarak harcadım ve Vragi çiftleştikten sonra sikinin neden turunc koktuğunu merak ettiyse bile hiç sormadı. Cehaleti uzun sürsün.

"Bir yıl, kadın. Koca bir evlilik ve hizmet yılı ama hâlâ oğlun yok."

Tahtanın üzerine eğildim, düşmek üzere olan öfkeli gözyaşlarımı saklamak için bir balık daha ayıkladım. Bir çocuğu asla bu adama teslim etmezdim. *Asla.* "Bir adak sunacağım." Bu yalan değildi; her döngünün başında adını aldığım tanrıçaya bir kurban sunarak rahmimi boş tutması için ona yalvarırdım. Şimdiye kadar merhametliydi.

Ya öyle ya da şanslıydım.

Vragi düşüncelerimi duymuş gibi örgümü tutup beni ayağa kaldırdı. "Teklif istemiyorum Freya," diye hırladı. "Daha çok çabalamanı istiyorum. İşleri doğru yapmanı istiyorum. Bana istediğimi vermeni istiyorum."

Kafa derim acıdı, sadece örgümün sıkılığı bir avuç saçımı koparmasını engelledi ve öfkem patladı. "Belki de yanlış yapan sensin kocacığım. Kesinlikle öyle hissettiriyor."

Sessizlik havayı kalınlaştırdı.

Akıllı bir kadın bu sözlerden pişmanlık duyardı, ama ben belli ki birinci dereceden bir aptaldım, çünkü diken yavaşça yerine otururken hissettiğim tek şey hınzırca bir zafer parıltısıydı. Vragi'nin yüzü kalın sakalının altında karardı, şakağındaki bir damar mor bir solucan gibi zonkluyordu. Sonra bıçağını yanağıma dayadı, nefesi kesilerek fısıldadı: "Belki de işin sırrı seni daha az güzel yapmaktır, Freya. O zaman başka beceriler öğrenmen gerekecek."

Çelik soğuk ve acımasızdı. Zaferimi sildi ve yerine korkuyu koydu.

Yine de kabul edemezdim. Kırılmama, ağlamama ya da yalvarmama izin veremezdim, çünkü onun zevk aldığı şey buydu: beni alçaltmak. Onun yerine bakışlarına karşılık verdim ve dedim ki, "Yap şunu. Yap Vragi, sonra da köye git ve güzelliğine inat karının yüzünü kestiğini öğrendiklerinde hâlâ ziyafet verip vermeyeceklerini ve seni kahraman ilan edip etmeyeceklerini gör."

Dudağı kıvrıldı. "Bana ihtiyaçları var."

"Bu seni onurlandırmaları gerektiği anlamına gelmez." Ve onun gibi bir narsistin bu onura ihtiyacı vardı.

Zihnindeki çarkların dönüşünü izledim; hiç şüphesiz beni sonuç almadan ne kadar incitebileceğini düşünüyordu. Ama avuçlarımdan süzülen soğuk tere rağmen başka tarafa bakmayı reddettim. Bıçak yanağıma daha sert bastırdı, acıttı ve yükselen paniğimi kontrol etmek için keskin bir nefes aldım.

Duydu.

Vragi sırtıttı, benim küçük zayıflık gösterim onu tatmin etmişti. Saçımı bırakıp bıçağını indirdi. "İşinin başına dön kadın. İşin bitince annene iki balık getir. Belki o sana görevlerini hatırlatır. Bunları bilmemen hem onun hem de babanın suçu" -tükürdü- "dedi."

"Babam hakkında kötü konuşma!" Bıçağımı kaptım, ama Vragi sadece dudak büktü.

"İşte kanıtı," dedi. "Senin bir kız olduğunu unuttu ve seni kardeşin gibi eğitti. Şimdi bir eş yerine, yetişkin bir kadını var."

küçük bir çocuk gibi savaşçı olmaya çalışıyor, sopasını sallıyor ve her ağacı düşmanı olarak hayal ediyor."

Isı göğsümü yaktı, yanaklarımı cehenneme çevirdi. Çünkü yanılmıyordu.

"Belki de suç ortağı oldum," dedi. "Sana çok fazla boş zaman bıraktım, ki tanrılar iyi bir karakteri mahvettiğini bilirler."

İzin verilen tek boş zamanım uyuduğum saatlerdi, ama hiçbir şey söylemedim.

Vragi benden uzaklaşıp suyun kenarına gitti, fiyort güneş ışığında parlıyordu. Elini kaldırarak Njord'un adını çağırdı.

Uzun bir an boyunca hiçbir şey olmadı ve deniz tanrısının sonunda çocuğunun ne kadar boktan bir şey olduğunu fark edip sihrini elinden aldığına dair sessiz bir dua ettim.

Dualar boşa gitti, çünkü bir kalp atışı sonra su titredi. Ve balıklar zıplamaya başladı.

İlk başta sadece birkaç tane vardı, ama sonra düzinelerce ve düzinelerce kişi kendilerini sudan sahile fırlattı, ta ki yüzgeç ve pul yığınları arasından kayaları zar zor görebilene kadar.

"Bu seni meşgul eder." Vragi sıırttı. "Annene sevgilerimi ilet."

O dönüp uzaklaşırken kanlı bıçağım zorlukla kontrol edilen bir öfkeyle titredi.

Kumsalda çırpınan, suya dönmek için can atan balıklara baktım. Ne büyük bir israftı, çünkü burada çürümeden önce satabileceğimizden çok daha fazlası vardı. Ve böyle bir şeyi ilk kez yapmıyordu.

Bir keresinde onu bir balınayı kumsala vururken izlemiştim, ama hayvanın hayatına hemen son vermek yerine, suya geri dönmesine izin vermiş, sadece onu tekrar dışarı çekmek için büyüsünü kullanmıştı. Bunu defalarca yapmıştı, tüm köy onu izliyordu, yapabildiğinin ötesinde hiçbir neden olmadan hayvana işkence ederken gözleri hayranlıkla doluydu.

Olaylar ancak kardeşim kalabalığı yararak balınanın beynine bir balta sapladığında sona ermişti.

geri kalanımızın karkası parçalama işlemine başlamasına izin verdi, kimse görkemli bir ziyafet günü olması gereken günü kutlamadı.

Aynı türden bir pişmanlığı tekrar hissetmeyi reddettim.

Eteklerimi yukarı çekerek balıkların çırpındığı yere koştum, bir tanesini yakalayıp suya attım. Sonra bir tane daha ve bir tane daha, bazıları o kadar ağırdı ki onları tekrar suya sokmak için tüm gücümü harcadım.

Su hattı boyunca ilerleyerek Vragi'nin *avını* denize geri bıraktım, ne zaman yenik düşmüş bir balık bulsam midem bulanıyordu, her ölüm benim kişisel başarısızlığımdı. Ama o kadar çok vardı ki.

Kendini çalıkların arasına atmış, hâlâ canlı bir balık buldum ve onu alıp omzumun üzerinden suya doğru fırlattım.

Bir sıçrama yerine kulaklarım yüksek sesli bir küfürle doldu ve fiyortta beline kadar ayakta durmuş yanağını ovuşturan bir adam bulmak için döndüm. Belli ki balıkla vurmuştum.

"Balık yaralandı mı?" Yaratıktan bir iz ararken, onu kurtarma girişimim sırasında öldürdüğümünden endişelenerek sordum. "Yüzerek uzaklaştı mı?"

Adam yüzünü ovuşturmayı bıraktı ve bana kuşkulu bir bakış attı. "Peki ya ben?"

Balığı aramayı bıraktım ve ona daha yakından baktım, yüzüm anında ısındı. Darbeden kızarmış yanaklarına rağmen endişe verici derecede çekiciydi. Uzun boylu ve geniş omuzluydu, benim yirmi yaşımdan sadece birkaç yaş büyük görünüyordu. Siyah saçlarının yanları kazıtılmış, geri kalanı dövmeli başının arkasında kısa bir kuyruk halinde toplanmıştı. Yüksek elmacık kemikleri ve keskin hatları vardı ve çoğu erkek sakal bırakırken, o sadece birkaç gün usturadan uzak kalmanın izlerini taşıyordu. Gömlek giymiyordu ve kalın kaslarla kaplı çıplak gövdesinden su damlıyordu, güneşten kararmış derisi düzinelerce mürekkepli dövmeyle işaretlenmişti. Kuşkusuz bir savaşçıydı ve silahı olmasa bile önemli bir tehdit olduğundan şüpheleniyordum.

Cevap vermediğimi fark edince kollarımı kavuşturdum. "Ne tür bir aptal buzlar yeni kırılmışken fiyortta yüzer? Donarak ölmeye mi çalışıyorsun?" Ne demek istediğimi vurgulamak için çenemi onun yanından geçen kalın buz kütesine doğru salladım.

"Bu pek de bir özür sayılmaz." Buzu görmezden geldi ve suyun kenarına doğru ilerledi. "Görünüşe göre uçan balıklar donmaktan daha fazla risk altında."

Belli belirsiz aksanını tanıyarak temkinli bir adım geri attım. Nordeland'ın baharın bu kadar erken bir döneminde baskın yapması ender rastlanan bir durumdu ama imkânsız değildi ve fiyortta bir aşağı bir yukarı bakarak drakkar ve adam aradım ama su boştu. Bakışlarımı fiyortun uzak tarafına kaydırarak dağın yamacında yükselen sık ormanı taradım.

Şurada.

Gözüme bir hareket ilişti ve donup kaldım, kaynağı aramaya başladım. Ama o her neyse ortadan kaybolmuştu, muhtemelen küçük bir avdan başka bir şey değildi.

"Eğer sizi ilgilendiren buysa, ben bir akıncı değilim." Suyun içinde dizlerine kadar durdu, dişleri eğlenerek sırtıyordu. "Sadece banyoya ihtiyacı olan bir adamım."

"Öyle diyorsun." Bıçağımı kesme tahtasının üzerinde bıraktığım için kendime lanet ettim. "Bana yalan söylüyor olabilirsin. Arkadaşların katletmek ve yağmalamak için köyüme doğru ilerlerken benim dikkatimi dağıtıyorsun."

Yüzünü buruşturdu. "İyi, iyi. Beni yakaladınız."

"Klan üyelerim bana, 'Sen iyi bir savaşçı değilsin ama çok yakışıklısın, bu yüzden senin görevin fiyort boyunca yüzerek balık atan güzel kadınla flört etmek' dedi. Onun dikkati dağılırsa saldırmak için güvende oluruz' dediler. " İçini çekti. "Bu benim tek görevimdi ve şimdiden fena halde başarısız oldum."

Yanaklarım kızardı ama bir ağabeyle büyümek, aldığım kadarını verebileceğim anlamına geliyordu. "Tabii ki başarısız oldun. Dövüşmekte olduğu kadar flört etmekte de yeteneksizsin."

Başını arkaya eğdi ve güldü, sesi derin ve gürdü ve tüm tetikte ve temkinli kalma niyetime rağmen dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Tanrım, ama çok çekiciydi; sanki Baldur'un kendisi yeraltı dünyasında Hel'in elinden kurtulmuş ve karşımda duruyormuş gibi.

"Sözcüklerle de balıklarla olduğun kadar iyi nişan alıyorsun, kadın," diye cevap verdi, sudan çıkarken omuzları hâlâ neşeyle titriyordu, sırlıklam pantolonu bacaklarının ve kışının sert kaslarına yapıştıyordu. "Çok yaralıyım,

Sonsuza dek fiyordun bu tarafında kalmalıyım, çünkü yoldaşlarım beni asla geri götürmeyecek."

Bu kadar yaklaşıncı ne kadar iri olduğunu anladım; benden omuz omuza daha uzundu ve genişliği benimkinin iki katıydı, deniz suyu damlacıkları kaygan teninden aşağı süzölüyordu. Ona gitmesini, burayı terk etmesini söylemeliydim, çünkü ben evliydim ve burası kocamın toprağıydı, ama bunun yerine ona yukarıdan aşağıya baktım. "Seni tutmak istediğimi sana düşündüren nedir? Kavga edemezsin. Flört edemezsin. Sana doğru atıldıklarında balık bile yakalayamıyorsun."

Bir elini karnının düğümlemiş kaslarına bastırdı ve iki büklüm olmuş gibi yaparak, "Ölümöl bir darbe," dedi. Önümde dizlerinin üzerine çökerek sırtarak başını kaldırdı, güneş gözlerini baharın ilk yaprakları gibi yeşilin bir tonuyla aydınlatıyordu. "İşimi bitirmeden önce, yeteneklerimden tamamen yoksun olmadığımı kanıtlamama izin ver."

Biri bizi böyle görürse, Vragi'ye söylerlerse Hel'e ödetirlerdi. Belki de bunu hak etmişim, çünkü evli bir kadındım. Varlığımın her zerresiyle nefret ettiğim ama ne kadar aksini dilesem de asla kurtulamayacağım bir adamla evliydim. "İlgimi çekebilecek ne gibi yetenekleriniz olabilir?" diye sordum.

Gözlerindeki kıvılcım sıcaklığa dönüştü ve ayak parmaklarım ayakkabılarımın içinde kıvrıldı, "Sana göstersem daha iyi olur. Hayal kırıklığına uğramayacağını düşünüyorum."

Kalbim kaburgalarımnda gümbürdüyordu. Bu yanıştı, son derece yanıştı, ama içimdeki bencil bir damar bunu umursamıyordu. Sonuçlarını umursamadan sadece bu büyüleyici, çekici yabancıyı öpmek istiyordu.

Ama ben öyle biri değildim.

Sertçe yutkundum, bunun devam etmesine izin vermemi isteyen ağırlı, muhtaç arzuyu ittim, bunun yerine bir el uzatıp onu ayağı kaldırdım. Avuç içleri nasırlıydı ve ellerinin arkası, dövüşçü olmadığı iddiasını yalanlayacak şekilde yara bere içindeydi. "Her nereden geliyorsan, kadınlar böyle saçmalıklara kanacak kadar çaresiz ya da aptal olmalı. Yolunuza devam edin."

Reddedilmeme tepki vermesini beklerken nefesimi tutmamak için kendimi zor tuttum, çünkü çok az erkek bunu iyi karşıladı, ama o sadece başını eğdi ve şöyle dedi: "Görünüşe göre ne çaresiz ne de aptalsın, bazılarının söyleyeceğı gibi

benim kaybım." Elimi kaldırdı, parmak eklemlerimi öperken balık kokmasını umursamıyor gibiydi. "Bunun sadece daha çok çabalamam gerektiği anlamına geldiğini söylüyorum, çünkü sen gerçekten de olağanüstü bir kadınsın."

Dudaklarının tenime değmesi bedenimi ürpertti, zihnim o yeşil gözlerin derinliklerinde kayboldu. Elimi bırakarak yüzüme dokunmak için uzandı, başparmağı Vragi'nin bıçağının yanağımda bıraktığı çizgiyi taradı. "Kocan nerede?"

"Evli olduğumu nereden çıkardın?" diye sordum ama o sadece dönüp yamaçtan yukarı, ağaca bağlı olduğunu bile bilmediğim bir ata doğru yürüdü.

Bana dönüp bakmadan önce gömleğini çıkardı. "Yüzüğün. Şimdi, onu nerede bulabilirim?"

İçgüdüsel olarak, sade gümüş bir bant taşıyan elimi eteğimin kıvrımlarına soktum. "Neden onun nerede olduğunu bilmek istiyorsunuz?"

"Çünkü onu öldüreceğim. Seni özgür bir kadın yapacağım, böylece hiçbir edep kaygısı olmadan benimle yatabileceksin," diye cevap verdi ve uzun hayvanın sırtına sallanmadan önce kolanı sıktı. "Başka ne sebep olabilir ki?"

Midem bulandı. "Yapamazsın!"

"*Yapabileceğime* eminim." Atı etrafımda döndürdü. "Dövüşmekte olduğu kadar flört etmekte de yetenekli olduğumu söylemekte haklıydın güzelim. Zavallı piçin iyiliği için bunu çabucak yapacağım ve sonra sen de her arzunun peşinden gitmekte özgür olacaksın."

"Yapmayacaksın!" Vragi'nin zamansız ölümü en sık gördüğüm hayallerden biri olmasına rağmen nefes nefese kaldım. "Bunu yasaklıyorum!"

"Ah." Tekrar etrafımda dönmeye başladı, çirkin kır iğdiş yüksek sesle homurdanıyordu. "O halde uçan bir balığa kurban gitmesini bekleyeceğim. Bunda biraz adalet olacak." Bana türlü vaatlerle dolu bir gülümseme vererek kumsaldan aşağı inmeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?" Bağırdım, alay mı ediyordu yoksa ciddi miydi hâlâ tam olarak emin değildim, *gerçekten* bir akıncı olabileceği ihtimali kafamda canlanıyordu. "Onu öldürecek misin?"

Omzunun üzerinden bakarak sııttı. "Uzun ömürlü olması konusundaki fikrini değiştirdin mi?"

Evet. Ellerimi yumruk yaptım. "Tabii ki hayır."

"Utanç verici."

Bu bir cevap değildi ve eteklerimi kaldırarak atın peşine düştüm. "Nereye gidiyorsun? Köyde ne işin var?"

"Yok," diye seslendi. "Ama Kont Snorri biliyor ve nereye gittiğimi merak ediyordur."

Her parçam yere batmak isterken kayarak durdum, çünkü kardeşim kontun savaşçılarından biriydi. Eğer bu adamla flört ettiğimi öğrenirse... "Kontla birlikte mi gidiyorsun?"

Bana göz kırptı. "Onun gibi bir şey." Sonra topuklarını atının yanlarına gömdü ve dörtnala sahile doğru ilerleyerek beni arkasından bakakaldı.

Urasyonel bir şekilde telaşlandığım için avı bitirmem neredeyse öğlene kadar sürdü. Annem için iki seçme balık seçmeden önce Vragi için arabayı yükledim. O zamana kadar, avımın heyecanı Savaşçıyla karşılaşmamın etkisi azalmış, yerini Vragi'nin yaşadığını, benim onun karısı olduğumu ve onu kızdırdığımı hatırlatan korkunç bir anı almıştı.

Rüzgâr dağlardan aşağı ıslık çalarak iniyor, eriyen karın kokusunu da beraberinde taşıyordu; balık, bağırsak ve kendi utancımın kokusundan uzakta olduğum için memnun bir şekilde içime çektim, her ne kadar üçünün de bir kısmı hâlâ giysilerime yapışmış olsa da. Çam iğneleri botlarımın altında çıtırdıyor, keskin kokularıyla burnumu dolduruyor ve omuzlarımdaki gerginliği hafifletiyordu.

Her şey yolundaydı. Her şey yoluna girecekti. Bu Vragi'yle ilk kavgam değildi ve son da olmayacaktı. Onunla bir yıl geçirmiştım ve bir yıl daha geçirecektim. Ve bir yıl daha.

Ama hayatta kalmaktan *daha fazlasını* yapmak istiyordum. Günlerimin katlanmam gereken zamanlardan daha fazlası olmasını istedim. Onları *yaşamak*, tadını çıkarmak istedim. Tıpkı sahilde bir yabancıyla geçirdiğim o kısacık anda olduğu gibi onlarda da tutku ve heyecan bulmak istiyordum.

Hayatımı zorlaştıran şey istemektir. *İstemekten* vazgeçebilseydim, belki de sahip olduğum şeyde biraz mutluluk bulabilirdim. Bu düşünce aklımdan geçerken bile içim burkuldu, çünkü bu *tam da* annemin söyleyeceği bir şeydi. *Daha fazlasını istemeyi bırak Freya ve sahip olduklarınla yetin.*

Sarılmış balığı sol kolumun altında tutarak eğildim ve bir sopa kaptım. Sopayı önce bir ağaca, sonra diğerine vurarak çevremdeki orman sanki bir akıncı sürüsüyümüş gibi patikada ilerledim ve yetişkin bir kadından çok bir çocuk gibi davrandığımı umursamadım. Balık paketimi bir kalkan gibi kaldırıp hayali saldırıları geri püskürtüyor, nefesim hızlı hızlı kesiliyor, ter şakaklarıma yapışan saçlarımı ıslatıyordu.

Saldırırken ve savunurken kaslarımdaki yanmanın tadını çıkardım, her nefes alışımın tadını çıkardım, sopam bir ağaca her vurduğunda avucumdaki acıdan zevk aldım. Hayalini kurduğum şey buydu: her gün aynı köylülere satmak için fiyordun yanında balık ayıklamak değil, savaşmak. Doğudaki ve batıdaki rakiplerimize karşı akınlarda kontun savaş grubuna katılmayı. Nordelander akıncılarına karşı topraklarımızı savunmak için güçlü durmak ve kılıç kolumun gücüyle zenginlik kazanmak. Sonra kışı ailemle birlikte geçirmek, akın mevsimi tekrar gelene kadar ziyafet çekmek, içmek ve gülmek.

Ağabeyim Geir de aynı hayalin peşinden gitmişti ve bunu gerçekleştirme yolunda ilerliyordu. Ben on dört, o on altı yaşındayken babamız Geir'i Allthing'e getirmiş ve Kont Snorri Geir'e bir kol yüzüğü hediye ederek onu akınlara katılmaya davet etmişti. Şimdi, yirmi iki yaşında olan kardeşim saygı duyulan bir savaşçıydı.

Yine de kardeşimin izinden gitme arzumu dile getirdiğimde, ailem ciddi olduğumu anlayana kadar sözlerim kahkahalarla karşılandı; sonra mizahları sessiz bir dehşete dönüştü.

"Yapamazsın Freya," demişti babam sonunda. "Senin ne olduğunu keşfetmeleri an meselesi olur ve o zaman bir daha asla hiçbir şeyi seçemezsin."

Ne olduğumu. Sırrım.

Benim lanetim.

"Bir bebeğin olduğunda Freya, her zaman ağabeyinin yaptıklarını yapmak gibi aptalca arzularından vazgeçeceksin," demişti annem. "Memnun olacaksın."

"Memnun değilim!" Anıya bağırarak elimdeki sopayı ağaçlara doğru fırlattım. Ama ben bunu yaparken balıklardan biri sarıldığı yerden kayarak ormanın zeminine düştü.

"Kahretsin." Diz çökerek onu aldım ve üzerine yapışan iğneleri ve kiri temizlemek için elimden geleni yaptım, düşündüğüm şeyler için sessizce kendime lanet ettim. Sahip olamayacağım şeylerin hayalini kurduğum için.

"Umarım bu göbeğime yönelik değildir."

Ayağa fırladım ve ağabeyimin arkamda durduğunu görmek için döndüm.

"Geir!" Gülererek aradaki mesafeyi kapattım ve kollarımı boynuna doladım. "Burada ne işin var?"

"Görünüşe göre öğle yemeğimi kurtarıyorum." Kollarını düzelterek bana eleştirel bir bakış attı, ben de aynısını yaptım. Kardeşimin de benim gibi soluk bir teni, neredeyse beyaz denecek kadar sarı saçları ve tutulmuş güneşler gibi parlayan kehribar rengi gözleri vardı. Kontla birlikte Halsar'da yaşamaya başladığından beri daha fazla kas yapmıştı, vücudu artık benimki gibi ince değil, kalın ve güçlüydü.

"Daha fazla yemelisin, çok zayıfsın," dedi Geir ve ekledi: "Kont Snorri köyde kocanla konuşuyor."

Tedirginlikten tüylerim diken diken oldu, çünkü Vragi sık sık lordumuzla konuşmak için çağrıldığı halde, kontun ona gelmek için hiçbir nedeni olmamıştı. "Hangi konuda?"

Geir omuz silkti, sonra balıklardan birini aldı ve başparmağıyla solungaçlarını çırttı. "Sanırım balık. Vragi'yle konuşmak için başka ne sebep var?"

"Daha doğru sözler hiç söylenmedi," diye mırıldandım ve balığı elinden kaptığım gibi ailemizin evine doğru yola koyuldum.

"Yeni evliliğin ışıltısı ne kadar da çabuk sönüyor." Geir yanıma geldi, silahları şıngırdıyordu. Balta ve deniz baltası tanıdıkta ama kılıç yeniydi. Tıpkı pelerinin altına giydiği post gibi. Ya baskınlardan yağmalanmış ya da payıyla ödenmişti. Bir kıskançlık titreşimi midemi ekşitti. Bu hissi uzaklaştırarak ona yan gözle baktım. "Ne parıltısı? Hiç *parıltı* olmadı *ki*."

"Adil." Ağabeyim bir taşla tekme atarak önümüzdeki patikadan aşağı yuvarlanmasına neden oldu. Geçen yıl sakal bırakmıştı ve sakalı gümüş halkalarla süslenmişti. Bu onu yaşından daha büyük ve daha sert gösteriyordu ki muhtemelen niyeti de buydu. Uzanıp sakalını çekiştirdim. "Ingrid bu konuda ne düşünüyor?"

Yakışıklılığı ve çekiciliğiyle Geir kadınları seçebiliyordu, ancak onun sadece çocukluğumuzdan beri sevdiği arkadaşım Ingrid'i gözüne kestirdiğini biliyordum. Bu sezon bir salon inşa etmek ve babasından onu istemek için yeterince yağma kazanmayı umduğunu biliyordum.

"Bayılıyor. Özellikle de gıdıklandığında-"

Onu sendeletecek kadar sert bir şekilde ittim. "Sen bir domuzsun."

Geir bana sırttı. "Suçluyum. Ama konuyu değiştiriyorsun Freya. Vragi'nin açgözlü bir pislik olduğunu hepimiz biliyoruz ama o senin kocan. Babam öldüğüne göre, bu görev bana düşüyor-"

Bileğini kendi bileğimle yakalayıp sarsıldım ve kardeşim sırt üstü yere yığılırken sırttım. Bir ayağımla göğsüne basarak, "Seni seviyorum kardeşim. Ama bana karılık görevlerim hakkında ders vermeye başlarsan, seni yarı yarıya sevmem." Ağırılığımı ona verdim. "Seni nasıl dövdüğümü unutacak kadar uzun yıllar geçmedi."

Gülmesini bekledim. Vragi'yle alay etmesini ve ona kara balığı demesini. İsteğim dışında bu evliliğe zorlandığım için üzgün olduğunu söylemesini. Daha iyisini hak ettiğimi söylemesini.

Onun yerine Geir, "Artık çocuk değiliz." dedi. Sonra bileğimden tutup çekti.

Kıçımın toprağa çarpmasıyla omurgam sarsıldı ve neredeyse dilimi ısırp koparacaktım ama Geir dik otururken kan tükürmemi görmezden geldi. "Vragi'nin zenginliği ve Kont Snorri üzerinde nüfuzu var. Bana kolumu vermiş olabilirler."

Reisin babama karşı hâlâ beslediği iyi niyet yüzünden yüzük takıyorum ama *Vragi* yüzünden Reis bütün yıl boyunca onun için savaşmam için bana para ödüyor. *Vragi*'yi seni bir kenara atacak kadar kızdırırsan, Snorri yerimi korumama izin vermeyebilir. Ve eğer yerimi kaybedersem, Ingrid'le evlenmek için ihtiyacım olan serveti nasıl kazanacağım?"

Sanki unutabilirmişim gibi.

"Ve eğer beni ve Ingrid'i umursamıyorsan, annemi düşün." Geir dirseklerini dizlerine dayadı. "*Vragi* ona bakılmasını sağlıyor. Çiftliğe bakmaları ve hayvanları beslemeleri için adam tutuyor. Onu düşünmüyorsan, *mantıklı* bir şekilde kendi konumunu düşün. Başkalarının imrenerek baktığı bir evin ve sayısız süs eşyası alabilecek servetin var." Uzanıp uzun saç örgümü çevreleyen gümüş bantlardan birine fiske vurdu. "*Vragi* olmasaydı ne yapardın?"

"Savaş. Baskın. Kendi servetimi kendim kazanırım," diye cevap verdim. "*Vragi*'ye ihtiyacım yok."

Geir bir nefes verdi, sonra ayağa kalktı. "Tartışmayalım. Seni görmeyeli aylar oldu."

Uzattığı ele baktım, bir yanımla tartışmaya devam etmek istiyordu. Ancak ikimiz de asla aileme zarar verecek bir karar vermeyeceğimi biliyorduk ve bu da tüm tartışmalarımı tartışmalı hale getiriyordu. Bunun yerine ağabeyimin elini tuttum ve beni ayağa kaldırmasına izin verdim. "Reis Snorri bu yaz nereye baskın yapmayı planlıyor?"

Geir cevap veremedi toynak sesleri kulaklarımızı doldurdu. At sırtında bir grup savaşçı belirdi ve başlarında, yüzünde kendini beğenmiş bir ifade olan kocamı tanıyınca midem bulandı.

"Lordum." Geir, *Vragi*'nin yanında at süren ve Kont Snorri olması gereken iri adama başıyla selam verdi. Onu daha önce hiç görmemiştim, Selvegr'den birkaç saatten fazla yolculuk etmemiş ve Halsar'daki kalesine hiç gitmemiştim. Uzun boylu ve iri yapılıydı, koyu kahverengi saçları ve griye çalan sakalı vardı, gözleri derin kırışıklıklarla kaplıydı ve ağzı çatıktı. Çoğu kişi onu çekici bulurdu ama bana bakışları tüylerimi diken diken etti.

Sanki ele geçirilecek bir şeymişim gibi.

"Geir," diye cevap verdi Snorri ama gözleri bana sabitlenmişti. Yapmak istediğim son şey onun bakışlarına karşılık vermektir, bu yüzden onun ötesine, grubun geri kalanına baktım. *Vragi*'nin yanı sıra posta ceketini giymiş üç adam daha vardı. Onlar

Baltalar ve kılıçların yanı sıra deniz baltaları da taşıyorlardı ve bu silahlar onların savaşta ünlerini gösteriyordu. Yanlarındaki yalnız kadın, kemerine bağlı kısa saplı bir deniz baltasından başka silah taşımıyordu; elbisesinin bedeni, pelerininin bağları altında uzun bir göğüs dekoltesini ortaya çıkaracak kadar düşük kesilmişti. Yine de gözlerim hepsinin yanından geçip grubun en arkasında at süren kişiye takıldı.

Aman Tanrım.

Burada olması mantıklı olsa da, kumsaldan gelen savaşçıyı gördüğümde hâlâ içime bir şok yayılıyordu. Reis konuşurken benden Geir'e, sonra tekrar geriye bakarken yeşil gözlerine yansıyan şok.

"Hep sözünü ettiğin kız kardeşin bu mu Geir?" Kardeşimin yanıt vermesini beklemeden Vragi'ye, "O senin karın, değil mi?" diye sordu.

"Evet, lordum. Bu benim Freya'm."

Senin değil, tıslamak istedim. Asla senin değil. Ama dilimi ısırđım, çünkü burada bağırsaklarımı buza çeviren bir şeyler oluyordu, Vragi'nin yüzündeki ifade yüzünden bu his bin kat daha kötüydü.

Bir kase dolusu krema verilmiş kedi gibi sırtıyordu. Neden bu kadar mutluydu? Snorri ve savaşçıları neden buradaydı? Ne istiyorlardı?

"Bana kız kardeşinin de bir savaşçı olduğundan hiç söz etmemiştin Geir," dedi Snorri. "Vragi bana onun bu yaz akınlara katılmak istediğini söyledi, bu doğru mu?"

"Hayır," diye ağzından kaçırdı ağabeyim, sonra da bir kahkaha atarak bu patlamayı örtbas etmeye çalıştı. "Freya sadece balık ayıklamayı ve ev tutmayı bilir. O bir savaşçı değil."

Snorri bana eğlenen bir gülümseme verince önce öfkelen dim, sonra da yanaklarımın içini ısırđım. "Katılmıyor musun Freya? Dövüşebileceğine inanıyor musun?"

"I..." Sertçe yutkundum, hepsi bana baktığı için omurgamdan aşağı ter damlıyordu. Gerçeğı söylemek en iyisiydi, özellikle de yeteneklerim bilindiğı için. "Babam bana küçük bir kızken dövüşmeyi öğretti. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Baban Erik."

"Öyleydi," diye düzel ttim. "Bir yıl önce öldü." "Bir kavgada öldü, değil mi?"

Kardeşimin yalan söyleyip söylemediğinden ya da lordun ayrıntıları hatırlayacak kadar önemsemediğinden emin olamadığım için ısırırken yanaklarım acıdı. "Hayır lordum. Düğünümün olduğu gece öldü. Otçu kadın kalbinden olduğunu söyledi."

Snorri çenesini ovuşturdu. "Yazık oldu. Erik en iyi zamanlarında vahşi bir savaşçıydı. Birçok kalkan duvarında yan yana savaştık. Eğer sana o öğrettiyse, öğrendiklerin iyidir. Ve her zaman daha fazla savaşçıya ihtiyacım var."

"O evli bir kadın," diye cevap verdi Geir ben cevap vermeye fırsat bulamadan. "Saygısızlık etmek istemem ama Freya ailesine odaklanmalı, kavgaya değil."

"Katılıyorum," diye yanıtladı Snorri. "Ama Vragi bana durumun böyle olmadığını söylüyor. Freya bebeklerden çok savaşmayı düşünüyormuş."

Aman Tanrım.

Olanları anladığımda Geir'le aynı anda sarsıldım, yüzü ağardı. Vragi evliliğimizi sona erdirmek istiyordu ve Kont'tan buna tanıklık etmesini istemişti. Boğazım düğümlendi, çünkü ondan kurtulmayı ne kadar istesem de sonuçlarını biliyordum. Lanetli çenemi kapalı tutamadığım için acı çekenin ailem olacağını biliyordum.

"Bakalım Freya eş olmaktan daha iyi bir savaşçı mı?" diye devam etti Snorri. "Ona bir silah ver Geir."

Kardeşim kımıldamadı.

Kontun gözleri sertleşti. "Bu konuda bana karşı mı geliyorsun?" "Kız kardeşimin zarar görmesini istemem."

Geir beni gururundan koruyacaktı. Bunu biliyordum ve yapılması gereken tek şey ayıplanmayı kabul etmemken bunun olmasına seyirci kalmayı reddediyordum. Belki bu Vragi'yi yatıştırmaya yeterdi ve o da yeniden düşünürdü. "Kılıcını bana ver Geir."

Kardeşim bana doğru döndü, kehribar rengi gözleri alev alev yanıyordu. "Freya, hayır!" Elimi uzattım.

Gözlerini bana dikti ve sessizce bunun nasıl sonuçlanacağını anlamasını diledim. Başıma gelen tek zararın birkaç çürük ve gururuma indirilen sağlam bir darbe olduğunu görmesini. Onun ve annemizin iyiliği için almaya razı olduğum bir darbe.

Saniyeler geçti, açıklıktaki gerilim artıyordu. Sonra Geir isteksizce silahını çekti ve önce kabzasını bana uzattı. Parmaklarımı deri kabzanın üzerine kapattım, ağırlığını hissettim. *Doğruluğunu* hissediyordum. Kontun arkasında savaşçılardan biri attan inmeye başladı ama Snorri ona başını salladı ve sahilde flört ettiğim siyah saçlı savaşçıya baktı. "Bjorn, Freya'nın cesaretini sınayacaksın."

Bjorn.

Onun adını duyunca kendime olan güvenim sarsıldı, *kim* olduğunu anlamak içime bir koçbaşı gibi indi. Jarl Snorri'nin oğlu ve varisiydi. Bu yeterince kötü olabilirdi, ama aynı zamanda Tyr'ın çocuğuydu, tanrı ona bir damla kan ve onunla birlikte gelen tüm sihri ana rahmine düştüğünde vermişti. Kardeşim bana bu adamın savaş meydanındaki hünelerinden defalarca bahsetmişti; ardında sadece ölümler ve ölmekte olanlar bırakan, eşi benzeri olmayan bir savaşçı. Snorri'nin savaşmamı istediği kişi o muydu?

Kusabilirdim ama Bjorn gülmeye başladı.

Bir elini eyerine vurdu, yüksek sesle kahkahalar atarken omurgası geriye doğru eğildi. Bu birkaç dakika sürdü, sonra gözlerini sildi ve bir parmağını Snorri'ye doğrulttu. "Mizah anlayışın olmadığını söyleyenlerin hepsi yalancı, baba."

"Şaka yapmadım." Snorri'nin sesi soğuktu ve sakalının altında çenesi bariz bir sıkıntıyla ileri geri hareket ediyordu.

Ya da en azından benim için açıktı. Bjorn sadece bir kahkaha attı. "Bu kızla dövüşmemi mi istiyorsun? Elindeki silahı kaldıracak gücü bile olmayan bir balıkçının karısıyla dövüşmemi mi?"

Kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tuttum, çünkü silah ağır olsa da bir kova balıktan daha ağır değildi ve onları bütün gün taşıdım.

"Evet, Bjorn. Ben de tam olarak bunu yapmanı istiyorum." Snorri başını eğdi. "Tabii reddederek sadakatinden şüphe duymama neden olmak istemiyorsan?"

Baba ve oğul birbirlerine baktılar, gerginlik diğer savaşçıların eyerlerinde kaymasına neden olacak kadar hissediliyordu. Bu bir sınavdı, bu çok açıktı ve bunun ortasında kalmak benim talihsizliğimdi.

Kabul eden Bjorn oldu ve omuz silkerek çıkmazı bozdu. "Nasıl isterseniz."

Atından indi, sonra yırtıcı bir zarafetle bana doğru yürüdü, çapkın gülümsemesi çoktan gitmişti. Benden ne kadar iri ve kaslı olduğunu hemen hatırladım. Ama içimi korkuyla dolduran şey bu değildi. Hayır, damarlarımı yakan ve kaçma, sinme isteği uyandıran korku, ağzı *Tyr* ismini oluşturduğunda ve elinde ateşten bir balta belirdiğinde geldi.

Sıcaklığını hissedebiliyordum, silah doğal alevden çok daha sıcak yanıyordu, kırmızı, turuncu ve mavinin titreşimleri gözlerimi yakacak kadar parlaktı. Bir tanrının alevi. Savaşın alevi.

"Ne elde etmek istiyorsun?" diye sordu Snorri. "Onun dövüşemediğine dair kanıt mı istiyorsun? İşte-"

Bana saldırdı.

Bir çığlık atarak tökezledim, bir köke takıldım ve kıcımın üzerine düşerek silahımı kaybettim.

"İşte kanıtınız. Onu kocasına ve balığa geri gönderin."

"Aradığım kanıt bu değil," diye yanıtladı Snorri ve bunun bana gururdan çok daha fazlasına mal olacağı korkusuyla midem altüst oldu.

Ayağa kalktığımda diğer savaşçıların kardeşimi kollarından tutup geri çektiklerini gördüm. Vragi ötelerden kıs kıs gülüyordu.

"İlk kana, o zaman?" Bjorn talep etti. Sesinde öfke vardı, baltasının alevleri bu duyguyla parlıyordu. Bu dövüşü istemiyordu ama bu sadakatini kanıtlamak için bunu yapmayacağı anlamına da gelmiyordu. Aksini yapmak korkunç sonuçlar doğururdu ki tanımadığı bir kadın için buna katlanmak isteyeceğinden şüpheliydim.

"Hayır." Snorri atından indi ve kollarını kavuşturmadan önce atının dizginlerini başka bir savaşçıya verdi. "Ölümüne."

Midem bulandı, etrafımdaki dünya aniden çok parlaklaştı. *Ölüme mi?*

"Bu delilik," diye hırladı Bjorn. "Bu kadını öldürmemi mi istiyorsun? Neden? Çünkü o et yığını" -Vraga'yı işaret etti- "yeni bir eş mi istiyor?"

"Vragi, Njord'un bir çocuğu. O değeri bir adam ve sadakatini kanıtladı."

Bunun benimle ilgili olup olmadığından artık emin değildim. Ya da Bjorn'la mı ilgiliydi. Ya da tamamen başka bir şeyle mi ilgiliydi. Kesin olarak bildiğim tek şey, korkunun beni boğduğu ve bana bir ses vermeyi reddettiğıydi.

"Ve ben yapmadım mı?" Bjorn alev alev yanan baltasını kaldırdı ve Kont geriye doğru temkinli bir adım atmayı akıl etti. "Benden istediğın her şeyi yaptım." "Peki bir şey daha var mı?" Snorri başını eğdi. "Bunu

yapacaksın,

Ya da kol bandını geri verip sürgüne gideceksin, artık ne ismen ne de ruhen oğlum olacaksın. Ve fedakârlığının kadını kurtaracağını sanıyorsan, bil ki kurtarmayacak. Sadece senin yerine başka birinin savaşmasını sağlayacağım."

Bjorn'un çenesindeki kaslar belirgin bir şekilde ortaya çıkmıştı ve yeşil gözleri öfkeyle kısılmıştı ama başını salladı. "Peki."

"Freya!" diye bağırdı ağabeyim. "Kaç!"

Olduğum yerde donup kaldım. Hem kendimi hem de Geir'i bu durumdan kurtarmak için ne yapabileceğimi düşünemiyordum. Gördüğüm tek yol savaşmaktı.

Ve kazanmak için.

"Ya onu öldürürsem?"

Snorri'nin gülmesini bekliyordum ama sadece bir omzunu kaldırdı. "Eğer Bjorn'u öldürürsen Freya, o kol bandını cesedinden çıkarıp sana takacağım. Yaz akınlarına çıktığımızda drakkar'ımda onun yerini ve beraberinde gelen zenginlikten payını alabilirsin."

Çenemi kaldırdım, bir yanımın böyle bir ödölün cazibesini hissetmesinden nefret ediyordum. "Ve Vragi'den boşanmak."

Bu söz Snorri'nin dudaklarında yumuşak bir kıkırdamaya neden oldu ve Vragi'ye baktı. "Bu evliliğın sona ermesini kabul ediyor musun?"

Kocam alay etti. "Memnuniyetle."

Bjorn gibi ünlü bir savaşçıyı yenme şansım çok azdı. Tyr tarafından yeteneklendirilmiş olması bu ihtimali daha da azaltıyordu. Ama dövüşler tahmin edilemezdi ve ben de yeteneksiz değildim. "Peki."

Snorri başını salladı, sonra atının üzerinden onu izleyen güzel kadına baktı. "Bunun şarkısını söyleyeceğiz, Steinunn. Öyle ya da böyle."

"Nasıl isterseniz lordum," diye cevap verdi kadın, bakışlarıyla karşılaştıkça gözlerinde merak büyüyordu. Burada her ne oluyorsa, belli ki benden daha fazlasını bilmiyordu. Omuzlarımdaki gerginliği hafifletmek için omuzlarımı yuvarlayarak, hâlâ atlı olan savaşçılardan birine, "Kalkanınızı kullanabilir miyim?" diye sordum.

Omuz silkti, sonra uzanıp eyerindeki kancayı çıkardı. "Bu seni kurtarmayacak," dedi. "Ama Bjorn'la savaşmak isteyen herkes Valhalla'daki yerini hak etmiştir."

Kalkanı elime alıp kalın çelik başlığın arkasındaki sapı kavradığımda sözleri gücümü artırdı ama Bjorn'un etrafında dönerken kendime olan güvenimden hiçbir şey göstermedim. Baltasının ısısı alnımdan terler akıtıyordu ama o bundan etkilenmemiş görünüyordu. Çıplak eliyle çıplak ateşi tuttuğuna göre etkilenmemiş olmalıydı.

"Bunun için üzgünüm Freya," dedi. "Odin'in kendisi seni dolu bir kadehle selamlasın."

"Eminim yapacaktır." Tatlı tatlı gülümsedim. "Çünkü sen geldiğinde benim için hazır olması konusunda onu uyaracaksın. Ki bu düşündüğünden daha erken olacak."

Yüzünde bir sırıtma belirdi ve bir an için sahilde benimle flört eden adamı tekrar gördüm. Onu bir şekilde öldürmeyi başarırısam bundan zevk almayacaktım ama bu öldürücü bir darbeden çekineceğim anlamına da gelmiyordu. Bjorn omzunun üzerinden Vragi'ye baktı. "Sen bir aptalsın-"

Ben vurdum.

Kılıcım karnına doğru saplandı ama altıncı bir his onu uyarmış olmalıydı çünkü Bjorn son anda geri döndü, kılıcımın ucu sadece gömleğinin kumaşını yakaladı. Bir daire çizerek bana baktı. "Böyle olacağını düşünmemiştim."

"Kader, işlerin nasıl gitmesi gerektiği konusunda senin fikirlerini pek umursamıyor." Kan damarlarımda kükredi, gözlerim yanan baltaya kaydı ama izlemem gerekenin bu olmadığını biliyordum. Beni yönlendirenin silah değil, gözler ve beden olduğunu biliyordum. "Olan ve olacak olan her şey zaten Nornlar tarafından örüldü."

Ona tekrar saldırdım, silahlarımız çarpıştı ve onun gücü beni sendeletti.

"Eğer din propagandası yapacaksan, bu konuda doğru olman en iyisi." Kılıcımın bir darbesini daha engelledi ama kendi saldırısını yapmadı. "Kaderimi kendim dokuyacağım."

Çünkü damarlarında Tanrı'nın kanı vardı. Bunu biliyordum. İyi biliyordum, çünkü Vragi kanıtlanması imkânsız bir güç olmasına rağmen sık sık bu güçle övünürdü. "O zaman kaderine baban karar verecek, çünkü anlaşılan o ne derse onu yapıyorsun."

Bjorn'un bakışlarında öfke alevlendi ve tekrar saldırdım, bıçağı kaburgalarına doğru sertçe savurdum. O cüssede bir adam için tahmin edebileceğimden çok daha hızlı dans ederek yoldan çekildi. Kılıcıma gönülsüzce bir hamle yaptı ve iki silah çarpıştığında irkildim. Kılıcımın üzerinde alevler parıldadı ve kılıcımı geri çekerek kalkanımla baltasının bir darbesini daha engelledim.

Bıçak patronun altındaki tahtaya saplandı ve o bıçağı çekip çıkarırken topuklarımı sıktım, güç neredeyse kalkanı elimden çekip alıyordu. Ama daha da kötüsü, yanan odun kokusu burnuma doldu, kalkanın tutuştuğu yerden dumanlar yükseliyordu.

Yine de düşürmeye cesaret edemedim.

İçimi korku kapladı, vücudum terden sıırıslıklam olmuştu ve her şey çok parlak görünüyordu. Ateş beni kalkanımı düşürmeye zorlamadan önce hemen saldırmalıydım. Gücüm tükenmeden önce.

Kendimi bir dizi saldırıyla ileri attım, onları birbiri ardına savuştururken panik yükseliyordu, savunmada kalırken yüzü ifadesizdi.

Kalkanımdaki ateş onun işini göreceksen neden saldırmaya zahmet etsin ki?

"Değerini göster, Bjorn," diye hırladı Snorri. "Ona gerçekten savaşmanın ne demek olduğunu göster!"

Tek şansımın kazanmak olduğunu bilerek tekrar tekrar savururken nefesim hızlı hızlı kesiliyordu. Her ne kadar istemesem de onu öldürmek. "Bunu neden yapıyorsun?" Snorri'ye soluk soluğa soruyordum. "Benim ölümümünden ne kazanacaksın?"

"Senin ölümün bana bir şey kazandırmaz," diye cevap verdi. "Öyleyse savaş!" Bunların hiçbirisi mantıklı değildi.

Yalnızca Bjorn aynı fikirde görünüyordu. "Bu yarışmada spor falan yok. Bu gelincik kafalı balık tüccarının, kürklerin altında kendi başarısızlıkları yüzünden karısını cezalandırmak için daha büyük adamlar istemesinden başka bir şey değil."

"Onu her gece sürdüm," diye bağırdı Vragi. "Bu onun suçu!"

"Belki de yanlış tarlayı sürdün!" Bjorn güldü ve baltasını bir sineğe vurur gibi kalkanına vurarak savuruşunun önünden çekildi.

Öfkem alevlendi, kaba imadan ziyade bana deneme şerefini bile vermediği için. "Limon suyu, sikiinin ektiği her tohumu çabucak yok etti."

Muhtemelen sırrımı açıklamak akıllıca olmazdı ama ölümümün yakın olduğunu düşünürsek Vragi'nin yüzündeki şaşkın öfkeyi görmeye değerdı. Bjorn kahkahalarla uludu, geriye doğru sendeledi ve karnını tuttu, ama onu bıçaklamaya çalıştığımda saldırımı engellemekte gecikmedi.

"Tanrılar, Vragi," diye güldü. "Kadınının tadının neden limon gibi olduğunu sorgulamazsan, dünya senin soyun olmadan gerçekten daha iyi bir yer olur."

Tadı mı? Bana yavaşça gülümseyen Bjorn'a bakarak donakaldım. "Görünüşe göre kesinlikle yanlış yapıyormuş."

"Bjorn, kapa çeneni!" Snorri etrafımızda bir daire çizdi. "Onu hemen öldür yoksa seni susturmak için dilini keseceğim!"

Bjorn'un gözlerindeki mizah kayboldu. "Keşke kader sana karşı daha nazik olsaydı, Freya."

Hiç uyarmadan saldırdı.

Gönülsüz vuruşlar ve zahmetsiz savuşturmalar gitmiş, yerine beni sendeleten ağır darbeler gelmişti.

Nasıl savaşılabacağımı bildiğimi sanıyordum. Gerçek bir savaşta olmanın nasıl bir şey olduğunu. Hiçbir şey beni ne kadar sert savurursam savurayım, ne kadar hızlı savuşturursam savuşturayım, sonumun geldiğini anlamaya hazırlayamazdı.

Kalkanım yandı, duman ve ısı gözlerimi yaktı ama onu düşürmeye cesaret edemedim. Bjorn tekrar saldırdı. Savunmak için hamle yaptım ama baltası kılıcımı yakaladı ve tuttuğum yerden koparıp ormana doğru savurdu.

İşte buydu.

İşte o an geldi.

Yine de Bjorn tereddüt etti, öldürmek için harekete geçmek yerine geri adım attı. Bir katil, evet. Ama bir katil değil.

"Bitir şu işi," diye bağırdı Snorri. "Bunu yeterince uzattınız. Öldürün onu!"

Korkuyordum. O kadar acı verici bir korku ki, çaresizce nefes alıp versem de ciğerlerime hiçbir şey ulaşmıyormuş gibi hissediyordum. Sanki kendi dehşetim tarafından boğuluyordum. Yine de yanan kalkanı kaldırmayı başardım, sonuna kadar savaşmaya hazırdım. Onurla ölmeye hazırdım. Valhalla'daki yerimi kazanmaya hazırdım.

Yanan balta bulanıklaşarak bana doğru geldi ve kalkanıma çarptı. Ayaklarımı zorlukla tutarak geriye doğru tökezlediğimde bile tahtada bir yarık oluştu. Çarpmanın şiddetiyle kolum acıdı ve dudaklarımdan bir hıçkırık koptu.

Tekrar savurdu.

Sanki zaman yavaşlamış gibi gördüm. Darbenin gücünün kalkanı parçalayacağını ve kolumu koparacağını biliyordum. Kendi yanık etimin kokusunu alacağımı biliyordum. Kendi kavrulmuş kanımın.

Cesaretim azaldı, sonra da beni hayal kırıklığına uğrattı.

"Hlin," diye soluk soluğa haykırdım, hayatım boyunca bana yasak olan o ismi. "Koru beni!" Bjorn'un alevli baltası artık tahtadan değil gümüş ışıktan oluşan kalkanıma çarptığında bir gök gürültüsü kulaklarımı parçaladı. Çarpmanın etkisiyle havada süzölmeye başladı ve vücudu bir düzine ağaca çarptı.

Benden bir adım ötede, gövdesi yarılacak kadar büyük bir güçle.

Bjorn sersemlemiş bir halde bir yığın halinde yere düştü, baltası bir çam iğnesi yığınınına saplandı ve onları hızla ateşe verdi.

Yine de kimse alevleri söndürmek için bir şey yapmadı. Kimse hareket etmedi. Kimse konuşmadı bile.

Bjorn yavaşça kendini dikleştirdi, gözleri bana sabitlenmişken bile başını sallayarak temizlemeye çalıştı. "O kalkan kız" derken sesi titriyordu.

İçimden bir ürperti geçti ve sihrimi yok ettim. Ama artık çok geçti. Hepsi görmüştü.

Hepsi *biliyordu*.

"Görüyorsunuz ya, lordum," dedi Vragi, sesi yüksek ve gıcırıltılıydı. "Dediğim gibi: Freya, Tanrıça Hlin'in çocuğudur ve büyüsünü saklamaktadır."

Çok önemli olmasa da, aklıma gelen ilk düşünce şuydu: Nereden biliyordu?

Vragi gözlerimdeki soruyu görünce kıkırdadı. "Gizlice kaçtığın onca zaman, başka bir adamla yattığını sandım. Ben de seni takip ettim. Başka bir horozla ilgisi olmasa bile seni yakaladığımdan emindim."

Midem çukurlaştı. Nasıl bu kadar aptal olabilmiştim? Neden daha dikkatli davranmamıştım?

"Steinnun," dedi Snorri. "Bu bir neslin şarkısı olacak ve senin sihrinle bestelenecek."

Kadın cevap vermedi, sadece öylesine yoğun bir şekilde bana baktı ki başka tarafa bakmak zorunda kaldım.

Bjorn baltasının neden olduğu ateşi bastırdı, ancak silah yaklaştıkça elinde hâlâ parlıyordu. "Anladığım kadarıyla onu gerçekten öldürmemi istemiyorsun."

Snorri homurdandı. "Denesen bile yapabileceğinden emin değilim. Onun adının bir tanrının ateşinde doğacağı önceden söylenmişti. Onun kaderi asla senin ellerinde ölmek değildi."

Bjorn, "Onun kaderi yok," diye karşılık verdi. "Onu öldürüp öldürmeyeceğimi kimse tahmin edemezdi, tanrılar bile."

Snorri'nin yüzünde bir eğlence ifadesi belirdi. "Kendi oğlumu tanımadığımı mı sanıyorsun? Terörün onu zorlayacağı kadar uzun bir süre öldürücü darbeyi saklayacağını biliyordum."

Snorri bizi birbirimize düşürmüştü.

Göğsümdeki boşluk öfkenin için için yanan sıcaklığıyla dolmaya başladı. Snorri paltosunun içinden bir çanta çıkarıp Vragi'ye fırlattığında bu sıcaklık cehenneme dönüştü. "Kaybettiğin başlık parasının telafisi olarak. Ve sadakatin için."

"Seni hain pislik!" Hırladım. "Açgözlülüğünün sonu yok mu?"

Vragi çantasından altın bir kolye çıkardı, ona hayranlıkla bakarak, "Bu açgözlülük değil Freya. Ben sadece seni gerçek amacına ulaştırarak tanrıları onurlandırıyorum. Bana gerçekten teşekkür etmelisin."

"Teşekkür mü ediyorsun?"

"Evet." Sırıttı. "Yakında kontun ikinci karısı olacaksın, bu da onun büyük salonunda sonsuz mücevher ve zenginlikle yaşayacağın anlamına geliyor. Ve seni akınlarda savaşmaya götürecek, ki sen de bunu istiyordun."

İkinci eş. Snorri'ye dehşetle baktım ve gözlerinde kızgınlık görmeme rağmen başıyla onayladı. "Neredeyse yirmi yıl önce, bir kahin bana kızıl ay gecesinde doğan bir kalkan bakiresinin kehanetinden bahsetti. Bana bu kadının adının tanrıların ateşinde doğacağını ve Skaland halkını onun kaderini kontrol eden kişinin egemenliği altında birleştireceğini söyledi."

"Kader, Nornlar tarafından örülür." Dilim kalınlaştı ve zorlukla yutkundum. "Onu *onlar* kontrol eder."

Snorri, "Tanrıların çocuklarının yaşamları *dışında* her şeyin kaderi vardır," diye düzeltti. "Yolunuz bilinmez ve o yolda yürürken etrafınızdaki herkesin ipliğini yeniden düzenlersiniz."

Donuk bir sızlanma sesi kulaklarımı doldurdu, güneş inanılmaz derecede parlaklaştı. Ben hiç kimseydim ve Hlin... O tanrıların en önemsiziydi, hakkında çok az düşünülmüş ve hiç bahsedilmemişti. Klanları tek bir adamın altında birleştirecek kadar güçlü olmadığı kesin.

Snorri kollarımdan tutarak, "Sen bir kral yaratıcısı olacaksın, Freya," dedi. "Ve senin kocan olarak, senin kaderine karar veren kişi olarak, o kral ben *olacağım*."

Babam bu yüzden sihrimi gizli tutmamı istemişti, sihrimi açıklarsam kendi isteğim dışında kullanılacağıma bu kadar ikna olmasının nedeni buydu. Snorri'nin savaşçılarından biriydi, bu da kehaneti duymuş olabileceği anlamına geliyordu. Snorri'nin niyetini biliyordu ve o hayatı benim için istememişti. Ben de o hayatı kendim için istemiyordum. "Hayır!"

"Bu senin seçimin değil," diye cevap verdi. "Baban öldüğüne göre, bu Geir'in kararı."

Kardeşimi zapt eden savaşçılar onu öne doğru sürüklediler ve o da jarl'ın önünde toprağa kan tükürdü. "Freya hayır diyorsa, hayırdır. Onu istemediği bir evliliğe zorlayarak kardeşimin şerefini lekelemeyeceğim."

"Bence tekrar düşünmelisin." Snorri tükürüğün üzerinden atlayarak kardeşimin önünde durdu. "Savaşçılarımdan sadakat beklerim, özellikle de drakkar'ımda yelken açanlardan. Bu sadakat değil evlat."

Geir dişlerini sıktı ve ben de onun hayallerinin duman olup uçmasını izledim.

Geir kolundaki demir yüzüğe dokununca yüreğim parçalandı ama Vragi yüksek sesle, "Ingrid'in babasının ona uygun bir eş aradığını duydum," dedi. Bana ihanet etmesi için kendisine verilen keseyi eline aldı. "Bence bu uygun bir başlık parası olur."

Benim midem bulansa da Geir'in yüzü kızardı, çünkü ikimiz de Ingrid ne kadar karşı çıkarsa çıksın babasının altını kabul edeceğini biliyorduk. Bunun olmasına izin veremezdim. Kendi hayatım uğruna hem kardeşimin hem de en iyi arkadaşımın hayatlarının mahvolmasına izin veremezdim. Özellikle de bizi bu duruma sokan şey en başta benim dikkatsizliğim olmuşken. "Peki." Sesim boğuk ve tuhaf çıkıyordu. "Seninle evleneceğim. Ama bir şartla. Ağabeyimin yüzüğü ve evi sende kalacak."

Snorri düşünceli bir şekilde sakalını kaşıdı, sonra başını salladı. "Anlaştık." Gözleri Geir'e kaydı, o da başını salladı ve benden başka bir yere bakmadı. "Anlaştık."

Snorri gruba hitap etti. "Hepiniz şahit misiniz? Freya benim gelinim olmayı kabul etti. Onu alma hakkıma itiraz eden var mı?"

Herkes aynı fikirde olduğunu mırıldandı. Herkes, yani Bjorn hariç. Baltası hâlâ elinde parlıyordu, silahını kaldırırken bakışları dikkatle bana sabitlenmişti ve harekete geçmek üzereymiş gibi görünüyordu. Tam olarak ifade edemediğim nedenlerden ötürü içgüdülerim beni bir adım geri atmaya itti, kalbim hızlı bir şekilde *güm güm* atmaya başladı.

Ama o sadece başını hafifçe sallayarak silahını tekrar indirdi. "O halde tamamdır." Snorri savaşçılara Geir'i ayağa kaldırmalarını işaret etti.

"Yüzüğünü ve yerini koruyacaksın Geir ama sadakatin konusunu ele almalıyız. Hlin'in kızını aradığımı biliyordun ama

Damarlarında tanrıçanın kanının dolaştığını bilmeme rağmen kız kardeşin hakkında bana hiçbir şey söylemedin. Bunun için cezalandırılmalısın." Elindeki baltayı havaya kaldırdı.

"Hayır!" Bağırış dudaklarımdan yırtıldı, panikle tizleşti. "Söz vermiştin!"

Aralarına girmek için hamle yaptım ama Bjorn daha hızlıydı. Beni belimden yakaladı ve geriye doğru çekerek kürek kemiklerimi göğsüne bastırdı. "Onu öldürmeyecek," dedi kulağıma, nefesi sıcaktı. "İşi *bittiğinde*, *bitmiş* olacak. Yoluna çıkma."

"Bırakın beni!" Mücadele ettim, topuklarımı botlarına vurmaya çalıştım ama o beni sadece bir çocuk gibi ayağımdan kaldırdı. "Geir!"

Kardeşim çenesi yukarıda, dimdik duruyordu. Kaderini kabullenmişti. Snorri savurdu.

Bıçağın düz kısmı kardeşimin kaval kemiğine çarptı, çatlayan kemiğin sesi ağaçların arasında yankılandı. Çığlık attım.

Geir yapmadı.

Kardeşimin yüzü bembeyaz kesildi ama elleri yumruk olmuş halde yere düşerken hiç ses çıkarmadı.

Snorri baltasını tekrar beline bağladı. "Yürüyebildiğin zaman bana katılacaksın, anlaşıldı mı?"

Geir, "Evet lordum," diye soluk soluğa bağırdı.

Bjorn'un kollarını pençeleyerek kardeşime ulaşmaya çalıştım. Ona yardım etmem gerekiyordu. Ama Bjorn gitmeme izin vermedi.

Snorri bakışlarımı karşıladı, gözleri benimkilere dikilmişti. "Sen aranan bir kadınsın, kalkan kız. Steinunn'un şarkıları sayesinde adın hızla yayılacak ve herkes sana sahip olmak isteyecek. Birçok kişi sana zarar vermek için değer verdiği kişilere saldırmak isteyebilir." Durakladı. "Adamlarım, başlarına *talihsiz* bir şey gelmemesini sağlamak için ailene göz kulak olacak."

Sözleri göğsümdeki nefesi çaldı, midem altüst oldu. Bu ailemi koruyacağıma dair bir söz değildi, itaat etmemi sağlamak için bir tehditti. Az önce Geir'e yaptıklarına bakılırsa, bu adamın kendisine karşı gelinmesi halinde çok daha kötüsünü yapabileceğine dair aklımda hiçbir şüphe yoktu, bu yüzden anlayışla başımı salladım.

Kimse hareket etmedi. Kimse konuşmadı, tek ses kardeşimin acı dolu nefesleriydi.

Vragi sessizliği bozarak, "Ben gideyim o zaman," dedi. Atının yanına giderek hızla bindi. "Geir'in, Ingrid'in babasıyla buluşmak için benden önce davranmasını istemem." Gülüşü acımasızdı.

Öfkem alev alev yandı ve bağırdım, "Sakın buna cüret etme! Onu rahat bırak!"

Vragi gülerek, "Ingrid iyi bir eş olacak," diye cevap verdi.

Sağ tarafımda Geir, Vragi'nin peşinden sürünüyordu. Birinin ona at ödünç vermesi için yalvarıyordu. Kardeşim *yalvarıyordu*. "İstedğin her şeye sahipsin," diye bağırdı. "Freya'dan kurtuldun, paranı altınla ödedin, Ingrid'e ihtiyacın yok!"

Bunu kabul edemem.

Başımı geriye atarak Bjorn'un çenesine sertçe vurdum ve beni yere düşürdü. Ayaklarım yere değer değmez parmaklarımı baltasının ateşli sapına geçirdim ve elinden kopardım. Alevler derimi yalayıp etimi yakarken acı koluma yayıldı ve baltayı başımın üzerine kaldırdığımda çığlık attım, ateş yanağımı öpüyordu.

Ve sonra silahı fırlattım.

Havada bir kavis çizerek uçtan uca savruldu ve ardından kıvılcımlar saçtı.

Vragi'nin kafatasının arkasına etli bir *gümbürtüyle* saplandı.

Lkocamın kafasının arkasındaki yanan baltaya baktım. Yavaşça yere yığılmasını ve atın yanından kayarak gümbür gümbür yere düşmesini izledim. Ancak o zaman balta kayboldu ve arkasında görüşümde parlaklık lekeleri. "Seni aptal!" Snorri bağırdı.

Bjorn bana baktı, gözleri şok ve dehşet doluydu. "A k l ı n d a n ne geçiyordu?"

"Bunu hak etmişti," diye fısıldadım. Vragi'nin saçları yanıyordu, kokusu buruktu. "O açgözlü, hain bir piç kurusu, dünya onsuz daha iyi."

Değil. Değildi.

"Bunun olmasına nasıl izin verirsin, Bjorn?" Snorri hırlayarak oğluna doğru hamle yaptı ama kısa sürede geri çekildi. "Seni silahsızlandırmasına nasıl izin verirsin?"

"Bunu yapacağını düşünmemiştim." Bjorn başını hızla salladı. "Bunu daha önce kimse denemedi. Kimse Tyr'ın ateşine dokunacak kadar deli değil!"

O zaman Vragi'yi öldürdüğüm için kızgın olmadıklarını anladım. Onlar kızgındı-

Acı vurdu.

Daha önce hiç yaşamadığım bir acı koluma yayıldı ve aşağı baktığımda bileğimin ve elimin arkasının kızarıp su topladığını gördüm, sadece avuç içim ve parmaklarım acıdan muaf görünüyordu. Elimi ters çevirmeye başladım ama Bjorn'un parmakları dirseğime kilitlendi. "Bakmak istemezsin." Diğer eliyle çenemi tutarak beni bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Bakmak durumu daha da kötüleştirir."

Gözleri yeşilin o kadar güzel bir tonuydu ki, etraflarındaki kirpikler koyu renkti ve her zonklayan nabızda acı artsa da, kafamı dolduran düşünce, bir erkeğin bu kadar uzun kirpiklere sahip olmasının adil olmadığıydı. "Kötü bir şey mi?"

"Evet."

"Oh."

Snorri'ye, "Kalkan kızının elini tutmasını istiyorsan, Liv'in ona yardım edebilmesi için Halsar'a dönmeliyiz," derken ayaklarımın üzerinde sallanıyordum.

Snorri küfretti, sonra kaşları çatıldı. "Adının ateşten doğacağı önceden söylenmişti. Bunun Tyr'ın ateşinin onu yeteneğini ortaya çıkarmaya zorladığı anlamına geldiğine inanmıştım ama bu bir korku eylemi olurdu. Oysa bu..." Durakladı, gözleri gayretle parlıyordu, "*Bu*, Steinunn'a nesiller boyunca skaldlar tarafından söylenecek bir şarkı kazandıracak bir cesaret eylemidir. Bu, tanrıların ödüllendireceği bir eylemdir."

Eğer tanrıların ödül anlayışı buysa, cezanın acısını hiç hissetmemek için dua ettim.

Snorri daha bitirmemişti. "Geri kalanınız tanrıların ona gösterdiği iyiliği kayıtsızlık için bir ruhsat olarak görmesin, bilin ki elini kaybederse hepinizin parmaklarını ben keserim!"

"Her şey için bir cevap," diye mırıldandı Bjorn, "Heybemden merhemi getir," diye bağırmadan önce. Eli hâlâ çenemi kavırıyor, aşağı bakmamam için yüzümü yukarıda tutuyordu.

"Özür dilerim," dedim ona, içimi bir titreme kaplamıştı.

"Öyle olmalısın." Bakışlarımı tuttu ve bunun beni çığlık atmaktan alıkoyan tek Şey olduğuna yemin ettim. "Parmaklarımın yarısını kaybedersem Halsar'daki tüm kadınlar s a n a lanet eder."

Gözlerimi kırptım, sonra ne demek istediğini anladım. Acımı hafife alması üzerine dişlerimi hırıltıyla sıktım. "Ya da belki de onları senin kavrayan ellerinden kurtardığım için beni vecekler."

Sırıttı, dişleri güneşten esmerleŐmiŐ tenine karşı bembeyazdı. "Benim nm duymadığın için böyle düşünüyorsun. Halsar'da bir ya da iki gün geçirdikten sonra gerçekleri öğreneceksin."

Tek istediğim çığlık atmak, çığlık atmak ve çığlık atmaktı ama kendimi "Kadınların diğer kadınlara söylediği gerçek, erkeklere söyledikleri gerçekle aynı değildir" demeye zorladım.

Gülümsemesi büyüdü. "Sadece tek bir gerçek olabilir. Geri kalan her Şey sahtedir." Boğuk bir sesle "Kesinlikle." diyebildim.

Güldü ama yüzümdeki ve kolumdaki tutuşu daha da sıkılaştı. Bir saniye sonra, birinin elleri yanıklarına dokunduğunda nedenini anladım, acı dünyayı parlak beyaza geçirdi, ben inleyip hıkırırken sadece Bjorn'un tutuşu beni dik tuttu.

"Sakin ol, Freya." Sesi alçak ve yumuşaktı. "Merhem acını dindirecek."

Kesik kesik nefes aldım.

"Bjorn," diye mırıldandı biri, "bu-"

"Biliyorum," diye araya girdi. "Acele etmemiz gerek."

Aciliyet korkumu körüklüyordu ama görmem gerekiyordu. Ne kadar kötü olduğunu bilmem gerekiyordu. "İzin ver bakayım."

Çenesi gerildi. "Freya..."

Çenemi tuttuğu yerden çektim ve aşağıya baktım. Bileğimin ve elimin derisi kalın kırmızı bir macunla kaplıydı ama avucum öyle değildi. Çünkü avucum...

Deri *gitmişti*.

Kararmış kl yığınına baktım, Ğrdm, sonra iki büklüm oldum ve kustum, dünya yüzüyordu.

"Seni uyarmıştım." Bjorn yanıklarımın etrafına bir bez sardı, sonra eğildi, kolları dizlerimin ve omuzlarımın arkasına geçti.

"Yürüeyebilirim," diye itiraz ettim ama bu yalan da olabilirdi. Kesinlikle bir yalandı.

"Eminim yapabilirsin." Sanki bir çocuktan daha ağır değilmişim gibi beni kaldırdı ve göğsüne yasladı. "Ama bu sana Steinunn'un şarkı söylemesi için daha iyi bir hikâye verecek. Yaralarına eşlik edecek iyi bir hikâye istersin her zaman."

"Freya!"

Geir sürünerek bana doğru gelmeye çalışıyordu, gözyaşları yüzünden akıyordu. "Bunu neden yaptın?" diye ağlıyordu. "Elin mahvoldu!"

"Mahvolmadı, seni aptal," diye tersledi Bjorn. "Ve miyavlamam da hiç yardımcı olmuyor."

Geir'in gözleri karardı. "Bu *senin* hatan, Firehand. Ona bunu yapan *senin* baltandı."

Baş dönmem ve korkumla birlikte öfkem de yükseldi. "Bunu kendime ben yaptım," dedim dişlerimin arasından. "Pişman değilim. Vragi, Ingrid'in hayatını mahvedebilirdi. Seninkini de."

"Ben *senin* kardeşinim, *seni* koruması gereken kişi benim."

Onun sözleri sadece öfkemi körükledi. "Eğer bunun böyle olduğunu düşünüyorsan, o zaman gerçekten dikkatini vermemişsin demektir."

Snorri adamlarına, "Onu bir ata bindirin ve annesine geri gönderin," diye çıkıştı. "Ve Geir, dilini tutmayı öğrenene kadar yüzünü görmek istemiyorum."

Elimdeki acı hafifliyordu, Bjorn'un üzerine sürdüğü karışım dirseğimden parmak ucuma kadar beni uyuşturuyordu. Yine de daha iyi hissetmek yerine buz gibi üşüdüğümü hissettim, Bjorn beni atına taşıırken ürperdim. Beni hayvanın omuzlarına kaldırdı, sonra hızla eyerin üzerine çıktı ve beni kendine doğru çekti. Kığım leğen kemiğine bastırılmıştı ve kolu ortama sarılmıştı, bu yakınlık bana sahilde onunla yaptığım alışverişi hatırlattı. "Yalnız süreyebilirim."

"Yeterince at yok."

"O zaman arkaya," diye fısıldadım. "Arkana binebilirim."

Homurdanarak atı tırısı kaldırdı. "Az önce bir adamın kafasına balta saplamayı izledim. Seni arkama alacak kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun?"

"Silahım yok." Atın hızlı bir şekilde dörtlale koşarkenki hareketi her adımda beni ona doğru itti. "Sanırım güvendesin."

Bjorn gülerken göğsü titriyordu. "Sana katılmıyorum, kalkan kız. Fırsatçı olduğunu kanıtladın."

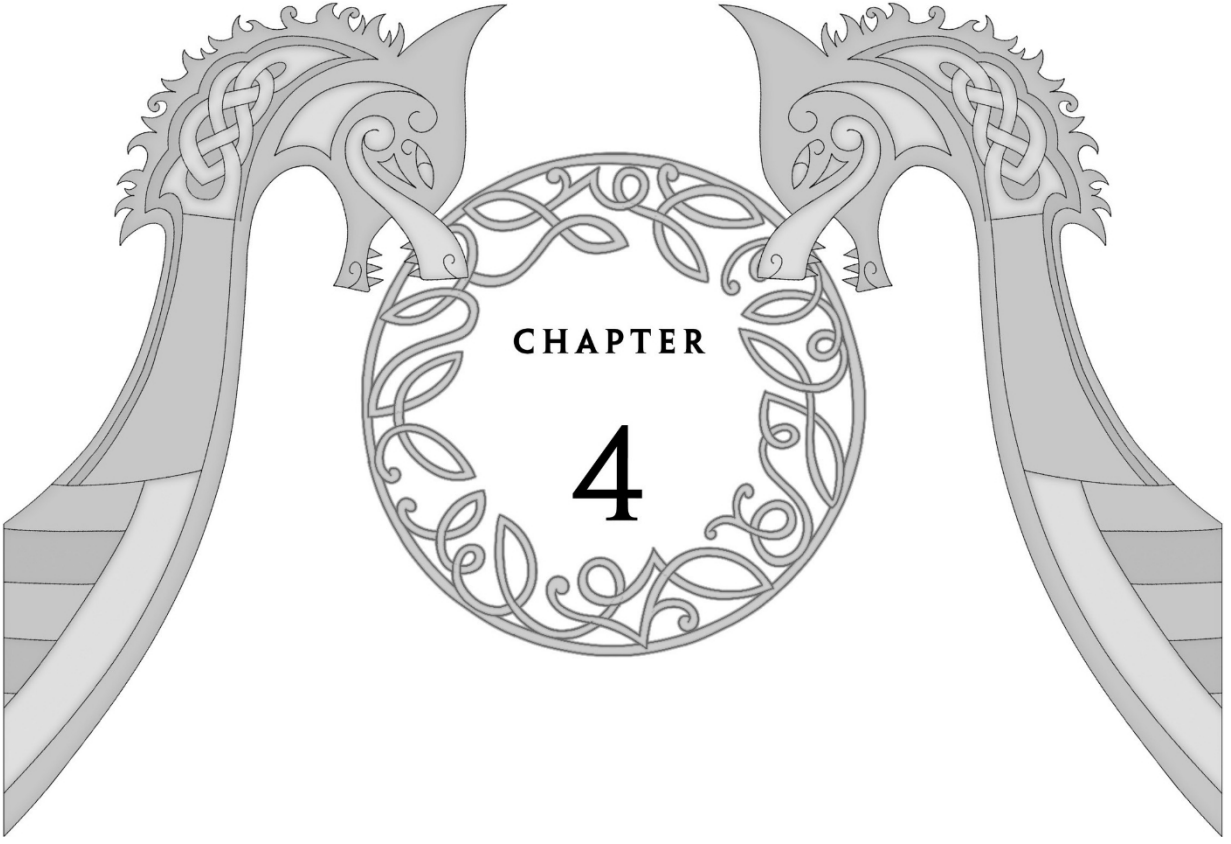
Acı karşısında, hayatım boyunca sakladığım sırrın şimdi ortaya çıktığını neredeyse unutmuştum. Babamın uyarılarına rağmen bunu dünyaya h a y k ı r m a y ı , mirasıma sahip çıkmayı hayal ettiğim anlar olmuştu. Ama artık bilindiğine göre, gerçekliğim olacak kabusla yüzleşmek zorundaydım. "Bana öyle deme."

"Haklısın," dedi. "Orijinal değil, daha iyi bir şey düşünmeliyim. Belki Freya Onehand. Ya da Freya Axethief. Ya da Freya ScorchedPalm."

Selvegr uzaktan görünüyordu ama bulanıktı, binalar grotesk bir leke halinde birbirine karışıyordu. "Senden hoşlanmıyorum."

"Güzel. Yapmamalısın." Atı dörtlale koştururken kolunu belime doladı. "Merhem seni yoracak. Uykuya dalmana neden olabilir. Bu merhamete karşı koyma Freya."

"Uyumayacağım." Uyuyamadım. Uyuyamazdım. Yine de her adımda uyuşukluk beni aşağıya, korkudan ve acıdan uzağa çekti. Karanlık beni ele geçirmeden önce hatırladığım son şey Bjorn'un kulağındaki sesiydi. "Düşmene izin vermeyeceğim."

Sis, acı ve alçaltılma hissiyle uyandım. Panik göğsümde yükseldi ve dünya dönerken bile beni kavrayan ellerden kurtulmak için mücadele ettim. "Bırak beni," diye mırıldandım, körü körüne saldırarak Topuklarım yere vururken. "Bırakın beni!"

"Sakin ol Freya," dedi derin bir ses arkamdan. Tanıdığım bir sestiyim ama ona bakmak için döndüğümde yüzü bulanıktı. "Bjorn?" Adı boğazımda düğümlendi, ağzım kum gibi kuru ve dilim kalındı.

"Merhemmin etkisi geçiyor," dedi cevap olarak. "Yakında daha net göreceksin, ama acı geri döndüğünde aksini dileyebilirsin." Başını kaldırdı. "Liv'i getirmesi için birini gönder. Ona yanık olduğunu söyle." Tereddüt etti. "Tyr'ın ateşi."

"Onu duydunuz," diye bağırdı bir kadın sesi. "Git! Çabuk ol." Sonra buz gibi soğuk bir ses tonuyla ekledi, "Neden ona zarar verdin, seni lanetli aptal? Tek eli olan bir kalkan kız ne işe yarar ki?"

"Kalkan tutmak için sadece bir taneye ihtiyacı var." Bjorn'un sesi hafifti ama parmakları belimi kavradığı yerde sıkılaştı.

Reisin oğluyla kimin konuştuğunu görmek için döndüm, görüşüm benden belki iki düzine yaş büyük bir kadını ortaya çıkaracak kadar odaklandı. Uzun kızıl-kahverengi saçları gevşek bukleler halinde güzel bir yüzü çevreliyordu ama gözlerim güneşte parlayan ağır altın küpelere takıldı. Sadece altın değil, mücevher gibiydiler ve onlara hayranlıkla bakakaldım.

"Sakat olduğu kadar yoğun da mı?" diye sordu kadın ve gözlerim onunkilere kaydı. Mavilerin en solgunuydular, etraflarında ince bir siyah kenar vardı. Bu renk bana kışın ortasında donmuş şelaleleri hatırlattı.

"Tartışmaya açık bir konu," diye yanıtladı Bjorn. "Freya, bu Ylva, Kont Snorri'nin karısı ve Halsar'ın leydisi."

Bu onu annesi yapmaz mı?

"Leydim." Başımı saygıyla eğmeye çalıştım ama bu hareket üzerimde bir baş dönmesi dalgası yarattı ve Bjorn'un desteği olmasa sendeleyerek ona çarpabilirdim.

Ylva tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Kocam nerede?"

"Yavaş sürüyor, bunu biliyorsun. Freya'yı nereye koyabilirim?"

Bjorn acı konusunda haklıydı. Artık net bir şekilde görebiliyordum ama kanımın her atışı acıyı daha da artırıyor gibiydi. Derim yanmadığı yerlerde buz gibi soğuktu ve yeniden titremeye başladım. "Kendimi iyi hissetmiyorum."

"Ölüyor gibi görünüyor," dedi Ylva. "Snorri nerede?"

"Topuklarımın üzerinde, eminim."

Mide bulantısı içimde yuvarlandı ve kusmak için Bjorn'un elinden çekindim, ancak çıkan tek şey safraydı. Kusmuğun gücü beni dizlerimin üstüne çökertti ve Bjorn dirseğimi tutup kaldırmasaydı elim çamura saplanacaktı.

"Çok güzel." Ylva nefes nefese kaldı. "Onu içeri getirin. Yaşadığını varsayarsak, burası artık onun evi olacak."

Home.

Bjorn elime dokunmamaya dikkat ederek beni kaldırırken, gözlerim önünde durduğumuz binaya gitti. Büyük bir salon. Şekli diğer evlerle aynı olsa da, bu yapı şimdiye kadar gördüklerimin iki katı yüksekliğindeydi, duvarları oluşturan tahtalar rünler ve düğümlerle oyulmuştu ve ikiz kapılar beş adamın arka arkaya girmesine izin verecek kadar büyüktü. Loş iç mekâna adım attığımızda, gözlerim iki büyük sandalyenin oturduğu yükseltilmiş bir platformun üzerinden geçti. Önlerinde en az bir düzine ayak uzunluğunda taş bir ocağın etrafını çevreleyen masalar vardı. Yüksek tavandan gümüşle süslenmiş iç içe geçmiş geyik boynuzu rafları sarkıyordu ve ikinci bir kat ortak alana bakıyordu.

Beni masaların yanından geçirip, yukarıdaki kattan sarkıtılan kalın askılarla odadan ayrılmış olan arka tarafa götürdüler. Orada birkaç karyola vardı ve Bjorn beni onlardan birine doğru yönlendirdi.

Azımsanmayacak bir rahatlamaıyla uzandım, altımdaki kürkler de Bjorn'un üzerime çektiği kürkler gibi kalın ve yumuşaktı ama soğuğu uzaklaştırmak için hiçbir işe yaramıyorlardı. Titredim ve sarsıldım, ağzıma tuttuğu fincandaki suyun çoğu boğazım yerine çenemden aşağı döküldü. Eli başımın dibinde kıvrıldı, kaldırdı ve beni sabit tuttu. Suyu açgözlülükle yuttum, sonra arkama yaslandım. "Acıyor."

"Biliyorum."

Daha fazla zayıflık göstermek istemediğimden gözyaşlarımı kontrol altında tutmak için yanaklarımın içini ısırdım. "Nasıl bilebilirsin ki? Seni yakmıyor ki." Ses tonum amaçladığımdan daha acıydı.

"Tyr'ın ateşi yapmaz, ama sıradan ateş yapar." Döndü, gömleğini yukarı çekerek sert kaslarını, dövmeli derisini ve bir kürek kemiği boyunca, dövmelerinin siyah mürekkebi tarafından işaretlenmemiş soluk beyaz bir yara izini ortaya çıkardı. "Çocukken ilk kez alevi çağırdığımda bir kulübeyi ateşe verdim. Yanan bir ışın üzerime düştü. Bu unutulacak bir acı değil."

Değildi.

Bu, hafızalarda yer eden türden bir acıydı.

Yatağın yanındaki tabureye yerleşmesini izledim. Titizlikle bakmadığım elimi incelemek için eğildi ve gözlerimi yüksek elmacık kemiklerinde ve güçlü çenesinde gezdirme fırsatını yakaladım, burnu bir zamanlar kırıldığından şüphelendiğim yerden hafifçe çarpıktı. Kirli sakalları neredeyse

Çenesinde bir çukur vardı ve bu açıdan bakınca ensesindeki kıpkırmızı dövmenin kenarlarını görebiliyordum; bu dövme onun soyunun işareti olabilirdi. Saçları nadiren gördüğüm saf bir siyahtı, çatıdaki açıklıktan gelen güneş ışığı saç tellerini kahverengiden ziyade maviye dönüştürüyordu.

Başının arkasındaki kravattan bir parça kopmuştu ve kulağının arkasından çözülüp yanağına düşmek için o anı seçmişti. İçgüdüsel olarak sağ elimi kaldırıp onu fırçaladım ama bu hareket koluma bir acı saplanmasına neden oldu.

Sağ elim.

Her şey için kullandığım elimi kaybedebilirdim. Acının kendisinden çok *bunun* korkusu yanağımdan aşağı sıcak bir gözyaşı damlamasına neden oldu ve gözlerimi sıkarak kapattım. Gözlerimi açtığımda Bjorn'un bana dikkatle baktığını gördüm, yüz ifadesi okunamıyordu. "Buna değdi mi?" diye sordu.

Vragi'yi durdurmak için çaresizce peşinden koşan kardeşimin anısı zihnimi doldurdu. Eğer harekete geçmeseydim, Vragi sırf inat olsun diye Ingrid'i alacak, onu yok edecek, sonra da bir kenara atacaktı. Ya da daha büyük olasılıkla, yürümeye başladığında Geir Vragi'yi öldürecek, sonra da Snorri tarafından cinayetle idam edilecekti. Şimdi en azından bir şansları vardı. *Elime mal olacaksa, olsun.* "Evet."

Bjorn alçak sesle mırıldandı, sonra başını salladı. "Bunu söyleyebileceğini düşünmüştüm."

Aramızda bir sessizlik vardı ve bu sessizlikte acım daha da arttı. Acımı dindirmek için çaresizce, "Gitmeme izin verdin. Neden?" dedim.

"Sana bunu söyleten ne? Sert bir kafatasın var, çenem hâlâ ağrıyor." Yaralarımı incelemeye geri dönmüştü. "Benden kaçtın."

"Yalancı," diye fısıldadım, acı beni cesurlaştırıyordu. Eğer zor sorular sormak için bir fırsat varsa, şimdi tam zamanıydı.

Bjorn tamamen hareketsiz kaldı, sonra başını çevirdi, güneş ışığı yeşil gözlerinin parlamasına neden oldu. "Vragi zenginlik için kendi karısına ihanet eden bir pislikti. İntikamını almaktan seni mahrum etmek doğru olmazdı ama ona yumruklarıyla saldıracağını düşünmüştüm..." Yüzünü buruşturarak sözünü kesti. "Ondan ne kadar yoğun nefret ettiğini hafife almışım."

Ondan nefret etmiştim ama şimdi o duyguyu ararken hiçbir şey bulamadım. Kendi kocamı soğukkanlılıkla öldürmüş olmama rağmen hiçbir şey hissetmedim. İçimde iyi ya da kötü hiçbir tepki olmaması sinir bozucuydu ve sertçe yutkundum.

Ayakkabıların ahşap zemine sürtünme sesi dikkatimizi çekti. Bjorn, kızıl buklelerden bir halesi olan küçük, açık tenli bir kadın belirdiğinde ayağa kalktı, Ylva da peşindeydi. "Liv."

"Neden bir sorun olduğunda her zaman sorunun merkezinde sen oluyorsun, Bjorn?"

"*Her zaman* bir abartıdır." Yakışıklılığı, beyaz dişleri ve pırıl pırıl gözleriyle ona sırtıttı; bu bakışın onu söz konusu belanın bir kısmından kurtardığını hayal ettim ama küçük kadın sadece homurdandı. "Git de ilgilenen biriyle flört et, seni yün beyinli yaratık. Senin saçmalıklarına ne zamanım ne de ilgim var."

Bir kahkaha attım ve kadın yumuşak kahverengi gözlerini bana çevirip gülümsedi. "Eğer gülebiliyorsan, henüz mezara girmemişsin demektir." Çantasını yatağın yanına koydu, sonra Bjorn'un boşalttığı tabureye oturdu ve elimi örten bezi nazikçe kaldırdı.

"Öldürücü bir öfkeyle baltamı kaptı." Bjorn duvara yaslandı, sonra bana göz kırptı. "Yerinde olsam onu kızdırmazdım. Ya da kızdırırsan, ona sırtını dönme."

"Yine de muhtemelen kendi tavsiyene uymayacaksın." Liv yumuşak bir ses çıkardı, sonra başını salladı ve kalbim korkumla parlarken bile battı. "Adın ne?" diye sordu.

"Adını boş ver, elini tutacak mı?" Ylva Bjorn'u iterek yatağın üzerine eğildi ve yarama bakarak yüzünü buruşturdu. "Aradığımız kalkan bakiresi o. Snorri'yi Skaland'ın kralı yapacak, ama sadece kendi aptalca seçimleri yüzünden işe yaramaz hale gelmezse."

Liv kaskatı kesildi, onay için Bjorn'a baktı ama ben bu değiş tokuşu fark etmedim bile. *İşe yaramazdı*. Gözlerim yandı ve hızla gözlerimi kırptım, gördüğüm tüm hayaller bir anda yok oldu. "Benim adım Freya, Erik'in kızıyım."

"Hlin'e dua et, Freya. Çünkü iyileşip iyileşmeyeceğin tanrıların elinde." Liv Ylva'ya baktı. "Eir'e bir sunu yap. Bir keçi

yeterli, ama bunu kendiniz yapmalısınız."

Ylva'nın dudağı kıvrıldı ama hiçbir şey söylemedi, sadece başını salladı ve dışarıdaki hizmetkârlara bağırarak oradan ayrıldı.

"Bu onu bir süre meşgul eder." Liv çantasını karıştırarak küçük bir kavanoz bal ve bir avuç dolusu yosuna benzeyen bir şey çıkardı ve masanın üzerine koydu. "Ama önce acınıza bakalım."

Toprak bir çömleğin içine sarı bir madde koydu, ardından tutuşana kadar üzerine bir mum tuttu. Yüzüme doğru eğilerek gözlerimle buluştu. "Derin nefes al," dedi ve dumanı bana doğru üfledi. Usulca içime çektim, sonra boğuldum ve öksürdüm, bunu yaparken daha fazla duman emdim. Neredeyse anında kaslarımın titremesi kesildi ve kürklere yaslandım.

"Daha iyi misin?" Liv sordu.

Yanıkları hâlâ hissedebiliyordum ama artık çılgılık atma isteği uyandırmıyorlardı. "Evet," diye mırıldandım, garip bir coşku hissine kapılmıştım. Sanki kendi bedenimdeymişim gibi... ama değilmişim gibi. "Hissettiğim şey senin büyüün mü?" Eir'in çocuklarının büyüü hakkında çok az şey biliyordum, çünkü onlar nadirdi ve genellikle carllara hizmet ederlerdi.

"Hayır." Liv gülümsedi. "Sadece pek çok işe yarayan bir çiçek."

"Buna alışma Freya Charhand. O çiçek pek çok kişinin mahvına neden oldu," dedi Bjorn ve bakışlarım yüzüne kayd, utanmadan ona baktığımı umursamadan.

"Birinin bu kadar güzel bir yüze sahip olması doğal değil."

Kaşlarından biri kalktı. "Bunun bir iltifat mı yoksa hakaret mi olduğunu anlayamadım."

"Emin değilim," diye nefes aldım, gerçek mi yoksa hayal mi gördüğümü anlamak için ona dokunmak için açıklanamaz bir istek duyuyordum. "Seni sudan çıkarken gördüğümde bir an için Baldur'un Helheim'dan kaçtığını düşündüm, çünkü insan olman mümkün değildi."

"Sanırım duman görevini yerine getirdi Liv," dedi Bjorn. "En iyisi işimize bakalım, değil mi?"

"Yüzün kızarıyor mu, Bjorn?" Şifacı sinsi bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim..."

"Burası çok sıcak."

"Değil," diye düzelttim onu, yanaklarının hafifçe kızarmasına hayran kalarak. "Soğuk. Ama sen her zaman sıcak hissediyorsun, sanki içinde yanan bir ateş varmış gibi. İsteddiğim bir ateş-"

Bjorn kolumu kaldırdı ve ben de koptum, kabarcıklarla işaretlenmiş kırmızı deriye hayranlıkla bakarken, daha önce kömürleşmiş ve kararmış avucumu gördüğümde hissettiğim mide bulantısının hiçbirini hissetmedim. Liv küçük gümüş cımbızlarla en kötü kısımları aldı ve elimin hava değmemesi gereken kısımlarını ortaya çıkardı. Sonra yaralarımın üzerine bal sürdü ve yosunu koparıp avucumdaki yapışkan pisliğin üzerine bastırdı. "Eir," diye fısıldadı, "gözlerini bu kadının üzerine dik. Eğer buna layıkса, ona yardım etmeme izin ver."

Hiçbir şey olmadı.

Uyuşturucunun sersemletici etkisiyle bile bir korku hissettim. Değersiz olduğuma mı karar verilmişti? Bu mantıklı olurdu, çünkü Hlin'in istediği gibi kendi yeteneğimi kullanmak yerine saklamamış mıydım? Sırrımı ifşa eden kişiyi soğukkanlılıkla öldürmemiş miydim? Belki de bu kutsanmış değil lanetlenmiş olduğumun bir işaretiydi. Tanrıların bana sırtını döndüğünün bir işaretiydi.

Bjorn'un dirseğimdeki tutuşu neredeyse acı verecek şekilde sıkılaştı ve bakışlarımı yavaşça kaydırarak onu avucuma bakarken buldum, çenesi gergin ve gözleri... *panikle* mi doluydu? "Dar görüşlü olma Eir," dedi dişlerinin arasından. "Cezayı kimin hak ettiğini biliyorsun ve bu o değil."

"Bjorn..." Liv'in sesi uyarıcıydı. "Tanrılara meydan okuma yoksa-"

Yosun büyümeye başladı.

İlk başta bir şeyler gördüğümü sandım. Ancak kalp atışları içinde, yoğun yeşil bitki avucumu kapladı, elimin arkasından dolaşarak parmaklarımı ve bileğimi hızla kapladı ve tüm yanıklarım gizlenene kadar durmadı. "Tanrım," diye nefes aldım, Bjorn dikkatlice karnımın üzerine indirirken yosun kaplı uzvuma bakıyordum. "Hiç böyle bir şey görmemiştim."

Liv Bjorn'u izliyordu, kaşları hâlâ çatıktı ve bana mı yoksa ona mı hitap ettiğinden emin değildim, "Eir seni iyileştirmeme izin verdi ama bunun ne şekilde olacağı ona bağlı. Yosun solduğunda,

Altında bulduğumuz şey yeni doğmuş bir bebeğinki kadar saf bir et ya da yaşlı bir kocakarının budaklı uzvu olabilir."

"Anlıyorum." Yalan, çünkü Snorri kayırıldığımı söylese de ben öyle hissetmiyordum. "Teşekkür ederim."

Liv başını eğdi. "Eir'e hizmet ediyorum. Şimdi dinlenmelisin Freya. Bedeninin iyileşmesi için uyumana izin ver."

Gerçekten de, içtiğim dumanın ağırlığının beni daha derinlere sürüklediğini hissettim, sanki ılık bir göle batıyormuşum gibi, güneş ışığı gözlerimi dolduruyordu. Gülümsedim, sürüklenirken göz kapaklarımın kapanmasına izin verdim...

"Saatlerce suyun altında kalacak," dediğini belli belirsiz duydum Liv'in. Sonra fısıltıdan biraz daha fazla bir sesle ekledi, "Doğru mu? O kalkan bakiresi mi?"

Bjorn onaylar gibi bir ses çıkardı. "Kalkanına baltamla vurdum ve büyüü beni bir düzine adım ötedeki açıklığa ve bir ağaca fırlattı. Bu arada kışım günlerce mosmor olacak. Sakıncası olmaz-"

"Pantolonunu bir kez olsun çıkarmaman için bir teşvik," diye karşılık verdi Liv. "Onun gelişi savaş demek ve sen de bunu biliyorsun."

"Savaş kaçınılmazdır."

Liv cevap vermedi ve biri uzaklaşırken ayaklar ahşap zemine çarptı. Merak sisin bir kısmını geri itti ve göz kapaklarımı araladım. Liv gitmişti ve Bjorn karyolamın yanında duruyordu, bakışları elime sabitlenmişti. "Neden bu kadar kızgın?" diye sordum.

Bjorn yapmaması gereken bir şey yaparken yakalanmış gibi sarsıldı. Kalp atışlarını andıran bir sessizlikten sonra nihayet, "Liv şiddetten hoşlanmaz, şiddetin ardında bıraktıklarını çok fazla gördü ve senin ortaya çıkman daha fazlasının geleceği anlamına geliyor," dedi.

İçimden bir ürperti geçti. "Kahinin kehaneti yüzünden mi? Bir savaşa neden olacağımı mı düşünüyor?"

Uzun bir süre sessiz kaldı ve sonra şöyle dedi: "Kahin, Skaland'ın tüm halkını tek bir kralın altında birleştirdiğiniz bir gelecek gördü. Bizim dünyamızda güç çoğu zaman şiddetle elde edilir." Tereddüt etti, sonra ekledi, "Ve Hlin bir savaş tanrıçasıdır." Kürkleri göğsümde daha yukarı çekerek beni sıcak bir koza gibi sardı. "Ama aynı zamanda korur da."

Hayal kırıklığı puslu havayı yara yara ilerledi. "Bu da ne demek oluyor?" "Senin kaderin belli değil, Freya. Kahinin önceden söylediği hiçbir şey kesin değildir." Başka bir şey söylemeden gözden kayboldu.

A Gözlerime bir ışık huzmesi saplandı ve işemek için dışarı çıktığında kapıyı açık bıraktığı için Vragi'ye sessizce lanet ettim. İnliyordum,

Işıktan uzaklaştım, sonra yanağım tanımadığım dokudaki kürke değince donup kaldım.

Hatıralar bana çarptı: Vragi'nin bana ihanet ederken attığı kahkaha, Geir'in yerde sürünmesi, elimin bir tanrının ateşiyle yanması ve acı... daha önce hiç yaşamadığım bir acı.

Şimdi *gitmiş olan* acı.

Ayağa kalktım, üzerimi örten kürkler düştü. Kıyafetlerim bana aitti, üzerlerinde kan ve kül parçaları vardı, ter ve balık kokuyorlardı ama elime bakarken en az endişelendiğim şey buydu.

Hâlâ yosunla sarılıydı ama bitki artık kuru ve ölüydü. Sol elimle geçici olarak yosuna dokundum, altında ne olduğunu görmek için hem çaresiz hem de dehşet içindeydim.

"Sana tanrıların seni kayırdığını söylemiştim," dedi bir ses ve ben de doğrulduğumda Jarl Snorri'nin salonu geri kalanından ayıran asmaların yanında durduğunu gördüm. "Senin ateş tarafından tüketilmeni değil, ateş tarafından açığa çıkarılmanı dilediler."

İçinde bulunduğum koşullar göz önüne alındığında bunun doğru olduğuna ikna olmamıştım ama o yatağa geçerken çenemi kapalı tuttum. Sormadan yosunları çekti, ölü bitki ve kül parçaları koyu renkli kürklerin üzerine düştü. Altında yatan şeyi gördüğümde nefesim kesildi.

"Yumruk yap," diye emretti.

Kaslarım ve tendonlarım en ufak bir itirazda bulunmadan itaatkar bir şekilde bunu yaptım. "Çirkin," dedi. "Ama bir silahı kavrayacak kadar güçlü ve kahin dedi ki

Skaland'ı görünüşünüzle birleştirmenizin hiçbir anlamı yok."

İrkilmemeye çalıştım ve başaramadım, elimi kullanmayı kaybetmediğim için şükran duymaya çalıştım ama bulamadım. Snorri'nin gördüğü şeyi gördüm. Yara izleri. Deri bükülmüş ve gerilmişti, bazı yerleri pembe bazı yerleri ise tamamen beyazdı. Ters çevirdiğimde Liv'in büyüünün ateşin erittiği derinin yerini aldığını gördüm ama deri kalındı ve neredeyse hissizdi. Gözlerim yaşlarla doldu ve Snorri'nin yorumunun canımı yaktığını görmesini istemediğim için hızla gözlerimi kırptım. *Kimsenin* gerçekten ne kadar kibirli olduğumu bilmesini istemiyordum.

Snorri odadan çıktı ve elinde parlak sarı ve kırmızıya boyanmış bir kalkanla geri döndü. "Ayağa kalk." Ağır ahşap çemberi uzattı. "Hayatın söz konusu olmadığında Hlin'in büyüünü çağırabileceğini kanıtla."

Yataktan kayarak kalkanı elime aldığımında zemin çıplak ayaklarımın altında soğuktu, sol kolumun kasları onu desteklemek için zorlanıyordu. "Peki ya yapamazsam?"

Snorri sessizce bana baktı. "Başarısızlığın her zaman bir bedeli vardır, Freya. Ama bu bedel her zaman başarısız olan tarafından ödenmez."

Sırtımdan aşağı bir korku sızısı süzüldü. Geir'in yaralanmasıyla ailem Snorri'nin adamlarının merhametine kalmıştı.

Sertçe yutkunarak kalkanı kaldırdım ve omuzlarımı dikleştirdim. *Lütfen*, diye sessizce dua ettim. *Lütfen beni şimdi terk etme, Tanrıça*. Sonra dudaklarımı ayırdım ve onun adını çağırdım, "Hlin."

Sol elimin parmak uçlarından tanıdık bir gümüş parıltı yayıldı, kalkanı kapladı ve neredeyse ağırlıksız hale getirdi. Odayı aydınlattı ve Snorri'nin gülümseyen yüzüne gölgeler düşürdü. Çekingen bir tavırla kalkana dokunmak için uzandı, sonra parmaklarını büyüünün pürüzsüz yüzeyinde gezdirdi.

Bjorn'a yaptığı gibi onu da geri fırlatmasını diledim. Bedenini paramparça edecek bir şiddetle fırlatmasını diledim. Ama fırlatmadı.

"Savaş alanında hesaba katılması gereken bir güç olacaksınız," diye nefes aldı. "Steinunn bestesine çoktan başladı ve şarkısıyla gücümüzün haberi orman yangını gibi yayılacak. Yakında herkes bana yemin edecek."

"Nasıl?" Ben talep ettim. "Savaşta *kendimi* koruma becerim nasıl bu kadar büyük bir fark yaratıyor?"

Gözleri parladı. "Çünkü kahin bana öyle olduğunu söyledi, bu da tanrıların bunu gördüğü anlamına geliyor."

Benim bir araç gibi kullanıldığımı görmüştü ve bu bana hiç uymuyordu. "Kahinin seni kastettiğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Yüzü karardı ve ağzımı açtığıma anında pişman oldum; bunu defalarca yaptığım için sonuçlarına katlanmama rağmen her zaman aklıma gelen ilk şeyi söylüyordum.

"Çünkü kahin kehaneti Snorri'ye söyledi, başkasına değil, seni aptal kız." Ylva bir askının etrafından dolanarak bize doğru geldi. "Onun cahilliğine aldırma, aşkım. O bir çiftçinin kızı. Bir balıkçının karısı. Muhtemelen annesinin onu doğurduğu kulübeden ilk kez birkaç milden fazla uzaklaşıyor."

Bunların her biri doğrudu, ama yine de beni cahil ya da aptal yaptıkları iması beni kızdırdı. Ailem bana halkımızın tarihini ve tanrıların hikâyelerini öğretmişti ama bundan da öte, hayatta kalmak için neye ihtiyacım olduğunu öğretmişlerdi. Bu kadarını iddia edip edemeyeceğini sormak için ağzımı açtım ama daha ben söyleyemeden Ylva, "Evlendiğinizde kaderinizi Snorri kontrol edecek, çünkü *sizi* o kontrol edecek. Bu yüzden düğün bugün olacak."

Bugün mü? Tanrım... Snorri'nin çenesinin gerilmesini izlerken bile dehşetimi yuttum. "Frigg Günü'nü beklemeliyiz, böylece birliğin

kutsanmıştır" dedi.

Ylva sesli bir nefes verdi. "Ve başka birinin onu alması riskini mi alayım? Ona sahip ıkmalısn kocacığım. Tüm Skaland, kalkan kızın *senin* olduğunu bilmeli."

Sanki bir inekmişim gibi. Ya da bir domuz. Ya da daha kötüsü, damızlık bir kısrak, gerçi varis olarak Bjorn'a sahip olduğu düşünülürse, benden istediği şeyin çocuklar olduğundan şüpheliydim. Öyle olsa bile, böyle şeyleri önlemek için limondan başka yollar da vardı. Ama yine de bu adam tarafından yatağa atılma düşüncesi tüylerimi diken diken ediyordu.

Dışını sık ve katlan, diye sessizce kendime emrettim. Sanki hiç yatağa girmemiş bir hizmetçi değilsin. Vragi'ye katlandın. Snorri'ye de katlanabilirsin.

Yapmak zorundaydım, çünkü ailem buna bağlıydı.

Snorri uzun bir nefes verdi, bakışları karısının üzerinde sabitlenmişti. "Bu birliktelik *senin* yüzüne atılmış bir tokat, aşkım. Keşke başka bir yolu olsaydı ama tanrılar bizden bunu talep ediyor."

Bu açıklama beklenmedikti, en azından benim için. Bu konuşmanın ortasında kaldığım için utanarak başımı öne eğdim, çünkü Snorri'nin duygularının samimi olduğunu hissetmiştim.

Kirpiklerimin arasından Ylva'nın yüzünün yumuşmasını izledim ve kocasına doğru çekilip onu tutkuyla öperken rahatsızlığım arttı. Yanaklarım yandı ve bakışlarımı yere kaydurdım, yanlarından geçip bu andan kaçma arzusuyla savaştım.

"Bunu kendin için olduğu kadar benim için de yapıyorsun." Ylva'nın sesi kadife yumuşaklığındaydı. "Harald'ın boğazı geçmesi an meselesi ve onunla savaşacak gücümüz yok. Skaland birleşmeli ve *senin* yönetimin altında birleşmeleri tanrıların isteğidir. Elini bir başkasıyla paylaşmak bir fedakârlık ama halkımızı düşmanlarımızdan korumak için memnuniyetle kabul edeğim bir fedakârlık."

Midem beklenmedik bir suçluluk duygusuyla burkuldu, çünkü ikisinin de daha yüce bir amacı olduğunu düşünmemiştim.

Snorri, "Sen tanrıların bana bahşettiği en büyük lütufsun Ylva," diye mırıldandı ve onlar kucaklaşırken yanaklarım ısındı.

Benim varlığım olmasaydı, kıyafetlerinden kurtulacaklarını ima eden eller. Benim varlığıma aldırmadan, yine de yapabilirlerdi. Ben de kalkanı bıraktım.

Tutuşumdan ayrıldığı anda sihir kayboldu ve gürültülü bir takırtıyla yere düştü, çift birbirinden ayrıldı.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Görünüşe göre gücümü tam olarak toparlayamadım."

Snorri bu yalana kanmayarak homurdandı. Yine de Ylva'dan bir adım geri çekilerek, "Şölen için hazırlan aşkım. Ve Freya'yı gelinim olması için hazırla."

-

Hizmetkârlar bir akıncı sürüsü gibi gelip beni giysilerimden soydular ve neredeyse derimi haşlayacak kadar sıcak bir banyoya soktular. Başkaları tarafından yıkanmaya pek alışık olmasam da, sabunla keselenirken ve cildim neredeyse çiğ kalana kadar kumla parlatılırken düşüncelerimi tüketen şey bu değildi. Bir gün içinde tüm hayatım alt üst olmuştu, tanrılar eşit ölçüde veriyor ve alıyordu.

Kahinler yalan söylemez.

Odin'in kanını taşıyorlardı ve tanrılarının bilgisiyle konuşuyorlardı, ancak kehanetleri önceden bildirdikleri olaylar gerçekleşene kadar nadiren açıktı. Yani kahin bu sözleri doğrudan Snorri'ye söylediyse, bunlar bir şekilde doğruydı. Snorri'nin yalan söylüyor olması mümkündü ama... içgüdülerim bana onun coşkusunun gerçek olduğunu söylüyordu.

Çünkü bu, babamın *neden* sihrimi gizli tutmamı emrettiğini açıklıyordu.

Tanrılarının çocukları, tanrılardan biri gebe kaldığında çocuğa ilahi kanından bir damla hediye ettiğinde yaratılırdı. Bazı durumlarda, tanrılar cinsel ilişkiye aktif olarak katılırlardı, ancak bu gerekli değildi - sadece yaratma eylemi için hazır bulunmaları gerekiyordu. Bu da, bazı ebeveynlerin üçüncü tarafın kendilerine bir çocuk hediye ettiğinden şüphelenebileceği anlamına geliyordu.

Bazıları ise çocuğun sihrinin ortaya çıktığı güne kadar bundan tamamen habersizdi. Benim için ikinci durum söz konusuydu.

Gerçek, yedi yaşındayken Geir'le kavga ederken Hlin'in adını bağırdığımda ortaya çıkmıştı. Bu, tanrılara saygısızlık ettiği için duyan her yetişkinden tokat yemesine rağmen tüm çocukların oynadığı bir oyundu: Kanlarını bağısladığı bilinen birinin adını haykırmak ve büyüünün ortaya çıkıp çıkmadığını görmek. Geir ve ben Tyr, Thor, Freyja ve sayısız diğer tanrıları çağırmıştık ama bir kez bile Hlin'i düşünmemiştim. Sadece dövüş kontrolden çıktığı, kardeşimin sopası küçük kalkanıma ağır geldiği için çaresiz kalmış ve tanrıçanın adını çağırmıştım. Yardıma gelen büyü Geir'i Bjorn'a yaptığı gibi fırlatmamıştı ama onu yere sermişti.

Ve babam her şeye şahit olmuştu.

Hayatımda hiçbir zaman yüzünde o anki gibi bir panik ifadesi görmemişim; gözlerinin genişliği ve açık ağzının gevşekliği hafızama kazındı. Beni öyle bir sarsmıştı ki dişlerim takırdıyordu, nefesi yüzümde sıcak bir şekilde hissediyordum, "Onun adını bir daha asla ağzına alma! Beni duyuyor musun? Onun adını asla söyleme!" Sonra Geir'in üzerine yürüdü, kardeşimi kollarından öyle sert kavradı ki morluklar oluştu. "Bugün olanları asla kimseye anlatmayacaksın! Kız kardeşinin hayatı buna bağlı!"

Onun tepkisi üzerimde büyüünün kendisinden daha büyük bir etki yarattı ve babamı öfkeli görme korkusu uzun süre tanrıçanın adını dudaklarımdan ve soruları dilimden uzak tuttu. Ama zaman korkumu yatıştırdı ve merakımı körükledi. Tanrıların çocukları nadirdi, Vragi kendi gözlerimle gördüğüm tek kişiydi, ama büyüye sahip olanların yaptığı işlerin hikayeleri her toplantıda havayı dolduruyordu. Tanrı kanına sahip olanlar efsaneleştirilir ve onurlandırılırdı ve ben de onların saflarına katılmak istiyordum. Savaşlarda dövüşmek ve zaferlerimin skaldlar tarafından söylenmesini istiyordum ama ne zaman babama sihrimin *neden* saklanması gerektiği konusunda baskı yapmaya cesaret etsem, öfkeyle tepki veriyordu. Bana hiçbir cevap vermeyeceğini anladıktan sonra, çoğu zaman yanımda Geir'le birlikte gizlice dışarı çıkıp deneyler yapmam uzun sürmedi.

Tabii ki yakalandık.

Babamın öfkesi görülmeye değer bir şeydi; büyümü kullanmamı tekrar yasaklarken hiçbir çocuğun ebeveyninin gözlerinde görmek istemeyeceği korkunç bir öfke ve korku vardı.

"Neden kimse saklamazken ben saklamak zorundayım?" diye sormuştum. "Tanrıların çocuklarıyla ilgili her hikâyede, kan ve büyü armağanı bir onur olarak ele alınır, ama sen sanki lanetlenmişim gibi davranıyorsun. Bana nedenini söyle!"

"Çünkü sen Hlin'in çocuğusun, Freya. Hayatta kalan tek kişi," dedi. "Ve sen kanlı ayın altında doğdun. Eğer biri bu gerçeği öğrenirse, kullanılacaksın. Sen ölene kadar güç sahibi insanlar tarafından kullanılır ve uğruna savaşılırsın. Anladın mı?" Sonuncusunu yüzüme haykırdı. "Eğer biri öğrenirse, hayatın asla sana ait olmayacak!"

Hlin'in kanının beni neden tanrıların çocukları arasında eşsiz bir konuma getirdiğine dair daha fazla açıklama yapmayı reddetmişti ama ben babasına her şeyden çok güvenen bir çocuğun kör inancıyla onun sözüne inanmıştım. Yine de, tıpkı bir çocuk gibi, onu hiç *dinlememiştim*.

Gözlerim acıdı çünkü babam kahinin kehanetini biliyordu. Bir zamanlar Snorri'nin güvendiği savaşçılardan biriydi, bu yüzden ya kehanete tanık olmuş ya da ondan haberdar olmuştu, bu yüzden de eğer mirasım ortaya çıkarsa Snorri'nin ne yapacağını biliyordu. Keşke dinleseydim.

Hâlâ Vragi'yle evli olurdum. Kocamın elinin altında bir ömür boyu angarya ve zulümle karşı karşıya kalacaktım.

Nornlar verir. Ve

Nornlar alır.

"Acıyor mu?"

Hizmetçinin sorusuyla sıçradım, düşüncelerim yok oldu. Sol elimin tırnaklarını parlatıyordu ve şimdi de sağ elimin tırnaklarından geriye kalanları kesiyordu. "Eskisi gibi değil. Şimdi sadece yılların yarası gibi ağrıyor."

Sözlerim onu rahatlatmış olmalı ki elimi sıkıca kavradı ve kararmış tırnağı keserken kaşları çatıldı. "Kendi kocanı öldürmek için Ateş Elçisi'nin baltasını kullandığın doğru mu?"

Kullanmak güçlü bir kelimeydi. "Evet."

Kabulün içimde bir şeyleri tetiklemesini bekledim. Rahatlama. Suçluluk. Herhangi bir şey. Yine de daha önce olduğu gibi hiçbir şey hissetmedim.

"Bunu hak ettiğine eminim." Hizmetçi kaşlarını çattı, sonra sordu: "Ama baltanın seni yakacağını bilmiyor muydun?"

Biliyor muydum?

Mantiken, sanırım öyleydi, ama benim endişem bu değildi. Onu Bjorn'un elinden alıp alamayacağımdı. Hedefimin doğru olup olmayacağıydı. "Bir silaha ihtiyacım vardı ve elimdeki tek silah buydu."

Bütün kadınlar durup bana baktı ama tırnaklarımın üzerine eğilmiş olan sadece kıkırdadı. "Sanırım senin lehine oldu. Bjorn'un kucağında birkaç saat oturmak için haşlanmaya katlanırdım."

Yaptığı yorumun aptallığı karşısında göğsümde öfke kabardı. Bir erkeğin kucağına oturma şansı için hayatımın en travmatik anına isteyerek katlandığımı fikrine. "Avucumun derisini eritti. Etimi küle çevirdi." Küvetin kenarında söz konusu külden birkaç parça görünce başımı eğdim ve yüzüne doğru üfledim. "Kıçını bir erkeğin sikine sürtmek için bu kadar çok şey yapmaya istekliysen, gerçekten çaresizsin demektir."

Yumruğun inmesini bekledim, onun utandığını görmenin küçük tatminini yaşamak istiyordum ama kadının kara gözleri benimkilerle sadece gülümseyerek buluştu. "Ya da yatakta o kadar iyi."

Diğer tüm kadınlar güldü ve bu yorumun aptalca olduğunu bilmeme rağmen kızaran ben oldum. Beni banyodan çıkarıp uzun saçlarımı taramaya başladıklarında sessizliğe bürünen bendim; saçlarımın uçlarını beyaz altın parçaları zemini kaplayacak şekilde kesmişlerdi.

Hizmetçi kadın saçlarımı örmeye başladığında dişlerimi sıktım, saçlarım o kadar sıkılmıştı ki başım ağrıyordu. Derin bir nefes alarak zihnimi daha acil konulara geri döndürmeye çalıştım. Ama onun yerine Bjorn'a takılıp kaldım.

Liv yanımdayken ona söylediklerimi hatırladıkça yanaklarım daha da ısındı; bir yıllık evliliğe katlanmış yetişkin bir kadın olmama rağmen onu ilk kanamasını geçirmemiş bir kız gibi güzellik tanrısıyla kıyaslıyordum. Davranışlarım zihnimde tekrar tekrar canlanıyor, her geçen an dehşetim daha da artıyordu. Evliliğimiz yeterince kötüydü.

sahilde flört etmiştik. En azından o zaman birbirimizin kimliği hakkında hiçbir fikrimiz yoktu, ama sonra Liv'in önünde ona olan şehvetimi ilan ettim, babasıyla evlenmeye niyetli olduğumun tamamen farkındaydım. Mahcup olmasına şaşmamalıydı. Bu davranışım için Liv'in uyuşturucularını suçlamak cazip gelse de, tek yaptıkları dilimi gerçeklerden uzaklaştırmak olmuştu.

Gözlerimi kapattığımda, sudan çıkarkenki görüntüsü zihnimi doldurdu, dövmeli derisi ve kasları vardı, üzerinde bir gram bile et yoktu. Her şeyiyle bir savaşçıydı ve o yüz... Ölümlülerin böyle bir güzelliğe sahip olmasına izin verilmemeliydi çünkü herkesi aptal yerine koyuyordu, gümüş dili durumu daha da kötüleştiriyordu çünkü bir domuzun kıcı kadar çirkin olsa bile Bjorn çok çekiciydi. Evet, dövüşmek zorunda kaldığımızda neredeyse beni öldürüyordu ama ben de onun kalbine bir kılıç saplamaya aynı derecede istekli olduğum için, bunu ona karşı kullanmak önemsiz görünüyordu.

Kes şunu, Freya, kendimi azarladım. Başka bir şey düşün. Solucanları ya da gece toprağını ya da daha iyisi, babasının karısı olarak Skaland'ı birleştirmeye yazgılı olduğun gerçeğini düşün. Bjorn dışında her şeyi düşün.

Öğütlerimin işe yaraması için kendime kollarımı çırpıp uçmamı da söyleyebilirdim. Hizmetçiler örgülerimi tamamlayıp gözlerime sürme çekerken Bjorn'un yüzü, vücudu ve dokunuşunun hayaletimsi yankıları düşüncelerime işkence ediyordu; bu fanteziler ancak bana giyeceğim elbiseyi getirdiklerinde yok oldu. Daha önce gördüğüm her şeyden daha güzel olan elbise ince beyaz yün, ayakkabılar tereyağı yumuşaklığında deri ve mücevherler... Hayatım boyunca böyle bir zenginlik giymeyi, boğazımın ve bileklerimin gümüş ve altınla sarılmasını, kadınlardan birinin ağır küpleri takabilmem için kulak memelerime iğne batırmasını hayal etmemiştim.

Sonra Ylva elinde bir gelin tacıyla göründü.

Altın ve gümüşten bükülmüş teller ve gözlerimle aynı renkte cilalanmış kehribar parçalarından yapılmıştı. Ylva bunu sayısız minik iğneyle örgülerime kendisi tutturmuştu. Görünüşümü görebilmem için beni yuvarlak bir cilalı metal parçasına doğru çevirdi, hizmetkârların hepsi çabalarından memnun bir şekilde gülümseyip gülüyorlardı.

"Nihayet," diye nefes aldı Ylva. "Sonunda tanrıların çocuğu gibi görünüyorsun."

Yansımama baktım, sanki bir yabancının gözlerine bakıyormuşum gibi hissediyordum.

Ylva omuzlarıma pırıl pırıl beyaz kürkten bir örtü örttü, örgülerimi pahalı postun üzerinde düzeltirken renkleri neredeyse ayırt edilemiyordu. "Snorri memnun olacak." Sonra parmaklarını şıklattı. "Eldivenler. Mükemmel olmalı."

Tüm gözler hemen sağ elime kaydı ve yaralı parmaklarımı elbisemin cebine saklama dürtüsüyle savaştım, hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim, iğrenmek mi yoksa acımak mı, sadece ikisinden de nefret ediyordum. Bu yüzden içlerinden biri bana bir çift beyaz yün eldiven uzattığında sesimi çıkarmadım ve eldivenleri giyerken sağ avucumda hiçbir his hissetmedim.

Uyuşuk.

Snorri bacağını kırtdığında Geir'in bacağında oluşan çatlak aklıma geldi ve irkildim, çünkü çok daha kötüsünün yapılabileceğini biliyordum.

Uyuşmaya ihtiyacım vardı. Yapılması gerekenleri yapmaya, söylenmesi gerekenleri söylemeye ve bu insanların olmamı istediği kişi olmaya, çünkü en çok sevdiklerim benim itaatime bağlıydı.

Ve bana ne kadara mal olursa olsun onları hayal kırıklığına uğratmayı reddettim.

İ

Kar yağıyordu.

Büyük salondan dışarı adımımı attığımda gözüme çarpan ilk şey buydu. İlkbaharda kar yağması nadir görülen bir şey değildi ama yine de

gri gökyüzünün ve düz ışığın güne uygun olduğunu hissettim. Yağan beyaz tanecikler sarmal bir şekilde aşağı iniyor, evlerin arasındaki dar patikalar çamur ve sulu karla kaplanıyor, törene domuzlarla birlikte yuvarlanıyormuşum gibi görünmemek için eteklerimi yukarı kaldırmaya zorluyordu.

Halsar halkı beni izlemek için evlerinden çıktı, bakışlarımla karşılaşanların yüz ifadeleri, bu gece hepsine lordları tarafından ziyafet verilecek olmasına rağmen soğuktu. "Halkınız bu evliliğe sıcak bakmıyor gibi görünüyor," dedim solumda yürüyen, ağzı gülümsemeyen bir çizgiyle çizilmiş Ylva'ya usulca.

"Çünkü onlar senin getirdiğin gücü bilmiyorlar," dedi. "Onlar sadece sevgili Halsar leydilerine bir hakaret olarak görüyorlar."

İnsanlar bana kaşlarını çatarken Ylva'ya gülümsüyor, yanından geçerken ona dokunuyor ve gücü için övgüler yağıdırıyorlardı. Onlara bu seçimi yapanın kendi reisleri olduğunu, dolayısıyla öfkelerini hak edenin de kendi reisleri olduğunu haykırmak istedim ama bu boşa nefes tüketmek olurdu. Beni suçlamak istediler.

"Freya!" Tanıdık bir ses bana ulaştı ve başımı çevirdiğimde Ingrid'i iki binanın arasında, elinde bir kılıçla dururken buldum. Kahverengi saçları sırlıslıktı, çilli yüzü soğuktan pembeleşmişti ve bana doğru adım atıyordu. Bir an için bana bunu yapmamamı söylemeye geldiğinden emin oldum. Geir'le birlikte Snorri'nin savaş grubundaki yerini kalıcı olarak kaybetmeyi kabul edeceklerini, bunun da beni bu birliktelikten kurtarmak anlamına geldiğini söylemek için. Bana-

Bir çift savaşçı silahlarını çekip Ingrid ve benim arama atlayınca bu düşünce kayboldu.

"Dur!" diye bağırarak müdahale etmeye çalıştım ama başka bir savaşçı kolumu tuttu. "O benim arkadaşım!"

"Bunu kesin olarak bilemezsin," diye tersledi Ylva. "Artık kimliğin bilindiğine göre, dostlar kendi amaçlarına ulaşmak için düşman olabilirler."

Arkadaşlıklarında daha seçici olması gerektiğini söyleyecektim ama adamlardan biri Ingrid'i kolundan tutmuş, diğeri de yüzüne doğru yaklaşmıştı. Dönerek beni tutan adamın dizine bir tekme attım, bağırışlarını duymazdan gelerek arkadaşıma doğru hışımla ilerledim, çamur o kadar uğraştığım eteğime sıçradı ki

temiz tutmak zor. "Bırakın onu! Şimdi!"

Adamlar Ingrid'in elini çözmek için hiçbir hamle yapmadılar. Bunun nedeni otoritemi tanımamaları mıydı yoksa bir fare kadar ürkek olan ve kendini kesmeden bir yemek bıçağını zar zor kullanabilen Ingrid'in gerçekten bir tehdit olduğuna inanıp inanmadıklarından emin değildim.

"Bırak kadını gitsin."

Bjorn'un sesiyle gerildim, çünkü onun da alayın bir parçası olduğunu fark etmemiştim. Yine de Ingrid'i tutan savaşçı onun emrine hemen uyunca buna sevindim.

"Bu işe karışmak sana düşmez, Bjorn," diye tersledi Ylva. "Zaten Freya senin gözetimindeyken yaralandı."

Bjorn duvara yaslanarak bu yorumu dikkate almadı ve şöyle dedi: "Eğer Freya bu kadının bir arkadaş olduğunu söylüyorsa ona inanmalısın Ylva. Yoksa kocanı paylaşmak üzere olduğun kadına güvenmiyor musun?"

Ylva'nın yüzü buruştu. "O çok saf. O-"

"O dul bir kadın, çocuk değil, bu yüzden ona çocukmuş gibi davranmamalısın." Bjorn bir omzunu kaldırdı. "Gerçi... babası olacak yaşta bir adamla evlenmek üzere, o yüzden belki de adil olan budur."

"Bjorn, ihtiyacın var-"

Ylva'yı görmezden gelerek Ingrid'e döndü. "Senin adın ne?"

"Ingrid." Arkadaşım korkudan altına işlemeye hazır görünüyordu ve ben bundan nefret ediyordum. Bunca yolu benimle konuşmak için gelmiş olmasına rağmen böyle bir muamele görmekten nefret ediyordum.

"Geir'in evlenmek için kendi kız kardeşini kurtların önüne atacak kadar çaresiz olduğu Ingrid mi?" Bjorn tiksintiyle homurdandı. "O omurgasız gelincik pisliğinden daha iyisini yapabilirsin."

"Bjorn, eşeklik etme!" diye homurdanma sırası bendeydi ama bana Ylva'ya gösterdiği ilgiyi göstermedi ve "Freya'ya zarar vermek için burada değilsin, değil mi Ingrid?" dedi.

Arkadaşımın yüzünden bir damla yaş süzüldü ve "Hayır, Freya'ya asla zarar vermem" diye mırıldandı.

"Ben öyle düşünmüyorum." Başparmaklarını kemerine sokan Bjorn bana baktı. "Ne söylemen gerekiyorsa söyle Freya, ama çabuk ol."

Kardeşimle ilgili yorumu için ona ters bir bakış attıktan sonra savaşçıların arasından dirsek atarak geçtim ve Ingrid'i biraz mahremiyet sağlayacak kadar uzağa çektim. "Burada ne yapıyorsun?" Ingrid'in kurtuluş getirdiğine dair süregelen umudu görmezden gelmeye çalışarak sordum.

"Size teşekkür etmeye geldim." Yüzündeki gözyaşlarını sildi. "Geir bana her şeyi anlattı. Neyi ve neden kabul ettiğini. Ne yaptığınızı. Bunu bizi kurtarmak için yaptığını. Tüm kalbimle teşekkür ederim, Freya."

Aptalca umudum küle döndüğünde midem hafifçe rahatsız oldu ve gözümü ondan kaçırdım. Söyleyebileceği hiçbir şey beni bu hareket tarzından vazgeçiremezdi. Yine de herhangi bir itirazda bulunmamış olması hala canımı yakıyordu. Kendisine vurulacak bir darbeye katlanmak istememesi hâlâ canımı yakıyordu.

Benim geleceğimi bağışlamak için. Kabul etmememin bir önemi yoktu; önemli olan bana teklif edecek kadar değer veriyor olmasıydı.

Önemsiyor, sessizce kendimi azarladım. *Sadece korkuyor*. "Geir iyi mi?"

Ingrid başını salladı. "Gelebilseydi gelirdi, sadece ağrısı çok kötü. Ama annen temiz bir kırılma olduğunu ve zaman ve dinlenmeyle iyileşeceğini söylüyor." Çekingen bir tavırla kılıcı uzattı. "Bunu Geir gönderdi. Babanıdır."

İçimi bir duygu seli kaplarken çenem titredi, çünkü bu Geir'in evlendiklerinde Ingrid'e hediye edeceği silahtı ve onu kullanmam için bana veriyordu. Aptalca umduğum gibi bir fedakârlık değildi ama yine de bunu benim almamı istemiş olmaları benim için dünyalara bedeldi. Kını açtığımda, cilalandığını ve keskinleştirildiğini görünce gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Ingrid fısıldayarak, "Eminim Kont onu kullanmaktan onur duyacaktır," dedi.

Gülümsemem hemen kayboldu. Benim için bir hediye değil, Snorri için bir hediye.

Vragi'yle evlenirken ona büyükbabamın parlatılmış kılıcını vermiştim, oysa onun bana verdiği, uzak bir kuzenimin mezarından çalınmış, kabzası törenin ortasında kırılacak kadar kötü yapılmış, paslı bir kılıçtı.

Mantıken ailemin Snorri'ye hediye etmem için bir kılıç temin etmesi gerektiğini biliyordum ama bu olmak zorunda mıydı? Bu babamın var olan son parçasıydı. Benim için çok değerliydi, bunu hem Ingrid hem de Geir biliyordu ama yine de onun iyiliğini kazanmak için Snorri'ye veriyorlardı. Ona bunu geri almasını söyleme dürtüsü içimi doldurdu. Bunun yerine onu kılıfına soktum.

"Freya," dedi Ylva yüksek sesle. "Onunla daha sonra konuşabilirsin. Reis sizi bekliyor olmamalı."

Dönüp Ylva'ya çenesini kapatması için bağırma arzusu neredeyse beni ele geçiriyordu ama öfkemi kontrol altında tutmayı başardım, bunun yerine Ingrid'e yaklaştım. "Kalma. Burası güvenli değil. Eve git ve herkesi uyar, kont onları çağırmadığı sürece uzak dursunlar, anlaşıldı mı? Gözden ırak olan gönülden de ırak olur."

Yüzünde eriyen kar taneleri gözyaşlarına karıştı ama Ingrid başıyla onayladı. "Tebrikler, Freya. Bu maçı senin istemediğini biliyorum ama ben

Vragi ile olduğundan daha fazla mutluluk bulacağını düşünüyorum. Her zaman hayal ettiğin gibi bir savaşçı olacaksın. Ve sihrini kullanabileceksin."

Gözlerimi kırptım, son cümleyi şok olmadan ya da tereddüt etmeden söylemesi bir şeyin farkına varmamı tetikledi. "Biliyordun."

Ingrid dudağını ısırđı, sonra başını salladı. "Geir bana birkaç yıl önce söyledi. Sanırım... Sanırım bu sırrı saklamak ona ağır geldi." Yüz ifadesi ciddileşti. "Ama kimseye söylemedim, Freya. Yemin ederim."

Ona ağırlık mı veriyordu? Göğsüm çukurlaştı ve aramızdaki çamura baktım. Hayatımın büyük bölümünde büyümü, *mirasımı* saklamıştım, bu da tanıdığım herkesten saklamak anlamına geliyordu. Bir kez bile söylemedim, çünkü sırrım ortaya çıkarsa incinecek olanın sadece ben değil, ailem olacağını içten içe anlamıştım. "Artık pek bir önemi yok."

Ingrid bana sıkıca sarıldı, tek elim aramızda sıkışmıştı, kılıcın kabzası göğüs kemiğime acıyla saplanıyordu. "Bu tanrıların bir armağanı, Freya. Ona öyle bakmalısın."

Kendime bir şey söyleyecek kadar güvenmediğim için sadece başımı salladım ve bekleyenlere döndüm. Ylva bana kaşlarını çattı ama Bjorn'un bakışları çamurda su sıçratan Ingrid'in üzerindeydi. "Sözümü geri alıyorum," dedi. "Kardeşinden daha iyisini hak etmiyor."

"Sen ne bilirsin ki?" Mırıldandım, eteklerimi tekrar yukarı kaldırmaya zahmet etmedim, çünkü etek uçları zaten gri lekeli ve damlıyordu.

"Çok az," dedi. "Ama ben ne sağırım ne de kör, bu yüzden senin kurbanını nasıl tanrıların bir armağanı haline getirdiğini gördüm, böylece suçluluk duymasına gerek kalmadı. Artık ondan kurtuldun."

Tamamen haksız sayılmazdı ama Bjorn'un sözleri içimdeki boşluğu daha da büyüttü.

Kendimi yalnız hissediyordum. Sanki büyük bir orduyla karşı karşıyaydım ve arkamda olacağından çok emin olduğum herkes ortadan kaybolmuştu. Gözlerim acıdı ve gözyaşlarımın oluşmasını engellemek için hızla gözlerimi kırptım, ama yine de birkaç tanesi kaçtı ve sahile doğru yürürken yüzümden aşağı akan erimiş karla karıştı.

Bjorn'un eli koluma kapandığında birkaç adımdan fazla ilerlememiştim. "Ingrid'in korkaklığı yaptığın şeyin onurunu azaltmaz."

Yutkunarak, "Hiçbir şeyden pişman değilim," derken zümrüt bakışlarıyla karşılaştım, sonra da elini çekip yoluma devam ettim.

Bir kalabalık toplanmıştı, Snorri töreni yönetecek olan aile reisi olduğunu tahmin ettiğim yaşlı bir kadınla birlikte ayrı bir yerde duruyordu. Gözlerim onlardan, direklerinde bayraklar rüzgârda dalgalanan birkaç drakkarın oturduğu uzun rıhtıma kaydı. En az yüz savaşçıyı taşıyabilecek kadar büyüktüler ve kürekçiler drakkarları savaşa sürerken davulcunun gürleyen bir ritimle vurduğu bir drakkarın içinde durmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmek için kendime izin verdim. Suya atlamak, ok yağmuruna karşı siper almak, ordular çarpışırken elimdeki kılıcın düşmanlarımınkıyla çarpışacağı bir sahile koşmak nasıl bir şey olurdu. Parmaklarım babamın silahının kabzasında kenetlendi, kalbim damarlarımdaki kederin halsiz ağırlığını uzaklaştırdı ve onları ateşle doldurdu. Çünkü Ingrid, karşılaştığım bu yeni yolda ruhuma şarkı söyleyen çok şey olduğu konusunda yanılmamıştı.

Ve bu, en azından, uğruna yaşanacak bir şeydi.

-

Tören kısa ve cansızdı, Snorri ve ben söylenmesi gerekenleri söyledik, sonra kılıçları değiş tokuş ettik, bana verdiği kılıç yeni dövülmüş ve bilenmemişti, bu da kılıcın keskinliği kadar duygusallıktan da yoksun olmasını sağlıyordu. Ona verdiğim kılıcın babamın olduğunu fark ettiyse ya da önemseydiyse bile bunu belli etmedi. Yine de tören bittiği anda sanki Thor'un şimşegi çaktı ve Snorri beni kalabalığa doğru çevirirken içini acil bir enerjiyle doldurdu.

"Yirmi yıl önce," diye bağırdı kahin, "Hlin'in çocuğu olan, kanlı ayın altında doğan ve Skaland halkını kaderini kontrol eden kişinin egemenliği altında birleştirmeye yazgılı bir kalkan kızına dair bir kehanetten bahsetti. Adının tanrıların ateşinde doğacağını söyleyen bir kehanet. Yirmi yıl boyunca bu bakireyi aradım, halkımızı ortak düşmanımız Nordeland Kralı Harald'a karşı birleştirecek kadının peşine düştüm."

Kalabalık huzursuzca yer değiştirdi, bazıları Kuzey Boğazı'nın ötesinde hüküm süren krala küfürler savurdu.

"Birçoğunuz Ylva gibi bir eşim varken neden bu kadınla evlendiğimi sordunuz," diye devam etti. "Sizi temin ederim ki, bu aşk ya da şehvet için değil, sizin için, halkım! Çünkü bu kadın, adı Tyr'in ateşinde ortaya çıkan Hlin'in çocuğu, kalkan kızdır!"

Savaşçılarından birinin uzattığı kalkanı aldı ve bana uzattı. Elbisem erimiş karla ıslanmış olmasına rağmen tenim sıcaktan yanıyordu ve onu elime alarak "Hlin" diye fısıldadım.

Büyü içimde canlandı, elimden sıcak bir sel gibi akarak kalkanı gümüş bir ışıkla kapladı ve bir fener gibi parladı. Kalabalık soluk soluğa kaldı ve geri çekildi, sadece hikâyelerde duydukları büyüü görünce gözleri büyüdü. Anlamadıkları bir sihirdi, bu da endişelerini açıklıyordu.

"Bize savaş şöhreti getirecek!" Snorri kükredi. "Bize zenginlik getirecek! Bize güç getirecek! Nordeland'ın piçlerine karşı bize zafer ve intikam getirecek! Onunla kalkan duvarımızda, tanrılar tarafından tercih edileceğiz!"

Halsar halkı da onunla birlikte kükredi, eller havaya kalktı, gözlerindeki ihtiyat yerini efendilerinin vaatleri karşısında sevince bıraktı. Onun verdiği ama benim yerine getirmem gereken vaatler, nasıl olacağını sadece tanrılar biliyordu.

Bakışlarım bir saat önce ayaklarıma tükürmeye hazır görünen ve şimdi adımları haykıran insanların üzerinden geçip Bjorn'a takıldı. Tören boyunca Ylva'nın yanında durmuştu ama o zamandan beri kalabalığın arkasına geçmişti, kollarını kavuşturmuş ve yüz ifadesi gerilmişti. Gözlerimiz kilitlendiğinde, ağzının köşesi, şu anda yüzümü süsleyen kadar zoraki görünen yarım bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı, ancak hoşnutsuzluğunun kaynağını anlamadım.

"Ateşin içinde doğdu," diye bağırdı Snorri. "şimdi onu yaratan tanrının kanıyla işaretlenmesine izin ver."

Ben tepki veremedem Ylva arkama geçti ve elbiseyi arkadan yırttı. Nefes nefese kalmış bir halde kumaşı göğüslerime yapıştırdım,

"Diz çök."

"Ne yapıyorsun sen?" Korku ve dehşetin eşit olduğu bir şekilde tısladım.

"Güçlerini çok uzun zamandır saklıyorsun," dedi. "Herkesin soyunu öğrenebilmesi için işaretlenmenin zamanı geldi de geçiyor bile."

Kan dövmesi.

Bunun olacağını bilmeliydim. Vragi'nin dövmesi kalçasındaydı, kıpkırmızı pulları olan bir balık o kadar ayrıntılı işlenmişti ki gerçek gibi görünüyordu. Büyüsü ortaya çıktıktan sonra ritüel tarafından hediye edilen canlı bir dövme. On yıldan uzun bir süre önce işaretlenmiş olmalıydım ama bu, babamın saklamak istediği şeyi ortaya çıkaracaktı.

Yavaşça kendimi soğuk kumun üzerinde dizlerimin üzerine çöktürdüm.

Ylva, "Hlin'in işaretini alabilmek için etini aç," dedi ve kendimi kalabalığın önünde teşhir etmekten nefret etsem de elbisemi belime kadar indirdim ve eldivenlerimi çıkardım, bir kolumu göğüslerimin üzerinde tuttum. Gözlerimi kumdan kaldırmaya zorladığımda kimsenin bana bakmadığını, her yüzün vakur bir şekilde beni izlediğini gördüm. Bjorn'un dikkatle beni izlediğini hissedebiliyordum ama bakışlarına karşılık vermek yerine, kalbim göğsümde isyan ederken kuma geri döndüm.

Bir davul yavaşça çalmaya başladı ve Ylva etrafımda bir daire çizerek yürüdü, kuma rünler çizdi. Ylva'nın bir volva, yani runik büyü yapabilen bir cadı olduğunu öğrendiğimde kalbim hızla çarpmaya başladı. Bu da onu sandığımdan çok daha güçlü yapıyordu.

Hareket ederken ilahi söylüyor, bu ana tanıklık etmeleri için tanrılara sesleniyordu. Çemberi tamamladığında rünler parladı ve davul durdu, kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Ylva'nın elinde bir bıçak belirdi ve gerildim, çünkü bana ihtiyacı olsa da bu kadının kalbinde bana karşı hiçbir sıcaklık yoktu. "Hlin," diye bağırdı Ylva, sesi rüzgârla birlikte etrafımızda dönerek bir kar kasırgası yarattı. "Sana yalvarıyorum! Eğer bu çocuk buna layıkta, onu kendi çocuğun olarak kabul et, yoksa kalbini sustur ki artık senin gücünü kullanmasın!"

Kalbim küt küt atıyordu. Bu ritüelin yapıldığını hiç görmemiştim. Vragi ben doğmadan çok önce, küçük bir çocukken bu ritüeli gerçekleştirmişti, bu yüzden kelimeleri bilmiyordum. Ritüelin ölümle sonuçlanabileceğini de bilmiyordum, çünkü anlatılan hikâyelerin hiçbiri

bir tanrının çocuğunu reddettiğinden hiç bahsetmemiştir. Ama diğer herkes başını sallıyordu, o halde bu doğru olmalıydı.

Yaklaştığında zaten soğuk olan tenimi bir korku heyecanı buza çevirdi, bıçak sessiz ışıpta parlıyordu. Alçak bir sesle, "Kendini göster kızım," dedi. "Yoksa kendini değersiz bulursun."

Ya değersizsem?

Hayatım boyunca sihrimi, mirasımı saklamıştım, bu da kanını bana hediye eden tanrıçayı kızdırmış olmalıydı. Sanki utanıyormuşum gibi davrandım.

Ama ben değildim.

Derin bir nefes alarak kolumu indirdim ve aynı anda yüzümü kaldırdım.

Sağduyu başka bir yere bakmamı gerektirse de, gözlerim Bjorn'unkilerle kilitlendi. Kar aramızda dalgalanıp dönüyordu ve Ylva'nın bıçağının ucu köprücük kemiğimin ortasındaki çukura bastırırken bakışlarındaki güce tutundum.

Boğazımdan göğüslerimin arasına doğru ateşten bir iz bırakarak aşağı doğru kesti ama irkilmedim. Sıcak kan damlaları tenimden aşağı yuvarlanırken Bjorn'un bakışlarını kırmadım. Yargılanmayı beklerken nefes bile almadım.

Ve

bekledim.

Ve

bekledim.

Çenem titredi, panik damarlarıma sızdı, çünkü eğer değersiz bulunursam Snorri'nin tüm planları yok olacaktı. Suçlu olarak beni görerek beni elinden gelen her şekilde cezalandırmama ihtimali neydi?

Sonra derimin üzerinde bir enerji çatırtısı yükseldi.

Her şeyin olması gerektiği gibi olmadığına dair ilk uyarı Ylva'nın irkilerek solumasıydı. Bakışlarımı Bjorn'dan ayırıp onun rün çemberinde geriye doğru sendelemesini izledim, gözleri göğsümde sabitlenmişti. Yere baktım, kanım yaradan dışarı doğru fışkırırken dehşet beni tüketiyordu, sıkı bir kesikle olması gerekenden çok daha büyük bir hacimdeydi. "Aman Tanrım," diye nefes aldım. "Neler oluyor?"

"Onu terk ettin!" Bjorn bağırdı. "Onu orada yalnız bıraktın!"

Yaranın ağzı açıldıkça, görünmez parmaklar etime girip onu genişlettikçe, sözleri ancak kayda geçti. Dudaklarımdan tiz bir çığlık koptu. Görünmez eller beni önce sağa sonra sola çekiştirirken, göğsümden ve kollarımdan aşağı kan sızıyordu.

"Freya!"

Karşılık olarak uludum, tanrının pençesinden kurtulmak için savaştım, değersiz olduğuma karar verildiğini ve Hlin'in beni parçalayacağını biliyordum. Dizlerim yerden kesildi, tanrıça beni bir oyuncak bebek gibi havaya kaldırdı, artık kemiğe kadar inen yaramdan seller halinde kan fışkırıyordu, göğüs kafesimin beyazı görünüyordu. Pençe gibi hissettiren şeyler kas ve kemiğe saplanıyor, çektikçe çekiyordu.

"Ylva, çemberi kır!"

Halsar'ın hanımı sadece dehşet içinde bakakaldı, çünkü artık çok geçti.

Göğüs kafesim genişledi ve nabız gibi atan kalbimi ortaya çıkardı. *Güm güm. Güm güm.*

Çığlık attım, çığlık attım ve sonra ani bir vınlamayla yere düştüm. Nefes nefese, parmaklarımı kuma gömdüm, içimde sadece birkaç kalp atışı kaldığından emindim.

"Freya?" Ellerim kollarımı kavradı.

Ylva'nın "Seni lanetli aptal!" diye bağırdığını duyduğumda bile Bjorn'un panik içindeki gözlerine baktım. Neyi serbest bırakmış olabileceğin hakkında bir fikrin var mı?"

Bjorn onu görmezden gelerek gözlerimi vücudumda gezdirdi. "İyi misin?"

Bunu nasıl sorabilir? Göğsüm yarılmışken nasıl iyi olup olmadığımı sorabilirdi? Nasıl...

Çıplak bedenime baktığımda bu düşünce kayboldu, göğsüm ince beyaz bir yara izi dışında bütündü, beyaz tenimde bir damla bile kıpkırmızı iz yoktu.

Mümkün değil.

"I..." Ağzım kum gibi kurumuştı. "O... o-"

"İşaretli mi?" Snorri aniden yanıma geldi, saç örgülerimi kaldırdı ve eliyle beni yokladı. "Hlin onu sahiplendi mi?"

Bjorn sol elimi kaldırınca sustu. Arkasında kıpkırmızı boyanmış bir kalkan vardı. Ayrıntıları ölümlü bir ressamın yapabileceği hiçbir şeye benzemiyordu ve kalbimin her atışında onu oluşturan kan da titreşiyordu.

"Ona sahip çıkıldı!" Snorri kükredi. Bileğimden tutarak beni Bjorn'un elinden çekip ayağa kaldırdı ve ben boşta kalan elimle umutsuzca korsajımı yerine oturturken dövmemi herkesin görebileceği şekilde havaya kaldırdı. "Hlin kızına sahip çıktı ve kalkan kızımıza kavuştuk!"

O ana kadar ölüm sessizliğine bürünmüş olan kalabalık onayladığını haykırdı. "Ziyafet çekelim!" Snorri böğürdü, sonunda beni bıraktı, böylece ben de elbisemin kollarını çekiştiriyorum. "Büyük salona!"

İnsanlar hep birlikte salona akın etti, karınlarını doyurmaya can atıyorlardı. Snorri onları takip etmemi işaret etti ama Ylva'nın soğuk parmakları sağ bileğime yapışarak avucumu gökyüzüne çevirdi. "Bak."

Gördüğüm manzara karşısında midemde bir huzursuzluk hissettim. Sanki avucuma yanıklarımın önce dövme yapılmış gibiydi, bir zamanlar tasvir edilen görüntü her neyse bükülmüş ve tanınmaz bir karmaşaya dönüşmüştü.

"İkinci bir dövme," diye mırıldandı Snorri. "Böyle bir şeyi hiç duymadım." "Ben de duymadım," dedi Ylva ve ikisi de başını sallayan Bjorn'a baktı.

Bakışları avucuma sabitlenmişti.

"Neyi tasvir ettiğini söyleyemem." Snorri daha da yaklaştı ve elimi geri çekme isteğimi engelledim, bu incelemenden hoşlanmamıştım.

Ylva, "Muhtemelen Bjorn içeri girip çemberimi yok etmeden önce Hlin'in bitirmeye vakti olmadığı içindir," diye tersledi.

"Çünkü onu orada terk ettin!" Bjorn Ylva'ya ters ters baktı. "Sen volvasın. Çemberin içinde kalman gerekiyordu ama onu parçalanması için orada bıraktın."

Snorri sustu. "Tam olarak ne gördün, Bjorn? Ylva'yı mı? Tek gördüğüm Freya'nın diz çökmüş haliydi."

Sanki burada değilmişim gibi konuşulmasından bıkmıştım. "Beni ikiye bölünmüş olarak gördü."

Bjorn başını salladı. "Sanki uğruna savaşılan bir ödül gibiydi ve her iki taraf da diğerine boyun eğmektense onun yok olduğunu görmeyi tercih ediyordu."

"Bir alamet." Snorri uzun bir nefes verdi. "Çember Hlin'in bize bir öngörü bahşetmesine izin verdi. Olacaklara ve dikkat etmezsek neler olacağına dair bir uyarı: Freya yok edilecek."

Korku omurgamdan aşağıya doğru ilerledi.

"Ama hepsi bu değil." Snorri düşünceli bir şekilde çenesine vurdu. "Freya için böyle bir kaderi nasıl önleyebileceğimize dair bir cevap da verdi. Fenrir'in Bağlanması hikâyesini hatırlayın; burada Tyr, tanrılar kurttan korunabilsin diye kolunu feda eder." Yaralı elimi işaret etti. "Oğlum, senin de hepimizi kurtaracak olan şeyi korumak için fedakârlık yapman gerektiği çok açık."

Bjorn gözlerini kırptırdı, sonra başını sertçe salladı. "Kavramaya çalışıyorsun baba. Açıklanamayan şeyleri açıklamak için var olmayan bağlantılar görüyorsunuz."

"Tanrılar kendi hayatlarımızı anlayabilmemiz için bize hikâyelerini armağan ettiler." Snorri, Bjorn'un omuzlarını kavradı. "Tanrılar Freya'yı bulabilmem için seni bana geri getirdi. Ve öyle görünüyor ki tanrılar, öngörülen her şeyi gerçekleştirebilmem için onun hayatını güvende tutacak kişinin sen olmanı istiyorlar. Bu senin kaderin."

Bjorn'un nasıl tepki vereceğini görmek için beklerken, rüzgâr dönerken üzerimden bir ürperti geçti, kar taneleri uzattığım avucumun üzerinde eridi. "Hayır. Bunun bir parçası olmayacağım." diye tükürdüğünde midem bulandı. Topuklarının üzerinde döndü ve hışımla uzaklaştı.

Sessizlik uzadı.

Snorri sonunda, "Aklı başına gelecektir," dedi. "Tanrılar bunu istiyor. Şimdi ziyafet çekelim."

Onu ve Ylva'yı büyük salona kadar takip ederken hiçbir şey söylemedim ama aklımda Snorri'nin unuttuğu bir gerçek vardı: Bjorn'un kaderi yoktu; bu da demek oluyordu ki, Normlar onun için ne planlarsa planlasın, onun kaderini dokumak kendisine aitti.

A Hizmetkârlar elbisemi çabucak onardıktan sonra Snorri'nin solundaki kürsüdeki masaya oturdum, Ylva da onun sağındaydı. Klan üyeleri ve kadınlar çok sayıdaki uzun sıraların, masaların boşluklarını doldurmuşlardı.

yiyecek siperleri ve bal likörü sürahileriyle doluydu. Salonun kendisi çelenklerle süslenmişti ve odun dumanı ile yemek kokularının arasından keskin bir çam kokusu geliyordu. Köylüler bize iyi dileklerini sunmak için birbiri ardına geldiler, ancak söyledikleri tüm güzel sözlere rağmen, bana attıkları yan bakışlarda güvensizlik ve belirsizlik vardı.

Onları suçlamak zordu.

Hayatlarına girmiş, yakıp yıkmış, kana bulamış, sevgili leydilerinin kocasını gasp etmiş ve ardından bir ayının tam bir kaosa dönüşmesine neden olmuşum. Tüm bunların sebebi yirmi yıl önce bir kahinin lordlarına Skaland'ın parçalanmış klanlarını birleştirip Snorri'yi kral yapacak güce sahip olduğuma dair sözler söylemesiydi.

Bir skald hikâyesinden fırlamış gibiydi ama ben tanrıları onurlandırmak ve bize bıraktıkları işaretleri aramak üzere yetiştirildiğim için kahinin sözlerinin doğru olmadığına hiçbir parçam inanmıyordu. Ama bu sorularım olmadığı anlamına gelmiyordu.

İnsanları tam olarak nasıl birleştirecektim? Kahin böyle bir başarıya ulaşmamı sağlayacak ne yaptığımı görmüştü?

Evet, ben bir tanrının çocuğuydum, büyüye sahiptim ama Hlin *küçük* bir tanrıydı. Bjorn'un damarlarında en güçlü tanrılardan biri olan Tyr'ın kanı vardı. Bir savaş tanrısı ve bir lider, ama aynı zamanda adalet getiricisi. Bjorn gibi birinin kâhinin önceden söylediği şeyleri yapması mantıklı olurdu ama bunun yerine kehanetteki tek rolü adımı ortaya çıkaracak ateşi sağlamak olmuştu.

Ki... olmuştu.

Snorri'nin teorisinin doğru olup olmadığını merak ettim. Tanrılar Bjorn'un kaderinin benimkiyle iç içe geçtiğini mi görmüşlerdi? Kahinin kehanetinin gerçekleşmesi için o çok mu önemliydi?

Tırnaklarımı ısırarak için sağ elimi kaldırdım, ancak Ylva'nın bana verdiği eldivenleri bir kez daha giydiğimi hatırladım. Gerçi şimdi onun arzusunun yaralarımı örtmek mi yoksa sağ avucumdaki ezilmiş dövmeyle daha fazla çatışmaya yol açmaması için kapatmak mı olduğundan emin değildim.

Bu çatışma Bjorn'u uzaklaştırmış ve şölen boyunca da uzak tutmuştu, çünkü babasının kendisi için öngördüğü geleceğin bir parçası olmak istemediği açıktı.

Kendi koşullarım göz önüne alındığında bunu anlayabilirim.

Bir parça tavuk kemirerek kalabalığın içinde yine onu aradım ama düşüncelerim yumuşak bir sesle bölündü.

"Freya?"

Kürsünün önünde, Bjorn'la dövüştüğümde Snorri'nin yanında olan güzel kadın duruyordu. Benim kadar solgun tenli olan bu kadın, yine göğüs dekoltesini ortaya çıkaran, kalçalarının kıvrımlarına yapışan, narin yünlü, kıpkırmızı bir elbise giymişti. Açık kahverengi saçları bu gece gevşekti, bukleler halinde beline kadar dökülüyordu, tek silahı kemerine bağlı küçük bir deniz baltasıydı. Bir kez daha garip bir duyguya kapıldım.

ondan uzakta. Sanki önümde dururken, şenlikleri görürken, duyarken ve koklarken, o ayrı duruyordu.

"Doğru dürüst tanıştırılmadık. Benim adım Steinunn," dedi kadın. "Ben Kont Snorri'nin kahiniyim."

Ancak o zaman boynunun yan tarafındaki kıpkırmızı arp dövmesini fark ettim, teller kalbinin her atışında titreşiyordu. Sıradan bir skald değil, kanı Bragi'den gelse de benim kadar tanrıların bir çocuğuydu. Daha önce hiç bir gösteriye şahit olmamıştım ama bir skald'ın şarkısının dinleyicileri hikâyenin içine taşıyan hayaller bahsettiği söylenmişti. Sadece onları iyi bir formda tutmaya gücü yeten kontlara ve krallara hizmet ettiklerini duymuştum, bu da Steinunn'un zengin kıyafetlerini açıklıyordu ama Geir'in ondan bahsettiğini hiç duymamıştım. "Snorri'ye uzun zamandır mı hizmet ediyorsun?"

Steinunn başını salladı. "Hayır. Kahinin onun kral olacağı kehanetini duyduğumda ona katılmaya geldim. Böyle bir hikâyeyi bir şarkıda anlatmak bana büyük bir onur ve şöhret getirecek ve ben..." Başını iki yana sallamadan önce duraksadı. "Olduğum yerde kalmam için hiçbir sebep yoktu."

Bu tereddütte bir hikâye vardı ama ben daha ısrar edemedim skald hızla, "Kont, mürekkeple ilgili hikâyeyi dinleyebilmem için seninle konuşmamı istiyor. Ününüzü yaymak için bir türkü besteliyorum."

Yana doğru baktığımda Snorri ve Ylva'nın iki adamla sohbete daldığını gördüm, ikisi de bana zerre kadar ilgi göstermiyordu. "Sen orada değil miydin?"

"Öyleydim," diye cevapladı skald. "Herkesin gördüğünü ben de gördüm. Yine de olan bitenin bundan ibaret olmadığını biliyorum. Eğer bana hikâyeyi anlattırsan, onu söyleyeceğim ve duyan herkes o anın gerçeğini öğrenecek."

Kendi çığlıklarım kafamda yankılanırken, parçalara ayrılmanın ve atan kalbimin açığa çıkmasının acısını hatırladım. Titreyerek başımı salladım. "Kimsenin görmediği bir merhametti."

"Ylva bir şey gördü, bu onun ritüeli olduğu için mantıklı. Yine de Bjorn da gördü." Steinunn başını öne eğdi. "Seni hangi kaderden kurtarmak için bu kadar çaresiz olduğunu söylersem daha iyi bir hikâye olur."

"O zaman ona sor." Kaba davranıyordum ama bu, söylediğiniz her şeyi dinleyen herkesle paylaşacağını bildiğiniz bir köy dedikoducusu tarafından rahatsız edilmek gibi hissettiriyordu.

Steinunn bana alaycı bir gülümseme verdi. "Bjorn'dan hikaye dinleyeceğime taştan su dinlerim daha iyi."

Aynı şeyi benden de beklemesini söylemek için ağzımı açtım ama büyük salonun kapıları o anda içeri doğru açıldı ve Bjorn bir rüzgâr ve kar girdabının içinde belirdi. Birçok kişi onu selamlamak için ismini haykırdı ve o da gülerek Snorri'nin diğer savaşçılarından bazılarıyla masanın karşısına oturmadan önce bir içki kabul etti.

Steinunn'a "Belki sonra," dedim, ama Bjorn'un yanına güzel bir kızıl saçlı otururken onun başını sallayıp ziyafetin içine çekildiğini fark etmedim bile. Dudaklarını Bjorn'un kulağına bastırarak ona bir şeyler söyledi ve söylediği şey her neyse Bjorn'u güldürdü; gürültünün içinde bile derinden gelen ses bana ulaşıyordu. Cesaretlenen kızıl saçlı kız bir kolunu onun boynuna doladı, diğer eli de gömleğinin önüyle oynuyordu.

Bir sıkıntı titreşimi ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oldu ve onu bastırmak için birkaç yudum bal likörü içtim. Ama bu his yok olmayı reddediyordu. Ritüel sırasında olanlardan sonra, neden hiçbir şey olmamış gibi devam etmenin kabul edilebilir olduğunu düşünüyordu? Sanki ikiye bölünmemi izlememiş ve sonra bana yardım etmek için runik büyü çemberini kırarak felaketi serbest bırakma riskini almamış gibi?

Sanki onun kaderi benimkiyle iç içe değil miydi?

Yanaklarımın içini çiğneyerek onlar dışında her yere bakmaya çalıştım ama gözlerim sürekli Bjorn ve kızıl saçlıya kayıyor, midemi ekşilik dolduruyordu. Hissetmeye hakkım olmayan kıskançlığın ekşiliği. Yine de onun flörtüne ne zaman maruz kaldığımı hatırlamak çok kolaydı ve ne kadar mantıksız olsa da, yaşadığımız anın onun için sıradan bir olay olmasından nefret ediyordum.

Onun gibi görünen erkeklerle sürekli flört eden kadınlar var, dedim kendi kendime. Bjorn muhtemelen flört etmeye de nefes almak kadar kafa yoruyor, ikisi de onun için çok yaygın.

Aklımdan mantıklı düşünceler geçti ama her geçen saniye öfkem daha da alevlenirken bunlar rüzgâra tükürmek kadar işe yaradı. İçkimden bir yudum daha aldım, alkol damarlarımda yüksek sesle vızıldıyor ve sağduyuyu boğuyordu.

Belli ki olan biten her şeyi unutabileceğini düşünüyordu. Ben Snorri'yle evli kalırken, her nefesim gözetim ve kontrol altındayken ve yanlış bir hareket yaparsam ailemin refahı başımın üzerinde tutulurken, o hayatına istediği gibi devam edebileceğini düşünüyordu. Oysa Bjorn sadece *hayır* diyebilir ve bunun için en ufak bir sonuçla karşılaşmazdı.

"Hiç sanmıyorum," diye mırıldandım. Konuşanın içki olduğunu bilsem de sandalyemden kalktım ve masanın etrafında dönerek kaosun içine doğru ilerledim. İnsanlar bana yer açmak için kıpırdandılar, ihtiyatlı bir saygıyla başlarını salladılar ve biri elime dolu bir fincan sıkıştırdı. Uzun bir yudum aldım ve eğer varsa aklımın kalan kısmını da boğduktan sonra Bjorn'un karşısında oturan iki savaşçının arasına sıkıştım. "Konuşmamız gerek, Bjorn. Özel olarak."

Dikkatini kızıl saçlıdan çekerek, "Sözlerini yarına sakla. Tercihen günün ilerleyen saatlerine çünkü bu gece fazla uyumayı planlamıyorum."

Kızıl saçlı kıkırdadı ve ben kaşlarımı çattım, yüzüme sıcaklık yayıldı. İlk içgüdüm gitmekti. Aslında ilk değil... ilk içgüdüm fincanımın içindekileri yüzüne fırlatıp gitmekti. "Snorri'nin teorisini tartışmak istiyorum. Ya benimle yalnız konuşursun ya da herkesin önünde konuşursun. Seçim senin."

Duyan herkesin kaşları kalktı, birkaçı içkiyi fazla kaçırmış ve yarın pişman olacak aptal bir kızıdan başka bir şey değilmişim gibi kıkırdadı. Haklı olabileceklerini kabul etmeyi reddettim.

"Tartışacak bir şey yok." Bjorn kızıl saçlıya sırtıttı ve ben de fincanımı kafasının yan tarafına vurma isteğimi dizginledim. "Yakında öğrenirsin ama babam hikâyeleri ve mitleri kendi düşünce tarzını destekleyecek şekilde çarpıtmakta oldukça ustadır. Eğer kafasına bir kuş pislerse

Odin'in kendisinden bir mesaj gibi görünmesi için hikaye uydurmak. Ama bazen, Freya, bu sadece boktan bir şeydir."

Son sözünü söylerken kızıl saçlıdan uzaklaştı. Bakışları yumruklarıma kilitlendi. "Bu sıcakta neden eldiven giyiyorsun?"

"Altında yatan şey yüzünden," diye tersledim ve etrafımızdakilerin dikkatini üzerimde hissettim. Kaşlarını çatmalarından, Bjorn'un babası hakkındaki sözlerini pek hoş karşılamadıkları anlaşılıyordu, ancak umursadığından şüpheliydim. "Yara izlerini gördünüz. Dövmeleri. Tanrılar açıkça eylemlerin sonuçları olduğunu hatırlatmaya ihtiyacım olduğuna inanıyor ama bu bütün gece sonuçlara bakmam gerektiği anlamına gelmiyor."

Bjorn'un gözleri ellerimden kalkıp bakışlarımla buluştu. "Hiç pişmanlık duymadığınızı sanıyordum."

"Bilmiyorum." Ve yapmadım.

Dirseklerini masaya dayadı. "O zaman neden elini saklıyorsun?"

Gözlerimi kırptım, kelimeler bulmakta zorlanıyordum çünkü buraya konuşmak için geldiğim şey elim değildi. "Çünkü çirkin. İşte bu yüzden. Kimse ona bakmak istemiyor, en azından ben!"

Bjorn masaya doğru eğildi, ağzı kulağıma yakındı. "Senin hiçbir yanın çirkin değil Freya, hele de onurunu ve aileni savunurken aldığın yaralar hiç değil," dedi. "Ve o dövmeler damarlarında bir tanrıçanın kanını taşıdığının işareti. Onları gururla taşımalsın, bir utanç damgasıymış gibi saklamamalsın."

"Konuşmaya geldiğim şey bu değil." Nabzım hızla atıyordu. "Nasıl görüldüğümün hiçbir önemi yok."

Bjorn fincanını boşalttı ve bir gümbürtüyle masaya bıraktı. "O zaman çıkar onları. Çıkar onları ve tartışmak istediğin her neyse onu tartışalım."

Sertçe yutkundum, Ylva'nın gözlerinin içimi yaktığını hissettim.

"Sarhoşsun." "Sen de öyle." Tekrar masaya doğru eğildi. "Çıkar onları

Freya, yoksa

Pişman olup olmadığını merak etmeye başlayacağım. Ve eğer pişmanlık duyuyorsan, senin hakkında farklı düşünmeye başlayabilirim."

Benim hakkımda çok şey düşündüğünü itiraf etmesi nedense beni ürküttü. "Senin ya da bir başkasının benim hakkımda ne düşündüğü pek umurumda değil."

"Kanıtla."

Sesi meydan okumayla doluydu ve bu meydan okuma ruhuma hitap ediyordu. İçimde ona karşı koyma isteği uyandırdı. Korkak değildim ve bunu kanıtlamak aptalca bir şey yapmak anlamına gelse bile, bunu yapmaya tamamen niyetliydim. "Peki."

Eldivenleri çıkarıp ateşe attım, beyaz yünler küle dönüştü. Sonra döndüm ve dirseklerimi masaya dayadım, parmaklarımı birbirine kenetledim ve ona baktım. Kalbimin dörtlüğe atmasına aldırmadım.

"Tatmin oldun mu?"

İfadesi değişti ama tiksintiyle değil. Onun yerine şeytani bir zevk gözlerini parlattı, dudaklarında oluşan yavaş gülümseme kalbimi titretti. "Henüz değil."

Bir anda masanın üstüne sıçradı ve bana doğru uzandı. "Ne yapıyorsun?" diye sordum. diye sordum ama Bjorn bana bir şey söylemedi. Cevap vermedi, sadece ellerini bileklerime kapadı ve beni bir çocuktan daha ağır değilmişim gibi kaldırdı.

"Kadehlerinizi kaldırın," diye kükredi. "Hlin'in çocuğu ve Halsar'ın leydisi, kalkan bakiresi Freya'nın şerefine için! Skol!"

Salondaki herkes "*Skol*" diye kükreyip yumruklarını masalara ve ayaklarını yere vururken sağ elimi havaya kaldırdı. Sonra fincanlarını kaldırdılar ve içtiler. Bakışlarım Ylva'nınkilerle buluştuğunda biri elime bir fincan tutuşturdu. Halsar'ın gerçek leydisi neşelenmiyordu. Yine de gözleri buz gibi soğuk olsa da kadehini dudaklarına götürdü ve içti.

Ağız dolusu bal likörünü yuttum, bir kısmı kaçıp çenemden aşağı döküldü, sonra fincanımı ayaklarımın yanındaki masaya çarptım. Bjorn'un hâlâ bileğimi tuttuğunu ancak o zaman fark ettim, çünkü beni tekrar ayağa kaldırdı ve "Bana sormak istediğin şey neydi?" dedi.

Tereddüt ettim, o da başını eğdi. "Gürültüden kimse seni duyamaz."

Bu kesinlikle doğrudu, çünkü erkekler ve kadınlar hâlâ kadeh tokuşturuyor, fincanlar birbirine çarpıyor ve her yere bal likörü dökülüyordu. Ama bu izlemedikleri anlamına gelmiyordu. Dilim tutulmuştu; yine de kendimi sormaya zorladım, "Sen

Babanın söylediklerinin doğru olduğuna inanıyor musun? Senin hakkında? Ve benim hakkımda? Kaderinde beni güvende tutmak olduğuna."

Bjorn'un gözlerindeki tüm kahkahalar kayboldu ve kalbim sıkıştı. "Hayır, Freya. Neye inanırsanız inanın. Ama lütfen buna inanmayın." "Freya."

Sarsıldım, Snorri'nin bana baktığını görmek için döndüm, Ylva birkaç adım geride duruyordu.

"Vakit geldi." Sesi ciddiye ve bu, sözlerinden daha çok, ne demek istediğini *tam olarak* anlamamı sağladı. Evliliğin meşru olabilmesi için tamamlanması gerekiyordu ve buradaki herkes kulaklarıyla buna şahitlik edecekti. Yanaklarımın içini ısırdım, Snorri'nin gerçekleşmek üzere olan şeyden pek de mutlu görünmemesinin beni daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettirdiğinden emin değildim.

Bunu yapabilirsin, dedim kendime. *Yapacaksın*.

Başımı sallayarak masadan kalkmak için hamle yaptım ama Bjorn'un bileğimi tutuşu beni geri çekti. Dönüp ona baktım, gözlerinin ardında hangi duyguların yattığından emin olmasam da ifadesi yoğun. "Kazandığımız tüm yaralar deri derinliğinde değildir, Freya Born-in-Fire." Tutuşunu gevşetti, elim onunkinin arasından kaydı. Yaralı avuç içim uyuşmuş olsa da parmaklarının avuç içimde gezindiğini hissettiğime yemin edebilirdim ve bu his ürpermeme neden oldu. "Onlarda daha az onur yok."

"Born-in-Fire," diye tekrarladım, bu lakap hakkında ne hissettiğimden emin değildim, sadece bunu duymak tenimi karıncalandırıyor ve kalbimi hızlandırıyordu.

Snorri'nin eli sol bileğime dolandı. Beni masadan çekip aldı ve koridora doğru götürdü, Ylva da onu takip ediyordu, tüm eğlenceliler biz geçerken tezahürat yapıyor ve kadeh kaldırıyor. Ylva'yla paylaştığı odaların kapısına baktım, ayaklarım kurşun gibiydi ve tüm içgüdülerim bana geri çekilmemi söylüyordu. Kaçmamı.

Ama kaçmayacaktım. Ben Freya Born-in-Fire'dım ve ailemi korumak için ne gerekiyorsa yapardım. Bunun yerine omuzlarımı dikleştirdim.

Ve onu takip ettim.

I Çocukluğumun geçtiği evin tamamından daha büyük bir odaydı. Duvarlar asmalarla, yerler kürklerle süslüydü ve soğuktan korunmak için ocakta yanan bir ateş vardı. Ama bu Bütün bir ailenin sığabileceği kadar büyük olan yatak hemen dikkatimi çekti.

Sen hizmetçi değilsin, diye kendimi azarladım. Acımayacak.

Bu sözler pek bir şey ifade etmiyordu, çünkü tüylerimi diken diken eden acı korkusu değil, hiçbir sevgi beslemediğim bir adamla yatmak zorunda kalmaktan duyduğum tiksintiydi. Arzu duymadığım. Tüm bunlar olurken karısı bana bakıyordu.

Ateşte doğmuş.

"Soyun."

Dişlerimi sıkarak elbisemi çözmeye başladım ama Ylva "Bunu yapamam," diye ağzından kaçırınca donup kaldım.

Döndüğümde Halsar'ın leydisini iki büklüm olmuş, ellerini yüzüne bastırmış halde buldum. "Bunu atlatacak kadar güçlü olduğumu sanıyordum," diye fısıldadı. "Ama senin başka bir kadınla yatman? Tekrar katlanmak için çok fazla. Bu beni yıkacak."

Snorri'nin ifadesi yumuşadı ve karısının önünde diz çöktü. "Aşkım, kalbimin senin elinde olduğunu biliyorsun. Bu" -bana doğru geriye doğru bir hareket yaptı- "politik bir anlaşma. Kalbim ve bedenim bu kadına hiç değer vermiyor ama tanrılar onun benim kontrolüm altında olmasını istiyor, bu yüzden bu yapılmalı."

Ylva gözyaşlarına boğuldu ve suçluluk duygusu içimi kemirdi. Bunca zaman onun, hoşuna gittiği için hayatımı zindan etmeye kararlı bir sürtükten başka bir şey olmadığını düşünmüştüm. Sevgili kocanızın başka bir eş almasını izlemenin nasıl bir his olduğunu bir kez bile düşünmemiştim.

Snorri onu kollarının arasına aldı. "Başka seçeneğin yok, Ylva. Bunu biliyorsun. Evlilik tamamlanmadığı sürece meşru olmayacaktır. Düşmanlarımız bunu öğrenecek ve tıpkı Hlin'in gördüğü imgelemde olduğu gibi onu çalmak için birbirleriyle savaşacaklar. Freya yok edilecek ve Skaland parçalanmış ve zayıf kalacak."

Nefesimi tuttum, çünkü her ne kadar bu adamla seks yapmak istemesem de, ikiye bölünmenin acısı çok canlıydı. Tüm yollar acıya çıkıyordu ama en azından birincisi dayanabileceğimi bildiğim bir yoldu.

Ylva başını kaldırdı. Açık teni lekeli ve gözleri kızarmış olsa da sesi sabitti: "Ya başka bir yolu olsaydı? Onun yatağını paylaşmanı gerektirmeyen bir yol?"

"Ne yaparsak yapalım, tanrılar bu evliliğin meşru olmadığını bilecek." Snorri başını sertçe salladı. "Onların isteklerine boyun eğmezsem beni kayırmazlar."

"Ama *bu* gerçekten onların isteği mi?" Ylva gözlerini sildi. "Kehanette evlilikten, zifaktan söz edilmiyordu, sadece kontrolden bahsediliyordu. Tanrılar kesinlikle senin onu bir silah gibi kullanmanı istiyor, kalbine tasma takmak için ondan bir çocuk doğurmanı değil."

Hastalık üzerime çöktü. Planları bu muydu? Beni bir çocukla kendilerine bağlamak mı?

"Nasıl bir alternatif öneriyorsunuz?"

Ylva'nın çenesi gerildi ve yere baktı. "Rünleri kullanabiliriz."

Büyücülük. Büyücülük. Mantığım bana fazla uzağa gidemeyeceğimi fısıldasa da tüm içgüdülerim kaçmamı söylüyordu.

"Onu sana bağlayabilirim." Ylva'nın sesi güçlendi, muhtemelen Snorri'nin planını henüz reddetmemiş olmasından güç alıyordu. "Yeminle."

Sertçe yutkundum, gözlerim ikili arasında gidip geliyordu. Ne olursa olsun, bu durumda kapana kısılmıştım. Geriye kalan tek belirsizlik beni hangi bağın bağlayacağıydı: bedenim ya da sözüm. Ve ben hangisini tercih edeceğimi biliyordum. Bir çocuğun bu kâbusa yakalanmasını önlemek için her şeyi yapacağımı, her şeye yemin edeceğimi biliyordum. "Yemin edeceğim."

Başları dönüyor, gözleri öylesine yoğun bir şekilde bana kilitleniyordu ki utanmamak elde değildi. Ama sebat etmek zorundaydım. "Snorri'nin bana asla dokunmayacağına yemin etmesi şartıyla olmalı."

Snorri alındıysa bile bunu belli etmedi, sadece sakallı çenesini ovuşturdu ve sonra karısına döndü. "Eğer biri bu büyüyü öğrenecek olursa, hayatın tehlikeye girer aşkım. Çünkü büyüyü bozmanın tek yolu senin ölümüdür."

"O zaman senin karın olduğum aldatmacasına devam ederiz," dedim. "Tanrılar zekâdan hoşlanır, bu yüzden bu aldatmacayı bir krala yakışır zekice bir strateji olarak görecektlerdir."

Kelimeler dudaklarımdan döküldüğü anda Snorri'nin gözleri parladı, vaat edilen kaderine yaptığı atıf Ylva'nın planına duyduğu belirsizliği ortadan kaldırdı.

Odanın dışında eğlenenler bağırıp çağırıyor, kahkahalar atıyor, çoğu Snorri'ye yönelik öneriler olan müstehcen yorumlar duvarlardan süzülüyor ve tansiyon yükseliyordu.

"İnsanlar buna inanmak için tamamlandığına dair kanıt isteyecektir" dedi.

Piyon olma, diye fısıldadı bir ses kafamın içinde. *Kontrolü ele almanın yollarını bul!* "Numara yap," dedim. "Bir hizmetçiden kanıt bekleyecek değiller ya, Ylva da benim kadar kanıt sağlayacaktır. Kimse jarl'larına yalancı demeye cesaret edemez."

Ylva'nın gözleri parladı. Odayı geçerek kollarımdan tuttu, beni duvara doğru iterken tırnakları derime batıyordu, ağzı kulağıma yakındı ve "Sana güvenmiyorum" dedi.

Duygularımız karşılıklıydı, ama kazandığım azıcık gücün etkisindeydim.

"En iyi ittifaklar," dedim usulca, "her iki tarafın da diğerine karşı bir şeyler hissettiği ittifaklardır. En iyi müttefik biz olalım, Ylva."

"Eğer bize ihanet edersen," diye fısıldadı, "seni sadece öldürmeyeceğim. Değer verdiğin herkes parça parça edilirken sana izletirim ve sen de parçalanmış bir şeye dönüştüğünde seni diri diri gömerim."

Ona inandım. Bu kadının *tam olarak* tehdit ettiği şeyi yapacağına inanıyordum ve bu nedenle ona karşı gelmeyecektim. Ama bu onun tarafından korkutulmam gerektiği anlamına gelmiyordu. Gözümü kırpmadan, "Anlaşıldı." dedim.

"Büyüyü yap, Ylva," dedi Snorri. "Kaderimi bana teslim edecek kontrolü sağlamlaştıralım."

Ylva'nın gümüş bir tabak getirip masanın üzerine koymasını sessizce izledim. Kemerinden bir bıçak çıkararak Snorri'nin avucuna derin olmayan bir kesik attı ve kanın tabağın ortasında birikmesine izin verdi. Sonra bana işaret etti. "Bana elini ver."

"Dövmeleri kesmeyin," diye uyardı Snorri. Ylva kaşlarını çattı ama bıçağını kolumun arkasına doğru çekti.

Yarayı tabağın üzerinde tutarken yüzümü buruşturdum ama bir şey söylemedim, kanım Snorri'ninkine karışmak üzere aşağı damlıyordu.

Ylva parmağıyla kanı birbirine karıştırdı ve ardından tabağın kenarına rünler çizmek için kullandı. "Freya," dedi. "Benden sonra tekrar et. Bu kandan olmayan hiç kimseye hizmet etmeyeceğime yemin ederim."

Eğer bu sözleri söylersem, hayatımın geri kalanına mahkum olurum. Ya da en azından Ylva'ninkinin geri kalanına. Ama alternatifçi çok daha kötüydü. "Bu kandan olmayan hiç kimseye hizmet etmeyeceğime yemin ederim."

"Bu kandan olana bağlılık yemini ediyorum. Bu kandan olanı ne pahasına olursa olsun koruyacağıma yemin ederim. Bu kandan olanın dışında bu pazarlıktan tek kelime etmeyeceğime yemin ederim."

Kelimeleri tekrarlardım.

"Şimdi sen, aşkım."

Snorri uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra şöyle dedi: "Tanrıların huzurunda, tek gerçek eşime bedenim ve kalbimle sadakat yemini ediyorum."

Ylva'nın gözleri irkildi ve gözlerindeki duygu kabarması hiç de yanlış anlaşılmadı. "Beni onurlandırdın." Sonra tabağa son bir rün çizdi ve kan havuzu da dâhil olmak üzere her şey parlayarak dumanlar içinde kayboldu. "Bitti."

Kendimi farklı hissetmiyordum ve bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin değildim, çünkü bir yanım yaptığımız şeyin ağırlığını hissetmek istiyordu.

Ylva koyu renk bir pelerin almak için hareket etti ve kapüşonu yukarı çekmeden önce omuzlarıma örttü. "Beni izlemene izin vermeyeceğim."

Omuz silktim ve beni arka duvara doğru itmesine izin verdim. Halının altında bir kapak vardı ve Ylva kapıyı açtığında odaya gece havası doldu. "Delikte kal," dedi. "Sakın dolaşma."

Kolaylıkla arkamı dönüp kulaklarımı kapatabilirdim, ama itiraz etmedim, sadece açıklığa bıraktım. Neredeyse anında öpüşme sesleri duydum ve iffetli biri olmasam da daha fazlasını duymak istemiyordum.

Kaçış tünelini gizleyen tahta parçalarını kaldırarak dışarı çıktım. Karanlık bir geceydi, ay ve yıldızlar daha fazla kar kokan yoğun bulutlar tarafından gizlenmişti ve soğuğa karşı pelerinimi sıkarken büyük salona yaslandım.

Kahkahalar ve bağırışlar Halsar'da yankılandı ve birkaç adam sendeleyerek köye girerken gölgelerde kaldım, şarkı söylerken kollarını omuzlarına dolamışlardı. İçeriden davulcular çalmaya başlamıştı ve şafak sökene kadar dans edip eğleneceklerdi. Başka bir gün olsa, ben de bu eğlenceye katılır, güler, şarkı söyler ve kusana kadar içerdim. Ama şimdi tek yapmak istediğim soğuk gölgelere tutunmaktı, kalbim neşeden yoksundu.

Ateşte doğmuş.

Kaşlarımla çatarak kötü mizahımı tekrar gözden geçirdim. Dışarıdan bakıldığında pek çok taviz vermişim gibi görünüyordu ama durum gerçekten böyle miydi? Daha yeni tanışmış olmamıza rağmen, hayatımı Snorri'ye bu toprakların jarl'ı olarak yemin ederek geçirmiştım. Değişen tek şey, artık büyüünün beni babamdan miras aldığım yeminlere bağlamasıydı.

Üzerinde durmanın pek bir anlamı yoktu, çünkü anlaşma

bitti. Zihnimi, tanrıların benim için öngördüğü sonuçları nasıl elde edeceğimi anlamaya adanmak daha iyiydi.

Bunu geleceğimi gören birinden öğrenmekten daha iyi ne olabilirdi ki?

Başımı kaldırarak karanlığı taradım. Snorri'nin değerli kehanetini söyleyen kişiyi yakınında tutmama ihtimali neydi? Odin'in kuzgun olduğunu bildiğim işaretini şölende kimsenin üzerinde görmemiştim ama bu kâhinin köyde bir yerlerde olmadığı anlamına gelmiyordu. Ve bu, omzumun üzerinde biri olmadan onlarla konuşmak için tek şansım olabilirdi.

Snorri'nin Ylva'ya zaman ayırması için dua ederek salondan uzaklaştım. Binaların arasındaki dar patikada ilerlerken başımı öne eğdim. Ayakkabılarımın altında çamur ezildi, burnum tezek, balık ve odun dumanı kokusuyla doldu, evler sessizdi, çünkü neredeyse herkes büyük salonda kutlama yapıyordu. Zaman zaman küçük ateşlerin yanında duran, görünüşte nöbet tutan adamların yanından geçtim ama hiçbiri bana aldırış etmedi.

Hafif esinti ahşap rüzgâr çanlarını salladı, salondaki gürültüden sonra yumuşak tıkırtılar hoşuma gitti ve binadan binaya geçerek bir kahinin evi olduğunu gösteren sembollerini aradım. Hiçbir şey bulamadım, sonunda siyah fiyortta uzanan rıhtımlara ulaştım. Sonuna kadar yürüdükten sonra durup birkaç derin nefes aldım.

Daha önce bir kahinle hiç konuşmamıştım. Ya bir jarl'ın hizmetindeydiler ya da en çaresiz ve zenginler dışında kimsenin danışamayacağı kadar pahalıydılar ve annem her zaman geleceği bilmenin bir lanet olduğunu söylerdi çünkü iyi ya da kötü, onu değiştiremezsiniz.

Ama yapabiliyordum. Hlin'in bana verdiği bir damla kan bana kaderimi değiştirme gücü vermişti.

Gerçi bunu değiştirmeyi başarıp başaramadığımı nasıl bileceğim benim için bir muammaydı.

Geleceğin net bir resmi olmadan, yaptığım her eylem Nornlar tarafından çoktan dokunmuş olabilir.

Bunu düşünmek başımı ağrıtıyordu. Tek istediğim, zihnim berraklaşana kadar rıhtımda durup soğuk havayı ciğerlerime doldurmaktı. Ancak

Snorri ve Ylva yokluğumu çoktan fark etmiş olabilirlerdi ve muhtemelen bu gece onları yeterince zorlamıştım.

Bir dakika daha, dedim kendime. Bir düzine nefes daha.

Sonra derim diken diken oldu.

Bir bıçak bile almadan dolaştığım için kendime lanet ederek topuklarımın üzerinde döndüm, birkaç adım arkamda gölgeli bir figür görünce kalbim dörtmala fırladı. Dudaklarım aralandı, bir yardım çığlığı yükseldi ve sonra boyunu ve genişliğini fark ettim. "Bjorn? Burada ne işin var?"

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim." Sesi tuhaf ve kesikti ve bir yalan bulmaya çalışırken göğsümü huzursuzluk kapladı.

"Ylva üzgündü. Snorri onunla arasını düzeltmek için zaman istedi."

Bjorn yumuşak bir homurtu çıkardı. "Bir gecede iki kez. Yaşlı piçin bunu yapabileceğini düşünmemiştim."

"Burada ne yapıyorsun?" Soruyu tekrarladım, çünkü beni yalnız dolaşırken yakaladığı için endişelenmem gerekip gerekmediğinden emin değildim.

"Kutlama havasında değildim."

İleri doğru bir adım attı ve ben de içgüdüsel olarak bir adım geri attım, topuğum rıhtımın kenarını buldu. "Ben de değilim." Tereddüt ederek ekledim: "Kendimi bulmayı beklediğim yer burası değildi. Benim seçeceğim yol da değildi, ama herkesin söylediği gibi kadersizim, yine de kendimi kapana kısılmış buluyorum."

Bjorn hareketsiz kaldı. "Kaçabilirsin."

Yapabilir miydim? Gecenin karanlığında kaçabilir ve kendime ettiğim yeminleri ihlal etmeyen basit bir hayat bulabilir miydim? Belki, ama bedelini ailem ödeyecekti. "Yapamam."

Nefes nefese kaldı, hayal kırıklığı içinden dalga dalga yayılıyor gibiydi. "Bunu söyleyeceğini nereden bilebilirdim?"

Nedeninden tam olarak emin olmasam da tedirginliğim aniden korkuya dönüştü. "Senin için ne fark eder ki?"

"Her fark." Ellerini yumruk yaptı ama sonra aniden hareketsiz kaldı. "Bunu duyuyor musun?"

Nefes alıp verdim, dinliyordum, sonra ritmik bir ses kulaklarımı doldurdu. Sudan geliyordu ve her geçen saniye daha da yükseliyordu.

Kürekler. Ses, küreklerin kilitlerinde hareket etmesinden, bıçakların suya sıçramasından geliyordu.

Tek bir set değil, birçok set.

Bjorn yanıma geldi, ikimiz de suya bakıyorduk. Tek bir geminin değil, *birçok* geminin gölgesini gördüğümde tenim buza dönüştü.

Raiders.

"Fuck," diye hırladı Bjorn, sonra kolumu tuttu, ikimiz de rıhtımdan aşağı doğru koşmaya başladık. Fazla zamanımız olmayacaktı ve bugün şenliklerimin tadını çıkaran savaşçıların silahlı ve silah sallayacak kadar ayık.

Baskınları *bilirim*. Onları yaşamıştım. Arkadaşlarımı ve ailemi kaybetmiştim. Acımasız ve kanlıydılar ve galipler nadiren yakaladıklarının *canını* bağışlardı.

Ve Halsar bir saldırıya hazırlıklı olmaktan çok uzaktı.

Sahili geçerken eteklerime çamur sıçradı. Drakkar kıyıya vurmadan önce birkaç dakikamız vardı ve sonra düşman sokakları tarayacak, gittikleri gibi öldüreceklerdi. Ve burada bile olmamaları gerekirdi. "Suda hâlâ buz var. Nordelandlılar nasıl bu kadar erken baskın yapabiliyor?"

"Her kimse buraya baskın yapmaya gelmedi, sizin için geldi!"

Benim için mi? "Neden?" Soluk soluğa nefesler arasında talep ettim. "Burada olduğumu kim nereden bilebilir ki?"

"Çünkü kehanet bir sır değil," diye cevap verdi. "Ve Skaland'daki tüm jarl'lar Snorri'nin seni bulup mezara koyacağı günü gözlüyor ve bekliyorlar."

Derimden akan ter buza dönüşmüş gibiydi. "Neden ölmemi istiyorlar?"

Aptalca bir soru, çünkü biliyordum.

Bjorn bana baktı, gözleri gölgeliydi. "Çok az kişi yönetilme fikrinden zevk alır."

Beni büyük salonun arkasına sürükleyen Bjorn, kaçış tünelinin girişinin yanında durdu. "İçeri gir. Babamı uyar." Sonra ön girişe doğru koşmaya başladı.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde çamurda süründüm ve sonra ellerimi tuzak kapısına çarptım. "Snorri! Ylva! Akıncılar!"

Tuzak kapısı açıldı ve çıplak göğüslü Snorri ortaya çıktı. "Akıncılar," diye tekrar soludum. "Birçok gemi. Şimdiye kadar inmiş olmalılar." Dışarı çıkmamam gerektiğini hatırlayarak, "Uyarı çığlıklarını duydum!" diye ekledim.

"Akıncılar mı?" Ylva talep etti. "Mümkün değil! Nordeland'ın gelmesi için boğazda çok fazla buz var."

"O zaman başka bir jarl," diye tersledim. "Eğer bana inanmıyorsan-"

Ana salondan alarm sesleri yükseliyor, bir isim defalarca tekrarlanıyordu.

"Gnut!" Snorri bu ismi haykırdı, gözleri öfkeyle parlıyordu. Aşağıya uzanarak beni odanın içine çekti.

Gnut Olafson doğumuzdaki bölgelerin jarl'ıydı, bana tanıdık gelmesinin tek sebebi kalesinin köyümden bir fiyort ötede olması ve sık sık savaşçılarına bizi rahat bırakmaları için ödeme yapmak zorunda kalmamızdı. Gnut'un toprakları ne kadar yakın olursa olsun, kimliğimi bu kadar çabuk öğrendiğine göre Halsar'da büyülü yeteneklere sahip bir casusu olmalı. Yine de araçların pek önemi yoktu; o artık buradaydı. Hepsı benim yüzümden. Sözde yapacağım şey yüzünden. Ve beni öldürmek için buradaydı. "Bir silaha ihtiyacım var."

Snorri parmağını bana doğrulttu. "Burada, savaşamayanlarla birlikte, güvende olabileceğin bir yerde kalmalısın."

"Ama savaşabilirim!" Hayatımda ilk defa büyümü saklamadan halkımı akıncılara karşı savunma şansına sahip olmuştum ve bu şansım elimden alınıyordu.

"Yirmi yıl boyunca seni avladım." Snorri kollarımı yarın morluklarım olacak kadar sert kavradı. "Sana sahip olduktan birkaç saat sonra vaat edilen kaderimi kaybetmeyi reddediyorum."

Sahip olmak. Bu kelime kaslarımın gerilmesine neden oldu, sanki bedenimin kendisi böyle bir fikri reddediyormuş gibi, ama onun bir gömlek ve ardından zırhlı bir yelek giyip bir kılıç kuşanmasını izlerken hiçbir şey söylemedim. "Onu burada tut," diye emretti Ylva'ya, sonra da büyük salonun karmaşasına doğru ilerledi.

Ylva, Snorri'nin ona olan bağlılığını açıklamaya yardımcı olan uzun çizgiler ve zengin kıvrımların bir kombinasyonu olan çıplak vücudunun üzerine bir elbise çekerken ileri geri yürüdüm, ancak bence mükemmel göğüsler bile onun kişiliğini telafi edemezdi. "Korkma Freya," dedi. "Snorri onu yenecek ve Gnut'un halkı sabah uyandıklarında ölü savaşçıların ateşlerinden çıkan dumanı görecekler. Bu, kehanetin gerçekleşeceğine dair bir alamet olacak ve Snorri'ye duyulan saygı artacak."

Korkmuyordum. Öfkeliydim. İnsanlar bu gece beni savunurken ölecekti ve ben onlarla birlikte savaşmak yerine çaresizlerle birlikte saklanıyordum. "Bizim insanlarımız da ölecek. Onlar umurunda değil mi?"

"Elbette umurumda," diye tersledi. "Halkımızın güçlü olmasını istiyorum - kimsenin bize saldırmaya cesaret edemeyeceği kadar güçlü ve bunun gerçekleşmesinin tek yolu Skaland'ın birleşmesi. Bunu sen gerçekleştireceksin."

"Nasıl?" Hareket ettiğimi hatırlamasam da yüzüne bakıyordum. "Ben önemsiz bir tanrının çocuğuyum, büyüm sadece savaşta kendimi korumaya yarar. Tüm Skaland'ın Snorri'yi takip etmesine neden olacak ne yapabileceğime inanıyorsun?"

"Sadece tanrılar bilir, ama ne yaparsan yap, skaldımız görecek. Ve her erkek ve kadın Snorri'ye yemin edene kadar tüm Skaland'da kahramanlıklarınızın şarkılarını söyleyecek."

"O zaman söyleyeceği tek şey, bir çocuk gibi büyük salonda tehlikeden saklandığım olacak." Döndüm ve odadan çıktım.

Salonda savaşçılar yoktu; sadece kadınlar, çocuklar ve yaşlılar daha önce dans ettikleri yerde sessizce oturuyor, sütunlardan ve kirişlerden sarkan çelenkler sarkıyor, ziyafetten arta kalanlar tabakların üzerinde birikiyordu. Burası bal likörü, kusmuk ve korku kokuyordu ve kapıları zorlayarak dışarı çıkmamak için kendimi zor tuttum çünkü buraya ait değildim.

Bir silaha ihtiyacım vardı. Bu insanları savunmam gerekiyordu. *Savaşmam* gerekiyordu.

Snorri'nin düğün töreninde bana hediye ettiği kılıcı sandalyeme yaslandığı yerde görünce, körelmiş bıçağını hatırlamadan önce ona uzandım. Sonra gözlerim babamın kılıcına takıldı. Artık Snorri'nin kılıcıydı ama kılıcı elime alıp keskin kenarını incelerken umursamadım.

Kesecek kadar keskin. Öldürecek kadar keskin.

Pelerinimi bir kenara atarak kapıya doğru ilerledim ama Ylva'nın sesi beni durdurdu. "Hayatın pahasına, onun gitmesine izin verme."

Konuştuğu iki adam kapıların önünde, kollarını kavuşturmuş, ellerinde silahlarla duruyordu. Görünüşlerine bakılırsa tecrübeli dövüşçülerdi ama koridoru süsleyen çok sayıdaki kalkandan birini alır ve büyümü çağırırsam onları geçme şansım olabilirdi.

Ya bu sırada onlara zarar verirsem?

Dışarıda savaş sürerken ve içeride korunmaya ihtiyacı olan onlarca masum varken savaşçıları ve muhtemelen kendimi yaralamak aptalca bir plandı.

Başka bir çıkış yolu bulmak daha iyi bir plan olurdu.

"Peki." Kılıcımı indirdim ama Ylva sanki düşüncelerimi sezmiş gibi, "Oda kilitli Freya. Otur, kendine bir içki koy ve beladan uzak dur."

Tanrım, ama bu kadından nefret etmeye başlamıştım. Dişlerimi sıkarak odanın kenarına yakın bir masaya oturdum, kılıcımı kalçama dayadım.

Çığlıklar ve bağırışlar duvarlardan süzülüyordu. Ziyafette bulunmayan ve Gnut'un savaşçılarından kaçan klan üyeleri ve kadınlardı ve bir parçam savaşı bulmak için gitmeme gerek olmadığından endişelenmeye başladı.

Çünkü beni bulacaktı.

Parmaklarımı masaya vurarak seçeneklerimi değerlendirdim. Ya yolumu kesen adamlarla dövüşecektim ya da Snorri'nin odasına giden kilitli kapılardan geçip kaçış tüneline çıkıp çalışacaktım. İkisi de başarıyı garanti etmiyordu.

Dışarıdaki çılgınlık içimi tırmalıyordu. Vücudumdaki her kas hareket etme ihtiyacıyla gerildi. Çocuklar annelerinin kollarında ağlıyorlardı, hepsi de koridora girilirse başlarına gelecekleri biliyorlardı. Hepsi de yananın bedenlerimiz olacağını, dumanın koridordan kaçan duman gibi yükseleceğini biliyordu-

Yukarıdaki açılış.

Bakışlarımı büyük salonun çatısındaki deliğe kaydardım, orada olduğunu bilmeme rağmen gölgeler arasında bile görünmüyordu. Kimseye fark ettirmeden çatı kirişlerine tırmanabilseydim sığabileceğim kadar büyüktü.

Ama çatıdan ne yapabilirdim ki?

Cevap, muhtemelen bir kalkan ve kılıç lehine birinin geride bıraktığı bir yay ve sadakta yatıyordu. Ayağa kalkarak silahların yaslandığı masaya doğru yürüdüm ve üst kata çıkan merdivene yönelmeden önce onları omzuma attım.

"Ne yapıyorsun sen?" Ylva tersledi.

"İçeri girerlerse," diye cevap verdim, "öldürebildiğim kadarını öldürürüm."

Halsar'ın hanımı beni dikkatle süzdü, sırtına bir ok saplayabileceğinden endişeliydi ama herkes ona bakarken söyleyebileceği pek bir şey yoktu.

Karyola ve kişisel eşyalarla dolu dar alana tırmandım. Parmaklıklara yaslandım ve Ylva'nın kaçmaya çalışıp çalışmadığını kontrol etmeyi bırakmasını bekledim. Bu da uzun sürmedi.

Yumruklar kapılara vuruyor, dışarıdaki insanlar içeri alınmak için çılgın atıyordu. Ylva'nın onları geri çevirmesini bekliyordum ama kapıdaki savaşçılara sert bir baş selamı verdi ve onlar da kireşi kaldırdılar, kanlar içinde ve dehşete düşmüş insan seli içeri aktı.

Bu benim şansımdı.

Eteklerimi kemerime sokarken kireşlere ve çatı kireşlerine baktım, kimsenin izlemediğinden emin olmak için son bir kez baktım ve sonra tırmandım. Ben harcadım

Gençliğim kardeşimin peşinden koşmakla geçti, bu da birçok ağaca tırmanmak anlamına geliyordu ve kendimi yukarı kaldırırken sessiz kalmak için elimden geleni yaparak becerilerimi iyi bir şekilde kullandım. Bu kadar yüksekte duman boğucu derecede yoğundu ve boğazımdan bir öksürük kaçtı.

"O kırılganlar!"

Kahretsin.

Aşağıya bakma zahmetine girmeden açıklığa uzandım ve kendimi büyük salonun çatısına attım. Gözlerimi kırıştırarak ve öksürerek geniş orta kırılgan aşağıya doğru süründüm, gözyaşlarım nihayet incelmekte olan dumanın içinde temizlendi ve böylece görebildim.

Bir yanım kör kalmayı diledi.

Halsar'ın her yerinde evler yandı ve sokaklarda savaş kızıştı. Küçük savaşçı grupları birbirleriyle çarpışıyor, kadın ve erkekler her iki tarafa da düşüyordu. Hava yüzleri seçilemeyecek kadar karanlıktı ama bir tanesi vardı ki, kim olduğu hiç belli değildi.

Bjorn bir grup savaşçıya karşı tek başına dövüşüyordu, baltası havada süzülürken parlayan bir bulanıklıktı, diğer elinde bir kalkan vardı. Bir savaşçının silahını fırlatıp savurmasını, sonra hızını tersine çevirip baltasını adamın boynuna saplamasını şaşkın bir sessizlik içinde izledim. Cesedin üzerinden geçerek başka bir savaşçının darbesini kalkanıyla engelledi, sonra baltasını savurdu. Adam darbeyi kendi baltasıyla yakaladı, silahlar kilitlendi. Adamın silahının sapı alev aldı ama geri çekilemeden Bjorn kalkanını adamın suratına çarptı. Adam bir çılgılık atarak yere düştü, mahvolmuş yüzünü tutarak sürünmeye çalıştı ama Bjorn'un baltası göğsüne saplandı, ateş saçan bıçak metali ve eti kolaylıkla kesip geçerken adam diğer kolunu kaldırarak başka bir saldırıyı engelledi.

Kalkanı paramparça oldu.

Bjorn geri çekilmek yerine kırık bir parçayı saldırganın suratına fırlattı ve ardından baltasını savurarak adamın kılıcını tereyağını delip geçen sıcak bir bıçak gibi kesti. Savaşçı iki büküm oldu ve koşmaya başladı. Bjorn baltasını fırlatıp silahı savaşçının sırtına saplamadan önce sadece birkaç adım atabilmişti. Adam yere düşerken, alev alev yanan balta kayboldu ve Bjorn'un elinde yeniden belirerek bir sonraki rakibine doğru savrulmaya başladı.

O zaman Snorri'nin bana karşı savaşırken onu neden geri çekilmekle suçladığını anladım, çünkü bu... bu benim savaştığım savaşçı değildi. Bu sanki Tyr'ın kendisi ölümlüler dünyasına adım atmış gibiydi.

Ensemdeki deri diken diken oldu ve döndüm.

Gölgeler büyük salona güneyden yaklaşıyor, sessizce ve meşale ışığı olmadan ilerliyordu ama ayın metalden yansıyan ışıltısı hiç de yanıltıcı değildi. Gnut'un adamlarının büyük kısmı Halsar'a arkadan saldırırken, sudan gelen saldırı sadece dikkat dağıtmak içindi. Hedefleri, büyük salonun kendisiydi.

Hayır. Büyük salon
değil. Benim.

Hedefleri bendim ve bunu başarmak için önlerine çıkan herkesi öldüreceklerdi.

Öfke korkumu kovdu ve çatıdaki açıklığın yanında diz çökerek bağırdım, "Ylva, güneyden başka bir güç yaklaşıyor! Snorri'yi uyarması için birini gönder!"

Cevap beklemeden büyük salonun kuzey ucuna doğru ilerledim. "Bjorn!" Dikkatini çekmeye çalışarak çığlık attım. "Arkadan saldırıyorlar! Bjorn!"

Ama gürültüden beni duyamadı, dikkati tamamen önündeki tehlikeye odaklanmıştı. Diğer herkesin dikkati gibi, Snorri'nin savaşçılarından hiçbirisi arkadan yaklaşan tehdidin farkında değildi.

Aşağıda, Ylva'nın muhafızlarından biri savaşa doğru koşuyordu. Ama bir düzine adım bile atamadan yere düştü, bacağına bir ok saplanmıştı. Elleri ve dizleri üzerinde sürünürken karanlıktan bir ok daha fırladı ve onu zorlukla ıskaladı.

Sadağımdan bir ok çıkararak karanlıkta okçuyu aradım ve bir gölge gördüm. Yay kirişini çekerken kolum titredi, çünkü silah çok daha uzun ve güçlü biri için tasarlanmıştı. Sonra oku serbest bıraktım.

Gecenin içinden fırladı ve hedef aldığım gölge çığlık attı. Ama çabalarım boşunaydı.

Başka bir savaşçı binaların arasındaki gölgelerden fırladı. Baltasını havaya kaldırdı ve ben bir ok daha saplayamadan, baltasının ucunu kesti.

sürünen adamın kafasını. Kan sıçradığında nefesim kesildi, adamın cesedi çamurlu toprağa yığıldı.

Onu öldüren savaşçı hareketsiz kaldı, sonra başını kaldırdı ve gözlerini bana dikti.

İçgüdüsel olarak çömeldim ama o sadece sırttı ve bana işaret etti. Eline bir meşale alıp büyük salona doğru yürürken baltasından kan damlıyordu. Eğer salonu ateşe verirse, içerideki herkes ya yanacak ya da arkadan hızla yaklaşan savaşçı duvarıyla yüzleşmek için kapılardan dışarı çıkmaya zorlanacaktı.

Katliam olur.

Bir ok daha çıkarıp dişlerimi sıktım ve kolum titrerken zayıflığıma lanet ederek yayın kirişini çektim. Ok uçtu, savaşçının ayaklarının dibinde yere çarptı ve onu duyamasam da omuzları kahkahalarla sarsıldı.

Tekrar denedim ve ıskaladım, dudaklarımdan bir hüsrana çığlığı koptu çünkü yayı nişan alacak kadar sabit tutamıyordum.

Bir ok daha attım ama savaşçı görüş alanımdan çıkıp çatının kenarına gizlendi. "Kahretsin," diye hırladım, aşağıdan alayını duyarken bile odunun yanamayacak kadar nemli olması için tüm tanrılara dua ettim. "Kalkan kızını teslim et," diye mırıldandı. "Onu bana ver ve söz veriyorum yaşamana izin vereceğim."

Duyduğum en büyük yalanlardan biriydi, bu yüzden cevap verme zahmetine girmedim.

Aşağı atlayıp onu öldürebilir miydim? Kalbim göğsümde çılgınca atarken ve avuçlarımdan terden kayganlaşırken mesafeyi gözlemek için binanın orta noktasına doğru ilerledim.

Çok uzaktaydı. Şansım yaver giderse bileğimi kırabilirdim ve ben acı içinde kıvrılırken o göt herif kafamı kesebilirdi. Ayrıca, onu öldürmek sorunu çözmeyecekti, çünkü güneye baktığımda, Gnut'un kuvvetlerinin geri kalanının şimdi büyük salonun önünde durduğunu ve kalkanlarını kaldırdığını gördüm. "Kalkan kızını bize verin," diye bağırdı biri. "Onu bize verin, biz de huzur içinde gidelim."

Daha fazla yalan.

Boğazımı kestiler ve sonra sırf inat olsun diye büyük salonu ateşe verdiler, Snorri ve savaşçıları onları geri püskürtmek için gelmeden önce öldürebildikleri herkesi öldürdüler. Büyük salondaki sessizliğe bakılırsa, içeridekiler

aynı. Ylva muhtemelen zamanını bekliyor, kocasının gelip onu kurtarması için dua ediyordu.

Ve ben.

Yine de Gnut'un savaşçıları ellerinde meşalelerle büyük salona yaklaştıkça, kurtarmanın yeterince çabuk gelmeyeceğini biliyordum. En azından Ylva'nın beklediği yerden değil.

Çatının kuzey ucuna doğru sürünerek, dumanların arasından düşman gemilerinin sahile dayandığı fiyorda baktım. Sonra bakışlarımı büyük salona en yakın binaya çevirdim. Uzun bir atlayıştı ama aşağıdaki yere iniş kadar uzun değildi.

Yapabilirim. Sonra da Bjorn ve diğerlerini uyarmak için aşağı inmem gerekecekti.

Ayağa kalktım, yayı omuzlarıma bağladım ve dikkatlice birkaç adım geri gittim. Herhangi bir okçu için kolay bir hedeftim, bu yüzden tereddüt etmedim. Kirişten aşağı doğru koşarken ayakkabılarım tahtaya çarpıyordu ama binaların arasındaki boşluğa bakarken ses uzak görünüyordu, korkum durmamı talep ediyordu. Bu riski almamam için yalvarıyordu.

Ateşte doğmuş.

Atladım.

Havada uçarken soğuk rüzgâr kulaklarımın dibinden ılık çalarak geçti, binanın çatısı beni karşılamak için acele ediyordu. Önce ayaklarım çarptı, omurgam sarsıldı, sonra öne doğru devrilerek ellerimin ve dizlerimin üzerine düştüm, sazlar her yere uçtu.

Bir kalp atışı boyunca olduğum yerde çömelip nefes nefese kaldım. Sonra çatı altıma çöktü.

A Düşerken dudaklarımdan bir çığlık koptu ve sırtüstü yere düştüğümde kesildi.

Nefes almak için çaresizce çırpınışlarım sağır ediciydi, vücudum çarpmanın etkisiyle ağrıyordu ve kulaklarım ağıllarına düştüğüm domuzların panik içinde çıkardıkları ciyaklamalarla doluydu. Etrafımda koşuşturuyorlardı, toynakları kollarımı ve bacaklarımı kesiyordu ama tüylerimi diken diken eden şey domuz pisliği değildi. Zamanımın tükenmekte olduğunun kesinliği idi.

Kılıcımı çekerek ayağa kalkmaya çalışırken gözlerim açık kapıdan giren gölgeli bir figüre takıldı.

"Aklını mı kaçırdın sen?" Bjorn tıslayarak çatıdaki delikten süzülen ışığa doğru adım attı. "Çatıda ne yapıyordun?"

Her iki soruyu da duymazdan gelerek bir domuzun üzerinden geçtim ve saç örgülerimden biri yüzüme çarpıp saçlarımı bokla kaplayınca irkildim. Bjorn bana çoktan bir lakap taktığı için şanslıydım çünkü bu onun için başlıca yemdi

Mizah. "Büyük salonun güney ucunda başka bir güç var. Sudan gelen saldırı bir şaşırtmacaydı."

Bjorn yemin etti. "Ormanda nöbet tutan muhafızlarımız vardı. Hiçbir uyarı gelmemesi, birinin Gnut'a saklandıkları yeri söylediği ve öldürüldükleri anlamına geliyor."

Sertçe yutkundum. "Ylva'nın beni teslim etmesini istiyorlar yoksa salonu ateşe verecekler."

"Ne olursa olsun bunu yapacaklar." Bjorn domuz ahırına uzandı ve beni dışarı çekti. "Kaçmakta haklıydın. Babam gittiğini öğrendiğinde öldüğüne ya da seni Gnut'un kaçırdığına inanacak ki bunun acısını aileden çıkaramaz. Güneye git ve Skaland'dan çıkana kadar durma, sonra da asla geri dönme."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordum. "Kaçmak için atlamadım, göt herif. Atladım çünkü büyük salon yardıma ihtiyacı olan insanlarla dolu. Snorri'yi bulmalı ve onu salonun savunmasına getirmeliyiz."

"Onu uyaracağım," diye cevap verdi. "Sen kaç. Gnut senin için gelen ilk jarl, ama sonuncusu olmayacak. Ondan çok daha tehlikeli adamlar yakında gözlerini sana dikecek."

İçimden bir ürperti geçti ama başımı salladım. "Kendi canımı kurtarmak için halkımı terk etmeyeceğim."

Kendimi geri çekmeye çalıştım ama beni amansızca kavradı ve şöyle dedi: "Salonu kurtarmanın imkânı yok Freya. Babam iki güç arasında kaldı ve adamlarının yarısı sarhoş. İş o noktaya gelirse, seni alır ve Halsar'ı terk eder."

İçeride çocuklar vardı ama bunun yeterli bir motivasyon kaynağı olmadığından şüpheleniyordum. "Ylva içeride. Onu öldürecekler."

"Ylva büyük salondan sürünerek çıktı. Koştı, muhtemelen Snorri'yi arıyordu. Seni aramaya gelmeleri an meselesi ve özgürlük şansını kaybedeceksin. Ylva ne derse desin, savaşçıları ayılana kadar hayatta tutmak uğruna o salondaki herkesi feda edecek, çünkü onların hayatına içeride saklananlardan daha çok değer veriyor."

Buna inanmıştım. Snorri'nin kral olma takıntısının onu her şeyi feda etmeye iteceğini biliyordum. Ama bu benim de aynısını yapacağım anlamına gelmiyordu. "Peki ya sen Bjorn? Kimin hayatına değer veriyorsun?"

Sessizlik.

Bunun babasıyla aynı fikirde olduğu anlamına gelip gelmediğini bilmiyordum, bu yüzden dedim ki, "Benim için yapılan bir kavgada masumların ölmesine seyirci kalmayacağım. Eğer beni durdurmaya çalışırsan, seni karnından bıçaklarım."

Bjorn homurdandı. "Onları nasıl kurtarmayı öneriyorsun? Yanlarından koşarak geçmeyi, kalkanın ısıll ısıll yanmasını ve Gnut'un tüm ordusunun peşinden gelmesini mi ummayı?"

"Pek sayılmaz." Kılıcımı kaldırdım. "Gemilerini ateşe vereceğim ve onu sahile çekeceğim."

Aklıma gelen en iyi plan buydu.

Bir drakkar filosunu yenilemek zaman ve altın olarak bir servete mal olurdu. Yangını gördüklerinde, Gnut'un adamları gemileri kurtarmak için savaşı bırakacak, böylece geri çekilme yeteneklerini kaybetmeyeceklerdi. En azından ben öyle umuyordum.

"Gemiler koruma altında olacak. Gnut aptal değil, geri çekilme hattını koruyacaktır."

Ellerim yumruk oldu. "O zaman bana yardım et."

Aramızdaki gerilim artmıştı ve zorlukla nefes alabiliyordum. Bjorn'un beni durdurmaya çalışacağını düşündüğüm için değil, bana yardım etmesini istediğim için. Koridordaki herkesi kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacak türden bir adam olmasını istiyordum. Tuttuğum nefes, Bjorn sonunda, "Yolu göster, Ateşte Doğan." dediğinde bir hışımla dışarı çıktı.

Halsar'ın karanlığı ve alevleri arasında, cesetlerin üzerinden geçerek ve çatışmalardan kaçınarak ilerledik, havada yoğun bir duman kokusu vardı. Birden fazla kez "Fazla uzaklaşmış olamaz," sözlerini duydum ve benden bahsettiklerini anladım. Bjorn, Snorri'nin halkını korumaya değil, beni bulmaya odaklandığı konusunda haklıydı. Arkamızdan yükselen büyük ateş püskürmelerini görmeyi bekleyerek geriye doğru bakmaya devam ettim. İnsanlar ya yanarken ya da kaçarken çığlıklar duymayı bekliyordum, sadece Gnut'un savaşçılarının kılıçları tarafından kesilmeyi. Onlara hiç yardım edemediğimi bilmenin acısını duymayı bekliyordum.

"Salonu ateşe vermemiş olmaları seni canlı istedikleri anlamına gelebilir," dedi Bjorn usulca. "Belki de Gnut kendini geleceğin kralı olarak görüyordur."

Sözleri sinirlerimi yatıştırmak için *hiçbir şey* yapmadı.

Kasabanın kenarına vardık, Bjorn beni aşağıya çekti, sahile ve gemilere bakarken omuzlarımız birbirine yapıştı. Elbisemin kolundan onun sıcaklığını hissedebiliyordum, sanki içinde ateş yanıyordu, tıpkı meşhur olduğu balta gibi. Taze dökülmüş kan ve ter kokuyordu ama aynı zamanda deri ve çam kokuyordu. Koşullar göz önüne alındığında, umursamamam gerekirdi, ama bir parçam şu anda domuz koktuğum için sızlandı.

"Arkadan girmemiz gerekecek," diye mırıldandı Bjorn. "Gemileri izleyen o kadar çok kişi var ki, alarm vermeden onları alt edemeyiz. Yüzebilir misin?"

"Evet." Ağır elbisemin düğmelerini açtım, omuzlarımdan sıyrıp bir yığın halinde yere bıraktım, ancak başımı çevirdiğimde Bjorn'un beni izlediğini gördüm.

"Bu fikrin her geçen an daha da geliyor," dedi, sesinde bir kahkaha tonu vardı. "Beni seninle gelmeye ikna ettiğin için teşekkür ederim. Valhalla'nın kapılarından geçerken anlatacağım ilk hikâyeye, ki bu tahmin ettiğimden daha erken gerçekleşebilir, savaşa katılmak için neredeyse çırlıçıplak soyunan kalkanlı bakire olacak."

"Ağır bir elbiseyle yüzemem," diye tersledim. "Ve eminim Valhalla'dakiler çeneni kapalı tuttuğunda varlığının çok daha katlanılabilir olduğunu çabucak keşfedeceklerdir."

Kana bulanmış gömleğini çıkardı ve bir kenara fırlattı. Ona kaşlarımı çattım. "Bunu neden yaptın?"

"Çok ağır bir gömlek," diye cevap verdi. "Bana ağırlık yapabilir. Bunlar da öyle." Bjorn kemerini çözmeye başladı, ama ben eline vurduğum, kaburgaları boyunca uzanan bir kesik görene kadar dudaklarımdan kelimeler döküldü, yan tarafı kanla kaplanmıştı. "Yaralanmışsın."

"Önemli bir şey değil." Bileğim kadar kalın bir sopayı almak için uzandı. "Kılıcı bırak. Onunla yüzemezsin. Onun yerine bunu al."

Sopayı aldım, rüzgâr üzerimizde estikçe titriyordum, giydiğim ince vardiya beni soğuktan korumak için hiçbir şey yapmıyordu. Bjorn esintiyi engellemek için hareket etti, sonra mırıldandı, "Görüş alanından çıkınca yakarım."

Drakkar'ı koruyanların bir araya toplanmış meşale ışıklarından uzak durarak suya doğru süzıldük. Suya girdiğimde soğuk kemiklerimi deldi, irkildim, derinlik sonunda beni yüzmeye zorladı. Nefesim kesik kesik geliyordu, içgüdülerim geri çekilmemi, sıcak bir yer bulmamı istiyordu ama uzaktaki büyük salona geriye doğru bir bakış atmam ilerlemem için bana cesaret verdi.

Görmek neredeyse imkânsızdı, bu yüzden Bjorn'un ileride yüzerken çıkardığı belli belirsiz sesleri takip ettim, bir sopayla engellenmediği için daha hızlı hareket edebiliyordu. Etrafında daireler çizdikten sonra drakkar'a arkadan yaklaştı. Vücudum ürperdi, uzuvlarım her geçen saniye daha da sertleşti. Boğulabileceğime dair gerçek bir endişe kapladı içimi ve ayaklarım yere değdiğinde rahatladım. Fiyordun dalgaları çeneme kadar gelse de ayakta durabilecek kadar sığdı.

"Seni drakkarın içine alacağım," diye fısıldadı. "Yelkenleri yak ve sonra suya geri dön. Onları sadece Halsar'dan çıkarmak istiyoruz, filoyu batırmak ve onları yerlerinde kalmaya zorlamak değil. Ben diğer gemiyi alacağım."

Başımı salladım ve sonra elleri kalçalarımın üzerine kapandı. Dondurucu suya rağmen, avuç içleri vestiyerimin sıırıslık kumaşından sıcaktı, elleri kalçalarımı kaplayacak kadar büyüktü, başparmakları kırımın kıvrımlarına bastırıyordu. Bu his içime bir sıcaklık dalgası gönderdi ve herhangi bir sıçramayı önlemek için beni yavaşça kaldırırken nefesini boynumda, omurgamda ve kalçalarımın arkasında hissettiğimde daha da yoğunlaştı.

Boştaki elimle yan tarafa tutunarak kimsenin bakmadığından emin olduktan sonra bir bileğimi kancaya geçirdim ve kendimi içeri çektim. Sopayı yan tarafa indirerek bekledim.

"Tyr, bana alevini bağışla," diye fısıldadı Bjorn ve baltası canlanıp parlayınca içim cız etti, parıltı o kadar parlaktı ki kimsenin fark etmemesi imkânsız görünüyordu. Ama drakkarı koruyan savaşçıların gözleri Halsar'da sabit kalmıştı. Saniyeler sonra alevlerin çıtırtısı kulaklarıma ulaştı. Yanan çubuğu kaldırdım ve drakkarın içinde gözden uzak bir yere çektim, alçaltılmış yelkenlere doğru sürünürken alçakta kaldım. Bir gözüm muhafızlarda, alevleri kumaşın kıvrımlarına tuttum ve tutuştuklarında sıırıttım.

Suya geri dön. Bjorn'un talimatları kulaklarımda tekrarlandı ama gözlerim diz çöktüğüm drakkarın yanındaki drakkara gitti. Ya Gnut'un savaşçıları bir ya da iki drakkar için savaşı bırakmayı reddettiye? Ya daha fazla teşvike ihtiyaçları varsa?

İçki hâlâ dürtülerimi körüklerken, ateş arkamdaki direğe tırmanırken bir sonraki drakkara atladım. Alevin çıtırtısından mı yoksa ayaklarımın tahtaya çarpma sesinden mi emin değildim ama savaşçılar döndüler ve gözleri dehşetle büyüdü. "Ateş!" diye bağırdı içlerinden biri ve ben de yelkene doğru dalarak yanan çubuğu kıvrımların derinliklerine ittim.

"Durdurun onu!"

Ayaklarım rıhtımdan aşağı doğru gürlerken nabzım kükredi ve drakkarın kenarına ve suyun göreceli güvenliğine doğru atıldım.

Sadece bacaklarımın altından çekilmesi için.

Küfrederek döndüğümde bileğimin bir ipe dolandığını gördüm. Ve savaşçılar neredeyse üzerime geliyordu.

Dehşet tenimi buza çevirdi, ayağımıipten kurtarmaya çalışırken kalbim boğazıma doğru tırmanmaya başladı. Ama ilmek daha da sıkılaştı.

"Hadi," diye yalvardım, yaralı sağ elimle pençeledim, sonra sol elime geçtim. "Haydi!"

Parmaklarımı ipin altına sokup çekerken tırnaklarım derimi çizdi ve ayağımı kurtaracak kadar ilmeği gevşetmeyi başardım. Kenara doğru sürünerek kendimi aşağı atmaya çalıştım-

Sadece sırtına koçbaşı gibi bir şeyle vurulmak için.

Devrildim ve kafa üstü suya düştüm, bana vuran savaşçının ağırlığı beni kayalık deniz tabanına çarpana kadar aşağıya, aşağıya sürükledi.

Panik içimde zonkluyordu ve onun altından kurtulmak için elimden gelen her şeyi yaparak döndüm, tırmaladım ve tırmaladım. Sadece bileklerimi tuttu ve onları çürütecek kadar sert bir şekilde kayalara bastırdı.

Dizlerimi karnına vurdum ve bir kabarcık patlamasıyla ödüllendirildim, ama tutuşu sarsılmadı, ayakları ikimizi de aşağıda tutmak için çalkalanıyordu. Yine onu tekmelemeye çalıştım ama kaldıraç kullanamadım. Beni bırakmasını sağlayacak kadar sert vuramadım.

Göğsümün içindeki basınç arttı. Bedenim bir o yana bir bu yana sarsıldı ama kurtulamadım. Ve *nefes almam* gerekiyordu.

Hlin, yalvardım, bana yardım et!

Sihir içimde kabardı, onu kullanmamı bekliyordu ama bileklerim sıkışmıştı. Bu da büyümün işe yaramadığı anlamına geliyordu. Ben işe yaramazdım.

Ve nefes almam gerekiyordu. *Tanrım*, nefes almam gerekiyordu!

Tepemde ışık parladı. Yüzümü bir sıcaklık bulutu kapladı. Beni tutan eller gevşedi.

Bacaklarımı tekmeleyerek hava almak için yüzeye çıkmaya çalıştım ama ölü adamla çarpıştım.

Ne taraf yukarı?

Hava ne taraftaydı?

Göğsüm kasılırken görüşüm karardı, ağzım orada olmayan havayı emmek için açıldı ve-

Eller kollarıma dolandı ve beni yukarı doğru çekti. Neredeyse alacağım son nefesi içime çekerken başım yüzeyden ayrıldı.

"Sana suya geri dönmeni söyledim, tüm lanetli filoyu ateşe vermeni değil!"

Tartışacak durumda değildim, sadece Bjorn beni kıyıdan uzaklaştırırken nefes nefese kalmıştım. Ateşin parlak ışıltısından ve alevlerin üzerine su atan Gnut'un savaşçıların umutsuz haykırılarından uzağa.

"İşe yarıyor," dedi Bjorn, çenesinin kirli sakalı yanağıma sürtünerek. "Gemileri kurtarmak için geri çekiliyorlar. Bakın."

O haklıydı. Savaşçılar Halsar'dan dışarı döküldü, silahlar kovalar lehine kınına sokulmuştu, düzinelerce adam ateşe verdiğimiz üç gemiyi kurtarmak için çılgınca bir uyum içinde çalışıyordu.

Alevler yavaş yavaş köz haline gelmeye başladı, ancak adamlar ellerinde kovalarla dururken havayı bir davul sesi doldurdu.

Sokakların karanlığından Snorri ve savaşçıları belirdi. Artık dağınık, düzensiz ve sarhoş olmayan kadın ve erkekler, aşılması hiç de kolay olmayacak bir duvara kilitlenmiş kalkanlarıyla hareket ediyorlardı. Hep birlikte, durmadan önce sahile doğru ilerlediler. Ve beklediler.

Kask takmış iri yarı bir adam rıhtımdan aşağı inmeye başladı.
Kemerinden baltasını çıkardı ve nefesim kesildi.

Savaş bitmemişti.

Tüm ölüm ve yıkıma rağmen savaşmaya devam edeceklerdi.

Ben buna değmem, diye bağırmak istedim. Bütün bu ölüme değmem!

Ancak iri adam saldırmak yerine şöyle bağırdı: "Kalkanın sende kalsın Snorri. Ama bil ki buradaki herkes sana lord demeden önce ölecek."

"Ölümlerinizi çoktan örüldü." İfadedeki kesinlik tüylerimi ürpertti ve Bjorn'un beni kavrayışı bir kalp atışı kadar sıkılaştıktan sonra düşmanın Halsar'a sırtını dönmesini izlerken gevşedi.

Her şey

bitmişti. Biz

kazanmıştık.

"İlk zaferin, Ateşin Doğuşu," diye mırıldandı Bjorn.

Sırıtmamak için kendimi zor tutarak sahile doğru yüzmeye başladım ama soğuktan kaslarım tutuldu. Bocaladım ama Bjorn'un kolu bana sarıldı.
"Tuttum seni."

Vücudumdaki her kasın çılgılık atmasına rağmen, "Ben de senin tek değerinin yakışıklılığın olduğunu sanıyordum." demeyi başardım.

"Bana yakışıklı olduğumu söyleyip duruyorsun," diye cevap verdi beni sahile doğru çekerken. "Eğer dikkatli olmazsan, bana karşı niyetinin pek de onurlu olmadığını düşünmeye başlayacağım."

"Merak etme," diye mırıldandım beni kumsala çekerken, ona bakarken taşlar sırtıma batıyordu. "Görünüşün dilini telafi edecek kadar iyi değil."

Soluk ışıktaki onun sırtıttığını gördüm. "Dilimi hafife alma, Freya. Özellikle de karanlıkta."

Donarak ölmek üzere olmama rağmen yanaklarım alev alev yanıyordu.
"Hiç utanman yok."

"Ben sadece dürüst davranıyorum, Born-in-Fire."

Belli ki soğuk aklımı buza çevirmişti çünkü bir karşılık bulmaya çalışıyordum. Son sözü onun söylemesine sinirlenerek ayağa kalkmaya çalıştım. Ancak bacaklarım büküldü.

Bjorn dizlerim kayalara çarpmadan önce beni yakaladı ve kucağına çekti. "Donuyorum."

"İyisin." Bjorn beni sıcak göğsüne doğru çekerek sözlerini yalanladı. "Ayrıca banyoya ihtiyacın vardı. Domuz boku kokuyordun."

"Bjorn," diye mırıldandım boğazına doğru, "siktir git."

Güldü ve ben de göğüslerimin onun göğsüne yaslandığı yerde hissettim, tenimi onunkinden ayıran tek şey ince kumaşımdı. O kadar lanet olasıca sıcaktı ki, ondan gelen sıcaklığı uyuşmuş etime akıtmak isteyerek daha da sokuldum.

Bjorn'un eli sırtımın alt kısmına doğru kıvrıldı ve parmaklarının her bükülüşünün derinden farkına vardım, çünkü parmakları içimin derinliklerine doğru ani hisler gönderiyordu. Dokunuşunda bir rahatlık, daha önce hiçbir erkeğe karşı hissetmediğim bir güvenlik vardı ve durgun zihnim, nedenini bulmadan önce, onu neredeyse hiç tanımadığım için bunun neden olabileceğini yavaşça düşündü.

Çünkü dokunuşunda hiçbir talep yoktu.

Benden bir şey almaya ya da beni diğerlerinin yaptığı gibi kullanmaya niyetli olduğuna dair hiçbir his yoktu. Soğuşu kovmaktan öte bir amacı olmayan bir dokunuş. Gerginlik bedenimden sızdı ve ona karşı gevşeyerek kalbinin sabit atışına odaklandım. Titremelerim yavaş yavaş azaldı, nabzım artık kontrolden çıkan çılgın bir canavar değildi. Uyuşukluk uzuvlarımdan çekildi, his parmaklarıma geri döndü ve kavrayışımın altında sırtının sert kasını hissettim.

Birçok nedenden ötürü bunu yapmaya hakkım yoktu ama parmaklarım kendi isteğıyle kürek kemiğinin üzerinde uzanan yanık izinin üzerinde gezindi. Bjorn titredi ve derin bir nefes aldı, bu hareket onun kirli yanağının benim hassas tenime değmesine neden oldu. Kalalarımdın arasında bir sızı oluştu ve sadece sırlıklam keten iç çamaşırlarıyla kaplı popomun ona en mahrem şekilde bastırıldığına dayanılmaz bir şekilde farkına vardım.

Hayal gücüm, bugün evlendiğim kişinin Bjorn olduğu alternatif bir dünya çizerek sürüklendi. Bjorn'un yatak odasına girdiğim yeri. Her zaman içimde sakladığım şehveti tatmin eden kişinin Bjorn olduğu bir yer.

Onu neredeyse hiç tanıımıyorsun, diye kendi kendimi azarladım, ama vücudum onu yeterince iyi tanıdığını düşünüyordu, çünkü bacaklarımın arasında sıvı bir sıcaklık oluşmuştu. Ona bakabilmek için yer değiştirdim, gözlerim dolgun ağzına sabitlendi. Neredeyse her zaman sırtıyordu ama şimdi öyle değildi. Onun yerine dudakları ayrılmıştı ve nefes alış veriş benimki kadar hızlıydı.

"Freya..."

Adımı dudaklarında duyunca ürperdim, sesi derin ve hırıltılıydı. Ama sonra, ötesinde, kadın ve erkeklerin bağırışlarını duydum, ismim defalarca tekrarlanıyordu. Beni arıyorlardı ve eğer *biri* bizi bu halde bulursa, özellikle de Ylva ile yaptığım pazarlıktan sonra...

Tanrım, ama ben bir aptaldım.

Ondan uzaklaşarak ayağa kalktım ve bacaklarımın beni zorlukla dik tuttuğunu fark etmemesini umdum. "Beni arıyorlar."

Bjorn cevap vermedi, sadece kıskanılacak bir zarafetle ayağa kalktı, kaslı gövdesinden damlayan su kaburgalarındaki yaradan sızmaya devam eden kanla karıştı. Başka bir şey söylemeden kumsaldan aşağı, savaşçıların aradığı yere doğru yürüdü. Onu takip ettim ama yavaşça, aramızdaki mesafenin büyümesine izin vererek. Bu mesafeyi korumam gerekiyordu çünkü Bjorn'a yakın olmak aklımı kaybetmeme neden oluyordu. Bunu göze alamazdım, ailem de alamazdı.

Bjorn uzaktaki karanlık bir gölgeden başka bir şey olmayana kadar benden uzaklaştıkça tenim daha da soğudu. Keşke aynı şey kalbimde yanan *arzu* koru için de söylenebilseydi.

P Snorri'nin ona itaatsizlik ettiğim için öfkeleneneğinden korkmuştum. Bunun yerine, gemileri ateşe verenin ben olmama sevinmiş ve bunu kahinin kehanetinin doğruluğunun bir kanıtı olarak görmüştü.

Bjorn'un da benim kadar yangınların arkasında olduğu Snorri'nin bir kulağından girip diğerinden çıkmıştı ve ona oğlu olmasaydı fiyortta yüzen bir ceset olacağımı söylemek istiyordum.

Ama Ylva'nın gözleri her kelimemde beni inceliyordu, bu yüzden dilimi ısırdım, Bjorn'la aramda bir şey olduğundan şüphelenirse, öyle ya da böyle ikimize de ödeteceğini biliyordum. Hiçbir şey söylememek daha iyiydi, ki kutlama zamanı olmadığı düşünülürse bu kolaydı. Zafer kazanılmış olsun ya da olmasın, Halsar'daki binalar hâlâ yanıyor, düzinelerce ceset yerde soğuyor ve birçoğu da yaralarından dolayı çığlık atıp ağlıyordu.

En az bir düzine adam büyük salona öyle feci yaralarla getirilmişti ki, hâlâ nefes alıyor olmaları bir mucize gibiydi.

Liv'in büyü, şafak gökyüzünü aydınlatmadan önce Valhalla'ya gitmiş olacaktı.

Ama şifacı bile ölümler için bir şey yapamazdı.

Ölümçül yarası olmayanlara yardım etmek için elimden geleni yaparken, yaraları temizleyip bandajlarla sıkıca sararken hizmetkârların fısıltılarını duymuştum. Çoğu savaşçıydı ama hepsi değil. Ertesi sabah sahile inen korteje katıldığında bu gerçeğe yüzleşmek zorunda kaldım. Dört ateş yakılmadan duruyordu ve gözlerimi ölenlerin yüzlerine diktiğimde göğsüm öyle bir daraldı ki nefes almakta zorlandım. Gnut'un adamları sadece kendilerine karşı çıkanları değil, yataklarında uyurken bulduklarını da katletmişlerdi. Çok yaşlıları. Ve çok genç olanları.

Mantiken, erken uyarıda bulunmamış olsaydım ölü sayısının çok daha fazla olacağını biliyordum ama yine de kendimi başarısız hissetmiştim. Hlin bana koruma sağlayabilmem için büyü vermişti ve eylemlerim savaşın sona ermesine yardımcı olsa da, çoğu kişi için çok geç olmuştu. Ve bundan nefret ediyordum. Gnut ve Snorri gibi adamlar benim hayatıma -ya da ölümüne- her şeyden çok değer verdikleri için bu insanların ölmüş olmasından nefret ediyordum.

Ylva ve Snorri'nin yanında dururken, babamın sakladığım kılıcının kabzasıyla oynadım. Snorri onun yokluğu hakkında hiçbir şey söylememişti, hatta belimde bir silah olduğunu bile fark etmemiş gibiydi. Birlikte eski bir kadının ayinleri yönetmesini, ateşlerin adaklarla dolmasını, izleyenlerin ya ağlamasını ya da taş suratlı olmasını izledik. Alevlerin yükselmesi, koyu dumanın berrak gökyüzüne yükselmesi ve yanan saç ve et kokusunun burnuma dolması uzun sürmedi. Snorri herkesin gemileri benim ateşe verdiğimi bilmesini sağlamış, Bjorn'un olaya karışmasını önemsiz göstermişti ama yine de pek çok kişinin bana suçlama dolu karanlık bakışlar fırlattığını fark etmedim değil.

Rahatsız olmuş bir şekilde başımı çevirdiğimde bakışlarım pusla örtülmüş su hattında yavaşça yürüyen kapüşonlu bir figüre kilitlendi. İlk başta bunun sadece ateşlerden çıkan duman olduğunu düşündüm. Ama izledikçe dumanın o kişiden geldiğini fark ettim. Sadece duman değil, sanki kişi alev almış gibi kor ve kül parçaları da vardı.

"Ylva." Kolundan tuttum. "Şu insana bak. Onlar..." Sözlerim yarım kaldı, çünkü o kişi gitmişti.

"Kim?" Ylva, boş sahile yönelen bakışlarımı takip ederek sordu.

"Yürüyen kapüşonlu bir figür vardı," dedim. "Onlar... yanıyor gibi görünüyorlardı ama nereye gittiklerini bilmiyorum."

Ylva kızgın bir ses çıkardı. "Dilini sustur kızım. Bu insanlar senin için öldü, onlara biraz saygı göster."

Öfkem alevlendi, çünkü Gnut beni öldürmeye gelmiş olsa da, tek suçlu ben değildim. Ölüm ve yaralanmalar için kendimi ne kadar suçlu hissetsem de, tehdidi bilmesine rağmen onları koruyamadığı için insanların sorumlu tuttuğu kişinin kendi reisleri olmaması beni hâlâ sinirlendiriyordu. Yine de bunların hiçbirisi önemli görünmüyordu, çünkü giderek daha fazla insan bana doğru karanlık bakışlar fırlatıyor, vücutları öfkeyle geriliyordu.

Ancak bir sıcaklık dalgası enseme ısıttığında her biri aniden ateşlere geri döndü.

Bjorn arkamda ve sağımda duruyordu, baltası bir elinde alev alev yanıyordu, bıçağın düz kısmı sanki çelikten yapılmış gibi çıplak ön koluna dayanıyordu. Snorri'ye drakkar yangınlarından benim sorumlu olduğumu söylediğinden beri onu ilk kez görüyordum ve daha acil endişelerim olmasına rağmen aptal aklım hemen sahilde beni soğuğa karşı tuttuğu ana gitti. Ondan neden olabildiğince uzak durmam gerektiğini hatırlatan iyi bir anıydı.

"Neredeydin, Bjorn?" Snorri mırıldandı. "Ateşleri senin yakman gerekiyordu. Yokluğunda ölümlerin şerefini lekeliyorsun."

"Geç uyudum." İfadesinde ya da ses tonunda gerçekten başka bir şey söylediğini gösteren hiçbir şey olmamasına rağmen, yalan söylediğini hissettim. *Neden?* Snorri'nin kaşları çatıldı ama o cevap vermeden önce,

"Bjorn'un yaptıkları olmasaydı sayıları üç katına çıkacaktı. Ölüler bunu biliyor.

Yaşayanlar da öyle yapmalı."

Snorri hafifçe homurdanarak ateşlere döndü, dumanlar artık bulutlara degecekmiş gibi görünen bir kulede yükseliyordu. "Bu gece ölümleri onurlandırmak için ziyafet veriyoruz," diye kükredi. "Yarın, Kont Gnut'tan intikam almak için planlar yapacağız!"

Halsar halkı onaylarını haykırıyor, savaşçılar silahlarını havaya kaldırıyordu ama Ylva ve Snorri'yi büyük salona kadar takip etmek için döndüğümde, hâlâ sırtıma yöneltilen kötü niyetin sızısını hissediyordum.

Binaya yaklaştığımızda Snorri, "Seninle konuşmak istiyorum Freya," dedi. "Ve seninle de, Bjorn."

Birinin beni ve Bjorn'u sahilde ya da daha kötüsü şehvet dolu kalbimin içinde görmüş olabileceği korkusuyla kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ama Bjorn umursamaz görünüyordu. Başını sallayarak baltasını söndürdü ve kapıdan büyük salona doğru ilerledi.

Yaralılarla hâlâ ilgileniliyordu ve Snorri duraklamadan önce sessiz formların sıralarının yanından ve kürsüdeki büyük sandalyelerin arkasından geçtik. "Dün gece yaptıklarını konuşmalıyız Freya."

Sessiz kalan Ylva hırlarken bile nefesimi tuttum, "Tartışılması gereken şey onun cezası. Emirlerine karşı geldi. Yaptıklarından dolayı onu dövün ki bir daha size karşı gelmesin. Senin kontrolün altında olması gerekiyordu ama dün gece daha sıkı bir tasmaya ihtiyacı olduğunu gösterdi."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama Bjorn benden önce davrandı. "Babamın emirlerini yerine getirmediği için dayak yemesi gereken biri varsa, o da sensin Ylva."

Ylva, gözleri öfkeyle parlayarak Bjorn'a bakarken bile, *bu ilginç bir olay olmaz mıydı*, diye düşündüm. "Her zamanki gibi yersiz konuşuyorsun."

"Doğruyu söylüyorum," dedi Bjorn gülererek. "Babam Freya'nın büyük salonda kalmasını emretmedi, *sana* onu burada tutmanı emretti. Sen de bunu başaramadın. Kocanızın emirlerini yerine getirmek için yaptığınız her girişimi bastırdığı için değil, her şeye rağmen kalkan kızınızın kirlilere tırmandığını fark etmediğiniz için. Bir daha dikkatin dağılmasın diye cezalandırılmalısın."

"Bjorn..." Snorri'nin sesinden uyarı damlıyordu ve gerçekten de onun kışına tekme basmak istiyordum çünkü tek yaptığı Ylva ile aramdaki gerilimi daha da kötüleştirmekti.

Bjorn, "Ben sadece dün gece burada bulunan herkes tarafından tekrarlanan gerçeği söylüyorum," dedi. "Freya'yı içgüdülerini takip ettiği için ödüllendirmelisiniz, yoksa Halsar ve halkının çoğu kül olurdu. Ve Ylva, sen

Kaderin iplerini b kt    için dizlerinin üzerine çöküp ona teşekkür etmelisin, yoksa tüm bu ölümlerin sebebi sen olurdun."

  u anda midemi ip gibi saran endi eden ter içinde olmasaydım, Ylva'nın gözleri   fkeyle açılırken gülerdim.

Snorri  akaklarını ovu turdu. "Demek istediğini anladım, Bjorn.   u anda kimseyi dövmeye niyetim yok. Hlin bizi uyardı ve biz de gerekli önlemleri almadık. Ortaya çıkardığı başka şeyleri görmezden gelme hatasına d  meye niyetim yok."

Bjorn'un yüzü anladıkça beyazla tı. "Sana yapmayaca ımı söylemiştim. -"

"Senin kaderin Freya'ninkiyile i  içe geçmiş durumda," diye araya girdi Snorri. "Gücünü ve yeteneklerini onu korumak için kullanmak senin kaderinde var. Ama bundan da öte, bunları ona öğretmek için kullanmalısın."

"I-"

"Freya tanrıların onu desteklediğini kanıtladı," dedi Snorri. "Yine de insanlar d n gecek i baskın için onu suçlayarak yas tutuyor. Bazıları ondan intikam almak isteyecek kadar ileri gidebilir, sen de onu buna karşı korumalısın. Ayrıca onu takip etmeye değer gördükleri bir sava  ya dönüştürmeye de yardım etmelisin."

"Birine nasıl d v   lece ini öğretmek hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye tersledi Bjorn. "Bu-"

"Seni buraya  a ırmamın nedeni bunlar, Bjorn," diye devam etti Snorri. "Sesinin tadını çıkarmak için değil, onu hazırlamanı istediğim için. *Seni*, o lumu ve varisimi, kalkan kızımızdan bir savaşçı yapmanı istiyorum. Ona bir kalkan duvarında savaşmayı   retmeni istiyorum. Ve"-ikimizin arasına baktı-"Hlin onu güvende tutacak kişinin *sen* olacağını öngördüğü için, kaderini gerçekleştiren kadar gece gündüz onun yanında kalacaksın."

Bjorn'un yeşil gözleri karardı, elleri yumruk oldu. "Bu *benim* değil kader."

Snorri'nin sabrının son kırıntıları da buharla tı. "Sen benim o lumsun. Ya uyacaksın ya da *gideceksin*. Anla ıldı mı?"

Bir an için Bjorn'un çekip gideceğini düşündüm ve i  i m e çok edici bir acı saplandı. Ama o sadece dişlerini sıktı, "Fine" dedi.

sözden çok hırıltıyla aralarından çıktı. "Beni ona bağlamadan önce bir gece daha özgür kalabilir miyim?"

"Bir gece," diye tersledi Snorri. "Ama şafakta Freya'ya katılacak ve onun yanından asla ayrılmayacaksın."

Gözlerimi kapattım, istediğim şeyi elimden alsalar bile bana verdikleri için tanrılara sessizce lanet okudum.

Skorkulukla, sabahın geç saatleri olduğu için gökyüzünde yüksekte olan güneşe baktım. Bjorn'un şafaktan bir saat sonra büyük salonda olması gerekiyordu. Sabahım oturduğum yerde boşa gitmişti.

Bekliyordum ve iyice sinirlenmiştim.

Liv arkamdan yaklaşarak, "Bjorn sabahları pek sevmez," dedi. "Onu genellikle şafak vakti görmenin tek nedeni henüz yatmamış olmasıdır."

Bu beni hiç şaşırtmadı.

Liv ise şafak vakti büyük salondaydı ve yaralıların durumunu kontrol ediyordu. Yaralarının ağırlığına rağmen, bazıları tamamen iyileşmiş olarak çoktan ayrılmıştı, diğerleri ise hâlâ acı çekiyordu. Bazılarının hiç uyanamadığını biliyordum, Tanrıça Eir onları kurtarmayı reddetmişti. *Nasıl karar veriyordu?* Snorri'nin beni sarsmasından dolayı kollarımda oluşan parmak izi şeklindeki morlukları ovuşturarak sessizce merak ettim. *Tanrıça nasıl seçiyor*

Kim yaşar, kim ölür? Ama Liv'e bu soruyu sormak yerine başka bir soru yönelttim. "Onu iyi tanıyor musun?"

Şifacı omuz silkti. "Sanırım herkes kadar iyiyim. Halsar'ın kuzeyindeki bir çiftlikte büyüdüm ama Snorri'ye hizmet etmeye yeteneğim ortaya çıktıktan sonra, yani Bjorn Nordeland'a götürüldükten sonra başladım."

Gözlerimi kırptım. "Nordeland?"

Liv'in kaşlarından biri kalktı, sonra başını salladı. "Küçük bir köyde işlerin nasıl yürüdüğünü unutuyorum, herhangi bir yöne doğru bir saatten fazla süren olayların hiçbirinden haberim yok." İçini çekti. "Mutlu bir cehalet hayatına geri dönmek için her şeyimi verebileceğim günler oluyor."

Başka biri, yani Ylva, bu sözleri hakaret olarak algılayabilirdi ama Liv öyle düşünmüyordu. O sadece olduğu gibi anlatıyordu, yargılamıyordu. "Bu konuda cahil kalmamayı tercih ederim."

Hafifçe başını salladı. "Nordeland Kralı Harald kehaneti duydu ve birleşmiş bir Skaland'ın kendisi için tehlike oluşturacağını bildiğinden Bjorn'u kaçırmak için Halsar'a geldi. Snorri'nin asla İskandinavya'ya karşı harekete geçmemesi için onu rehin tutmayı planlıyordu. Bjorn'un annesi kaçırılma sırasında öldürüldü. Canlı canlı yakıldığını söylüyorlar."

Parmaklarımı ağzıma bastırdım, dehşete kapıldım.

"Snorri birçok kez Bjorn'u kurtarmaya çalıştı. Ancak üç yıl öncesine kadar bunu başaramamıştı ve bu, gemiler ve insanlar açısından büyük bir maliyete mal olmuştu. Yine de buna değdi, çünkü Harald rehinesini kaybetti ve Snorri, büyüsu kalkan kızını ortaya çıkarma gücüne sahip olan oğlunu geri aldı. Yine de hiç dönmemiş olmasını dileyenler var."

"Ylva?" Halsar'ın hanımının adı kolayca dudaklarıma yükseldi.

Liv içini çekti. "Evet. Snorri, Bjorn bir patavatsızlık anında Saga'dan hamile kaldığında Ylva ile el ele evlenmişti. Ylva'nın şimdi ondan bir oğlu olmasına rağmen, ilk doğan olarak Bjorn onun varisi olarak kaldı. Harald'ın tutsağı olarak hak iddia edemeyeceği bir statü."

Düğün gecesini, Ylva'nın Snorri'nin bir daha başka bir kadınla birlikte olmasına dayanamayacağını söylediğini hatırlayarak irkildim. İlk örnek Bjorn'un annesi olmalıydı ve bu Ylva'ya çok pahalıya mal olmuştu.

"Ylva'nın oğlu yaşıyor o zaman?" diye sordum. "Eğer öyleyse, neden onunla tanışmadım?"

Liv başıyla onayladı. "Leif on beş yaşında. Kuzenleriyle birlikte bir av gezisinde ama yakında döneceğini umuyorum. Snorri'nin savaşçılara, Halsar'ın ete olduğundan daha çok ihtiyacı var."

Bu açıklama Bjorn ve Ylva arasındaki düşmanlığı açıklıyordu. "Bjorn geri döndüğünde, varis statüsünü yeniden mi kazandı?"

"Evet." Liv bankta yanıma oturdu ve eteklerini düzeltti. "Ama Leif tüm hayatını Halsar'da geçirdi ve Ylva'nın oğlu, bu yüzden onun Snorri'nin varisi olmasını tercih eden pek çok kişi var."

"Ama bu Bjorn'un doğuştan hakkı," dedim, neden bu kadar savunmacı hissettiğimden emin değildim.

Liv sırtıttı. "Görüyorum ki çapkın seni kazanmış, ama belki de onun kişiliğinin diğer tarafını görmek seni bundan kurtarır."

Çenesini koridorun önüne doğru salladı ve ben de tam zamanında dönüp Bjorn'un girişe takılıp dengesini sağlayamadan neredeyse yere yuvarlanışını izledim. Liv güldü ama benim sadece gözlerim yandı çünkü bunun komik bir yanı yoktu. Tam tersi.

"Geç kaldın," diye tersledim Liv'le aynı anda, "Umarım görüldüğünün yarısı kadar kötü hissediyorsundur, Bjorn."

Beni görmezden geldi ve ona sırtıttı. "Henüz değil, ama yakında."

Ne demek istediği anlaşıldı ve içime bir öfke dalgası yayıldı. "Hâlâ sarhoş musun?"

"Eskisi kadar sarhoş değildim." Sırtışını bana çevirdi ama saçına takılan pipet etkisini yok etti. Bu ve taşaklarını tekmeleyecek kadar kızgın olduğum gerçeği. "Bana öyle bakma Freya," diye ekledi. "Babam beni senin yanına zincirlemeden önce özgürlüğümün son saatlerinin tadını çıkarmak için elimden geleni yapıyordum sadece."

Midemde oluşan boşluktan nefret ederek ellerimi yumruk haline getirdim. "Özgürlüğünüz birkaç saat önce sona erdi."

Bakışları düzleşti. "Ve şimdiden sonsuzluk gibi geliyor."

Nefesimdeki kesikliği gizlemek için gözlerimi devirdim, çünkü davranışı canımı yakmıştı. Halsar'daki herkesten daha çok kendimi ona bağlı hissetmiştim. Bana nezaket ve saygı göstermiş, Ylva'ya karşı beni savunmuştu. Ama görünen o ki bunların hiçbirisi düşündüğüm kadar önemli değildi. En azından onun için. "Aş artık bunu."

"Bu konuşma her ne kadar hoş olsa da"-Liv ayağa kalktı-"İkinizin atışmasını izlemekten daha iyi yapacak işlerim var."

Bjorn o uzaklaşırken onun sözlerini tekrarlardı, ben de bu sözlerin onları doğruladığını söylemek istedim ama sonra bana döndü. "Eee? Hazır mısın?"

Seni ele geçirmesine izin verme, diye bağırdım kendi kendime. *Sakın ona bu zevki tattırayım deme.* Dişlerimin arasından, "Eğitimimi nerede yapmak istiyorsunuz?" diye sordum.

"Birçok kez kış üstü düşeceğin düşünülürse, daha az çamurlu bir yere gidelim," dedi. "Suya düşmemeyi başarabilirsen rıhtım işimizi görür."

Ona izin verme-

Siktir et onu. Bu davranışı sessizce kabul etmeyecektim. "Düz bir zeminde sabit durmak için mücadele eden ben değilim."

Eğlenerek nefesini dışarı verdi. "Bakalım kim ıslanmadan dersin sonuna kadar gelebilecek." Sonra göz kırptı.

Ateş gibi bir kızarıklık göğsümden yüzüme doğru fırladı. "Kendini övme. Ben aptal bir adam ona göz kırptı diye kalçaları kayganlaşan uysal bir hizmetçi değilim."

Oradan geçen hizmetkârlardan biri sözlerimi duydu ve ağzı açık kaldı. Bjorn ona özür dileyen bir gülümseme verdi. "Ben fiyorttan bahsediyordum, Freya." Sonra başını salladı. "Ne kadar pis bir aklın var. Sanırım birlikte geçireceğimiz zaman en çok beni bozacak."

Hizmetçi aramızda bir ileri bir geri baktı, sonra aceleyle uzaklaştı. Etin yanmasının nasıl bir his olduğunu yeni keşfetmemiş olsaydım, tüm vücudumun alevler içinde olduğuna yemin edebilirdim.

"Gidelim," dedi Bjorn, "sen benim erdemli zihnimi daha fazla kaygan kalçalar ve sert meme uçlarından bahsederek doldurmadan önce."

"Meme uçlarıyla ilgili bir şey söylemedim, seni sarhoş aptal," diye tısladım ve sabitlediğim iki kalkanı alıp peşinden koştum.

Bjorn ellerini havaya kaldırdı. "Görüyor musun, Freya? Daha şimdiden beni etkilemeye başladın ve ben seninle sadece birkaç dakikadır birlikteyim. Ne iğrenç

Seninle bir saat geçirdikten sonra dilim neler bulacak? Bir gün mü? Bir yıl? Sen benim erdemimin yıkımı olacaksın."

"Endişelenmen gereken tek şey, eğer çeneni kapatmazsan dilini kesmemdir," diye tersledim, sonra da yeni pantolonuma çamur sıçramasını ya da gömleğimin şimdiden sinir teriyle ıslanmış olmasını umursamadan önünden suya doğru yürüdüm.

"Çoğu insan için bu boş bir tehdit olurdu," diye cevap verdi, "ama sen sözünü tutan bir kadınsın, bu yüzden dilimi koruyacağım."

Bunun sessiz kalmaya niyeti olduğu anlamına geldiğini düşünmemiştim.

Rıhtım normalde balıkçıların ve tüccarların gelip gitmesiyle meşgul olurdu ama bugün bir mezar kadar sessizdi, Halsar halkı bunun yerine Gnut'un adamları tarafından çıkarılan yangınlarda kaybedilen evleri yeniden inşa etmekle meşguldü.

Ayaklarım yankılanan gümbürtüler çıkararak fiyortun parıldayan çelik mavisi rengine doğru ilerledim. Bahar havası serin ve çevredeki dağların uçları hâlâ karla kaplı olsa da, tepedeki güneş pelerini büyük salonda bıraktığım için pişmanlık duymayacağım kadar sıcaktı. Aslında, yeterince sıcaktı-

Bjorn'un gömleğini rıhtıma bıraktığını görmek için tam zamanında döndüm, sert kasları ve dövmele teni net bir şekilde görünüyordu. Kalkanları ayaklarımın dibine koyup kollarımı kavuşturdum. "Düşmekten mi korkuyorsun?" *Islak* kelimesini söylemeyi reddettim.

"Hayır." Başparmaklarını kemerine geçirdi, pantolonu içinde kaybolan keskin kasları ortaya çıkaracak kadar alçaldı. Dün gece aldığı yara gitmiş, muhtemelen Liv'in büyüyle iyileşmişti. Çıplak teninin kışkırtıcı uzantısına baktığımı fark ederek gözlerimi yüzüne çevirdim, bir yandan da atılmış tişörtünü işaret ettim.

Sadece omuz silkti. "Dövüşürken nadiren gömlek giyerim."

Bu kez göz devirmem hiç de samimi değildi. "Bu da stratejinin bir parçası mı? Dalgalanan kaslarınızla düşmanın dikkatini dağıtmak ve böylece onlar ihtişamınıza bakarken siz onları öldürmek mi?"

"Bu kadar iyi çalışması çılgınlık," diye kabul etti. "Savaş çılgınlıkları atarak ve kan için yeminler ederek onlara doğru koştuğumda, bunun

yanan balta hakkında yorum yaptılar, ama hayır. Her zaman, 'Şu Bjorn'un yırtık kaslarına bak. Eğer bu savaştan sağ çıkarsam, karnımın onunki gibi görünmesi için daha az bal likörü içeceğime yemin ederim. "

Kaşlarımı çattım, beni alt etmesine sinirlenmişim. Tekrar. "Neden o zaman?"

"Çünkü kumaş yakar." Sırıttı. "Bu yüzden ya önceden çıkarıyorum ya da bir kavganın ortasında sökmek zorunda kalma riskini göze alıyorum."

"Deri yanmaz," dedim, savaşçıların savaşırken ne giydiklerini çok iyi bildiğim için. "Çelik de öyle. Yani ya kibirlisin ya da çok aptalsın."

Bjorn kollarını iki yana açtı. "Neden ikisi birden olmasın?"

"Neden olmasın ki?" diye homurdandım, bir kalkan almak için eğildim ve onu sıkıca kavradım. "Snorri bana kalkan duvarında savaşmayı öğretmeni emretti. Şimdi bunu yapmaya başlayabilirsin."

"Evet, Halsar *leydim*." Yeşil gözlerini gökyüzüne dikti. "Kalkan duvarında bir kalkan tutmalısınız."

"Gerçekten mi?" "Gerçekten mi?" dedim. "O kısmı bilmiyordum."

"Bir kalkanı *uzun süre* tutmalısın." Burnu zaten titreyen koluma bir el mesafesinden daha yakın olacak şekilde eğildi, sonra kaşlarını kaldırarak bakışlarımla buluştu. "Beş dakikadan fazla tutamayacağından şüpheleniyorum."

Topuklarının üzerinde döndü ve kışının üzerine çökmeden önce rıhtımda birkaç adım geri çekildi. Sonra gömleğini sardı, sırt üstü uzanırken yastık olarak kullandı ve gözlerini kapattı, ben burada titreyerek ve terleyerek dururken güneşlenmeye niyetli görünüyordu.

Kibirli pislik!

"Kollarını kaldır Freya," diye seslendi, ama beni görmesi mümkün değildi. "Kalbini koruyorsun, dizlerini değil."

Pislik! Kalkanı daha yukarı kaldırdım, kolum zorlanmaya itiraz ederken dişlerimi gıcırdatıyordum. Ama yapacaktım. Ne kadar dayanmak zorunda kalırsam kalayım, burada duracaktım. Bir savaşçı olarak eğitilmeyi bu şekilde hayal etmemiş olabilirdim ama bu pes edeceğim anlamına gelmiyordu.

Bunu yapabilirim, sessizce zikrettim. Bunu yapabilirim.

Dakikalar geçti ve her birinde Bjorn'un yeterince uzun sürdüğünü söylemesi için dua ettim. Kendimi kanıtladığımı.

Ama hiçbir şey söylemedi. Uyanık olup olmadığından bile emin değildim. Sahilde gittikçe daha fazla insan toplanıyor, olanları izliyor ve sanki büyük bir şakaymış gibi kıkırdıyorlardı. Çocuklar bile katılmıştı, birkaçı titreyen kollarıyla kalkanlarını tutuyor, benim girişimlerle alay ediyorlardı.

Sinirim bozuldu.

"Ayağa kalk!" diye bağırdım. "Buraya öğretmek için geldin, güneşin altında kestirmek için değil. Başka bir şey yapmak istiyorum."

Bjorn tek gözünü kırdı. "Sence savaşta işler böyle mi yürür? Yorulursun ve düşmanına 'Yoruldu' dersin. Onun yerine başka bir şey yapalım. Bir tavuk kızartalım ve kolum düzelene kadar bir fincan içelim." Dik oturdu. "Savaşta gücün tükenirse Freya, ölürsün."

"Farkındayım," dedim dişlerimin arasından. "Ama gücümü farklı bir şekilde test etmeni istiyorum."

"Tamam." Ayağa kalktı, sonra diğer kalkanı aldı. "Hazır mısın?"

Cevap vermeye fırsat bulamadan elini benimkine çarptı. Çarpmanın etkisiyle sendeledim ve neredeyse iskelenin ucundan düşüyordum. Nefes nefese, tökezleyerek merkeze geri döndüm ve o saldırmadan önce kalkanımı kaldırmayı zar zor başardım. Yine sendeledim, neredeyse kenardan aşağı düşüyordum. "Bunu yapmak zorunda olduğun için neden bu kadar kırgınsın?"

Çünkü kızgın *olduğunu* inkâr etmek mümkün değildi.

Çalımların, şakaların ve kayıtsızlığın ardında öfke vardı ve ben bunun nedenini anlamıyordum. Bana dövüşmeyi ve arkamı kollamayı öğretmenin neden bu kadar korkunç bir şey olduğunu anlamıyordum.

"Çünkü bu saçmalık." Kalkanını benimkine öyle bir kuvvetle çarptı ki topuklarım rıhtımın kenarından kaydı, düşmemi sadece şansım engelledi. "Benim kaderim seninkine bağlı değil; bu sadece Snorri'nin istediğini elde etmek için kelimeleri evirip çevirmesi. Seni korumak benim kaderim değil."

İkincisi bir bakıma mantıklıydı ama ilki... "Ya haklıysa? Ylva dışında, parçalandığımı gören tek kişi sendin. Bunun bir anlamı olmalı."

"Muhtemelen Tanrı'nın kanına sahip olduğum içindir."

"Steinunn ve Liv de öyle," diye karşı çıktım. "Steinunn hiçbir şey görmediğini söylüyor."

Yüz ifadesi karardı ama bunun Skald'dan bahsettiğimden mi yoksa onun argümanını çürüttüğümünden mi kaynaklandığından emin değildim. "Bu benim kaderim değil."

Kalkanını benimkine çarptı ve kolum titredi, neredeyse bükülüyordu. Bunun gibi bir darbe daha alırsam kalkanımın kenarını çeneme gömecektim ama pes etmeyi reddettim. Pes etmeyi reddettim.

"Benim kaderim" -saldırısına ara verdi, ancak bunun beni dinlendirmek için mi yoksa savaşmaktan çok şikayetlerini dile getirmekle ilgilendiği için mi olduğundan emin değildim- "savaşları kazanmaktır, gecesini gündüzünü başka bir adamın karısını savunarak geçirmek değil."

"Anlıyorum." Ses tonum buz gibiydi, "Bir kadın sadece yatağına girme ihtimalin varsa zaman ayırmaya değer, işin aslı bu mu?" diye ekledim.

"Ya öyleyse?"

Doğru olsa bile, davranışı adil değildi, çünkü onu bu role zorlayan Snorri'ydi, ben değil. Yine de Bjorn'un hoşnutsuzluğunun acısını çıkardığı kişi bendim. Ve ben buna katlanmayacaktım.

Bjorn tekrar üzerime geldi ve ben hazırlanırken, "Hlin, bana güç ver," diye mırıldandım.

Güç içimde dalgalandı, büyü kalkanımı sardı. Bjorn'un gözlerinin açılmasını izledim ama darbesini durdurmak için artık çok geçti.

Kalkanı büyüme çarptı ve darbe onu öyle bir güçle geriye doğru fırlattı ki havada uçu ve bir sıçramayla fiyortun içine düştü.

Sihrimi yok ederek rıhtımın sonuna doğru ilerledim ve onun yüzeye çıkmasını izledim, kalkanı yakınlarda yüzüyordu. "Görünüşe göre ıslak olan sensin, Bjorn."

Bana ters ters baktı ve sonra güçlü kulaçlarla iskeleye doğru yüzdü, kalkanını suya bıraktı. "Büyü seni ancak bir yere kadar götürebilir," diye hırladı. "Snorri senin bir savaşçı olmanı istiyor, kalkan duvarında herkesin öldürmeye çalışacağı parlayan bir işaret değil."

"Snorri'yi sikeyim," diye bağırdım ona. "Senin de canın cehenneme."

Kendini yukarı çekmek için iskelenin kenarına uzandı ama ben daha bitirmemiştim. Parmaklarının üzerine bastım ve acı dolu bir çığlık attı.

"Bir kukla olmak istediğimi mi sanıyorsun?" Ben talep ettim. "Bir kahinin kehanetinde adımın geçmesini istediğimi mi sanıyorsun? Sen hayatıma girip onu paramparça ettiğinde ben hayatıma devam ediyordum."

"Vragi'yle yaşamak çok güzel bir şey olduğu için mi? Ondan nefret ediyordun." Bjorn yeniden iskeleyle uzanmaya başladı, sonra ben ayağımı kaldırıncaya duraksadı.

"Belki de beni daha fazla sınamadan önce Vragi'nin kaderini düşünmelisiniz."

"Tehditler beni, hayatımı senin gölgen olarak geçirmekten memnun olmaya zorlayamaz."

"Memnun olup olmaman umurumda değil!" Yalan olmasına rağmen bağırdım. Etrafımda olmasından rahatsız olduğunu bilmek beni rahatsız *ederdi*. "Çünkü benim tatmin olup olmamam kimsenin umurunda değil! Snorri'nin ultimatomeni kendim için kabul etmedim, bunu ailemi korumak için yaptım, ki bunu anlamadığın çok açık. Çünkü biz artık bir aileyiz."

Gözlerinde tam olarak okuyamadığım bir duygu titreşti ve Bjorn başını çevirdi. Sözlerimden hemen pişmanlık duydum. Hayatının büyük bir bölümünü ailesinden ayrı, esir olarak geçirmişti. Eğer anlamadıysa, bunun nedeni hiç anlama fırsatı bulamamış olmasıydı.

Zorlukla yutkunarak kendimi bitirmeye zorladım. "İşleri olduğundan daha kötü hale getirmeye çalışmaya devam edersen, bu iyiliğine on katıyla karşılık veririm. Bu yüzden belki de öfkenizi bizi bu kadar yakınlaşmaya zorlayan kişiye saklayarak ikimize de iyilik yapabilirsiniz."

Bjorn hiçbir şey söylemedi, sadece suya bastı, kalkanı yavaşça yanımızdan kıyıya doğru sürüklendi.

"Şimdi sudan çıkabilirsin," dedim, izlendiğimizin son derece farkındaydım. "Ve sonra özür dileyebilirsiniz."

"Dışarı çıkmaya çok korkuyorum." Olduğu yerde yüzmeye devam etti. "Beni suya attınız, muhtemelen parmaklarımı kırdınız ve beni öldürmekle tehdit ettiniz. En azından fiyortta beni takip etmenizden korkmama gerek yok."

Bjorn'un benden korkmadığını çok iyi bilmeme rağmen, çok ileri gittiğime dair bir huzursuzluk göğsümü doldurdu. Annem her zaman kafesteki bir vizonun öfkesine sahip olduğumu, en kötü şeyleri söylemeye eğilimli olduğumu, ancak daha sonra pişmanlık duyduğumu söylerdi. "Seni öldürmeyeceğim."

"Keşke ölseydim diyene kadar duygularımı hırpalamak mı?"

"Ben-" Yüzünde bir gülümseme belirince kaşlarımı çattım ve ağrıyan kollarımı kavuşturdum. "Sana hak etmediğin hiçbir şey yapmayacağım. Şimdi dışarı çık ve özür dile, sonra devam edebiliriz."

Bir an bana baktı, sonra yaklaştı ve iskeleye tutundu. Sadece acı dolu bir tıslamayla elini geri çekmek için.

Endişeye kapıldım. Gerçekten parmaklarını kırmış mıydım? Gidip Liv'i getirmeli miyim?

Diğer eliyle uzanarak, "Kalkmama yardım et," diye mırıldandı.

Hiç düşünmeden tuttum, çekmeden bir kalp atışı önce aldatmacasını fark ettim. Kafa üstü fiyortun içine düşerken dudaklarımdan bir çığlık koptu, soğuğun şoku hatırladığımdan daha kötüydü.

Kendimi toparlayarak bir ağız dolusu deniz suyu tükürdüm ve ona ters ters baktım. "Bu iyi bir başlangıç değil."

Başını öne eğdi. "Göt gibi davrandığım ve sana hak ettiğin saygıyı göstermediğim için özür dilerim, Freya Born-in-Fire."

"Ve bunu söylemek için beni ıslatman mı gerekiyordu?" Donuyordum ve kumsaldan, fiyorda kış üstü düşüşümü izleyen seyircilerin kahkahalarını duyabiliyordum.

"Ağzımdan bir özür çıkmadan önce biraz *daha* üzgün olmam gerekiyordu," dedi. "Ama artık söylendi ve yolumuza devam edebiliriz."

"O kadar emin olma," diye homurdandım, rıhtımın altında yüzmesini izledim, sonra parmaklarını tahtaların arasından geçirmek için uzandı. İskeleden sarkarken vücudundaki her kas belirgin bir şekilde ortaya çıkıyordu, gergin cildinin çukurlarından ve vadilerinden su akıyordu.

Uzun bir süre beni süzdü, yeşil gözleri dalgındı, sonra sordu: "Snorri seninle ilgili planlarından bahsetti mi? Onu nasıl kral yapacağına inandığına dair bir şey söyledi mi?"

Gıcırdayan dişlerimin arasından "Hayır," diye cevap verdim. "Benimle neredeyse hiç konuşmadı."

"En iyi haliyle evlilik." Bjorn kıkırdadı ama ben yumruğumu karnına indirmek için sıkamadan ekledi: "Kimse bilmiyor. Dün gece etrafa sordum ve küçük bir servet harcadım ama kimse bir şey bilmiyor."

Düşündüğüm gibi gecenin tamamını sarhoş olup rastgele kadınlarla seks yaparak geçirmediğini fark ettiğimde yanaklarım kızardı. En azından bir kısmını, benim de cevaplamak için yanıp tutuştuğum sorunun cevabını bulmaya çalışarak geçirmişti. "Eğer birine sırrını açacak olsaydı, bunun sen olacağını düşünürdüm."

Uzaklara baktı, fiyordu taradı ama sudan başka görülecek bir şey yoktu. "Düşündüğünüz kadar yakın değiliz."

Merak etmemem gerekirdi ama yine de sordum: "Nordeland'da geçirdiğin yıllar yüzünden mi?"

Bjorn'un gözleri bana döndü. "Bu konuda ne biliyorsun?"

"Çocukken esir alındığın ve Snorri'nin seni kurtardığı dışında bir şey yok." Sormak istediğim milyonlarca soru vardı ama beni en çok rahatsız eden soruda karar kıldım. "Neden kaçmadın?"

Çocukken neden kaçmaya çalışmadığı anlaşılabilirdi, ama yetişkin bir adam olarak çok daha az anlaşılabilirdi, çünkü Tyr'ın bir çocuğu olarak Bjorn *her zaman* silahlıydı. Ve eğitimsiz bile olsa, bir tanrının ateşinden yapılmış bir baltaya sahip bir çocuk büyük bir hasar verebilirdi.

Sessizlik.

İçten içe ürperdim. *Çeneni kapatmayı ne zaman öğreneceksin, Freya?*

Boğazını temizledi. "Çocukken kaçmayacağıma dair kan yemini ettim. Harald'ın hizmetinde, aralarında rün büyüünde usta olanların da bulunduğu pek çok güçlü kişi var."

"Kurtarılmak yemininizi ihlal etmedi mi?" Yakın zamanda kendi yeminimi ettiğim için merakla sordum.

"Belli ki değil."

"Snorri'nin seni kurtarıırken pek çok adamını ve drakkarını kaybettiğini duydum," dedim, neden bu konuyu ısrarla açtığımı bilmeden. "Denemeye devam ettiğine göre seni çok önemsiyor olmalı."

"Seni bulmak için bir tanrının ateşine ihtiyacı olduğunu biliyordu," diye yanıtladı Bjorn. "Kurtarma girişimleri ben Nordeland'da iki yıl kalana kadar başlamadı, o zaman büyümün ortaya çıktığını öğrendi."

Oh.

Snorri'yi oğlunu kurtarmaya iten şey duyguları değil, hayalini kurduğu kadere sahip olmak için duyduğu bencilce ihtiyaçtı. Yakın olmamalarına şaşmamalı. Daha fazla yara açmadan konuyu değiştirme ihtiyacı duyarak, "Peki ya kehaneti söyleyen kahin? Neden onlardan ne yapmam gerektiği hakkında bilgi almıyorum?"

"Çünkü o öldü."

Sesi keskindi ve parçaları birleştirdikçe yavaş yavaş anlamaya başladım. Sertçe yutkunarak, "Kahin senin annen miydi?" dedim.

Bjorn sert bir şekilde başını salladı.

Aklımda milyonlarca soru vardı ama Bjorn'un bu konuşmayla hiçbir ilgisi olmadığı çok açıktı. Yine de bir tane sordum. "O kehaneti söylediğinde orada mıydın?"

"Hatırlamak için çok küçüktüm."

Tabii ki, bu mantıklıydı. "Benim hakkımda başka bir şey söyledi mi? Tanrıların neden böyle bir kaderi başarabileceğime inandıklarını hiç söylediniz mi?"

Tereddüt etti, sonra dedi ki, "Yeteneği onun çöküşüydü. Bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyorum."

Tanrım, kendi dilimi kesmem gerekiyordu çünkü bir gün onunla kendi el arabamı inşa edecektim. Ama ben özür dilemeye başlayamadan, ayak sesleri rıhtımın tepesinden aşağıya doğru gümbürdedi. Bir kalp atışı sonra Snorri'nin sesi aşağı süzüldü. "Sudan çık. Kardeşin haberlerle döndü."

M Büyük salona doğru sıırsıklam bir halde yürürken merakımız her geçen saniye daha da artıyordu. Ne Snorri ne de Bjorn hiçbir şey söylemedi, her ikisinin de çeneleri sabitti ve ifadeleri okunamazdı ve

Bjorn'un küçük üvey kardeşiyle olan ilişkisini merak etmeme neden oldu.

Cevabımı salona girdiğimiz anda aldım. Erkekliğe birkaç yaz kalmış bir çocuk koşarak Bjorn'la çarpıştı, birbirlerinin sırtına vururken ağabeyini gördüğüne çok sevindiği belliydi. Ötede, Ylva ateşin yanında durmuş, kollarını kavuşturmuş ve ağzını ince bir çizgi haline getirmiş, bu alışverişi izliyordu.

"Gnut'in savaşçıların tamamını öldürdüğü doğru mu?" Leif sordu. "Sonra da gemilerini ateşe verdiğin?"

Bjorn başını salladı. "Ben sadece ateşi sağladım. Onları ateşe veren Freya'ydı."

İsmimi duyunca Leif kardeşine döndü ve bana yukarıdan aşağıya baktı. Ben de ona aynı nezaketi gösterdim. Benden biraz daha uzun boyluydu ve oldukça zayıftı; kardeşinin koyu renk olan saçları altın sarısıydı ve gözleri yeşilden ziyade maviydi. Aynı yüksek elmacık kemiklerine ve kare çeneye sahipti, ancak Leif'in çenesinin sakal bırakmaya değer bir hale gelmesi için daha birkaç yılı vardı. Bjorn'un neredeyse uhrevi güzelliğinden yoksun olsa da, yaşlanıp iyi görünümlü bir adam olacağından şüpheleniyordum. Bjorn'un annesinin neye benzediğini merak ettim, çünkü ona bu kadar farklı bir renk veren o olmalıydı. "O zaman sen kalkan kızıydın?" diye sordu ve cevap beklemeden ekledi, "Sanırım babamla evlendiğin için seni tebrik etmeliyim."

Ses tonunda kesinlikle tebrik edecek bir şey yoktu, Ylva'nın annesi olduğu düşünülürse bu belki de haklıydı, ama yine de hafifçe başımı salladım. "Teşekkür ederim."

Kaşlarını çattı, sonra da kardeşinin lehine bana sırtını döndü. "Bir casus yakaladık."

Bjorn ayaklarının üzerinde kıpırdandı, gözleri kısıldı. "Kimin casusu?"

Yaşlı bir savaşçı, kahverengi tenli ve gümüş rengi siyah saçları başının arkasında düğümlenmiş bir adam öne çıktı. "Bilmiyoruz. Kimse onu tanımıyor ve konuşmayı da reddediyor."

"Onun ayaklarını ateşe vermeliydin, Ragnar." Ylva bir elini Leif'in omzuna koymak için hareket etti. "O zaman senin için şarkı söylerdi."

Yaşlı savaşçı, üzerindeki gümüş halkalar zırhlı yeleğinin göğsüne degecek kadar uzun olan sakalını çekiştirdi. "Onu konta götürmenin daha iyi olacağını düşündüm leydim."

"Belki de casus değildir," diye araya girdi Bjorn. "Belki de bizim dilimizi konuşmuyordur."

Ragnar homurdandı. "Yeterince iyi anlıyor. Ve kaçmaya çalıştı. İki kez."

"Senin için yeterince ikna edici bir kanıt mı, Bjorn?" Ylva'nın sesi sakarindi ve Leif kaşlarını çatarak ona baktı. "Bu adil bir soruydu anne."

Kadın homurdandı. "Sadece bir kadına işkence etme fikrinden çekiniyor."

"Oysa sen bu düşünceden zevk alıyor gibisin," diye karşılık verdi Bjorn.

Leif sıksa kollarını havaya kaldırdı, yüzünde gözle görülür bir kızgınlık vardı. "Siz ikiniz köşeye sıkışmış kediler gibi kavga ediyorsunuz. Baba, onların sürekli bu şekilde devam etmesine nasıl katlanıyorsun anlamıyorum. Hepimizin iyiliği için buna bir son vermelisin."

"Gece gündüz ikisinin de ağzını tıkamak gerekir. Ya da dillerini kesmek." Snorri onlara bir el salladı. "İkiniz de bir kez olsun sessiz olun. Ragnar, mahkûmu içeri getir, bakalım kendisi için ne söyleyecek."

Bu dinamiği büyüleyici buldum. Bjorn ve Ylva arasındaki çatışma Leif ve Snorri'nin de farkında olduğu bir şeydi, ancak Leif bundan daha çok rahatsız olmuş görünüyordu, bu da onun daha çok barışçıl rol oynadığını gösteriyordu. Bu kişilikler karışımında ben nereye oturacaktım? İşleri daha mı iyi hale getirecektim? Yoksa daha kötü mü?

Daha da kötüsü, diye düşündüm, Ragnar büyük salondan çıkarken Leif'in bana attığı yan bakışı kaçırmadan. Yaşlı savaşçı birkaç dakika sonra elinde bir kadınla döndü, yüzünü kapatan bir çuval vardı ve bilekleri bağlıydı. Önü kanla lekelenmiş ve etekleri çamurla ıslanmış, sıradan kahverengi bir elbise giymişti. Griye çalan açık kahverengi saçları sırtından aşağıya doğru sarkıyordu.

Snorri uzanıp kadının başındaki çuvalı çekti ve renksiz gözleri olan yaşlı bir kadın ortaya çıktı. Bana bir kez göz kırptı-

Ve sonra başı boynundan aşağı düştü.

Bedeni yere yığılırken yanık saç ve et kokusu burnuma doldu, neredeyse dağlanmış olan güdükten kan sızıyordu.

Ylva çığlık atıp bir eliyle Leif'in gözlerini kapatırken bile geriye doğru sarsıldım, ancak Leif onu kızgınlıkla itti ve gözleri cesetle kardeşi arasında gidip geldi.

Snorri, baltasını çoktan yok etmiş, kollarını kavuşturmuş ve yüzünü sabitlemiş olan Bjorn'a, "Açıkla kendini," diye kükredi.

"Adı Ragnhild. Harald'a yemin etti ve"-elini elbisesinin arkasını yırtmak için uzattı, bir gözün kıpkırmızı dövmesini ortaya çıkardı

-"O Hoenir'in çocuğu."

Bir elimi ağızıma bastırdım ve ayaklarımın yanında duran kafaya baktım. Hoenir'in çocukları, simgelerini taşıyanların zihinleriyle konuşabiliyor, onlara vizyonlar gösterebiliyorlardı. Ve Ragnhild beni görmüştü.

"İz var mı diye kontrol etmedin mi?" Snorri, "Yaşlı bir kadını soyacak değildim," derken yanakları renklenen Leif'e sordu.

"Ahlakın sağduyunun önüne geçiyor!" Snorri küçük oğluna vuracakmış gibi elini kaldırdı ama onun yerine yere tükürdü.

Bjorn, "Şansım varsa, ona herhangi bir imge göndermeden önce onu öldürdüm," dedi. "Yoksa en tehlikeli düşmanın kalkan kızının bulunduğunu bilir."

"Ne gördüğünün pek bir önemi yok!" Ylva tersledi. "Harald Freya'yı çok yakında öğrenecekti, ama onu bir iki hafta daha karanlıkta tutmak uğruna, onun hakkında bir şeyler öğrenme fırsatını feda ettiniz. Ragnhild'i konuşturabilirdik!"

"Dili olmadığı ve tek simgesinin Harald'da olduğu düşünülürse pek olası değil." Sertçe yutkundum. "Onun simgesi ne?"

Yeşil gözleri benimkilerle buluştu. "Onun kurumuş dilini her zaman boynundaki bir kordonda taşıyor. Konuşabildiği tek kişi o."

Kusmamak için birçok açıdan mücadele etmek gerekiyordu. "Kesti mi?"

Bjorn başını salladı. "Eski efendisi yaptı. Harald onu öldürdüğünde boynundan çıkardı." Gözleri Ylva'ya kaydı. "Harald onu öğrenecek, evet. Ama bilgiyi geciktirmek bize hazırlanmak için zaman kazandırır. Onun saldırısına karşı koyabilmek için ittifaklar kurmak için zamanımız olacak. Skaland'ın sizin yönetiminiz altında birleştiğini görmek istemiyor, özellikle de Nordeland'a savaş getirmeyi planladığınızı bildiği için."

"Yirmi yıl boyunca Freya'yı bekledim." Snorri şakağını ovuşturdu. "Ve şimdi ona sahip olduğuma göre, kendimi zamana karşı bir yarış içinde buluyorum, yanlış bir adım atarsam kıyametle karşı karşıya kalacağım."

Tiksintiyle homurdanmamak için kendimi zor tuttum. Hayatım boyunca, bu ana hazırlanmak için zamanı olmuştu, oysa birkaç gün öncesine kadar, iki ülkedeki güçlü adamların birbirlerini öldürmek için plan yaptıklarından tamamen habersizdim.

Adımı duyurduğum gün için hamleler. Snorri'nin hazırlıklı olmamak için hiçbir mazereti yoktu.

Snorri elini şakağından indirerek Bjorn'a baktı. "En erken ne zaman gelebilir?"

Bjorn boğazını temizledi. "Birkaç hafta."

"Gnut'a karşı verdiğimiz kayıplarla Harald'a karşı direnme şansımız olmaz," dedi Ragnar, Leif ağzından kaçırsa bile, "Bu kadının buna degeceğine emin misin baba? Belki de onu öldürüp bu işi bitirmek daha iyidir. Seni iktidara getirmektense hepimizi öldürtmesi daha muhtemel görünüyor."

Yanımda, Bjorn'un baltası tekrar kaybolmadan önce canlandı ve Leif ona kaşlarını çattı. "Ben sadece babama bu soruyu yönelttim, çünkü bir jarl olarak bu onun kararı."

"Verilecek bir karar yok," diye tersledi Ylva. "Freya babanı Skaland'ın kralı yapacak, yeter ki yola sadık kalalım ve onun oğlu olarak bundan en çok sen faydalanacaksın."

Leif gözlerini gökyüzüne dikti. "Bundan en çok *Bjorn* faydalanacak anne. Ama ister jarl ister kral olsun, onun yanında savaşmaktan gurur duyacağım, hiç fark etmez. Yine de soruyorum, bu kadını hayatta tutarak ailemiz ne kadar kaybedecek? Halsar ne kadar kaybedecek? Benim için buna değmez diyorum."

Çocuk beni öldürmekten bahsetse de, Leif'in mantığını onaylarken buldum kendimi, çünkü hayatlara güç, itibar ve hırstan daha fazla değer veriyor gibiydi. Yaşının ötesinde bir bilgeliğe sahipti ve bir jarl için neyin önemli olması gerektiğini anlayacak şekilde yetiştirilmişti.

"Tanrılar verdikleri armağanın yüzüne tükürdüğümüz için bizi cezalandırırlar," diye yanıtladı Snorri. "Cezalandırmasalar bile, Freya'yı öldürürsek, bu düşmanlarımız tarafından zayıflık olarak görülecektir. Korkaklık ve korku yüzünden büyüklük fırsatından geri çekildiğimi görürler ve tüm düşmanlarımız peşimize düşer. Biz yolumuzdan dönmeyeceğiz."

Leif kaşlarını çattı, Ylva onaylarcasına başını sallayınca yüzündeki ifade kaşlarını çatmaya dönüştü ama çocuk bir şey söyleyemeden Bjorn sordu: "Rotanız nedir? Baskınlar gelmeden önce sahip olabileceğiniz kısa süre de ihtiyacınız olan ittifakları nasıl kazanmayı planlıyorsunuz?"

Pratik bir soru.

"Skaland'ın tüm jarl'larını bir araya getirerek ve onları birlik olursak şansımızın daha yüksek olacağına ikna ederek." Snorri gülümsedi. "Bu da bize tanrıların bizi desteklediğine dair daha fazla kanıt sunuyor, çünkü jarllar zaten tek bir yerde buluşmak için seyahat ediyorlar. Eşyalarınızı hazırlayın, çünkü Fjalltindr'deki tanrılara saygılarımızı sunmak için yola çıkıyoruz."

Fjalltindr, Hammar olarak bilinen dağın en tepesindeki kutsal tapınaktı. Her dokuz yılda bir, tanrılara haraç ödemek ve adak adamak için yakın ve uzak yerlerden insanları bir araya getiren bir toplantı düzenlenirdi.

onların fedakârlıkları. Daha önce hiç gitmemiştim, ailem her zaman oranın çocuklara göre bir yer olmadığını iddia etmişti ve bu, reşit olduğumdan beri ilk kez gerçekleşecekti.

Kuru giysiler ve kalın bir pelerinle dışarı çıktığımda büyük salonda bir telaş vardı, iki düzine at ve bir dizi yük hayvanı çoktan eyerlenmiş ve yüklenmişti. Ylva süreci yönetiyordu, Halsar'ın leydisi artık pahalı bir elbise giymiyordu, savaşçı kıyafetleri giymişti, bir posta gömleği ve kemerinde asılı uzun bir seax vardı. Onu nasıl kullanacağını bildiğinden hiç şüphem yoktu.

Özellikle de rakibinin arkası dönükken.

Snorri Leif'e, "Halsar'ı korumak için geride bıraktığım savaşçılarla birlikte kalacaksın," dedi. "Benim yokluğumda lord sen olacaksın. Topraklarımın dört bir yanına haber gönderip savaşabilecek olanları çağır ve hazırlanmalarını söyle."

"Saldırıya hazır mısınız?" Leif kollarını kavuşturdu, yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı. "Öfke olacak baba."

Snorri atına binerken, "Onlara tanrılar tarafından kayırıldığımızı hatırlat," diye cevap verdi. "Eğer bunu umursamazlarsa, o zaman benim için savaşanların ödüllendirileceğini hatırlat onlara." Oğlundan uzaklaşarak bana, "Yangında atlarımızı kaybettik, bu yüzden eksiğimiz var. Sen Bjorn'la gideceksin."

Snorri arkasına rahatça yerleşen Ylva'yı kaldırmak için uzanırken buna söyleyebileceğim pek bir şey yoktu. Steinunn da genç bir köle kadınla aynı bineği paylaşıyordu, skald her hareketimi izliyordu ama yüzünde hiçbir duygu belirmiyordu. İçimi çekerek Bjorn'un büyük kır atına doğru yürüdüm ve onun da post giydiğini fark ettim. "Savaşa gömleksiz gitmeye ne oldu?" Homurdandım, beni arkasından çekerken ağrıyan kollarım itiraz ediyordu, birkaç saat içinde kığımın acı çekeceğini biliyordum. At da muhtemelen bundan etkilenmeyecekti.

"Arkamdan geliyorsun, Born-in-Fire," dedi atı yürüyüşe geçirerek. "Ve yolculuk sırasında seni kızdıracak bir şey söyleyeceğim neredeyse garanti. Bu uzun bir yolculuk ve sessizlik konusunda hiç yeteneğim yok."

"Bu kesinlikle doğru." Atı neredeyse beni sırtından düşürecek bir dörtnala koştururken bir çılgılık atmayı zar zor engelleyebildim. Snorri'yi Halsar'dan çıkarken takip ederken Bjorn'un beline yapıştım ama kasabadan ayrılırken kayalık bir çıkıntının üzerindeki kukuletalı bir figür dikkatimi çekti.

Baskın kurbanlarının cenaze töreninde gördüğüm figürün aynısıydı; duman ve kül, hava durgun olmasına rağmen rüzgârla sürüklenip gidiyordu.

"Bjorn!" İşaret ettim. "Şu kişiyi görüyor musun?"

Başını çevirdi ve postalın ve altındaki tüm dolguların arasından gerildiğini hissettim. "Nerede? Kimseyi görmüyorum."

Korkudan tüylerim diken diken oldu, çünkü Bjorn figürü göremiyorsa ya aklımı kaçıırıyordum ya da bu kendini sadece bana gösteren bir hayaletti. "Atı durdur."

Bjorn bineğini çekti, Snorri "Neden duruyorsunuz?" diye sorarken grubumuzun geri kalanı da onu takip etti.

Başı öne eğik duran, etrafına kor ve kül yağan hayaleti tekrar işaret ettim. "Aranızda şu kapüşonlu figürü gören var mı? Közleri? Dumanı?"

Herkes başını sallayarak işaret ettiğim yere bakarken şaşkınlık tüm partiye yayıldı. *Hiçbir şey yoktu.* Yine de atlar farkında gibiydi; hepsi kulaklarını dikmiş, kışnıyor ve tepiniyordu.

"Bir hayalet," diye nefes aldı Snorri. "Belki de tanrılardan biri ölümlülerin dünyasına adım atmıştır. Konuş onunla, Freya."

Avuçlarım nemlendi çünkü bu yapmak istediğim son şeydi. "Yaklaşmaya çalış."

Bjorn bineğini çıkıntıya doğru itti, ta ki at sonunda topuklarını yere vurup yaklaşmayı reddedene kadar. "Ne istiyorsun?" Hayalete bağırdım.

Bjorn, "Çok kibarsın, Ateşte Doğan," diye mırıldandı ama hayaletin başı bana doğru ilerlerken onu görmezden geldim, yüzü hâlâ kapüşonla gizliydi. Sonra elini kaldırdı ve konuştu, sesi sert ve acılıydı.

"O, kadersiz olan, o Hlin'in çocuğu, o ateşte doğan, dolunayın ilk gecesinde dağdaki tanrılara kurban vermeli, yoksa ipliği kısa kesilecek, öngörülen gelecek örülmemiş olacak."

Kelimeler kafamın içine yerleşti, ne anlama geldiklerini anlamak midemi bulandırdı.

"Cevap verdi mi?" Bjorn sordu, ben de başımı salladım. "Evet." Daha yüksek sesle, "Neden? Neden bunu yapmak zorundayım?" diye sordum.

"Kaderini hak etmeli," diye cevap verdi hayalet, sonra da kor ve duman halinde patladı.

At şaha kalktı ve hayvanı sakinleştirirken düşmemek için Bjorn'un beline yapışarak küfrettim.

"Hayalet nasıl cevap verdi?" Snorri burnundan soluyan bineğiyle etrafımızda daireler çizerek sordu. "Kendini tanıttı mı?"

"Kaderimi hak etmem gerektiğini söylüyordu," diye cevap verdim, Bjorn'un arkasında doğruldum. "İlk gece dağdaki tanrılara kurban vermeliymişim."

yoksa ipliğim kısa kesilecek."

"Bir test!" Snorri'nin gözleri parladı. "Şüphesiz hayalet tanrılardan biriydi, çünkü onlar böyle şeylerden zevk alırlar."

Başarısız olursam öleceğim bir test. Snorri'nin coşkusunu paylaşmadığımı söylemeye gerek yok.

"Tanrılar sana boşuna büyüklük bahşetmeyecek," dedi. "Kendini onlara kanıtlamalısın."

Bir zamanlar yüceliğin hayalini kurmuştum ve şimdi bu hayal bana istediğim son şeymiş gibi geliyordu.

Ayrıca, kadersizdim. Hayalet, tanrılar ya da *herhangi biri* geleceğimin ne getireceğini nasıl tahmin edebilirdi? Fjalltindr'e gitmezsem öleceğimden nasıl emin olabilirlerdi? Belki kaderimi değiştirebilir ve bundan kaçabilirdim. Belki de arkamı döndüğüm bir anı bekleyip kaçabilirdim. Ailemi geri alabilirdim ve birlikte Snorri'nin ulaşamayacağı bir yere kaçabilirdik. Kendime yeni bir kader çizebilirdim. Düşüncelerin yarışı, Bjorn'un kaçmama yardım etme teklifini kabul etmediğim için aniden pişman olmama neden oldu.

Snorri düşüncelerimi duymuş gibi ekledi: "Eğer benim için öngörülen kaderi yok edersen Freya, ölmüş olmayı umsan iyi olur. Çünkü gazabım orman yangını gibi yanacak ve sevdiğin her şeye yönelecek."

Göğsümde nefret kaynıyordu çünkü korktuğum tehdit tanrılar değildi. Karşımda duran piç kurusuydu.

"Yeterince zaman kaybettik! Fjalltindr'e gidiyoruz," diye emretti ve atını döndürüp dörtnala yola koyuldu.

Bjorn onu takip etmek yerine eyerde döndü, bir kolunu belime doladı ve beni önüne çekti. Bacaklarımı atın omuzlarına dolamak için mücadele ederken, "Hayaletin seni tehdit ettiğini sanmıyorum Freya. Sanırım yol boyunca seni öldürmeye çalışacak kişiler olacağı konusunda seni uyarıyordu."

"Sanki bunu zaten bilmiyormuşum gibi."

"Dağın zirvesi kutsal bir yerdir." Bjorn'un eli beni sabit tutmak için kaburgalarımın altına bastırdı. "Tüm ölümler tanrılara kurban edilmek zorunda olduğundan silahlara izin verilmez, bu da Fjalltindr'in sınırları içinde belli bir düzeyde güvenlik anlamına gelir."

Bu beni pek rahatlatmadı. "Dağa ulaşmamız ne kadar sürer?"

"Yarın dağın eteklerindeki köye ulaşacağız ve atları orada bırakacağız," dedi. "Sonra yarım günlük bir tırmanış daha."

Açık havada bir gece. Sertçe yutkundum. "Bence daha hızlı sürmeliyiz."

-

Akşam karanlığı çöktüğünde atlar çok yorulmuştu ve vücudum Bjorn'un kucağında saatlerce zıplayıp durmaktan ağrıyordu. Atından yavaşça inip toprakta sırtüstü düşerken ve gökyüzüne çocuk doğurma yeteneğini kaybettiğini haykırırken çıkardığı iniltilere bakılırsa, durumu pek de iyi değildi.

Yine de Halsar'dan ayrıldığımızdan beri ilk kez biri gülüyordu, bu yüzden benim zararına olsa bile gerginliğin azalmasını memnuniyetle karşıladım. Savaşçılar binekleriyle ilgilenirken birbirleriyle itişip kakışıyor, Snorri'nin getirdiği köleler akşam yemeğini hazırlamak için hareket ederken hanımları bir kayanın üzerine tünemiş, belli ki hiçbir şey yapmıyordu.

Nereye ait olduğumdan emin olamadığım için tereddüt ettim, sonra kölelere katılmak için hareket ettim. Bir kampın savunmasını nasıl hazırlayacağımı bilmesem de ateş yakmayı ve av kıyafeti giymeyi biliyordum.

Bir yığın çırayı dikkatlice üst üste yığdım, çubukların altına yosun doldurdum. Yaralı elim, muhtemelen Bjorn'la yaptığım *eğitimden* dolayı acı verici bir şekilde kaskatı kesilmişti ve çakmak taşına vurmak için bıçağımı kavramakta zorlanıyordum.

"Daha kolay bir yolu var." Bjorn yanıma çömeldi, elinde bir balta belirdi. Baltayı özenle bir araya getirdiğim odun yığınının saplarken kıpkırmızı ateş titreyip dans etti ve karanlığın içinde kaybolmadan önce her şeyi yerinden oynattı.

Silaha baktım, baltayı yakından incelemek için elime geçen ilk fırsattı bu. Muazzam bir ısı yayıyordu ama alnımda boncuk boncuk biriken ter, sıcaklıktan çok sinirden kaynaklanıyordu, çünkü avucumu yaktığında nasıl hissettiğimi hatırladım. Onu tuttuğum o kalp atışında

Kıpkırmızı ateş sanki beni tüketmeye niyetliymiş gibi elimi sarmıştı. Sanki Tyr'ın kendisi, ellerim için asla tasarlanmamış bir silahı kullandığım için beni cezalandırmak istiyormuş gibi.

Yine de merakım korkumdan daha büyüktü ve parıltıya karşı gözlerimi kısarak yaklaştım. Ateşin titreşimleri altında, baltanın kendisi, bıçak ve sap boyunca kazınmış desenlerle yarı saydam camdan yapılmış gibi görünüyordu.

Kölelerin beni izlediğini fark edince baltayı çıranın üzerine koydum. Odunlar hızla tutuştu; doğal alevin turuncuları, altınları ve mavileri, ben daha büyük parçalar ekledikçe kan kırmızısı tanrı ateşiyle karıştı.

"Bana hayaletin görünüşünü tarif eder misin?" Steinunn yanımda diz çöktü, pelerini Bjorn'un baltasına tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu. "Kukuletalı" derken bile kumaşı hareket ettirmek için uzandım. Sanki pelerininin altından alevler çıkıyormuş gibi içinden kor ve dumanlar yükseliyordu."

"Onu görmek size nasıl hissettirdi? Düşünceleriniz nelerdi?"

Çenem gerildi, sorduğu soruların işgalciliği beni yine ters köşeye yatırdı. Sanki sinirlendiğimi hissetmiş gibi, skald hızlıca, "Benim büyüm böyle çalışır, Freya. Halkımızın hikâyelerini balad olarak kaydederim, ancak bunların kalbe ve duyguya sahip olması için, kendi gözlemlerimden değil, ilgili oldukları kişilerin bakış açısından anlatılmaları gerekir. Ben sadece artan şöhretinizin hakkını vermeye çalışıyorum."

"Çok az tanıdığım biriyle paylaşmak garip hissettiriyor."

Skald'ın gözlerinde ender görülen bir duygu titreşimi belirdi, sonra gözlerini kaçırdı. "Kendim hakkında konuşmaya alışık değilim. Çoğu kişi kendi kahramanlıklarını anlatmamı ister, bu yüzden sohbet onlar hakkında olur, benim hakkımda değil."

Kızgınlığım yerini sempatiye bıraktı ve tanıştığımızdan beri ilk kez, hediyesinin bedelini düşünürken gerçekten skald'a odaklandım. Konuştuğunuz herkesin size sadece bir türküde ünlerini artırma şansı için hikâyelerini anlatmayı önemsemesi ve şarkıları yazan kadın hakkında hiçbir şey bilmemesi nasıl bir his olurdu? Steinunn da tıpkı benim gibi bir araç olarak kullanılıyordu. "Sizin hakkınızda daha fazla şey bilmek istiyorum."

Steinunn kaskatı kesildi, sonra avuçlarını eteğine sildi. "Anlatacak çok az şey var. Sahildeki küçük bir balıkçı köyünde doğdum. On dört yaşına geldiğimde, reisimiz beni hizmetine aldı, ancak bu kısa sürdü, çünkü başka

bir

Kont kısa süre sonra yeteneğimi öğrendi ve beni hizmetine alması için ona altın ödedi. Yıllar boyunca bu böyle devam etti, kontlar birbirlerinden hizmetimi satın aldılar."

Bir köle gibi. "Gittiğin yerde başka seçeneğin yok muydu?"

Steinunn omuz silkerek bir omzunu kaldırdı. "Çoğunlukla iyi bir ücret aldım ve iyi bakıldım ve son yıllarda... özgürlüğüm arttı." Son cümleyi söylerken çenesi sıkıştı ama sonra bana bir gülümseme verdi, o anki rahatsızlığı görüldüğü kadar çabuk geçti.

Bir ailesi olup olmadığını ya da bir aile isteyip istemediğini sormak için ağzımı açtım, sonra tekrar kapattım. Eğer bir ailesi varsa bile Halsar'da değillerdi ve bu konuyu açmamdan hoşlanmayabilirdi. "Yani nasıl hissettiğimi bilmek mi istiyorsun? Sihrin böyle mi çalışıyor?"

Steinunn başını salladı.

Gözlerimi Bjorn'un baltasından ayırmadan yanaklarımın içini ısırdım. Korktuğumu itiraf etmek Snorri'nin hakkımda yaymak istediği hikâyeye ters düşüyordu ama aksini söylersem kadın muhtemelen bunun bir yalan olduğunu anlayacaktı.

"Belki sana gösterirsem," dedi skald ve dolgun dudaklarını açarak şarkı söylemeye başladı. Sadece benim duyabileceğim kadar yumuşak, güzel sesi kulaklarımı doldurdu ve Halsar'a yapılan baskının hikâyesini anlattı. Yine de dudaklarımdan bir nefes aldırın kelimeler değildi, gözlerimi dolduran, etrafımdaki dünyayı engelleyen, göğsümün etrafında bir mengene gibi şekillenen korku, karanlık ve alev görüntüleri idi.

"Yaygaranı o savaşı yaşamamış olanlara sakla, Steinunn."

Bjorn'un sesi şarkıyı böldü ve skald sustu, hayal hemen kayboldu.

"Babanın emirlerini yerine getiriyorum," diye tersledi, onda gördüğüm ilk öfke belirtisiydi bu. "Freya'nın ününün artmasını isteyen Snorri'dir."

"Korktum," diye ağzımdan kaçırdım, arkadaş *olmadıkları* belli olan bu ikili arasında bir çatışmanın merkezinde olmak istemiyordum. "Ama aynı zamanda cevaplar da istedim."

Nefesimi tuttum ve bunun yeterli olması için dua ettim.

"Teşekkür ederim, Freya." Steinunn ayağa kalktı ve Bjorn'un yanından geçerken ona tek kelime bile etmedi.

Ateşin yanında diz çökerken ona, "Bu kadar kaba olmamalısın," dedim. "Ne yapacağı konusunda benden daha fazla seçeneği yok."

Bjorn homurdandı ama bu onaylama mıydı yoksa inkâr mı, emin değildim. "Bir keresinde büyüünün neler yapabileceğini fark etmeden düşüncelerimi seçmesine izin vermiştim. Günler sonra, tüm Halsar'a şarkı söyledi ve fark ettim ki onun gücü, şarkısını duyan herkesin... o anda benim gibi *olmasına* izin veriyordu. Benim gördüğümü görmeye. Hissettiklerimi hissetmelerine. Seçme şansım olsaydı onlarla asla paylaşmayacağım bir şey için beni yargılamalarına. Bu... *müdahaleciydi*."

Onun gibi bir adamın kendisine şöhret getiren her şeye içerlemesi bana garip gelmişti. O her şeyden önce bir akıncıydı ve Bjorn gibi savaşçılar için hiçbir şey savaş ününden daha önemli değildi. Ancak ben bir zamanlar böyle şeylerin hayalini kurmuştum ve Halsar'a yapılan baskının açılış dizeleri bana gurur ve sevinç değil, korku vermişti. Belki de, ne kadar imkânsız olsa da, Bjorn da aynı şeyi hissediyordu. Ama yine de... "Bu ona karşı kaba olman gerektiği anlamına gelmez."

"Hareketlerinizin her ayrıntısına burnunu soktuğu birkaç aydan sonra duruşunuzu yeniden gözden geçirebilirsiniz," diye cevap verdi. "Beni rahat bırakmasını sağlamanın tek yolu bu."

Yanaklarımın içini çiğneyerek bunun tartışmak istediğim bir konu olup olmadığını düşündüm ve konuyu değiştirmeye karar verdim. Baltasını göstererek sordum: "Balta olmak zorunda mı? Yoksa herhangi bir silah yapabilir misin?"

Bjorn konunun değişmesi üzerine bir nefes aldı ama "Her zaman bir balta olmuştur. Tyr'ın kanını taşıyan diğerleri içinse bir kılıç ya da bıçak."

"Ve onu her çağırdığınızda aynı mı görünüyor?"

Baltası aniden ortadan kayboldu, sanki Steinunn'un düşüncelerine girmesinden hoşlanmadığı kadar benim onu incelememden de hoşlanmamıştı. "Aşağı yukarı." Ateşin etrafında dönerek yanıma bağdaş kurup oturdu. "Hlin'in kalkanı hep aynı mı?"

Soruyu düşünerek kaşlarımı çattım. "Elimdeki kalkanın şeklini alıyor."

"Düzgün bir kalkan mı olması gerekiyor? Yoksa büyüün herhangi bir şeyi kalkana dönüştürebilir mi?" Uzanıp bir tencere aldı ve onu salladı. "Böyle bir büyü, mutfakta karşına çıkılmasını engeller. Bu arada iyi bir aşçı mısın?"

"Eşeklik etme, tabii ki iyi bir aşçıyım." Tencereyi elinden alıp elimde çevirdim ve sonra kaldırdım. "Hlin, koru beni."

Güç damarlarıma doldu, sıcaklığı havadaki soğuğu uzaklaştırdı. Elimden akarak tencereyi kapladı, ışıltısı karanlığı aydınlatmak için ateşten daha fazlasını yaptı. Belli belirsiz, herkesin durup bana baktığının farkındaydım ama benim tüm dikkatim tencereye düşünceli düşünceli bakan Bjorn'daydı.

Kemerinden bir bıçak çıkararak ucunu tencereme sapladı. Silah öyle bir güçle sekti ki tuttuğu yerden fırlayıp toprağa düştü, ama bıçağı geri almak yerine ayağa kalkmamı işaret etti. Sinirlerim diken diken oldu ama ona itaat ettim, baltası elinde belirlediğinde sinirlerim korkuya dönüştü.

"Bjorn..." Snorri bir adım öne çıkarak şöyle dedi. "Bunun olduğunu sanmıyorum-"

"Kaçırmayacağıma güveniyor musun?" Bjorn, sanki babası hiç konuşmamış gibi davranarak bana şöyle dedi.

Yutkundum. "Bjorn, elimde bir tencere var."

"Hlin'in gücünü kullanıyorsun," diye düzeltti. "Belki de en iyi soru tanrıçaya güvenip güvenmediğin? Yoksa kendine mi güveniyorsun?"

Öyle mi? Hlin'in büyüü daha önce Tyr'inkine karşı koymuştu ama Bjorn hazırlıksız yakalanmıştı. Ya bu sefer baltası büyüümü kesip geçerse?

Balta beni yaktığında hissettiğim acının anısı kafamı doldurdu, o kadar gerçek hissediyordum ki alev almadığından emin olmak için elime baktım. Tencereyi tutan kolum titrerken nefes alışım hızlandı, nabzım kulaklarımda donuk bir uğultuya dönüştü.

"Bjorn," diye hırladı Snorri, "eğer ona zarar verirsen, tanrıların lanetlediği kalbini sökerim!"

Bjorn gözünü bile kırpmadı, sadece usulca, "Ee, Freya?" diye sordu.

Dehşet ve mide bulantısı içimde yuvarlanıyor, tüm içgüdülerim bana geri adım atmamı söylüyordu. Bunu yapamayacağımı söylememi. Hlin'in büyüünün ne kadar güçlü olduğunu test etmek için uygun bir kalkana ve zamana ihtiyacım vardı. Ama kalbimin meydan okuyan, potansiyel olarak aptalca da olsa bir parçası, boğulmuş boğazımdan ve kuru dilimden iki kelime çıkarmaya zorladı. "Yap şunu."

Bjorn baltayı fırlattı.

Dişlerimi sıktım, yanlara dalma içgüdüleriyle savaştım, bunun yerine potumu sabit tuttum, kulaklarımı bir çığlık doldurdu. Kızıl alev bir uçtan bir uca bana doğru savrulurken, benim çığlığım olduğunu fark ettiğim çığlık, havayı gök gürültüsü gibi parçalayan sarsıcı bir patlamayla aniden bastırıldı.

Balta saksımdan sekerek ağaç dallarına çarptı ve göz kırpmadan önce gökyüzüne yükseldi.

Ylva yüksek sesle soludu ama Bjorn sadece güldü, parlayan tencereye dokunmak için uzandığında gözleri parlıyordu.

"Dikkat et!" Büyünün elini paramparça edeceğinden korkarak gerildim. Ama o büyük bir korkusuzlukla avucunu büyüye doğru bastırdı.

Dokunuşunu geri püskürtmek yerine, büyüm Bjorn'un elinin su gibi içine batmasına izin verdi. Tencerenin kendisine dokunduğu anda hafif bir basınç hissettim, oysa baltasının darbesiyle hiçbir şey hissetmemiştim. Sanki büyüye ya da metale değil de çıplak tenime dokunmuş gibi bu his kolumdan aşağıya, içime doğru ilerledi ve ürperdim.

"Ne verirsen onu alırsın," diye mırıldandı, sonra gözlerini büyüden kaldırıp benimkilerle buluşturdu. "Ya da belki daha doğrusu, ne alırsan onu verirsın."

Onun sözlerini düşünürken dünyanın geri kalanı yok oldu, sanki beni anlayan ilk insan oymuş gibi hissediyordum.

Ama tam olarak öyle değildi.

Ailem beni anladı. Arkadaşlarım beni anlıyordu. Ama değiştirmek istedikleri yanlarım vardı, oysa Bjorn beni olduğum gibi kabul ediyor gibiydi. Hayatımdaki diğer herkesin bastırmaya çalıştığı karakterimin parçalarını cesaretlendiriyor gibiydi. İçimden bir ürperti geçti, güçlü bir duygu karışımı nefes almayı zorlaştıracak şekilde göğsümü doldurdu.

Sonra Snorri konuştu ve anı bozdu. "Onun büyüü seninkinden daha mı güçlü? Kalkan bakiresi senden daha mı güçlü?"

Adım yerine unvanımın kullanılmasıyla çenem gerildi, Snorri için bir kişi değil, bir şey olduğumu hatırlattı.

Bu yorum Bjorn'un egosunu zedelediye de belli etmedi, sadece omuz silkti. "Durum kesinlikle öyle görünüyor."

İfadesini yumuşatmasını bekledim. Savaşta ona karşı hiç şansım olmayacağını iddia etmesini. Ama yapmadı. Pek çok erkeğin yaptığı gibi, kendini güçlü göstermek için beni yıkmadı.

"Tanrıların onu kayırdığının bir kanıtı daha." Snorri gülümsedi. "Beni kayırdıklarını."

"Neden? Büyümün gücü, tanrıların Skaland'ın gelecekteki kralı olarak seni tercih ettiğinin kanıtı mı?" diye sormaktan kendimi alamadım.

"Kapa o saygısız çeneni, kızım!" Ylva, Bjorn'u itip kakarak geçti ve ben de kazara onu kampın öbür ucuna uçurmamak için tenceremi indirdim. "Bir alet ancak onu kullanan el kadar iyidir ve kehaneti alan *Snorri*'ydi. Onsuz bir hiçsiniz."

Çenem gerildi ama ben karşılık veremedim Snorri, "Rahat ol aşkım. Tanrılara inanmak için senin deneyimine ve bilgeliğine sahip değil."

"Bu doğru," dedi Bjorn. "Tahminimce yirmi yıllık daha az tecrübem var. Yoksa üç mü, Ylva?"

Snorri vurdu.

Bjorn bir an gülerken, bir an sonra dizlerinin üzerine çökmüş, ağzından kanlar akıyordu.

"Sen benim oğlumsun Bjorn ve seni seviyorum." Snorri'nin sesi buz gibiydi. "Ama sevgimi zayıflık olarak görme. Ylva'ya saygısızlık edersen, bana da saygısızlık etmiş olursun. Şimdi özür dile."

Bjorn'un çenesi ileri geri hareket etti, gözleri daraldı ve ayağa kalkarken öfke doluydu.

Hayır, bundan daha fazlasıydı.

Ylva'dan *nefret* ediyordu. Gördüklerim ve duyduklarımın haklı çıkarabileceğinden çok daha fazla nefret ediyordu. Ağzını açtı ve ben gerildim.

ağzından çıkacak kelimeler özürden başka bir şey olmayacaktı. Ama Bjorn sadece derin bir nefes aldı ve sonra nefesini yavaşça dışarı verdi.

Ylva kollarını kavuşturdu, gözleri kısıldı. "Kocam seni düşmanlarımızdan kurtarabildiği için minnettarım Bjorn, ama her gün bu minnettarlığımı sınıyorsun."

"Bana yalan söyleme Ylva," diye karşılık verdi. "Varis olarak Leif'in yerini almamın seni kızdırdığını biliyorum. Ama en azından sahte duyguların arkasına saklanmak yerine bunu kabul etme nezaketini göster."

"İyi!" diye hırladı. "Senin mirasçı olmanı istemiyorum. Çok uzun zamandır yoktun ve bir Skalander'den çok Nordelander'a benziyorsun. Halk kendi içinden biri tarafından yönetilmeyi hak ediyor. Meşru bir oğul tarafından!"

Sözleri karşısında şok olmuş bir halde elimi ağzıma götürdüm ama Bjorn gözünü bile kırpmadı.

"Yeter!" Snorri bağırdı. "İkiniz de bu anlamsız tartışmaya bir son vereceksiniz."

Bjorn babasını duymamış gibiydi, sadece başını Ylva'nın hizasına indirdi ve "Bir keresinde anneme de aynı şeyi söylediğini duydum" dedi.

Bir adım geri çekildim, çünkü bu tartışmanın ortasında durmama rağmen, onun bir parçası olmaktan çıkmıştım. Etraftaki savaşçılar ve hizmetkârlar, önlerindeki anlaşmazlıktan başka bir yere bakmamak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Ylva bu suçlama karşısında yüzünü buruşturdu ama kükreyen Snorri oldu: "Bu yalanı sana kim söyledi? Ylva annenin arkadaşıydı ve bunu sen de biliyorsun."

"Önemli değil." Bjorn başını çevirdi. "Bu tarih oldu. Bitti artık. Söylediklerimi unut."

Sonra karanlığa doğru yürüdü.

Snorri, Bjorn'un gittiği yöne doğru ilerlemeye başladı ama Ylva kolunu yakaladı. "Kızgınken onu dinlemez," dedi. "Ve sen ne kadar inkâr edersen, doğru olduğuna o kadar inanacaktır."

"Harald yaptı," diye öfkелendi Snorri. "Bu onun tarzı. Kulaklara zehir ve yalan fısıldamak, sadakatleri çarpıtmak."

"Muhtemelen öyle," diye yanıtladı Ylva. "Bu da oğlunuzun onun gözetiminde olduğu o uzun yıllar boyunca Bjorn'un kulağına başka neler fısıldadığı sorusunu akla getiriyor."

Dişlerimi sıktım. Şu anda bile Ylva koşulları kendi lehine çeviriyordu. Ama en azından Snorri bunu görüyor gibiydi. "Bjorn'la ilişkiniz, sürekli onu gözden düşürmenin yollarını aramasaydınız daha iyi olurdu. Peki ne amaçla? Leif'i iyi göstermek için mi? Oğlumun iyi bir çocuk olduğunu ve iyi bir savaşçı olacağını zaten biliyorum ama o benim ilk çocuğum değil. Tyr'ın bir damla kanla onurlandırmayı seçtiği kişi değil."

Bjorn'u aramak niyetiyle bir adım geri çekildim ama Ylva sanki bütün bunları ben yapmışım gibi kaşlarımı çatarak bana bakınca hareket ettiğime pişman oldum. Kemerindeki keseye uzanarak bir kavanoz çıkardı ve bana doğru fırlattı. "Liv bunu her gece kullanman gerektiğini söyledi. Acını ve sertliğini hafifletecek, böylece değerli kalabileceksin. Şimdi git ve kendini meşgul edecek faydalı bir şeyler bul."

Merhem kabını cebime atarak, kölelerin yemek hazırlamak için birlikte çalıştıkları ateşe doğru yürüdüm. Ylva onlardan birkaçını getirmişti, hepsi benim yaşlarımdaydı ve muhtemelen komşu bölgelere yapılan baskınlarda ele geçirilmişlerdi. Onları zor ve kısa bir hayattı, tabii Ylva bir noktada onları özgür kadınlar yapmayı seçmediyse. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

İçlerinden biri muhtemelen bunun gerekli olmadığını söylemek için ağzını açtı, ben de hemen "Ylva faydalı olmamı istiyor" dedim. Genç kadın hanımına yan yan baktıktan sonra bana bir kaşık uzattı. "Zaman zaman karıştırın."

Gözlerim kampın çevresine kayarak Bjorn'un yeniden ortaya çıkmasını beklese de, itaatkâr bir şekilde itaat ettim. Annesiyle ilgili yorumunda ne demek istemişti? Ylva bir şekilde ona olanlara karışmış mıydı?

Cevabı olmayan milyonlarca soru. Kaşığı yahniye daldırıp tadına baktım ve yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum, çünkü çok yavandı. Kadınların bıraktığı küçük baharat çuvallarına uzandım, tuz ve birkaç tane daha ekledim, tekrar tadına baktım ve daha çok hoşuma gittiğini gördüm. "Hazır."

Kadınlar herkese kâse dağıttı, ben de yemeğimi yerken ve içinde bulunduğum durumu düşünürken bir kenara oturdum. Yemeğimi bitirdiğimde kâsemi bir kenara bıraktım ve Ylva'nın bana verdiği merhemi açtım. İçindekiler mumsu ve keskin kokuluydu, ama koku rahatsız edici olmasa da onu mühürledim.

"Yardımcı olması için gerçekten kullanmanız gerekir."

Bjorn'un sesiyle irkildim, onun gölgeli ormandan çıktığını duymamıştım. Ateşin karşısına oturdu, bir çubuk aldı ve daha fazla odun eklemekten önce közleri düşünceli bir şekilde dürttü. Sonra başını kaldırdı. "Eee? Giymeyecek misin?"

Parmaklarım acıdan kaskatı kesilmişti ve muhtemelen sabaha daha kötü olacaktı ama açıklayamadığım nedenlerden dolayı kavanozu bir kenara bıraktım.

Ve ayağa kalkıp ateşin etrafında dönen Bjorn'dan gelen bir öfke sesiyle ödüllendirildi. "Bana merhemi ver."

Tüm gözlerin üzerimizde olduğunun farkında olarak küçük kabı uzattım, o büyük bir küre çıkarırken içimdeki tutumluluk fazlalığı protesto ederek yüzümü buruşturdu.

"Belli ki babamın topraklarının çeşitli yerlerine gömdüğü gümüş sandıklarının farkında değilsin," dedi. "İnan bana, elini kullanabilmeni, merhem kaplarına para ödemekten daha çok önemsiyor."

Tutumluluk karakterime işlemişti ama bu konuda haklıydı. Kolumu uzatarak merhem topağını avucuma bırakmasını bekledim. Bunun yerine Bjorn elimi tuttu ve merhemi sağ avucumdaki bükülmüş dövmenin üzerine sürdü. Onur işaretleri olduklarını iddia etmesine rağmen yara izlerine dokunmasından utandığım için gerildim. Yine de tenimin dokusu onu rahatsız ettiyse bile Bjorn bunu belli etmedi, güçlü parmakları sert tendonlara dalarken kaşları konsantrasyonla çatıldı, teninin sıcaklığı cildimi ateşten daha fazla ısıttı.

Rahatladığımdan değil.

Rahatlamak mümkün değildi, çünkü bu hareketin mahremiyeti benim için kaybolmamıştı.

Başka bir adamın karısıydım. Herhangi bir adamın değil, babasının.

Yine de geri çekilmedim.

Ateş ışığının gölgeleri Bjorn'un ellerinin üzerinde dans ediyordu, güneşten bronzlaşmış teninde tendonlar göze çarpıyordu, birçoğu yanık izi gibi görünen küçük beyaz yara izleri vardı. Gözlerim kaslı ön kollarında gezinerek, uzun yıllardır sahip olduğu anlaşılan siyahları solmuş dövmeleri inceledi. Acaba onun için bir anlamları var mıydı?

Yoksa bunlar onun ilgisini çeken süslemelerden başka bir şey değil miydi, ama bu soruyu sormaktan kaçındım.

O anı bozmak istemedim. Ellerini benimkilerden çekmesine neden olacak bir şey yapmak istemedim. Acı onun ilgisi altında hafiflediği için değil, parmaklarımdaki azalan sertlik yerini içimde artan bir gerginliğe bıraktığı için.

Sen lanetli bir aptalsın, Freya. Sahip olamayacağın bir şeyi arzuladığın için kafana bir tokat yemeyi hak eden bir aptal.

Vücudum uyarılarıma kulak asmamakla kalmadı, ağrım da derinleşti ve onunla birlikte hayal gücüm de canlandı. Bjorn'un şu anda giydiği tişörsüz hali düşüncelerimin arasında dans ediyordu. Pantolonsuz. Aramızda hiçbir giysi olmadan, elleri bedenimde ve dudakları dudaklarımda.

Kes şunu, diye yalvardım hayal gücüme, ama bu düşüncelerin sahibi olan Freya sadece sırttı ve bana *daha fazlasını* verdi.

Hayal gücüm bir lanetti.

Bu her zaman bir lanet olmuştu, bana hayal ettiğim şeyin gerçeğe dönüşebileceğine dair yanlış bir inanç veriyor, bu da her zaman hayal kırıklığına yol açıyordu. Babamın beni Vragi'yle evlendirme kararından her ne kadar hoşnut olmasam da, düğün gecemde yaşayacağım zevklerin hayalini kurmuş, başka kadınların bana anlattığı öykülerle hayal gücümü beslemiştim. Gerçekler acı bir ilaç gibi gelmişti, çünkü Vragi sadece soyunmamı istemiş, sonra beni yatağa yatırıp bir at gibi hizmet etmiş, birkaç dakika içinde işini bitirmiş ve ardında soğuk ve boş bir boşluktan başka bir şey bırakmamıştı.

"Geç saat için derin düşünceler," dedi Bjorn usulca ve Vragi'yle ilgili anılarımin bedenimde yanan şehveti yok etmesine rağmen kendimi kapana kısılmış hissederek bakışlarını karşılamak için gözlerimi kaldırdım.

Gerçi şimdi utançtan yanıyordum.

"Hiçbir şey düşünmüyordum." Elimini tuttuğu yerden çektim ve pelerininim kırımına sakladım. "Yardımanız için teşekkür ederim. Acım çok azaldı."

Bjorn omuz silkti. "Önemli bir şey değil." Keşke durum böyle olsaydı.

"Özür dilerim," diye ekledi bir süre sonra. "Öncesi için. Babamın senin için biçtiği rolü anlamaya çalışıyordun ve ben de konuşmayı kendi şikayetlerime çevirdim, bu da senin fırsatını elinden aldı."

Bir omzumu kaldırdım, nedense bakışlarına karşılık veremedim. "Bana hiçbir şey söylemeye niyeti yoktu."

"Sanırım bilmediği için." Sopayı eline alan Bjorn ateşi dürterek alçak sesle ekledi: "Savaşmayı, yağmalamayı ve tanrıların hikâyelerini kendi amaçlarına hizmet edecek şekilde çarpıtmayı biliyor. Ama Skaland'ı ona kral olarak yemin etmeleri için nasıl ikna edebileceğine gelince? Sanırım o da en az senin ya da benim kadar karanlıkta."

Alt dudağımı ısırdım, gece havası nedense bir an öncesine göre daha soğuktu.

"Biraz dinlenmelisin," dedi ayağa kalkarak. "Şafaktan önce kamp kuracağız ve yarın sıkı bir şekilde at süreceğiz."

Kürklerimi yayarak uzandım ve kalın bir postu üstüme çektim, gözlerim parlayan közlerdeydi. Konuşmamızın yokluğunda kamp sessizdi, tek ses yanan odunların çıtırtısı ve patlaması, yukarıdaki çam dallarındaki rüzgâr ve savaşçılardan birinin belli belirsiz horlamasıydı.

Bu da yemeği dolduran etli *çıtırtıyı* kaçırmanın imkansız olduğu anlamına geliyordu. Hava.

Dik otururken, nöbet tutan savaşçılardan biri devrilirken dehşet içinde bakakaldım. kafatasına saplanmış bir baltayla ateş ışığının çemberine daldı. Ben bir uyarı çığlığı atamadan, ağaçların arasında savaşçılar belirdi, yüzleri savaş boylarıyla işaretlenmişti ve silahları ışıktaki parlıyordu, savaş çığlıkları göğsümü dehşetin en saf haliyle dolduruyordu.

"Kalkanlı bakireyi öldürün!" diye bağırdı içlerinden biri. "Bütün kadınları öldürün!"

Kölelerden biri önlerine fırladı, kaçmaya çalışırken çığlık atıyordu. İki adım atamadan bir adam sırtını kesti. Kadın yere düştü, daha yere düşmeden öldü ve savaşçının gözleri bana sabitlendi.

İçgüdülerim beni ele geçirdi.

Ayağa sıçrayarak kılıcımı çektim, sonra eğilip bir kalkan aldım, duyularım kolumu güçlendirdi. Ölmesini istedikleri *bendim*. Bu yüzden

Beni öldürmek zorundaydılar. "Hlin," diye bağırdım, "bana gücünü ver!"

Büyü içime doldu, sonra elimden taşarak kalkanı kapladı ve geceyi parlak gümüş bir ışıkla aydınlattı. Tüm gözler bana çevrildi ve sonra bir kükremeyele saldırganlar çoğaldı. Sadece birkaç erkek ve kadın değil, gözleri cinayetle dolu düzinelercesi ağaçların arasından döküldü.

Ve ben yalnızdım.

Ya da ben öyle
sanıyordum.

Yanımda bir kalkan belirdi ve döndüğümde Bjorn'u yanımda buldum, baltası parlıyordu. Yüzüne kan sıçramıştı ama sırtıyordu. "Silahlan, Born-in-Fire." Sonra daha yüksek sesle, "Kalkan duvarı!" diye bağırdı.

Aralarında Snorri'nin de bulunduğu diğer savaşçılar aceleyle yerlerini aldılar. Kalkanlar yerlerine kilitlendi ve Ylva, Steinunn ve kölelerin çömeldiği bir çember oluşturdu. Dehşetlerinin kokusunu alabilsem de benimki gitmişti. Onun yerine vahşi, öfkeli bir meydan okuma gücümü körükledi. Ve büyümü.

Parıltı dışa doğru yayıldı, önce Bjorn'un kalkanını sonra diğerlerini kapladı ve kalkan duvarı yıldız ışııyla parlayana kadar bir dalga gibi yayıldı.

Yine de düşman tereddüt etmedi.

Hlin'in gücünün neler yapabileceğini bilmediklerinden mi yoksa savaşın öfkesine kendilerini kaptırıp umursamadıklarından mı bilinmez, düşman kalkan, balta ve kılıçtan oluşan bir duvar gibi bize doğru koşuyordu. Çarpışma sağır ediciydi, büyüm onları öyle bir güçle geri savurdu ki, arkadaşlarıyla çarpışıp onları ayaklarından düşürdüler. Çığlıklar ve kırılan kemiklerin şakırtısı geceyi doldurdu, sonra Snorri bağırdı, "Saldırın!"

Bir kalp atışı için bocaladım, sonra bir ses kafamın içinde fısıldadı: *Sana saldırdılar. Halkına saldırdılar. Bu kadar hak ediyorlar.* O sesin ardındaki öfkenin kontrolü ele geçirmesine izin verdim.

Nabzım kükreken düşmanı kesiyor ve bıçaklıyor, bana aynısını yapmaya gelenleri öldürüyor ve sakat bırakıyordum. Yüzüme kan sıçradı ve dilimde bakır tadı vardı ama umurumda değildi. Bu savaşı bana onlar getirmişti ama bitiren ben olacaktım.

Ve sonra bitti.

Nefes nefese bir daire çizerek döndüm, dövülecek birini arıyordum. Öldürecek birini. Ama tüm düşmanlar yerdeydi, ya ölmüşlerdi ya da

yakında

Kalkanımın ışığı kanla kaplı sahneyi aydınlatıyordu.

Erkekler ve kadınlar leşe dönüştü. Parçalara. Beni ateşleyen öfke kaçtı, yerini önümdeki manzara karşısında duyduğum hastalıklı dehşete bıraktı. Yaratılmasına yardım ettiğim bir sahne. Parmaklarım buza dönüştü, boğazımda safra yanıyordu çünkü içime çektiğim her nefes kan ve açılmış bağırsak kokuyordu. *Bunu hak etmişlerdi!* Umutsuzca kendime hatırlattım. *Fırsatını bulsalar sana da aynısını yaparlardı!*

"Yaralandın mı?"

Başımı kaldırdığımda Bjorn'u karşımda buldum, gözleri endişeyle kısılmıştı. "Kokuyor," diye ağzımdan kaçırdım. "Bu kadar kötü kokacağını tahmin etmemiştim."

Söylemesi aptalca bir şeydi. Düşünmek için de aptalca bir şeydi ama Bjorn sadece başını salladı. "Güzel kokulu bir zafer bir efsanedir, Ateşte Doğan."

Yine de inandığım biriydi.

Acı verici bir saflık hissederek sertçe yutkundum, ancak bunu ona itiraf etmek zorunda kalmadan önce, bir kargaşa dikkatimizi çekti.

Snorri bir savaşçının üzerine eğilmişti, ölmekte olan adamın bağırsakları zincir zırhındaki yanmış bir delikten dışarı dökülüyordu, bu da darbeyi vuranın Bjorn olduğunu gösteriyordu.

Snorri alnındaki kanları silerek, "Kılıçlarımız kesişmeyeli uzun zaman oldu, Kont Torvin," dedi. "Bu şekilde devam etseydin daha iyi olurdu."

Torvin bir ağız dolusu kan tükürdü. "Senin zamanın da yakında gelecek," diye soluk soluğa bağırdı. "Kral Yaratana'a sahiptin ama onu elinde tutacak gücün yok. Herkes onun için geliyor, onu öldürmek ya da almak için ve sen de çok yakında benim yanımda bir ceset olacaksın."

Snorri güldü. "Tanrıların kendileri benim büyüklüğümü öngörmüşken ölümünden nasıl korkabilirim?"

"Büyüklüğü öngörmüşler," diye fısıldadı Torvin. "Ama bu senin mi? Yoksa almak için mi?"

Snorri'nin yüzü karardı ve baltasının başını yukarı doğru çevirerek sapını Torvin'in ağzına soktu, adam boğulup öğürürken gülümsedi, sonunda hareketsiz kalmadan önce boğazını tuttu.

Snorri doğrulurken kimse konuşmadı. "Atları hazırlayın. Gece boyunca Fjalltindr'e gideceğiz."

Bjorn boğazını temizledi. "Hatları kesmişler ve atları dağıtmışlar. İzlerini bulmak biraz zaman alacak."

"Zamanımız yok," dedi Ylva. "Onu duydun - Skaland'daki tüm jarllar onun için geliyor."

"Adamlarımızın üçte birini kaybettik," dedi Bjorn. "Halsar'a dönmeliyiz."

Snorri'nin yüzünden kan damlıyordu ve ben kendimi sakalının arasına sıkışmış kafatası parçalarına bakarken buldum. "Hayır," dedi. "Hayalet, Freya dolunayın ilk gecesinde kurban veremezse ipliğinin kısa kesileceğini söyledi. Ve eğer o ölürse, ben de kaderime ulaşamayacağım."

Beni o ana ulaştırmak için kaç kişi ölecek? Bu soru düşüncelerimi dalgalandırdı ve kılıcımın kabzasını kavradım. Tüm bu ölümler bir güç şansı içindi.

Bjorn, "Torvin'in söyledikleri doğruysa, dağa çıkan patikada bizi pusuya düşürmek için daha fazlası bekliyor olacak," dedi. "Yol dar ve daha yüksek yerleri tutanlara karşı büyük bir dezavantajımız olacak."

Savaşta sağ kurtulanların üzerinde bir sessizlik vardı ve kaderim bunun merkezinde yer alsa da dilimi tuttum.

Çünkü hangi yolun en iyisi olduğunu bilmiyordum.

Eğer Fjalltindr'e ulaşamazsam, bu öldüğüm anlamına geliyordu, bu yüzden geri dönmek bir seçenek değildi. Ama bu ilerlerken hayatta kalacağım anlamına gelmiyordu. Belki de tanrılar bile kesin olarak bilmiyordu.

"Başka bir yol daha var," dedi Snorri sonunda sessizliği bozarak. "Sen ve Freya o yoldan gideceksiniz, geri kalanımız da dikkatleri başka yöne çekeceğiz."

Bjorn ona bakakaldı. "Gerçekten... demek istemiyorsun değil mi?" "Kimse o yolu korumayı düşünmez."

"Çünkü ancak bir deli o tırmanışa kalkışır," diye patladı Bjorn ve içime bir huzursuzluk seli yayıldı. Eğer Bjorn'u vazgeçirecek kadar tehlikeliyse, bunu düşünmek gerçekten delilik olmalıydı.

Bir açıklama istemek için ağzımı açtım ama ben daha konuşmadan Snorri, "Tanrılar Freya'yı bu sınava tabi tuttu ve Hlin de seni onu koruman için görevlendirdi," dedi.

"Hayır." Bjorn'un beti benzi atmıştı. "Bu yola girmektense Skaland'daki tüm klanlarla savaşmayı tercih ederim."

"Hangi rota?" Ben talep ettim. "Bahsettiğiniz bu yol nedir?"

Snorri bana doğru bakmadı bile ama Bjorn'un bakışları benimkilerle buluştu. "Buna Helheim Yolu deniyor. Dağın dik yamacının içinden geçen bir dizi merdiven ve tünelden oluşuyor."

Yeraltında olmaktan hiç hoşlanmadığım için tünel fikri nabzımı hızlandırdı ama Bjorn'un kapalı alan fikrinden ürkeceğini sanmıyordum. "Bu kadar tehlikeli olan ne?"

Bjorn'un sesi düzdü, "Draug dolu," dedi.

Ölümsüzler.

Çocukken dinlediğim hikâyelerin anıları zihnimi doldururken tüylerim diken diken oldu, ölümcül silahlarla öldürülemeyen cesetler.

"İddiaya göre," dedi Snorri. "Kanıt yok."

Bjorn, "Tırmanmaya kalkışan her aptal telef olurken herhangi bir kanıt olması zor," diye tersledi. "Girişin etrafındaki alan kemiklerle dolu. Hayvanlar bile yaklaşmaya cesaret edemez."

"Başka seçenek yok." Snorri'nin elleri yumruk oldu. "Freya dolunayda orada olmalı. Hayalet ona kaderini hak etmesi gerektiğini söyledi, bu da tanrıların onun için belirlediği her testi geçmesi gerektiği anlamına geliyor."

"Hayalet bilmecelerle konuştu," diye karşılık verdi Bjorn. "Farkında olmadan Freya'yı ölüme gönderiyor olabilirsin."

"Korktuğun Freya'nın ölümü mü" -Snorri'nin yüzü granit gibi sertti- "yoksa kendininki mi, Bjorn?"

Kimse konuşmadı. Kimse nefes bile almıyor gibiydi.

"Sen benim oğlum musun yoksa bir korkak mısın, çünkü ikisi birden olamazsın," dedi Snorri usulca. "Seç."

Başka seçenek yoktu, bunu biliyordum. Ya Bjorn ölüme doğru yürüyecek ve onurunu koruyacaktı ya da yaşayacak ve bir korkak olarak damgalanacaktı, bu da sürgüne gönderileceği ve yolunun kesiştiği herkes tarafından dışlanacağı anlamına geliyordu.

Bir adım öne çıkarak, "Kendimi ölümden kurtarmak için kimseyi ölüme mahkûm etmeyeceğim. Özellikle de kimseyi sonsuza dek bir draug olarak yaşamaya mahkûm etmeyeceğim." Çünkü bir draug tarafından öldürülen herkesi bekleyen kader buydu.

Bjorn konuşmak için ağzını açtı ama Ylva onun sözünü kesti. "Eğer dolunaya kadar bunu başaramazsan Freya, bir değer kalmayacak. Tıpkı ailen gibi. Anlaşıldı mı?"

Ellerimi kalçalarımın bastırdım çünkü diğer seçenek ona vurmaktı. Sertçe. Ve tek bir darbeye durabileceğimi sanmıyordum. Yüzü yumruklarımın altında ezilene kadar durabileceğimi sanmıyordum. "Tanrılar *her şeyi* görür, Ylva. Bunun için bir hesaplama olacak."

"Kehanetler tanrıların sözleridir. Bizzat Odin'in sözleri," diye cevap verdi. "Sona ulaşmak için ne gerekiyorsa yapmamızı ödüllendirmeye niyetleri olmasaydı bizi bu yola sokmazlardı."

Draug'la yüzleşmesi gerekenlerin ne o ne de Snorri olduğunu belirtmek istedim ama bunun yerine, "O zaman ben yalnız giderim," dedim.

"Hayır!" Üçü de aynı anda konuştu ve hepsinin farklı sebepleri olduğunu düşündüm. Ylva, draug'un Bjorn'u öldürüp Leif'in önünü açacağını umduğu için. Snorri, çünkü kaderini kaybetmekten korkuyordu. Ve Bjorn... Onun nedenlerinin ne olduğundan tam olarak emin değildim, sadece *hayır* demesi diğerlerinden daha şiddetliydi.

"Mantıklı," dedim.

"Bu hiç mantıklı değil." Bjorn kollarını kavuşturdu. "Yolu bilmiyorsun. Hiç gitmemek deliliktir ama tek başına gitmek kör bir aptallıktır."

"Anlaştık," dedi Snorri. "Hlin kaderini gerçekleştirmen için seni görmeyi diliyor, bu da her sınavda seninle olması gerektiği anlamına geliyor."

Bir yanım tartışmam gerektiğini düşünüyordu. Diğer bir yanım ise Snorri'nin haklı olup olmadığını merak ediyordu. "Peki."

Bjorn parmaklarını dudaklarına götürerek ıslık çaldı ve bir kalp atışı sonra çirkin kır atı ağaçların arasından çıkarak sahibine doğru yürümeye başladı. "Sadece ihtiyacınız olanı alın. Ve taşımak istediğin kadarını." Bakışları benimkilerle buluştu. "Bu dünyada kaybolmasını istemediğin her şeyi geride bırak."

Bakışlarım içgüdüsel olarak hâlâ elimde tuttuğum, canını aldığı adamların kanıyla yapış yapış olmuş kılıca gitti. Babamdan kalan son şeydi ve eğer ölürsem Geir'e gitmeliydi, bir mağarada paslanmaya terk edilmemeliydi.

Karanlık bir ses kafamın içinde fısıldadı, *Neden? Bu kadar değer verdiği için mi?*

Çenem gerildi, çünkü ses doğru söylüyordu. Snorri'ye dönmeden önce kılıcımı ölenlerden birinin bedenine silerek temizledim ve yanıma koyarak kınına soktum. "Kendi atımı istiyorum."

CBjorn beni ormanlık patikalardan geçirirken konuşmak imkansızdı, tüm dikkatim Snorri'nin yumuşak huylu olduğu için seçtiği küçük bir doru kısrak olan atıma rehberlik etmekteydi. en deneyimli binici.

Yalnız gitmedik.

Steinunn, Snorri'nin adamlarından biriyle birlikte atımın peşinden dörtnala koştu. Kont, skald'ın duruşmamıza tanıklık etmesi ve savaşçının atları ana gruba geri götürmesi için bizimle gelmesinde ısrar etmişti, görünüşe göre geri çekilmek bir seçenek değildi. Skald'ın bana büyüsünün nasıl işlediğine dair anlattıklarına bakılırsa, onun varlığının neden gerekli olduğunu anlamamıştım ama Snorri kadının ana grupla kalması yönündeki argümanımı dinlemeyi reddetti.

Tırmandıkça hava daha da soğudu, çam ağaçlarının gölgelerine kar parçaları yapıştı, atların toynakları iğnelerin yatağında çıtırdıyor ve burnumu kokularıyla dolduruyordu. Önümüzde Hammar belirdi.

Dağ gerçekten de çekiç biçimindeydi; kuzey, doğu ve batı tarafları neredeyse dikey uçurumlardı, ancak Bjorn güney tarafının daha yumuşak bir eğime sahip olduğunu söyledi. Kuzeye bakan uçuruma yaklaştığımızda, Bjorn hızını yavaşlattı ve bineğini yerdeki bir şeyin etrafında dizginledi. Kendi atımın dizginlerini çekiştirdim ve kaçtığı şeyi gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Bones.

İlk ağartılmış boyları gördüğümde, onları her yerde gördüm. Her boyutta ve türde etsiz kemikler.

Ve sadece hayvanlardan değil.

Atım bir kayanın üzerinde duran ve yan tarafında kocaman bir delik olan insan kafatasının yanından geçerken omurgamdan terler boşandı. Solunda, iskeletin geri kalanı bir çalıya dolanmıştı, esinti kemiklerin sanki hâlâ hayattaymış gibi kaymasına ve hareket etmesine neden oluyordu.

"Kurtlar mı?" Steinunn arkadan önerdi ve Bjorn ilerlemeden önce omzunun üzerinden skald'a sadece aşağılayıcı bir homurtu attı.

Rüzgâr ormanın içinden esiyor, ağaçların dalları gıcırıyor ve inliyordu. Karışıma başka bir ses daha katıldı, tüylerimi diken diken eden garip, içi boş bir tıkırtı. "Bu da ne?"

Bjorn bir elini kaldırdı ve ben de görüş alanını takip ederek kaynağa ulaştım. Kemikler ağaçlardan rüzgâr çanları gibi sarkıtılmıştı, uyluk kemikleri ve kaburgalar birbirlerine çarparak korkunç bir müzik yaratıyordu.

"Steinunn'un kurt sürüsü dekorasyondan hoşlanıyor gibi görünüyor," dedi Bjorn, hayvan korkunç yaratıktan kaçarken bir elini atının omzuna koyarak.

Kendi kısrağım yüksek sesle homurdandı, durmadan önce kulaklarını başına dayadı. Topuklarımı yanlarına vurarak onu ileri itmeye çalıştım ama o bunu reddetti. Onu suçlayamazdım, çünkü bize doğru çürük kokusu taşıyan bir buhar bulutu yükseliyordu.

Steinunn'un atı şaha kalktı ve dönmeye çalıştı, daha uzağa gitme çabalarını görmezden gelirken gözlerinin akı görünüyordu. Snorri'nin savaşçısının şansı daha kötüydü. Bjorn'un bineği bile artık direniyordu, başı eğikti ve buhar zerreciklerine homurdanıyordu.

"Keşke babam da senin kadar sağduyulu olsaydı," diye mırıldandı atına, attan indi ve hayvanı bir ağaca bağlamak için geri götürdü. "Atları burada bırakıp yolun geri kalanını yürüyerek gideceğiz."

"Şimdi atları alacağım," dedi savaşçı, kemiklere bakarken çenesi gerilmişti.

"Hayır." Bjorn atının boynunu okşadı. "Freya'nın tırmanmaya karar vermeden önce yolu görmesi gerek. Bir saat bekleyin, sonra atları alın ve babamın grubuna katılın, tabii güney patikasına zamanında ulaşabilirsiniz."

Kayalık patikada ilerlerken rüzgâr ve kemik çanları dışında ses yoktu ve gözlerim bulutlara doğru yükselen, en iyi dağcılar dışında kimsenin tırmanamayacağı kadar dik uçuruma gitti.

Çok iyi bir tırmanıcı değildim.

Yükseklikten korktuğumdan değil, ama bu kadar yüksekte düşmenin ne anlama geleceğine dair sağlıklı bir takdirim vardı, hayal gücüm kafatasımın yerde bir kavun gibi paramparça olduğu görüntüsünü kolayca sağlıyordu.

Ağaçların arasından çıktık, üçümüz de durup uçurumun dibindeki açıklığa baktık. İçeri girmek için neredeyse hiç eğilmeme gerek kalmayacak kadar büyüktü, ama ötesi sadece birkaç dakikada bir fişkıran büyük buhar püskürmeleriyle kırılan tamamen karanlıktı.

"Sadece bir kurt ini, değil mi Steinunn?" Bjorn topuklarının üzerine çömelmiş, gözlerini etrafta gezdiriyordu.

Kalkanımı yere bırakıp sağ tarafımdaki diğer kadına baktım ve yüzünün bir çarşaf kadar beyaz olduğunu fark ettim. "Bu Helheim'a giden bir yol," diye fısıldadı, sonra Bjorn'a döndü. "Snorri'ye bunu kendim söyleyeceğim, Bjorn. Girmenin delilik olduğuna dair sana kefil olacağım."

Bjorn bakışlarımı karşıladı. "Bu senin seçimin Freya. Seni oraya girmeye zorlamayacağım."

Sertçe yutkundum, çürümenin pis kokusu midemi bulandırıyor ve kendini dökmekle tehdit ediyordu. Vücudum buz gibiydi ama omurgamın dibinde ve göğüslerimin altında ter birikiyor, kalbim kaburgalarımın altında davul gibi çarpıyordu. Dağa çıkmanın kolay bir yolu yoktu. Güney yamacı beni ölü görecektik adamlarla korunuyordu ve bu yol da aynı şeyi yapacak drauglar tarafından

Aynı şekilde. Yine de hayaletlere inanılacak olursa, geri dönmek de aynı derecede ölümcül olabilirdi.

İyi bir seçenek yoktu. En azından benim için.

"Tırmanmaya kalkışmazsam Snorri sana ne yapar?" Bjorn'a sordum. "İsteklerime saygı duyduğunu kabul edecek mi? Yoksa beni oraya girmeye zorlamadığın için cezalandırılacak mısın?"

"Bu kararı benim hakkımda verme," diye cevap verdi. "Sen nereye gidersen ben de oraya gideceğim ve eğer bu, bıçağın düşmesini beklerken sarhoş olacağımız bir meyhane bulmaksa, öyle olsun."

Tırnağımı çiğneyerek karanlık açıklığa baktım, bir korkak olarak ölmektense savaşarak ölmeyi tercih edeceğimi biliyordum. "Sanırım tırmanmaya başlamalıyız."

Bjorn kararımı sorgulamadı. Emin olup olmadığımı sormadı. Sadece Steinunn'a "Bizimle gelmiyorsun. Atların yanına dön."

Steinunn o kadar kolay sindirilebilecek biri değildi. "Kont seninle kalmamı emretti."

"Her hareketimi gözetlemek için mi?"

Skald seçirdi ve bunun Bjorn'un onun hakkındaki düşüncelerini iyileştirmeyeceğini bildiğim için yüzümü buruşturdum. Ama Steinunn bunu inkâr etmek yerine, "Freya'nın hikâyesini anlatabilmem için duruşmalarınıza tanıklık etmek üzere. Böylece onun ne olduğu hakkındaki gerçeği öğrenebilecekler."

Kaşlarımı çattım ama ben daha konuşmadan Bjorn, "Ölüler şarkı söylemez ve bu yolda yürürsen ölüm senin kaderin olacak," dedi.

Hayatta kalma ihtimalimiz hakkındaki görüşleri fikrimi değiştirmek istememe neden oldu, ancak hayaletin sözleri inkar edilemezdi. Geri dönüş yoktu. Benim için yoktu. Ama Steinunn'un kaderi benimkiyle iç içe olmak zorunda değildi. "Eğer yaşarsam, sana olan her şeyi anlatacağım," dedim ona. "Tüm sorularına cevap vereceğim, yemin ederim." Gözlerim Bjorn'a kaydı. "Sana da."

Homurdandı. "Snorri'nin küçük casusuna tek kelime etmeden önce kendi dilimi keseceğim."

İnatçılığına duyduğum öfke korkumun bir kısmını yok etti ama burada durup tartışacak vaktimiz yoktu. "Sözüm yeterli mi Steinunn?"

Diğer kadın uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Hikâyesi dinlemek için sabırsızlanıyorum, Freya Born-in-Fire," dedi.

"O zaman anlaştık," dedi Bjorn. "Acele edersen, babamın savaşçısına ve atlarına onlar ayrılmadan önce ulaşabilirsin. Yoksa önünüzde uzun bir yürüyüş var."

Steinunn kollarını kavuşturarak onun bakışlarına karşılık verdi. "Her fırsatta Snorri'ye karşı geliyorsun, Bjorn. Bunun bedelini ödeyeceğin bir gün gelecek."

"Ama bugün değil." Bjorn bana işaret etti. "Yolu göster."

Bir saniye daha gecikirsem sinirlerimin bozulacağını bildiğimden, Bjorn peşimden gelirken uçurum duvarındaki açıklığa doğru ilerlemeye başladım. Buharın her çıkışı, soğuk bir günde, dikkatli ve dikkatsiz olanları aynı şekilde tüketen büyük, bilinçli bir canavarın nefesine benziyordu. "Işık için ne yapacağız?"

Cevap olarak Bjorn'un elinde ateşli baltası belirdi ve birlikte içeri adım attık.

Tünelin hemen uçurumun içinde bir çeşit merdivenle yükseleceğini düşünmüştüm ama bunun yerine bizi karşılayan şey dağın derinliklerine oyulmuş bir geçitti. Tünelden buhar fışkırıyordu. Zemindeki çatlaklar bizi haşlanmamak için her adımımızı zamanlamaya zorluyordu. Bjorn'un baltası sadece yarım düzine metreye ulaşan bir ışık havuzu oluşturdu, karanlık tanrı ateşinin parlaklığını tüketiyor gibiydi.

"Gerçekten Snorri için casusluk yaptığını mı düşünüyorsun?"

"Elbette öyle," diye yanıtladı Bjorn. "O mükemmel bir casus, çünkü herkes onun şarkılarından birinde adının geçmesi umuduyla sorularını yanıtlıyor. Cevap vermeseler bile, o her zaman köşelerde gizlenir, izler ve dinler. Onun yanında sözlerinize dikkat etmeniz iyi edersiniz."

Bu konuda haklı olabilir ama... "Onun için üzülüyorum." "Neden? O her şeyini verdi."

"Onda üzücü bir şeyler var. I..." Başımı salladım, bu hissime bir gerekçe gösteremedim. Ayrıca Steinunn ve onun Snorri için casusluk yapıp yapmadığı beni pek de ilgilendirmiyordu. "Draug buraya nasıl geldi?" Girişe doğru geriye doğru bir bakış attım ama güneş ışığının çoktan kaybolduğunu, tünelin ben fark etmeden eğildiğini gördüm. "Kimdi onlar?"

"Tapınak sınırları içinde silah taşımak ya da tanrılara kurban edilmemiş bir canı almak yasaktır," diye yanıtladı Bjorn. "Hikâyeye göre, bir jarl Fjalltindr'in zenginliğine göz dikmiş ve onu ele geçirmeye çalışmış. O ve güvendiği savaşçıları ayin için gelmişler ve ardından gelen kutlamada, adak olarak bırakılan altın ve gümüşün çoğunu çalıp bu yoldan kaçmışlar. İlahi bir güç tarafından teker teker öldürüldüler, efendilerinin lanetinin yükünü taşımak ve günlerin sonuna kadar tünelleri korumak zorunda bırakıldılar. Çoğu kişi çaldıkları hazinenin hâlâ mağaralarda olduğuna inanıyor ve birçoğu da onu kendileri için çalmayı denedi. Hiçbiri geri dönmedi ve Fjalltindr'in hazinesine dokunanların draug olmaya lanetlendikleri söylenir. Bu yüzden basamaklarda değerli bir şey görürseniz, onu rahat bırakın."

"Anlaşıldı," diye mırıldandım, derisi pençelere benzeyen bir şey tarafından yırtılmış ölü bir tavşanın üzerinden geçerken. "Peki ya baltan? Onu hâlâ tapınağın sınırları içinde arayabilir misin?"

"Ben olsam böyle bir şeye kalkışmazdım bile." Bjorn yukarı çıkan bir merdivenin dibinde durdu, her basamak sadece yarım el genişliği derinliğindeydi, kayalar nemden yapış yapış olmuştu. Ayaklarının dibinde bir geyiğin arka bacakları çürüyordu. "Bu bir silah."

"Peki ya kalkanım?"

Omzunun üzerinden bana baktı. "Öğrenmeyi göze alıyor musun?"

Kontun ve adamlarının başına gelenler düşünüldüğünde, bu kesinlikle *hayır* demekti.

Basamaklar yükseldikçe yükseldi ve baldırlarımın kaygan kayanın üzerinde dengemi sağlamak için harcadığım çabadan dolayı çılgılık atması uzun sürmedi. Bjorn için durumun daha kötü olduğundan şüpheleniyordum, çünkü o da eğilmek zorunda kalacak kadar uzun boyluydu ama hiç duraksamadı.

Ve her adımda dağ daha da yükseliyordu.

Ne kadar derinde olduğumuzu, hatta yerden ne kadar uzaklaştığımızı bilmenin hiçbir yolu yoktu ve hava daha sıcak ve daha kokuşmuş hale gelirken tünelin duvarları daralıyor gibiydi. Mağarayı garip sesler dolduruyordu ve birden fazla kez ayak sesleri duyduğuma yemin ettim. Garip seslerin fısıltısını. Hızlı hızlı nefes alıp veriyordum, duvarlar daha da yaklaştıkça kalbim göğsümde düzensiz bir şekilde atıyordu.

Bu sadece senin hayal gücün, dedim kendi kendime. Bir sürü yer var.

Bjorn o anı, "Hayatımda ilk kez daha küçük olmayı diledim," diye homurdanmak için seçti ve taş duvarların arasına sıkışmak için yana döndü, nem baltasına çarptıkça cızırdıyordu. Sonra durdu ve başını çevirip bana baktı. "İyi misin, Ateşte Doğan?"

Titriyordum ama zorla başımı salladım. "Peki. Neden?"

"Kusacakmış gibi görünüyorsun." Kaşları çatıldı. "Ya da bayılacak gibi."

"Bayılmayacağım, Bjorn," diye tersledim, sonra sesim tünellerde yankılandığında pişman oldum. İkimiz de donup kaldık, dinliyorduk ama buharın bitmek bilmeyen tıslaması dışında nefes alış verişlerimizden başka ses yoktu. "Yemin ederim ayak sesleri duydum," diye fısıldadım. "Sesler. Sen de duyuyor musun?"

Sessiz kaldı, sonra da "Hayal gücü oyun oynar" dedi.

Bir şeyler duyduğunu inkâr etmediği için soğuk parmak uçlarıma kadar geldi. "Burada yalnız olduğumuzu sanmıyorum."

"Bu draug olduğu anlamına gelmez," dedi Bjorn yumuşak bir sesle. "Kemikler ve çanlar, zarar vermek ya da hırsızlık yapmak isteyenleri caydırmak için gothar tarafından düzenlenmiş hileler olabilir. Bunların hepsi efsane ve mit olabilir."

"Belki," diye fısıldadım, uçsuz bucaksız merdivenlerde üzerine bastığım tüm ölü şeyleri hatırlayarak. Kolay kolay ölmeyen yaratıklar. "Her iki durumda da, oyalanmak istemiyorum."

Bjorn başını sallayarak onayladıktan sonra dar alanda yanlamasına ilerlemeye devam etti, giydiği postal kayaya sürtünüyordu.

Ve sonra tökezledi.

Ayaklarımın yanından metalik bir şey geçti ve mücevherlerle kaplı altın bir fincanın basamaklardan aşağı zıplayarak gözden kaybolduğunu görmek için geriye doğru bakmayı başardım.

Clank.

Clank.

Clank.

Aşağı, aşağı ve aşağı inerken taşa çarpan metalin sesi her türlü bağırıştan daha yüksek yankılanıyordu. Daha da kötüsü, sonsuza dek sürecekmış gibi geldi, sonunda sustuğunda midem düğümlendi.

Nefesimi tuttum, duyulduğumuza dair bir işaret bekliyordum. Bu dağların tünellerinde bizden başka bir şeyin yürüdüğüne dair bir işaret için.

"Öyle görünüyor ki-" Hava kıpırdayınca Bjorn sözünü kesti.

Sanki dağ derin bir nefes almış gibi sıcak sis yüzümün etrafında dönüyordu. Sanki dağ *uyanmış* gibi.

"Siktir," diye fısıldadı Bjorn.

Dar bir yerden geçip onun durduğu yere geldim. Ama çenem düştü. Ayaklarının altındaki merdivenler gümüş ve altın sikkeler ve kupalarla parıldıyordu, yakutlar ve zümrütler baltanın ışığında göz kırpyordu.

Çalınan hazine ve eğer hikâyenin bu kısmı doğruysa, o zaman-

Bir çığlık karanlığı deldi. Sonra bir tane daha ve bir tane daha.

Her yönden ve hiçbir yerden gelen büyük, ürpertici feryatlar. Sayılamayacak kadar çok ses, keder, acı ve *öfke* dolu ulumalar. Bu dünyaya ait olmayan davullar çığlıkların yerini aldı, hızlı ritim ayak sesleriyle noktalandı. Çizme ya da ayakkabı değil, hatta çıplak ayak şakırtısı bile değil, *kemiklerin* taşa sürtünmesi.

Ve yaklaşıyorlardı.

"Kaç!" Nefes nefese kaldım ama Bjorn çoktan elini bileğime dolamış, beni yukarı doğru sürüklemeye başlamıştı.

Dehşet yorgunluğumu kovaladı ve basamakları üçer üçer çıktım, kalkan sırtımda zıplıyordu. Merdivenler bitti ve Bjorn dar bir tünele girdi, beni de yanında sürükledi.

Sonra kayarak durdu.

Onunla çarpıştım, kafatasım omzundan sekerken zincir zırhı alnıma saplandı. Sersemlemiş bir halde ona baktım.

Bir yanım keşke yapmasaydım diyordu.

Dört iskelet figürü bize doğru koşuyordu, formları garip yeşil bir ışıkla aydınlanmıştı. Kemikli formlarından deri ve zırh parçaları sarkıyor, kararmış ve iğrenç dişlere sahip açık çenelerinden ürpertici savaş çığlıkları yankılanıyordu. Ama ellerindeki silahlar pırıl pırıl parlıyordu, sanki ölümden bile draug onlara değer veriyormuş gibi.

Dönerek geldiğimiz yöne baktım ama aynı yeşil ışık merdivenleri aydınlatıyordu, davul sesleri ve ayak sesleri her saniye daha da artıyordu.

Kapana kısılmıştık.

"Freya," dedi Bjorn, kalkanını omzundan çözerek, "savaşmaya hazır ol."

Kendi kalkanımı sırtımdan sökerek kılıcımı çektim ve Hlin'in adını çağırdım. Draug merdiven boşluğundan patlarken büyü kalkanımın üzerinde parladı. Sırtım Bjorn'a dönüktü, duruşumu genişlettim ve aldığım her hızlı nefeste ağzıma dolan kokuşmuş buharla desteklendim.

Boş göz çukurları bana sabitlenmişti, silahlarını kaldırarak ileri atıldıklarında korkunç çığlıkları havayı parçalıyordu.

"Born-in-Fire," diye fısıldadım, sonra kendi savaş çığlığımı attım.

Bir draug kendini bana doğru fırlattı ve bir kalp atışı için büyümün başarısız olacağını düşündüm. Draug kalkanıma çarpacak, parmakları pençeleyecek ve dişleri gıcırdayacaktı. Ama gümüş parıltı bir tanrıçanın gücüydü ve sanki draug'u tutup Hlin'in gücüyle fırlattı.

Draug havada süzülerek arkasındakilere çarptı. Kendilerini toparlayan yaratıklar dört ayakları üzerine çömeldi ve hayvanlar gibi tısladı. Ancak draugar tekrar saldırmak yerine kafalarını birbirine eğdiler ve akılsız varlıklar olduklarına dair umutlarını duman gibi yok ettiler. Ne kadar lanetli ve iskelet gibi olsalar da, bir zamanlar oldukları savaşçılardan bazıları kalmıştı.

Bir tanesi sıçrayıp tavana tutunurken avuçlarım terden sırılsıklam oldu, boynu doğal olmayan bir şekilde geriye doğru bükülmüştü, böylece sinsice yaklaşırken beni izleyebiliyordu. Bir diğeri duvara yapıştı, parmak kemikleri taşıdaki çatlaklara kayıyor, bıçağı dişlerinin arasında sıkıyordu. Ama saldırılarına öncülük eden, ağır ve kazıyıcı adımlarla yürüyen en büyükleri oldu.

Nefesim çok hızlı kesildi ve geri çekilmemek için tüm irademi kullandım. Gidecek bir yer olduğundan değil. Arkamda, Bjorn çığlık atan drauglarla savaşırken çabayla homurdandı ama bakmaya cesaret edemedim. Arkasını korumam için bana güvenirken olmazdı.

Draug yaklaştı. Kalkanım tünelin genişliğini engelleyecek kadar geniş değildi ve dikkatim tavandakinden duvardakine, oradan da çenesi parodi bir sırtışıla açılarak dik yürüyene kaydı.

Adım. Ayak kemikleri taşa sürtündü. *Adım.*

Gerildi, saldırmaya hazırlanıyordu.

Ama hareket eden tavandakiydi.

Kalkanımın yerini değiştirdim, o geri teperken dişlerimi sıktım, duvardaki tüneğinden fırlayanı geri püskürtmek için kolumu zamanında hareket ettirmeyi zar zor başardım.

Ve üçüncüsü için yeterince hızlı değil.

Kılıcı kalkanımın sağ kenarını sıyrıp geçti. Savuşturmak için kendi kılıcımı kaldırdım ve onun silahının benimkine çarpması beni sendeletti. Tekrar savurdu ve ben onu savuştururken kolum titredi.

Ötede, diğer drauglar tekrar ayağa kalkmıştı ve daha fazlası merdiven boşluğundan çıkmıştı, önlerinde çürüme kokusu yayılıyordu.

Büyük draug beni tekrar kesmeye çalıştı. Bu sefer darbeyi kalkanımla engelledim. Büyüm silahı elinden uçurdu ve ben de avantajı kullanarak kılıcımı kalbine doğru savurdum.

Ancak silah yaratığın içinden havadan başka bir şey değilmiş gibi geçip gitti.

Şok dengemi bozdu ve sendeledim. Draug'un pençesine düştüm.

İskelet parmakları boğazıma dolandı, beni kendine doğru çekerken ağzı kararmış dişlerini ortaya çıkarmak için genişledi. Acı boynumdan aşağıya doğru ilerledi, ciğerlerim umutsuzca nefes almaya çalıştı ve ötesinde, diğer draug avantaj elde etmek için hareket etti.

Kılıcımla yaratığı kesmeye çalıştım, ama draug sadece nefes nefese bir kahkaha attı, üzerime pis kokular yayıldı.

Ölümlü ellerin yaptığı hiçbir silah onlara zarar veremez. Bjorn'un uyarısı kulaklarımı doldurdu ama diğer drauglara geçecek alan bırakmadan saldırmak için kalkanımı hareket ettiremezdim. Bunu yaparsam, Bjorn'u sırtından bıçaklayacaklardı ve kalbim hâlâ atarken bunun olmasına izin vermeyi reddettim.

Ki bu da çok uzun sürmeyebilir.

Göğsüm nefes alma ihtiyacıyla sarsıldı ve akılsız çaresizlik beni draug'u defalarca bıçaklamaya itti, ama kılıcımın ucu sadece tünel duvarına çarptı.

Ben de bıçağımı bıraktım.

Elimi yumruk yapıp savurduğumda silah yere çarptı. Parmak eklemlerim yaratığın kafatasına çarparak yarıldı ama yaratık geri çekilse de bırakmadı.

Ciğerlerim acıyordu ve görüşüm bulanıklaşıyordu ama dişlerimi sıktım ve tekrar savurdum. Ve tekrar. Parmak eklemlerim morardı ama gözyaşlarım yüzümü ıslatırken acı, *hava* ihtiyacımın yanında ikinci plandaydı. Sonra draug bileğimi yakaladı, kemikli parmakları tendon ve ete saplandı ve...

Alevler tepemde parladı ve Bjorn'un baltası yaratığın kafatasını yardı. Korkunç bir kalp atışı boyunca, boğazımdaki tutuşu güçlü kaldı.

Sonra küle dönüştü.

Nefesimi içime çektim, dünya yüzüyordu ama kalkanımı yukarıda tutmayı başardım, Bjorn draug'u oyup ardında kül patlamaları bırakırken sol tarafını korudum. Yaratıklar öfke ve korku içinde çılgılık attılar, biri kaçmaya çalıştı ama Bjorn baltasını fırlattı, ateşli bıçak onu toza çevirdi. Bjorn döndü, başka bir rakip ararken balta elinde yeniden belirdi.

Ancak tünelde bir kez daha yalnız kaldık.

"Özür dilerim." Kılıcımı alıp kınına sokmak için uzandığımda sesim titrek ve zor duyuluyordu; bileğime ve koluma yayılan acı yüzünden hırpalanmış elim bu işi zar zor başarıyordu. Yine de tüm bu acıya rağmen en çok hissettiğim şey utançtı. "Silahım tam içinden geçti ve-"

"Ne yaptığını gördüm." Belimden tuttu ve beni kendine çekti, büyüümüzün ışığı altında kan akan derin bir kesiği ortaya çıkardı

Yüzünden aşağı. Tünelin ilerisinde yerde, kalkanı parçalara ayrılmış halde duruyordu. "Bir daha *asla* benim için kendini tehlikeye atma."

Çarpan kalbim sesinin yoğunluğuyla yerinden fırladı, elinin sıcaklığı sırtıma değdiği yere yayıldı. Damarlarımda dolaşan adrenalin, artık bir tehditten yoksun olduğu için başka bir amaca yöneldi ve kendimi daha da yaklaşıırken buldum. "Neden? Ayağıma bir şey batarsa baban seni öldürecek diye mi?"

Bjorn'un parmakları sıkılaştı ve içime şimşek gibi bir sarsıntı gönderdi. "Hayır," diye cevap verdi. "Çünkü ben bunu hak etmiyorum."

"Neden böyle söyledin?" diye sordum. "Çünkü sizi temin ederim, bazı kehanetler benim hayatımı sizinkinden daha değerli kılmaz."

"Bunun *tam olarak* ne anlama geldiğini tartışacak pek çok kişi var."

"Ben onlardan biri değilim." Baltasının ışıltısını yansıtan gözlerine baktım. Hızlı nefesi yüzümü ısıtıyordu, parmakları hâlâ beni sıkıca kavırıyordu, zırhla kaplı göğüslerim göğsünü sıyrıyordu. "Ve sen tartışmaya başlamadan önce şunu hatırlatmama izin ver: Düşündüğün şey tamamen boktan olduğunda ne düşündüğün umurunda bile değil."

Bjorn bir kahkaha attı. "Eğer tanrılar senin bir kral yapıcı olmadığına karar verirse, Ateşte Doğan, bir skald olmalısın. İnsanlar senin sözlerinin şiirselliğini duymak için her yerden gelirler. Steinunn işsiz kalır."

Yanaklarım kızardı. "Kıçımı öp, Bjorn."

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Belki daha sonra. Bunun draug'u son görüşümüz olduğundan şüpheliyim ve dudaklarımı kıçına bastırarak sonumu karşılamak en kötü ölüm olmasa da, bana Valhalla'da bir yer kazandıracağını sanmıyorum."

Cildim alev alev yanıyordu ama "Eminim Valhalla'ya giren ilk göt yalayıcı sen olmazsın" demeyi başardım.

"Şimdi de yalıyor, öyle mi?" Omuzları neşeyle titriyordu ve kendime lanet ettim çünkü onu asla alt edemeyecek gibiydim. "Ne kadar pis bir zihin Freya. Annen söylediğin şeyleri biliyor mu?"

Bu raundu kazanamayacaktım ama bu lanetli tünellerden çıktığımızda bir hesaplaşma olacağına yemin ettim. "Gitmeliyiz."

Bjorn daha fazlasını söyleyecekmiş gibi göründü ama sonra omuz silkti ve tünele doğru ilerlemeye başladı, beni de peşine taktı. Çıglıklar ve davul sesleri artık havayı sağır etmese de, fısıltıların ve belli belirsiz ayak seslerinin hayal ürünü olmadığını biliyordum.

İzleniyorduk. Ve Draug tekrar geldiğinde, hazırlıklı olacaklardı.

-

Dağa tırmanmaya devam ederken ikimiz de konuşmadık ve benim için bunun çoğu yorgunluktan kaynaklanıyordu. Her adım bir irade eylemiydi, bacaklarım kurşun gibiydi, tırmanmaya başladığımızdan beri ağırlığı üç katına çıkan kalkan bir kez daha sırtıma bağlanmıştı. Morarmış boğazım ağrıyor ve hırpalanmış eklemlerim zonkluyordu.

Ama bunların hiçbiri takip edildiğimiz, düşmanımızın bizi pusuya düşürmek için doğru anı beklediği hissiyle kıyaslanamazdı. Bjorn'dan yayılan gerilime bakılırsa o da aynı şeyi hissediyordu, yani bu benim hayal gücüm değildi.

Yıkık dökük bir merdiveni tırmanırken Bjorn bana yardım etmek için arkasına uzandı. Yüzünün sol tarafı kan maskesi gibiydi, alnındaki yara hâlâ sızıyordu. "O kesigi sarmama izin vermelisin," dedim. "Kan izi bırakıyorsun."

"Ben iyiyim." Ellerimiz birbirine kenetlendi, onunki benimkini tamamen örtecek kadar büyüktü ve ben kırık kayaların üzerinden geçene kadar sıkıca tuttu. "Ve korkak haşarat ne yaparsam yapayım ya da yapmayayım burada olduğumuzu biliyor."

Hava dönüyordu ve beni bir başka kırık gerginin üzerinden kaldırırken Bjorn'a ters ters baktım. "Belki de onları kışkırtmak en iyi yol değildir."

"Neden olmasın?" Hâlâ elimi tutarak tünelden aşağı inmeye başladı. "Hırsız piçler nasıl olsa saldırmayı planlıyor." Daha yüksek sesle, "Neden pusuya yatmak yerine adam gibi yapmıyorsunuz, sizi korkak piçler!" diye ekledi.

"Bjorn!" Tısladım, sıcak hava etrafımı sarmıştı. "Kapa çeneni. Kapa çeneni."

"Bir pusu planlıyorlar," diye mırıldandı. "Yerimizi seçsek iyi olur."

Bu düşüncenin mantıklı bir yanı olsa da, en azından başka bir savaşa girmeden sessizce zirveye ulaşmayı *deneyebileceğimizi* de düşünüyordum.

Oysa Bjorn belli ki bir tane için kaşınıyordu.

Bir hazine yığını görünce hepsini tekmeleyerek tünelin zeminine saçılmasını sağladı. "Ortaya çıkın ve taşaklarınız yıllar önce çürümemiş gibi dövüşün!"

Dağ nefes verdi ve sonra uzaktan davul sesleri yeniden duyuldu. Başımı zonklatan gürültülü vuruşlar. "Senin beyninde kurtçuklar var," diye hırladım. "Aptal, salak bir adam!"

Bjorn kalkanımı sırtımdan çıkardı ve bana uzattı. "Bana isim takman duygularımı incitiyor, Freya. Ayrıca, daha inançlı olmalısın, bir planım var."

"Bu iyi bir plan olduğu anlamına gelmez." Sesim tizleşmişti, korkum bize doğru koşan iskelet ayakların sıyrıklarına takılmıştı. Öncekinden daha fazlaydılar. Çok daha fazlası.

"Bu mükemmellik. Güven bana." Beni az önce tırmandığımız açıklığa doğru itti. "Şunu kapalı tut."

Bildiğim tüm lanetleri tükürerek Hlin'i çağırdım ve ardından kalkanı açıklığa bastırdım. Üstünde ve altında boşluk vardı. Ellerin uzanması için fazlasıyla yeterliydi. İçinde silah olan eller. "Bu kadar uzun yaşamış olman inanılmaz," diye mırıldandım, Bjorn'u azarlarken ona bakmak için başımı çevirdim, ancak dilim dondu ve tenim buza dönüştü.

Çünkü tünelden bize doğru hastalıklı yeşil bir parıltı geliyordu. Çürüme kokusu buz gibi bir esintiyle ilerliyor, küçük odayı dolduruyor ve öğürmeme neden oluyordu; yere kusmamak için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım. Çürüyen kalkanlar taşıyan ilk draug ortaya çıktı ve Bjorn'un karşısına geçmek için bir duvar ördüler, arkalarındaki boşluğu doldurmak için daha fazlası da arkalarına doluştu. Parıltı arkalarındaki tünelde düzinelerce uzanıyordu.

Nasıl bu kadar çok olabilir?

Sonra hatırladım... Buraya lanetlenenler sadece Fjalltindr'de tanrıların sunularını çalan kontun adamları değildi; buraya lanetlenen herkesdi.

O zamandan beri bu tünellere gelip hazineyi almak istemişler ama bunun yerine drauglara yenik düşmüşler.

Bjorn ve ben ölürsek tanrılara katılmayacağımızı, sonsuza kadar bu yerde kalmaya mahkûm olacağımızı hatırlatan bir hatırlatma.

Böyle bir kaderi düşünecek zaman yoktu, çünkü kalkanımın ötesinde bir şey çizik çizikti. Sonra taş ve kalkan arasındaki boşluktan bir el uzandı. Öleli çok olmamıştı; kol yukarı doğru eğilip bileğime kilitlenmeye çalışırken et hâlâ draug'un kemiklerine yapışmıştı. Ona vurdum, et parçaları parmaklarıma takıldıkça midem bulanıyordu.

"Hlin'in orospu çocuğu," diye tısladı draug, görünüşe göre hâlâ diline sahipti. "Etin yakında karnımı yeterince dolduracak."

Cevap olarak, ön kolunu tuttum ve dirseği yerinden çıkana kadar büküm, draug'un son sözü söyleyebileceğini bilmeme rağmen acı çığlığından zevk aldım.

Arkamda, Bjorn'un sesi odanın içinde yankılandı. "Görüyorum ki ünüm bu bok çukurunun derinliklerine kadar ulaşmış."

"Sen bizim için hiç kimsesin, Tyr'in çocuğu," diye homurdandı drauglardan biri, siyah ve çürümüş dili ağzında şakırdıyordu. Odanın kenarlarında durarak Bjorn'un yanından geçmeye çalıştı, gözleri bana sabitlenmişti. Ama Bjorn kolunu uzattı, alev alev yanan baltasıyla yaratığın yolunu kesti.

"Eğer ben hiç kimseysem," dedi, "o zaman neden bu kadar çok kişi benimle savaşmak için toplandınız? Ben tek başına duran bir adamım."

Eğer çürümüş bir kolla boğuşmakla meşgul olmasaydım, ona yalnız olmadığını gösterirdim. Ama ilk draug ayakkabılarımı pençelerken, bir diğeri kalkanımın üstünden geçirdiği bıçağı bana saplamaya çalışıyordu.

"Bana öyle geliyor ki ya yalancısınız ya da," diye durakladı Bjorn ve yüzündeki sırtışı hayal edebiliyordum, "korkaksınız."

Drauglar bu hakaret karşısında hırladı, birkaçı tüyler ürpertici savaş çığlıkları attı ama hiçbirisi saldırmak için harekete geçmedi.

Çünkü korkuyorlardı.

Bu dünyadaki hiçbir silah, tutundukları korkunç varlığı sona erdiremezdi ama Bjorn'un elinde yanan balta bu dünyadan değildi. O bir

Bir tanrının ateşi ve bu sayede onları küle çevirebilir. Eğer bu kadere mahkûm olsaydım, bir sonu memnuniyetle karşılardım, ancak balta Bjorn'un sağ elinden kaybolup sol elinde cisimleşerek bana ulaşmaya çalışan başka bir yaratığı engellediğinde irkildiler.

"En korkağı da lideriniz," diye devam etti Bjorn, sesi alaycıydı. "Sizi bu kadere mahkûm etti ama yine de ortaya çıkmadı. Reisiniz nerede? Sizi buraya lanetleyen tanrıların ateşiyle yüzleşmekten korkarak cephe gerisine mi çekildi?"

Bjorn'un ölmeden önce son bir tatmin dışında onlarla alay ederek ne elde edebileceğini anlamıyordum, çünkü bu kadar çok kişiyi öldürme umudumuz yoktu. Ve öldükten sonra muhtemelen onların saflarına katılacağımızı düşünürsek, onları kıskırtmanın sonuçları olacağını düşünmeden edemedim.

Bjorn'un planının öngörüsüzlüğüne dair düşüncelerim, pis hava girdap oluşturup kalkan duvarı devasa bir yaratığı ortaya çıkaracak şekilde yarılırken yok oldu.

Diğerleri gibi iskelet halindeydi, hareket ettikçe takırdayan bir zırh giymişti, kafatası bir miğferle gizlenmişti ve belinde birkaç silah kuşağı vardı. Uğuldayan rüzgâr gibi bir sesle, "Sen kim oluyorsun da bana korkak diyorsun, Bjorn Firehand?" diye sordu.

"Demek adımı duymuşsun." Bjorn topukları üzerinde sallanıyordu, açıkça eğleniyordu, ancak korkudan nasıl altına işemediği beni aşıyordu.

"Sen benim alanıma girdiğinden beri geçen saatler içinde pek çok hikâye dinledim," diye tısladı yaratık. "Ve kendiminkilerden birçoğunu anlattım."

"Sadece senin adi bir hırsız olduğunla ilgili olanı duydum, ama anlatacak daha çok şey varsa, dinlemekten mutluluk duyarım."

Draug jarl çenesini açtı ve bir öfke çığlığı attı, sesi kulak zarıma bıçak gibi saplandı.

Bjorn irkilmedi bile, sadece yankıların susmasını bekledi. "Bu neden kimsenin senin adını hatırlamadığını açıklıyor, Kont. Hiç savaş ünün yok."

"Ölümünle büyük bir ün ve onur kazanacağım, Ateşleği," diye tısladı yaratık. "Gelecek nesiller boyunca skaldlar tarafından söylenecek bir şarkı."

"Kimse duymayacağı için pek olası görünmüyor."

Nasıl bu kadar yüz­süz ola­bildi, bil­mi­yordum, çünkü göğsüm bağ­lan­mış ve dilim kum gibi kurumuştu.

"Söy­lenecek," diye te­krar­ladı draug, sı­rı­ta­rak diş­le­ri­ni gös­ter­di.

Bjorn omuz silkti. "O zaman sanırım bunu dinlemeye değer bir şarkı haline getirmeliyiz. Seni teke tek dövüşe davet ediyorum. Kazanırsam geçmemize izin verirsin. Kaybedersem... sonsuza kadar senin hün­er­le­ri­ni an­la­ta­na şarkıları dinlemek zorunda kalırım."

Nefesim kesildi. Belki de planı ilk düşündüğüm kadar aptalca değildi.

Draug kafatasını eğerek Bjorn'un teklifini değerlendiriyor gibi göründü, ancak orada ne söyleyeceğini bilmeyen canlı ya da ölü bir savaşçı yoktu. Reddetmek sadece Bjorn'un korkak olduğu suçlamasını kanıtlamak olurdu. Kendisini takip eden herkesin saygısını kaybedecekti ve eğer hayattayken olduğu gibi ölümdede umursadığı şeyler aynıysa, itibar kaybı onun için önemli *olacaktı*.

"Öyle olsun." Kontun cevabı üzerimde esti, saç telleri yüzümde uçtu. Yine de gülümsediğine yemin edebilirim, "Yaşayanların şartlarında olduğu sürece. Bu da demek oluyor ki Bjorn Firehand, ölümlü bir silah kullanarak savaşmalısın."

Midem bulandı. Bu doğru muydu?

Bjorn ölümcül bir şekilde hareketsiz kaldığında cevabımı almıştım. "Çelik tarafından öldürülemezsin."

Kontun kahkahası yandaşları tarafından yankılandı. "Bu doğru, Bjorn Firehand. Şimdi senin seçimin onurunla ölmek. Ya da onursuz. Her iki durumda da, benim saflarıma katılacaksın."

"Bu hiç adil değil," diye bağırdım, sesimi zapt edemeyerek. "Lanetli ölümler ölümlüler için belirlenmiş şartları hak etmiyor."

Kont tekrar güldü. "Belki öyle, Hlin'in çocuğu, ama meydan okumayı Bjorn Firehand yaptı." Dişleri birbirine çarptı, siyah pullar döküldü. "Şimdi itibarının onun için ne kadar değerli olduğunu göreceğiz."

Tartışmak için ağzımı açtım ama Bjorn sözümü kesti. "Katılıyorum." Topuklarının üzerinde dönerek bana doğru yürüdü. "Senin kalkanına ihtiyacım var Freya. Onları yarı çürük."

"Hayır," dedim. "Savaşırız. Onları atlatmak için bir şansımız var."

Bjorn başını salladı. "Bir korkak olarak ölmeyeceğim."

"Kimin umurunda?" Kelimeler boğazımdan yırtıldı. "Onlar lanetli ölümler -Onların ne düşündüğünün ne önemi var?"

"Öyle değil." Sesi kırılmıştı. "Hayatta kalmak için ne yapman gerekiyorsa onu yap, Ateşte Doğan. Benim sözüme bağlı değilsin."

Alevli baltasını yanımda yere bıraktı, sonra da kalkanıma uzandı. Tahta elimden çıktığı anda büyüm kayboldu. "Hlin'in gücüne güven, Freya."

Dişlerimi sıktım. Elimde kalkanım yokken büyümün ne faydası vardı?

"Dövüş sırasında kadını rahat bırakın," diye emretti jarl yandaşlarına ve diğer drauglar kemikli ayakları yeri tırmalayarak geri çekildiler. "Sonra O öldü, ona ne yaparsan yap, ama Ateş Eli benim."

Sırtımı duvara dayadığımda korku midemi ekşitti, Bjorn jarl'a karşı mücadele ederken çaresizlik bağırsaklarımı iplere doladı. Diğer drauglardan biri yaklaştı. Bir zamanlar bir kadınmış gibi görünüyordu, iskeletinden bir elbisenin paçavraları sarkıyordu. Bjorn'a bir balta uzattı, sonra iki dövüşçünün de bileklerinden tutup havaya kaldırdı. Etraftan draug zevkle çığlık attı ve ben kılıcımı bırakıp ellerimi kulaklarıma bastırdım, ses acı veriyordu. Ama yaratığın konuşurken etsiz çenesinin hareket ettiğini gördüm. "Başla."

Olağanüstü bir hızla silahını savurdu. Bjorn hazırды.

Ödünç aldığı silahı bir anda havaya kalktı, balta kontun kılıcını daha yanlara doğru savururken yakaladı. Daha az deneyimli bir dövüşçü kılıcını kaybedebilirdi ama kont Bjorn'la birlikte hareket ederek kılıcını çıkardı ve tekrar savurdu.

Bjorn darbeyi kalkanımla yakaladı, çarpmanın şiddetiyle homurdandı ve sendeleyerek geri çekildi. Kont kararmış dişlerini göstererek sırıttı ve sonra tekrar saldırdı. Bjorn savuşturdu ama jarl'ın kılıcı ödünç aldığı baltanın sapını yardı ve bıçağı uçurdu.

Bjorn lanet okudu, kalkanıyla bir darbeyi daha zar zor engellemeyi başardı. Sonra bir tane daha ve bir tane daha, tahta çatırdıyor ve saldırı altında parçalanıyordu.

Kılıcımı kaldırarak, "Bjorn, benimkini al!" diye bağırdım ve kabzasını öne doğru uzattım.

Anında tepki verdi, bir darbeyi engelledi ve sonra dönerek uzaklaştı. Silahımı elimden kaptı ve başka bir darbeyi engellemek için tam zamanında döndü.

Bu böyle devam etti, Bjorn savunmaya geçti ama asla saldırıya geçmedi çünkü bunun bir anlamı yoktu. Kılıcım hiçbir zarar vermeden draug'un vücudunun içinden geçip gidecekti. Kont bir tanrının gücü dışında öldürülemezdi, ki Bjorn baltası tam orada olmasına rağmen inatla direniyordu.

Hepsi lanet bir onur için.

Onun öldüğünü, benim ve sözde temsil ettiğim her şey yüzünden bir başkasının daha öldüğünü hayal ederken nefesim acı dolu küçük soluklarla geliyordu. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı aktı, çünkü Bjorn hak ettiği gibi Valhalla'ya gitmek yerine, drauglardan biri olarak yükselecekti. Ve ben onu burada bırakmak zorunda kalacaktım. Hayatta kalabilmek için bu yaratıklarla savaşmanın bir yolunu bulmalıydım, çünkü ölmek Bjorn'un fedakârlığına yapabileceğim en büyük hakaret gibi görünüyordu.

Bu da dışarı çıkmak için bir yol bulmam gerektiği anlamına geliyordu.

Bjorn'un kalkanı kontun darbelerinden birinin altında paramparça oldu, kırık parçalar etrafa saçıldı. Gözlerim tahta parçalarının üzerinde gezindi, hepsi de etkili olamayacak kadar küçüktü. Ulaşabileceğim hiçbir şey kullanılabilecek kadar büyük değildi, bu da drauglardan birinden kalkan almaya çalışmam gerektiği anlamına geliyordu.

"*Kahretsin,*" diye nefes aldım, Bjorn'un gücünün azaldığını ve hiçbir çözüm bulamadığımı görüyordum. Hlin'e güvenmemi söylemişti ama bu ne anlama geliyordu?

Bjorn ağır bir darbenin altında tökezledi, alnındaki yeniden açılan kesik yere kan sıçrattı, damlacıklar hala ayaklarımın yanında duran baltasına çarptığında cızırdadı.

Balta.

Silaha baktım, ne yapmam gerektiğini anlayınca sırtımdan boncuk boncuk terler akmaya başladı.

Tekrar yapabilir miyim? Kaldırabilir miyim? Ve eğer yaparsam, elim birkaç dakika içinde kül olacağına göre ne yapabilirdim? Bjorn neyi başarabileceğime inanmıştı?

Düşün, Freya, sessizce çığlık attım.

Asıl planı neydi? Onları buraya çekerek ve konta meydan okuyarak ne elde etmeyi umuyordu, çünkü bu haşaratın, mağlup liderleri tarafından kabul edilen şartlara uyacağına bir an bile inanmadım.

Mecbur kalmadıkça mı?

Efendilerinin lanetinin yükünü taşımak için yaratılmışlar. Bjorn'un sesi kafamı doldurdu ve aniden ne yapmam gerektiğini anladım.

Al onu, kendime emrettim. Bitir şunu.

Yanaklarımdan süzülen ter gözyaşlarıma karışıyor, acıdan duyduğum korku Bjorn'un ölümünü izlemekten duyduğum korkuyla savaşıyordu. Kendimi öldürmekten.

Yap hadi.

Baltaya yaklaştıkça kalbim dehşetle çarpıyordu. Daha şimdiden sıcaklığı midemi bulandırıyor, başım dönüyordu.

Keskin bir acı tıslaması dikkatimi çekti, gözlerim dövüşe geri döndü ve Bjorn'un tökezlediğini, dirseğinin hemen üstündeki yaranın kıpkırmızı yere döküldüğünü gördüm. Kont avantajı zorlayarak sertçe savurdu.

Çelik çeliğe çarptı, kılıcım Bjorn'un ellerinden fırladı, jarl gülerken ağzı bir karış açık kaldı.

Daha fazla zaman yoktu.

Baltaya uzandım, gelecek acıya karşı dişlerimi sıktım. Silahı elime almadan hemen önce Bjorn'un sözleri kulaklarımı doldurdu: *Hlin'in gücüne güven.*

"Hlin," diye haykırdım. "Koru beni."

Bjorn sert bir şekilde sırt üstü yere düşerken büyü vücuduma yayıldı. Dehşet gözyaşları ağzıma damladı ama kendimi odaklanmaya zorladım. Büyüyü dışarıya doğru itmek için değil, parmaklarımdan üzerine çekmek için. Avucuma. Bileğim, hepsi tanrıçanın ışığıyla parlayana kadar.

Lütfen bu işe yarasın. Elimi baltanın sapına kapattım ve yanmaya hazırlandım.

Ama yanık et kokusu burnuma dolmadı.

Draug kemikli bir ayağını Bjorn'un göğsüne bastırırken ayağa kalkarak silahı aldım.

"Yenildiniz," diye fısıldadı jarl, baltayı elimde tuttuğumu fark etmemiş gibi görünerek yandaşlarına, "O öldükten sonra kadına sahip olabilirsiniz, ama Ateş Elinin etiyile sadece ben ziyafet çekeceğim."

Kont silahını kaldırdı ve Bjorn sırtıttı. "Meydan okumadan çekiliyorum."

Draug tereddüt etti, görünüşe göre şaşırmıştı ve o kalp atışında baltayı uçurdum.

Uçtan uca savruldu ve bir *gümbürtüyle* jarl'ın göğsüne saplandı. Yavaşça aşağı baktı, boş göz çukurları yanan silaha kilitlenmişti.

Kalbim hata yaptığım korkusuyla çarpıyordu. Tyr'ın hareketlerimi onaylamadığı ve gücünü benden esirgeyeceği korkusuyla.

Kont bana doğru bir adım attı, uzanarak-

Sadece küle dönüşmek için patladı, silahlar ve zırhlar yerde bir yığın haline geldi.

Sadece o da değil.

Etrafımızda, jarl'a yemin etmiş drauglar küle dönüştü, onları buraya bağlayan lanet efendilerinin ölümüyle bozuldu. Silahlar ve zırh parçaları tünelin zeminine savrulurken, küller boğucu bulutlar halinde yükselirken hayretle bakakaldım.

Keşke hepsi bu kadar olsaydı.

Kayıp hazineyi aramak için bu tünellere gelen ve çabaları uğruna ölenlerden geriye kalanlar, onları lanetleyen Kont'un açgözlülüğü değil, kendi açgözlülükleriydi.

Dişlerini takırdatarak odanın içine süzöldüler ve Bjorn'un bir kez daha tuttuğu yanan baltaya dikkatle baktılar. Korku, canlı ete duyulan sonsuz ve doymak bilmez bir açlıkla savaşıyordu.

Bjorn benim için kılıcımı aldı ve yeteneğimle ilgili yeni öğrendiğim bilgiyle, sırt sırta dururken onu büyüyle kapladım. "Sayıları daha az," diye mırıldandı. "Kontun adamlarının aksine, bunlar eğitilmiş savaşçılar değil."

Yine de sayıları vardı.

Kılıcımı sıkıca kavradım, öfke içimde sıcak ve hızlı bir şekilde yükseliyor, korkumu boğuyordu. Bu insan kabuklarının sonumuz olacağına dair öfke

Tüm yaptıklarımıza rağmen. Ne kadar çok savaştığımıza rağmen. Snorri ve diğerleri tanrılar tarafından kayırıldığını söylemişlerdi ama kayırıldıklarını böyle mi gösteriyorlardı? Drauglar buraya sadece ve sadece tanrıların iradesiyle bağlanmışlardı, bu da onlarla yüzleşmemizin tanrıların isteği olduğu anlamına geliyordu.

"Sizi lanetliyorum," diye tısladım, draug'u mu yoksa tanrıları mı yoksa her ikisini de mi kastettiğimden emin değildim. "Sizi Helheim'a lanetliyorum, sizi insan gölgeleri. Hel sizi günlerin sonuna kadar yönetsin, çünkü Valhalla'nın onurunu hak etmiyorsunuz!"

Tüneldeki hava aniden buza dönüştü ve ayaklarımın altındaki zemin öyle bir şiddetle titredi ki, Bjorn kolumu tutmasaydı düşecektim.

Drauglar çığlık atıp kaçmaya çalıştı ama hiçbirisi bir adım bile atamadan, kararmış ağaç köklerine benzeyen bir şey tünelin zemininden yukarı uzandı. Kökler her bir draugun etrafını sarmış, yaratıklar çığlıklar atarak kurtulmaya çalışmış.

Bjorn'a doğru geri çekildim, şok nefesimi kesmişti ki kökler bir anda alçalıp gözden kayboldu.

Arkalarında sadece etrafa saçılmış kemik ve giysi parçaları bıraktılar. Gitmişlerdi. Tüm drauglar gitmişti.

"Tanrıların nihayet davamıza yardımcı olduğunu görmek güzel," dedi Bjorn ama sesi her zamanki mizahından yoksun, yapmacıktı.

Yutkundum çünkü diğer seçenek kusmaktı. "Sanırım onların testini geçmemiz gerekiyordu."

"Biz değil," dedi Bjorn. "Siz. Gerçi bunu yapmak için zaman ayırdınız."

"Sanırım aradığın kelimeler *kıçımı kurtardığın için teşekkür ederim Freya.*"

Bu espri cesaretimin son kırıntılarını da çaldı. Bacaklarım büküldü ve kıçımın üzerine düştüm, dönmeyi durdurmak için alnımı dizlerime dayadım.

Bjorn yanıma oturdu, bana bir su tulumu uzattı, ben de uzun uzun içtim. "Bu *benim* fikrimdi."

"Senin fikrin mi?" Ona ters ters bakmaya çalıştım ama bayılmanın eşiğinde olduğum için bu çok zordu. Ya da kusmak. Ya da her ikisini de. "Bunun işe yarayacağını nereden bilebilirdin ki?"

"Yapamadım." Kollarımı sıkarken Bjorn'un yüzündeki tüm mizah kayboldu. "Ama yapılması gerekeni yapacağımı biliyordum."

"Kendine olan güvenin yersiz." Nasıl tereddüt ettiğimi hatırladım. Ne kadar korktuğumu.

Bjorn başını eğdi, yüz ifadesi düşünceliydi. "Pek çok kuşkum var," dedi sonunda. "Ama Freya Born-in-Fire'in cesareti bunlardan biri değil."

Vücudumu bir sıcaklık seli doldururken bile göğsüm gerildi, çünkü hiç kimse bana bu kadar önemli bir şey hakkında böyle bir iltifat etmemişti. Bunu ondan duymak daha da anlamlıydı. Ona bunu söyleyecek kelimeleri aradım ama kendimi tartışırken buldum. "Ben cesur değilim. Onu almaktan korkuyordum. Sihrimi yakıp kül edeceğinden korktum. Korkaklığımın üstesinden gelmemin bu kadar uzun sürmesi utanç vericiydi."

Bjorn garip bir şekilde boğuk bir kahkaha attı. "Dürüst olmak gerekirse, sen kontu öldürmeden önceki o son birkaç saniyede, dehşetten altıma sıçmaktan korktum."

Kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalıştığımı çok iyi bildiğim için bir kahkaha attım. "Bjorn, senin sıçtığın tek şey palavra ve aptallık."

"Geçerli bir korkuydu." Beni ayağa kaldırmak için uzandı, tünelden yukarı ve draug kalıntılarından uzağa çekti. "Eğer canlı çıkabilseydin, dilinin şarapla çözülmesi ve herkese gerçekte neler olduğunu anlatman an meselesi olacaktı. O zaman sadece sonsuza dek bu tünellerde bir draug olarak lanetlenmekle kalmaz, ölümlüler tarafından sonsuza dek Bjorn Shitshimself olarak tanınırdım."

Omuzlarım titriyordu, çok gülüyordum. "Asla söylemem."

"Kadınlar hep konuşur." Beni merdivenlerin bir bölümünden yukarı çıkardı, her adımda bacaklarım titriyordu. "Özellikle de birbirleriyle. Bir araya geldiğinizde dilinizi susturacak kadar kutsal bir sır yoktur sizin türünüz için. Özellikle de şarap varsa."

Hareket edecek gücüm olmamasına rağmen gülümsedim. "Tecrübe edinmiş gibi konuşuyorsun. Söyle bana, senin büyük sırrın neydi?"

bir kadın tarafından mı yayınlandı? Kulaklarınızla alay etmemek için bu kadar çaresiz kaldığınız neyi biliyordu?"

"Benim sırrım yok." Bana bakarken göz kırptı, kolu omuzlarımdan belime doğru hareket ederek beni destekledi. "Sadece kadınların, hemcinslerinin kalplerine kıskançlık sokmamak için paylaşmayacaklarını umduğum *büyük* gerçekler var, bu da erkeklerini yetersizlik duygusundan kaynaklanan kıskanç bir öfkeyle kapıma getirecek."

"Ah." Yanaklarım kızardı, çünkü ima ettiği *şeyin* gerçeği. Bjorn iri yarı bir adamdı, bu yüzden büyük bir -"Yani sağduyu talepleriniz tamamen fedakarca mı?"

"Daha büyük bir iyilik adına yaptığım fedakârlığı anladığınıza sevindim."

Homurdandım. "Başka erkeklerin kibrini korumak için bir damla sidiğini feda edeceğine, Thor gibi asıldığına inanmayı tercih ederim."

Bjorn beni molozların üzerinden kaldırdı. "İşte bu yüzden senden hoşlanıyorum Freya. Kulaklarının arasında bir beynin ve içindeki düşünceleri dile getirmek için arsız bir dilin var."

İçime bir sıcaklık doldu. "İltifatlarla dikkatimi dağıtmaya mı çalışıyorsun? Üstünlüğünü kaybediyorsun, Bjorn. Bir dahaki sefere bana güzel olduğumu söylersin ve ben de senin zekana olan tüm saygımı kaybederim."

"Denizde kaybolmuş bir adam için sahili görmek kadar güzel bir kadınla karşılaştığında insanın aklını başında tutması zordur."

Kalbim önce çarptı, sonra hızlandı. Çünkü bu tamamen farklı türden bir iltifattı ve tamamen farklı bir şekilde anlamlıydı. Onun hakkında ne hissettiğimi düşünerek çok zaman geçirmiştım ama ilk kez onun benim hakkımda ne hissettiğini gerçekten düşünmüştüm. "Bjorn-"

Bacaklarım yorgunluktan pes etmek için o anı seçti ve sadece belimdeki tutuşu beni yere çakılmaktan alıkoydu.

"Ayaklarım ağrıyor," dedi ve beni sırtım tünelin duvarına dayanacak şekilde indirdi. Baltasını yere bırakarak yanıma oturdu. "Ve acıktım. Dövüşmek beni acıktırıyor."

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Neden bu kadar yorgun olduğumu bilmiyorum."

Bjorn çantasını karıştırıp biraz kurutulmuş et çıkardı ve bana uzattı. "Çünkü günlerdir neredeyse hiç uyumadın. Çünkü az önce bir dağın yarısına tırmandın. Çünkü az önce bir draug ordusuyla savaştın. Çünkü-"

"Demek istediğini anladım." Etten bir parça ısırarak çiğnedim, gözlerim kör bir şekilde baltasının kızıl alevlerine bakıyordu. Yorulmuştum ama zihnim düşünceden düşünceye atlayıp duruyordu, odaklanamayacak kadar bunalmıştım ama rahatlayamıyordum.

Bir sürtünme sesi ve ardından etrafa saçılan çakıl taşlarının sesi dikkatimi çekti ve geldiğimiz yöne doğru bakarak gerildim. Bjorn da hareketsiz kaldı ama sonra başını salladı. "Drauglar yok edildi, Freya. Onlar artık bir tehdit değil."

Bunu biliyordum. Kendi gözlerimle görmüştüm ama yine de kalbim durulana, nefesim elimdeki etten bir ısırık almama yetecek kadar yavaşlayana kadar uzun süre karanlığa baktım.

Sessizlik içinde yiyip içiyorduk, tek ses tünellerden gelen rüzgârın esintisi ve Bjorn'un üzerine dayandığı taşı siyaha çeviren baltasının çıtırtısıydı. Tırmandığımız mesafeyle birlikte, kokuşmuş buharın esintileri çoktan gitmişti ve soğuk kemiklerime kadar sızdı, yukarıdan gelen cereyan buz gibiydi. Titreyerek ellerimi alevin sıcaklığına uzattım, sağ eklemlerim draug'u yumruklamaktan kan sızıyordu. Parmaklarım sertlikten ağrıyor, derim acı verici bir şekilde geriliyor, hayatımın değiştiği anı sürekli hatırlatıyordu.

"Liv'in merhemi nerede?" Bjorn sordu. "Onu her gün kullanacaksın." Onu çıkarma düşüncesi yorucu geliyordu. "Ona ihtiyacım yok."

"Biliyorsun."

"Nerede olduğunu bilmiyorum." Ona bakarak ekledim: "Yaralı olan sensin." Yüzünün yarısının kurumuş kanla kaplı olduğu, kolunun kıpkırmızı olduğu ve draug jarl'ıyla olan savaşından dolayı birçok çürük taşıdığından emin olduğum için yalan söylemedim.

"Haklısın," diye cevap verdi. "Sadece çok acı çekmiyorum, aynı zamanda bu kesik" -yüzüne vurdu- "paslı bir draug bıçağından kaynaklandı ve

büyük olasılıkla iltihaplanacak ve böylece güzel görünümümü mahvedecek. Ve onlara ne kadar değer verdiğini biliyorum, Ateşte Doğmuş, çünkü bana iki kez söyledin."

Gözlerimi devirmemek mümkün değildi. "Sana bırak da ben ilgileneyim demiştim. İyi olduğunu söylemiştin." "Fikrimi değiştirdim."

İç çekerek dizlerimin üzerine çöktüm, yaraya bakabilecek kadar doğrulduğumda üşüyen kaslarım hareketi protesto ediyordu. Saç çizgisinin hemen altında, serçe parmağım kadar uzun bir kesik vardı ve muhtemelen kemiğe kadar iniyordu. Dikiş atılması gerekiyordu ama aletlerim yoktu. Çantamı karıştırarak temiz bir bez buldum ve suyla ıslattıktan sonra tüm kanı temizledim.

Nefesi boğazımı okşarken ve teni soğuk ellerimin altında sıcakken odaklanmak zordu. "Bu bir bıçaktan mı?"

"*Pash* bir bıçak."

Kaşlarımı çatarak başımı salladım. "Fjalltindr'e ulaştığımızda, birileri bunu daha iyi temizleyecek otlara sahip olacaktır. Belki de karanfil," diye ekledim, Snorri'nin kölelerinin taşıdığı baharatların içinde biraz görmüştüm.

"Liv'in merheminde karanfil var."

"Doğru," diye mırıldandım, çantama uzandım, elim donup kalmadan önce küçük tencerenin üzerine kapandı. "Seni pislik."

"Hep hakaret ediyorsun." Bjorn elini kolumdan çantama doğru kaydırdı, elim merhem kabını kavradı, parmakları benimkileri sardı. Bu his benimde kıvılcımların dans etmesine neden oldu ve ellerimizi çantadan çıkarırken midem taklalar attı.

Parmaklarımı açarak tencereyi elimden aldı ve başparmağıyla açtı. "Onu kaybetmediğin için şanslıyım. Ya da" -bir kaşık alıp kesiğine sürdü-"yüzüm kurtulduğu için senin adına şanslıyım."

"Çok kibirlisin." Sırtımı duvara dayayarak kığımın üzerine çöktüm ve kollarımı kavuşturdum. "Bir erkeğin kendi görünüşüne bu kadar önem vermesi doğru değil."

"Beni ilk gördüğünde Baldur'un sonunda Hel tarafından serbest bırakıldığını düşündüğünü söyleyen sendin," diye cevap verdi, kolumu yanımdan çekerek

ve yaralı avucuma bir topak merhem bıraktı. "Ve ayrıca düşmanlarıma üstsüz saldırarak onları güzellikle kör ettiğimi düşünen kişi. Ve -"

"Senden nefret ediyorum."

"Keşke bu doğru olsaydı," diye mırıldandı, güçlü parmakları elimin sert tendonlarını kazıyor, soğuğu ve acıyı uzaklaştırıyor ve onların yerine tamamen başka bir şey koyuyordu. Başka yerlerime dokunmalarını hissetme özlemi.

Ona dokunmak için bir özlem.

Hiçbir şey söylemedim, sadece merhem yaralı derime sürüldükten sonra uzun süre elimin üzerinde çalışmasını izledim. Sonra elimi ters çevirdi ve Hlin'in bana yaptığı ikinci dövmenin kıvrımlı çizgilerinin izini sürdü. Sessizliği bozma ihtiyacı duyarak, "Acaba neye benzemesi gerekiyordu?" diye sordum.

"Belki *de* böyle görünmesi gerekiyordu," diye karşı çıktı, diğer elimi tuttu ve kalbimin her atışında çizgileri titreşen, sırtımdaki kıpkırmızı kalkan dövmesini inceledi. "Tanrılar baltamı alacağını öngörmüştü. Yakılacağını. Gördükleri için adının ateşte doğacağını söylediler."

"Onların öngördüğünden farklı davranmadığım sürece," dedim. "Norn'ların benim için planladıkları kaderi değiştirmedığım sürece. Belki de bu dövmenin çarpık olmasının nedeni budur, çünkü o andan itibaren benim için öngördükleri yol ortadan kalktı."

"Buna sadece tanrılar cevap verebilir." Bjorn tereddüt etti, hâlâ ellerimi tutuyordu. "Ya da bir kahin."

"Birini tanıyor musun?" diye sordum, sonra ellerimi bıraktığında hemen pişman oldum. "Özür dilerim."

"Olma. Annemin başına gelenler senin suçun değildi."

Ve belli ki konuşmak istediği bir şey değildi. Konuyu garip hissettirmeyecek bir şekilde değiştirmenin bir yolunu bulmak için beynimi yordum ve sonunda ağzımdan kaçırdım: "Dövmen neyi tasvir ediyor?"

Bjorn eğlenerek nefesini dışarı verdi. "Hangisini?"

"Tyr'ın sana verdiğini tabii ki."

"Bu pek de gizli sayılmaz." Bana yandan bir bakış attı, ağzının köşesi bir kez daha yukarı kalktı. "Kıçımdakini kastettiğini sanmıştım."

Gülmemek için harcadığım çabayla çenem titredi. "Bunun neyi tasvir ettiğini zaten biliyorum."

"Şimdi mi?" Her iki kaşı da kalktı. "Yıkanırken beni mi gözetliyordun, Ateşin Doğuşu?"

"Görmediğin için zor." İfademi sabit tutarak ekledim, "Ve sarhoşken verdiğin kötü kararları tasvir ettiğini bilmek için onu görmeme gerek yok, oysa Tyr'ın seni kanla boyarken seçimine daha fazla özen gösterdiğini hayal ediyorum."

Bjorn başını arkaya eğerek güldü, zengin ses tüneli yankılarla doldurdu. "Sen kadınlar arasında bir tanrıçasın," dedi sonunda, gözlerindeki yaşları silerek. "Kendin bak o zaman."

Bana sırtını döndü ve boynunu ortaya çıkarmak için başını eğdi. Boyu iyi bakmamı engelliyordu, bu yüzden dizlerimin üzerine kalktım, saçlarını bir taraftan tuttum ve yakınına eğildim. "Daha fazla ışık."

"Talepkâr," diye mırıldandı ama baltasını aldı ve tenini aydınlatması için yüksekte tuttu.

Beklenmedik bir şekilde, dövme bir balta şeklindeydi, bıçak inanılmaz detaylarla kazınmıştı, ancak gözümü çeken Tyr'ı temsil eden rün oldu. Kendi dövmem gibi, kıpkırmızı mürekkep onun kalbinin atışıyla birlikte atıyordu ve benim incelememin altında daha hızlı atıyor gibiydi. "Gergin misin?"

"Boynum *sana* açık, Born-in-Fire," diye cevap verdi. "Çok korkuyorum."

Gülümseyerek sol işaret parmağımı ince kırmızı çizgilerin üzerinde gezdirdim. Dokunuşumun altında titredi ve tepkisi içimde söndürülmesi imkânsız gibi görünen arzu korlarını alevlendirdi. Boğazımdaki kuruluğu yutarak, "Silahı tutan sensin," dedim.

"Yine de kendimi tamamen senin merhametine kalmış hissediyorum," dedi nefesinin altından ve baltasını tekrar yere indirdi. Bjorn yüzünü bana döndü ve benim gibi dizlerimin üzerinde, göz hizasındaydık. Aynı havayı soluyorduk ama aramızdaki gerilim o kadar yoğundu ki başımın döndüğünü hissettim.

"Tatmin oldun mu?" diye sordu, yeşil gözleri gölgeler tarafından karartılmıştı.

Değildim. Biraz bile değil, ama beni doyurmak için gereken şeyler o kadar yasaktı ki. "Bu iyi bir iş."

Bjorn bakışlarımızı ayırmadan başını eğdi ve ben birden nefes alamadığımı fark ettim. Bu tünellerde yalnızdık, bu da bizi kendimizden başka durduracak hiçbir şey olmadığı anlamına geliyordu ve bunu yapma isteğimin azaldığını hissettim.

Onu istedim.

Dudaklarını dudaklarımda istedim. Ellerini vücudumda hissetmek istedim. Onun her santimini tanıyana kadar giysilerinin ve postalarının altındaki sert kaslara ve gergin tene dokunmak istedim.

O senin kocanın oğlu, diye kafamın içinde bir ses bağırdı. Bundan iyi bir şey çıkmaz!

Sadece adı koca, diye bağırdım o sese. Sahte bir evlilik!

Bu bağlı olmadığınız anlamına gelmez! Bu, yakalanırsanız ödeme yapmayacağınız anlamına gelmez!

Bu düşünce aklımı başımdan aldı ve başımı başka yöne çevirdim. Sırtımı duvara yaslayacak şekilde kendimi aşağı indirdim, gözlerim yine onun baltasına sabitlendi. Arzum azaldıkça, onunla birlikte gelen adrenalinde azaldı ve yorgunluk bastırdı. Soğuk bacaklarıma, sırtıma sızdı ve titredim.

"Buraya gel." Bjorn'un sesi alçak ve sertti ve beni kendine doğru çekerken direnmedim, vücudunun sıcaklığı soğuğu uzaklaştırdı. Başımı göğsüne yasladım, acı verecek kadar yorgundum ama gözlerimi kapatamıyordum. Rahatlayamıyordum çünkü kalbimdeki sefalet buna izin vermiyordu.

"Nordeland nasıl bir yer?" Belki de öldürülen annesinden daha iyi bir konu değildi ama sessizliği ağır bir şeyle doldurmam gerekiyordu. Sonunda uykuya dalana kadar beni aşağı çekecek bir şeyle.

Bjorn boğazını temizledi. "Daha soğuk. Daha sert. Karşılaştırıldığında Skaland yumuşak bir yaşam gibi görünüyor."

Doğruyu söylediğinden şüphe etmesem de bunu hayal etmek zordu. "İnsanlar nasıl?"

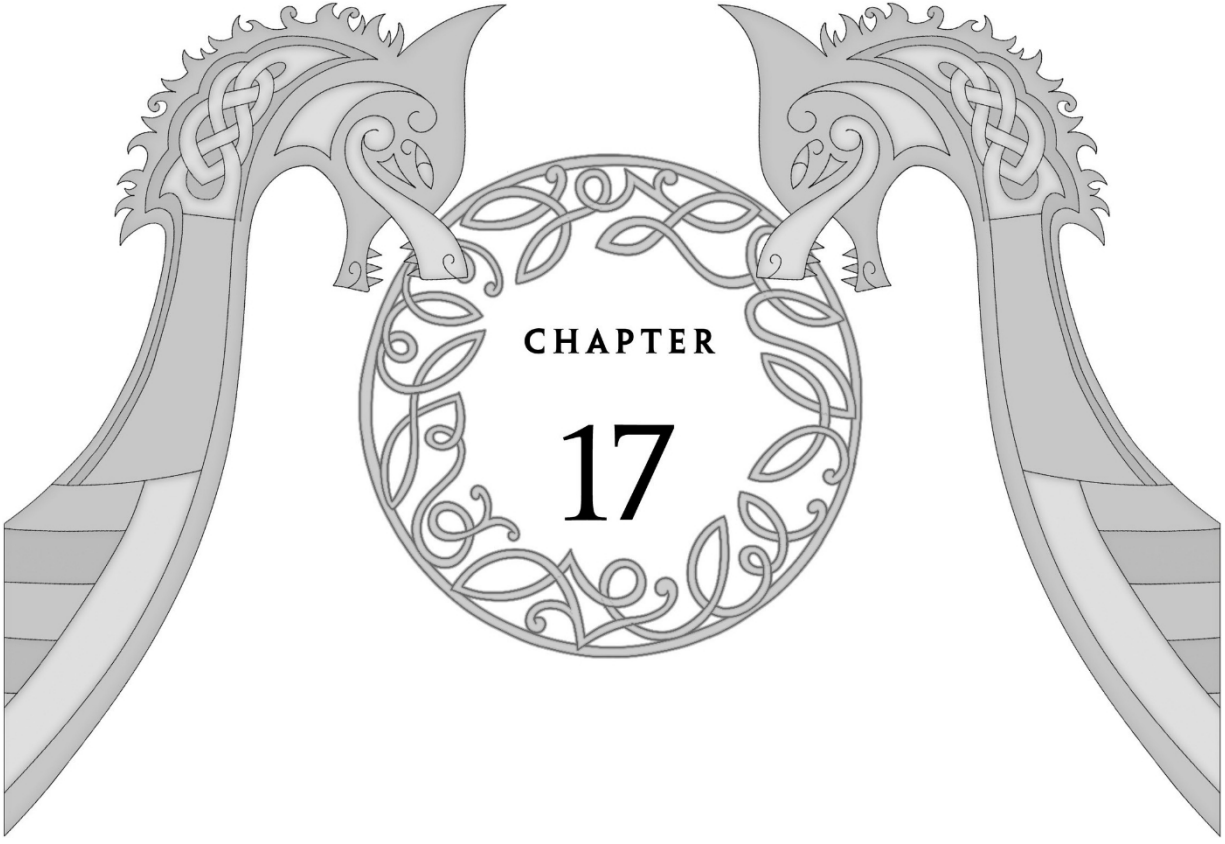
"Aynı. Yine de tamamen farklı." Tereddüt etti, sonra ekledi: "Açıklaması zor ama oraya giderseniz anlayacağınızı düşünüyorum."

Nordeland Skaland'ın en büyük düşmanı, akıncıların en acımasızıydı ve bu gerçeği onun sözleriyle bağdaştırmakta zorlandım, çünkü tek gördüğüm aileleri katleden, köyleri yakan ve değerli her şeyi çalan canavarlardı. "Sana iyi davrandılar mı?"

"Evet. Çok iyi."

Sesi gergindi ama yine de bastırdım. "Snorri onlara karşı savaşmak istiyor. Bu senin için zor olacak mı? Seni yetiştirenlerle savaşmak?" Bjorn cevap vermedi, ama ben sessiz kalıp bekledim ve sonunda şöyle dedi: "İnsanlar hakkında ne hissedersen hissedeyim, anneme zarar veren kişiden intikam alınmalı. Ondan her şeyi almak için yemin ettim, ve yoluna çıkan herkes savaş zayıfından başka bir şey değildir."

İçimi bir ürperti kapladı ve ona bakmak için dönmeye başladım, ama tutuşu sıkılaştı. Beni olduğum yerde tutarak mırıldandı, "Uyu artık, Ateşte Doğan. Birkaç saat içinde zirveye tırmanışı bitireceğiz ve tanrıların senin için neler hazırladığını göreceğiz."

"F Reya, uyan."

İnledim ve göz kapaklarımı araladım, doğrulduğumda bedenim hareketi protesto ediyordu. "Ne zamandır uyuyordum?"

Bjorn ayağa kalkarak, "Sadece birkaç saat," diye cevap verdi. "Ama daha fazla kalamayız. Zaten öğlen oldu ve dolunay için tapınakta olmanız gerekiyor."

"Saati nasıl söyleyebiliyorsun?" Beni ayağa kaldırırken irkildim, her yerim ağrıyordu.

"İçgüdü."

Gözlerini ovuşturdu ve altlarındaki gölgeleri fark ettim. "Uyumadın mı?"

"Uykuya dalarsam baltam kaybolur," dedi, "ve sen üşümüştün."

Kendimi suçlu hissetmem gerekirdi ama bunun yerine bu nezaket karşısında içimi bir sıcaklık kapladı. "Teşekkür ederim."

Bjorn omuz silkti. "Nordeland'de doğmadığın için memnun olmalısın. Soğukla bu şekilde başa çıkarsan ilk kışını bile atlatamazsın."

Buna itiraz edemezdim, onun yerine çantamı omuzlarıma atmayı tercih ettim. "Hadi tırmanalım."

Dağa doğru yolumuza devam ederken ikimiz de konuşmadık, bu da ne yazık ki bana uykuya dalmadan önce yaptığımız konuşmayı düşünmek için zaman verdi. Aramızdaki gerginlik üzerine.

Hayal görmediğimi biliyordum. Aramızda tek taraflı olmayan bir çekim olduğunu biliyordum. Bilmediğim şey ise bu konuda ne yapmam gerektiği idi. Şehveti tatmin etmek aptalca bir riskti. Sadece yakalanmanın sonuçları yüzünden değil, bunun kaşıyınca geçecek bir kaşıntı değil, tırnaklarımın tenimde her geçişinde daha da şiddetlenecek bir kaşıntı olduğunu düşündüğüm için. Ya da daha doğrusu onun teninde. Ona sahip olmak sadece onu daha çok istememe neden olacaktı ve zina yapanlar her zaman yakalanırdı.

Zina.

Bu kelime içimi burktu ama aynı zamanda öfkeyle tükürmek istememe neden oldu çünkü doğru değildi. Snorri ve ben gerçek anlamda evli değildik, bu yüzden Bjorn'a karşı hissettiklerim evlilik bağına ihanet değildi. Ama ettiğim kan yeminini kesinlikle ihlal ediyordu.

Kaşlarımı çattım, çünkü düşün gecesi ettiğim yemini unutmamış olsam da, büyüün sonuçlarından çok, onu ihlal edersem ailemin başına geleceklerle ilgilenmişim. Ylva'nın yaptığı büyü, bir tür sihirli zincir gibi beni sözümü ihlal etmekten alıkoyacak mıydı? Yoksa yeminimi bozarsam bir şekilde zarar görür müydüm? Bilmiyordum ve Ylva'ya böyle bir soru sormak onun dikkatini tam da saklamaya çalıştığım şeye çekmekten başka bir işe yaramayacaktı.

Önemli değil, diye kendime hatırlattım. *Bunu yapmayacaksın.*

Bjorn bana dönüp bakmak için o anı seçti. "Çok sessizsin."

"Söyleyecek bir şey yok." Omuz silkip tekrar öne doğru döndüğünde kaçırdığım fırsattan dolayı irkildim.

Bu tünellerden çıktığımızda daha kolay olacak, çünkü birlikte yalnız olmayacağız, bu yüzden günaha girmeyeceğiz. Bu düşünce aklımdan geçerken bile sadece kendime yalan söylediğimi biliyordum. Orada olacaktı ve

Snorri, Bjorn'un her adımımı korumakla ilahi olarak görevlendirildiği konusunda ısrar edince, sürekli birlikte olacaktık, bu da sürekli baştan çıkarılacağımız anlamına geliyordu.

Bununla başa çık, dedim kendime sertçe. Sen şehvet tarafından yönetilecek bir hayvan değilsin. Bu düşünceleri düşünmeyi bırakırsan giderler.

Zaten sadece bir aptal seksi düşünürdü. Bu ayin için zirveye ulaştığımda ne olacağı gibi çok ama *çok* daha acil kaygılar vardı. Tanrıların çocukları arasında neden *benim* böylesine önemli bir rol oynayacağım ve benden beklenen her şeyi nasıl başaracağım gibi çok daha önemli sorular. Düşünmem gereken şey *buydu*.

Yine de zihnim bu sorulardan uzak duruyordu çünkü her şey benim kontrolüm dışında geliyordu. Anlamadığım ve etkileyemediğim bir şey üzerinde durmanın ne yararı vardı? Bu beni sadece deliliğe sürüklerdi, özellikle de bu sorulardan herhangi birinin cevabını keşfetmenin hiçbir yolu olmadığı şu anda.

Ondan saklanmak onu ortadan kaldırmaz.

Bu düşünceyi görmezden geldim ve yolu gösteren Bjorn'a baktım. Geniş omuzlarını ve sivri belini içime çekerken göğsüm gerildi; kolları, ön kollarının kalın kaslarını ortaya çıkarmak için posta gömleğinin kollarının hemen altına kadar itilmişti. Pantolonunu tutuşturmamak için baltasını kendisinden biraz uzakta tutuyordu ve büyüsunü sürekli yanar halde tutmak için gereken odaklanmaya hayran kaldım. Harcadığı çaba çok yorucu olmalıydı.

Beni endişelendiren bu hayranlıktı, çünkü hissettiğim şeyler... sadece fiziksel değildi. Ondan hoşlanmıştım. Hem korkunç derecede acımasız hem de yürek parçalayıcı derecede nazik olmasını seviyordum. Beni güldürmesi ve zekâsının beni diken üstünde tutması hoşuma gidiyordu. Onun varlığında sadece güvende değil, aynı zamanda güçlü hissetmem hoşuma gitti. Ona yakın olmak istiyordum ve bu isteğimi beslemeye devam edersem duygularımın nasıl büyüyebileceğinden korkuyordum.

Konuş onunla.

Tanrılar bana yardım etsin ama yapılacak en mantıklı şey *buydu*. Aramızdaki gerilime boyun eğerek, babasına ihanet etmekle benim kadar Bjorn da kaybedecekti. Belki de konuyu tartışır ve ortak bir duruşa varırsak

bunların hiçbirinin peşine düşmezsek, kendimizi büyük bir gönül yarasından kurtarmış oluruz.

Bir şeyler söyle, diye kendime telkinde bulundum. Şimdi tam zamanı.

Dudaklarımı araladım ama işe yarar bir şey söylemek yerine, sadece dili tutulmuş bir balık gibi ağzımı açtım. Ya yanılıyorsam? Ya bu çekim tamamen tek taraflıysa ve duygularımı itiraf etmem onu dehşete düşürdüyse? Zihnimde, "*Bjorn, babanla evli olduğumu biliyorum ama ikimizin de nasıl çırlıçıplak soyunup seks yapmak istediğimizi konuşmamız gerekiyor*" dediğimi ve utancın beni yavaşça el arabası taşlarıyla gömerken gözlerini panik ve tiksinti dolu bir ifadenin kapladığını hayal ettim.

Diğer seçenekten daha iyi, diye fısıldadı bir ses. Korkaklığı bırak ve konuyu aç.

Cesaretimi toplayarak, "Bjorn-" dedim.

Ama merdivenlerden yukarıya, güneş ışığının zayıf parıltısının duvarları aydınlattığı yere doğru işaret ediyordu. "Görünüşe göre tepeye ulaştık."

Sonsuzluk gibi gelen bir zamandan sonra ilk kez temiz dağ havasını içime çektim. Fjalltindr'e varmıştık.

Bu da konuşma ve *harekete* geçme zamanının geçtiği anlamına geliyordu.

Ezici bir rahatlama dalgası üzerime çöktü ve Bjorn'u iterek son merdivenleri koşarak çıktım ve bir dağın zirvesine adım attım.

Etrafım bulut ve sisle kaplıydı ve az önce tırmanmak için çok mücadele ettiğim uçurumun kenarından kazara düşmemek için gözlerimin alışmasını bekledim. Gözyaşlarımı kırıştırırken ağaçlar ve hafif bir kar serpintisiyle kaplı toprak göründü.

O yerde, gözleri kocaman açılmış ve ağzı bir karış açık bana bakan bir adam duruyordu.

"Nasıl...?" dedi, gerçek olup olmadığını anlamak istercesine bana dokunmak için uzandı. "Nasıl...?"

"Draugar yenildi," diye duyurdu Bjorn, yanıma yaklaşp adamın geri çekilmesine neden olarak. "Bunun için Hlin'in çocuğu ve Halsar'ın leydisi Freya Born-in-Fire'a şükranlarınızı sunabilirsiniz."

Yanaklarımın içini ısırdım, tüm kalbimle bu son unvandan kaçınabilmeyi diledim.

Cübbesine bakılırsa tapınağın gothi'lerinden biri olan adam ağzı açık bir şekilde ikimize de baktı ve sonunda, "Draug'u yok mu etti?" diye geveledi.

"Ben de öyle dedim, evet." Bjorn bir dirseğini çıktığımız merdivenleri koruyan taş yapıya dayadı. "Tapınağın zenginliği toplanacak yolların içinde kalıyor, yine de tünelin boşluğunun kısa ömürlü bir ilişki olmaması için yapışkan parmaklara dikkat ederim."

Gothi gözlerini kırıştırdı, sonra başını salladı. "Bu gerçekten de tanrıların bir eylemi."

Bjorn ağzını açtı, ama ayağına bastım, olayların bu kadar kısa sürede oldukça süslenmiş bir versiyonunu yeniden yaşamakla ilgilenmiyordum. Ayrıca, buraya bir amaç için gelmişim ve bu amacı gerçekleştirmeye hevesliydim. "Tapınağa doğru devam edebilir miyiz?"

"Elbette, Hlin'in çocuğu." Gothi başını eğdi. "Sadece tanrıların iradesine boyun eğdikten sonra ana kapılardan girebilirsin." Uçurumun tepesi boyunca uzanan ve pek trafik görmediği anlaşılan dar bir patikayı işaret etti. "Köprüye ulaşana kadar yolu takip edin, orada dostlarımdan biri teslimiyetinizi kabul etmek için bekliyor olacak."

Eğer tapınağa giden tek bir yol varsa, bunun beni ölü görmek isteyen birçok jarl tarafından korunmuyor olma ihtimali neydi?

Bjorn da belli ki aynı şeyi düşünüyordu, çünkü "Zor bir yolculuk yaptık ve Fjalltindr'e büyük bir hizmette bulunduk, bu yüzden belki bir istisna yapabilir ve buraya girmemize izin verebilirsiniz" dedi. Eliyle ağaçları işaret etti; ağaçların arasından yapıları ve etraflarında hareket eden insanları seçebiliyordum. "Kim bilebilir ki?"

Gothi'nin göğsü kabardı ve çenesini kaldırdı. "Korkarım bu mümkün değil. Senin için bile."

Yüzümü buruşturdum çünkü günlerdir az uyuduktan sonra Bjorn'un iyi niyetini test etmenin sırası değildi. Bjorn'un çenesi kızgınlıkla gerildiğinde endişelerim doğrulandı.

"Peki beni kim durduracak? Sen mi? Denemeni memnuniyetle karşılıyorum." Bjorn başını sallayarak ağaçlara doğru ilerledi. "Gidelim Freya. Buradan pişen yemeğin kokusunu alabiliyorum."

Yarım düzine adım attı ve sonra sanki görünmez bir bariyere çarpmış gibi sendeleyerek geri çekildi. Alnını ovuşturan ve sıkıntıyla küfreden Bjorn elini uzattı ve eli havada durdu, sanki tamamen şeffaf bir cama bastırılmış gibiydi. Gothi'yi sırtırken yakaladım, ama Bjorn arkasını dönmeden önce yüz ifadesini akıllıca düzeltti, "Kapılardan geçmelisiniz," diye tekrarlarlarken sesi ciddiye.

Bjorn'un gözleri hayal kırıklığıyla kısılmıştı ve ben de aynı şekilde hissediyordum. Karanlığın, şiddetin ve ölümün içinden tırmanmıştık ama gelenek tarafından engellenmiştik. "Sen benim kim olduğumu biliyor musun?" diye tersledi.

Gothi ona küçümseyici bir gülümseme verdi, Bjorn bunu hak etmiş olsa da bana oldukça cesurca geldi. Bjorn'un kibirden değil çaresizlikten böyle davrandığını bilmeme rağmen ben de gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyordum. "Korkarım leydinizi tanıtırken isminizi söylemediniz. Ama savaşdaki şöhretiniz ne olursa olsun, kapılardan geçmek zorundasınız. Bu tanrıların isteğidir."

Bjorn'un çenesi bir ileri bir geri gidip geldikten sonra gothi'ye öyle bir gülümsedi ki adam telaşla bir adım geri çekildi. "Tamam. Freya, gidelim."

Bjorn'un nefesinin altında giderek daha renkli küfürler mırıldandığı bir mesafeyi kat ettikten sonra, "Ne yapacağız?" diye sordum.

"Kapıların koruma altında olup olmadığına bakacağız. Belki de tanrıların lütfu devam eder ve tartışmasız içeri gireriz."

Bunun bir test olması gerektiği düşünüldüğünde, bunun olası olmadığını düşündüm ama bunu söylemeye zahmet etmedim.

Dağın zirvesindeki dar patıkayı takip ettik, bulut ve sis manzarayı gizliyordu, ancak yüksekliğin verdiği nefessizliği hissedebiliyordum. Tapınağın yerleşiminin bizi gökyüzüne ve tanrılara olabildiğince yaklaştırmak için olup olmadığını merak ettim ama yukarı baktığımda sadece daha fazla bulut buldum. Pişen yemek kokuları üzerimize sinerken midem gurulduyor, Fjalltindr'in sınırları içinde kalanlar gülüyor ve görünüşe göre dünyayı umursamadan müzik çalıyorlardı. Onlara ulaşmanın hiçbir yolu yoktu, çünkü hem Bjorn hem de ben görünmez bariyeri her düzine adımda bir test ettik ve asla bir mola bulamadık. Hatta ulaşabildiğim kadar yükseğe ulaşmam için omuzlarına çıkmamı bile istedi ama bariyer bulutlara kadar uzanıyordu. Ne zaman

Sonunda iki devasa taş sütun görüldüğünde aç ve huysuzdum ve yoluma çıkan herkesi uçurumdan aşağı atmaya hazırdım.

Bjorn elimi tutarak beni çalıların arkasına çekti, ikimiz de yapraksız dalların arasından bakıyorduk. Bu benim güney yamacındaki patikaya ilk bakışımdı. Görebildiğim kadarıyla, dik ve tehlikeli bir patikadan yukarıya doğru zorlu bir tırmanış vardı; son adımlar, yolcuların kapıların önündeki açık araziye ulaşmak için bir uçurumun üzerinde uzanan dar bir kaya aralığını geçmelerini gerektiriyordu.

Söz konusu kapıların önünde sekiz savaşçı duruyordu. Daha fazlası uçurumun uzak tarafında duruyordu, burada bir kamp kurulduğuna dair işaretler vardı, bu da tapınak alanına kabul edilmeyi beklemekten daha kalıcı olduğunu gösteriyordu.

"Kim olduklarını biliyor musun?" Fısıldadım.

Bjorn başını sallayarak gür kızıl sakallı ve tıraşlı iri bir savaşçıyı işaret etti. "Bu Jarl Sten."

Kont Sten bir boğa gibi yapılıydı ve muhtemelen benim kaldırmakta zorlanacağım bir balta taşıyordu. "Babanla arasının iyi olduğunu sanmıyorum."

Bjorn bana yan gözle bakarak böyle bir şeyi ummanın aptallık olduğunu ima etti.

"İyi," diye mırıldandım, gökyüzüne bir bakış attım. Güneş aşağı doğru kayıyordu, bu da ayın görünmesine sadece bir ya da iki saat kaldığı anlamına geliyordu. "Onları öldürürüz ve sonra kapılardan geçip buraya yapmaya geldiğimiz şeyi yapmaya devam ederiz."

Bjorn'un kaşları kalktı. "Belki de bir tanrının kanına sahip olmanın yanı sıra, eski Valkyrie'lerin soyundan geliyorsunuzdur."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Şiddeti en iyi çözüm olarak görmeye başlıyorsunuz."

Bu gerçeğin yakınından bile geçmiyordu. Şiddeti çözüm olarak görüyordum çünkü alternatifi şiddetin bana uygulandığını görmektir. "Bu nasıl çözüm olmaz?"

"Çünkü," diye cevap verdi, "anladığım kadarıyla Fjalltindr'in kapılarından geçmek için dizlerinin üzerine çöküp her bir tanrıyı ismiyle onurlandırman gerekiyor."

Ona baktım ve hayatının çoğunu Nordeland'da geçirmiş olan Bjorn'un da daha önce hiç tapınağa gitmemiş olduğunu fark ettim. "Hangi tanrılar?"

"Hepsi." Yüzüm kızarınca usulca güldü. "Tüm savaşlar çelikle kazanılmaz, Ateşte Doğanlar; bazıları kurnazlıkla kazanılır."

"Ne öneriyorsun?" Aynı anda hem endişeli hem de meraklı bir şekilde sordum çünkü Bjorn'un sırtı genişti, yeşil gözleri ısıltı ısıltıydı. Ve *bunun* ne anlama geldiğini biliyordum.

"Gothar'ın altın toplama konusunda ne durumda olduğunu görmeye gitmeyi öneriyorum."

N Bir saat sonra, Bjorn ve ben bir kez daha kapılara yaklaştık, ancak bu sefer gotharların kukuletalı cübbelerini giymiştik, derin kapüşonlar iki amaca hizmet ediyordu: sıcaklık ve aldatma.

Kıyafetleri almak zor olmamıştı, çünkü Bjorn'un tahmin ettiği gibi, gothi ve arkadaşlarından biri çalınan serveti aramak için hemen tünellere girmişlerdi. Bjorn fenerlerini söndürdükten sonra, kıyafetlerinden vazgeçmedikleri takdirde onları karanlıkta yalnız bırakacağını söylemiş, bu da onların düğün gecelerindeki erkeklerden daha hızlı soyunmalarına neden olmuştu.

Bjorn onları yine de karanlıkta bıraktı, serbest kalabilmeleri ve çıkış yolunu bulabilmeleri için gevşekçe bağladı.

Sonunda.

Ağlamaklı yakarışların yankıları kulaklarımı doldururken uzaklaşırken kendimi suçlu hissettim ve "Onları orada karanlıkta bırakmak zalimlikti" diye mırıldandım.

"Zalimce değildi. Piçler servetin bir kısmını kimse öğrenmeden cebe indirmeyi planlıyorlardı ki bu da onları hizmet ettiklerini iddia ettikleri tanrılar tarafından draug'a dönüştürebilirdi. İki adamı da kendilerinden kurtardık. şimdi daha hızlı yürüyün, zamanımız azalıyor."

Bjorn, neredeyse kapıları görene kadar beni patikada tırısı kaldırdı, sonra yavaşlayarak sakın bir adım attı.

Bekleyen savaşçılara yaklaşırken başımı eğerek onu taklit ettim.

Hedeflerinin bu yönden gelebileceğinden hiç şüphelenmedikleri için hiçbirini bize dikkat etmedi. Geçmemiz için yer de açmadılar, Bjorn ve beni aralarından geçmeye zorladılar. Kalbim gümbür gümbür atıyor, midem düğümleniyordu ve içlerinden birinin hızlı nefes alışımı fark etmesinden korkuyordum. Bjorn ve ben olduğumuzu, bir çift bahtsız gothar olmadığımızı anlayacaklarından korktum.

Ama sadece soğuktan homurdanıyorlardı, yarısı bunun aptalca bir iş olduğuna inanıyor gibiydi, diğer yarısı da köprüden kalkanımı yakarak geçtiğıme inanıyor gibiydi. Hiçbiri tam yanlarında durduğumdan şüphelenmiyordu, bu da birkaç adım sonra kapılara ulaştığımız anlamına geliyordu. Başında beyaz saç tutamları olan yaşlı bir gothi bekliyordu ve ben önünde diz çöktüm, Bjorn da onu t a k i p etti. Yaşlı adam şaşkınlıkla bize göz kırptı ve ben de yüzümü kaldırarak bakışlarını karşıladım ve şöyle dedim

usulca, "Drauglar yenildi."

Kataraktla bulutlanmış gözleri genişledi, sonra sadece birkaç adım arkamda duran savaşçılara kaydı. Gerildim, kimliğimi bir araya getirmesini izledim, beni ölü görmek isteyenlere satmaması için tüm tanrılara dua ettim. Bunun yerine yaşlı gothi gülümsedi, sonra da "Odin'e, Thor'a, Frigg'e, Freyr'e ve"-göz kırptı-"Freyja'ya boyun eğiyor musun?" diye mırıldandı.

"Evet," diye mırıldandım, arkama bakma isteğimi bastırdım, dizlerimin üzerinde savunmasızken düşmanlarımın arkamda olması hissi onlarla kafa kafaya çarpışmaktan çok daha kötüydü.

"Tyr, Hlin, Njord ve Loki'ye mi?"

"Evet," diye cevapladı Bjorn, yaşlı adamın daha hızlı konuşmasını istesem bile. Geriye düzinelerce tanrı kalmıştı ve geçen her saniye keşfedilme riski taşıyordu.

Tanrıların isimlerini zar zor duydum, her duraksamada sadece onayımı mırıldandım, her parçam arkamızdaki savaşçıların kalbimin çarpıntısını duyacağından emindi. Derime yükselen sinir ve korku terinin kokusunu alacaklarından ya da Bjorn'un yere bastırdığı yerden görünen yaralı ellerinin gothi elleri *olmadığını* fark edeceklerinden. Ya da daha kötüsü, tapınaktaki gotharların neden diz çöküp tanrılara boyun eğdiklerini sorgulayabilirdim.

Bağırışlar havayı doldurana kadar korkularımın yersiz olduğunu fark etmedim.

Yüzümü kaldırıp kapılardan içeri bakarken irkildim. Ötede, iç çamaşırlarına kadar soyunmuş iki adam bize doğru yürüyordu. Ben dehşet içinde bakarken, içlerinden biri işaret etti. "Onlardı! Draug'u yok ettiler, sonra da Fjalltindr'e gizlice girebilmek için bize saldırdılar!"

Kapıların hemen içinde bekleyen insanlar duyular, aralarındaki ilgi fısıltıları orman yangını gibi yayıldı, birkaçı adamların kimi işaret ettiğini görmek için döndü.

"Onları öldürmeliydim." Bjorn iç çekti. "Bu Tyr'ın daha iyi içgüdülerimi terk ettiğim için beni cezalandırması."

Panik selinde boğulmak üzere olmasaydım ona bir tokat atardım ama arkamızdaki savaşçılar kargaşadan dolayı kıpırdanmaya başlamıştı, bu da birkaç saniyemiz olduğu anlamına geliyordu. Kapıların içinde bir kalabalık toplanıyordu, gothar çifti hikâyelerini tekrarlarlarken beni işaret ediyordu.

Yaşlı adam tanrıların isimlerini daha hızlı saymaya başladı, Bjorn ve ben mırıldanarak onayladık ve beynim kaç tane kaldığını hatırlamak için çabaladı. Bir el kapüşonuma kapanmadan ve onu geriye doğru yırtmadan önce bir kalp atışıyla bulduğum sayı *çok* fazlaydı.

"Bu o!" diye hırladı bir erkek sesi.

Bjorn çoktan ayağa kalkmış, cübbesini çıkarmış ve baltasını eline almıştı. "Bu savaşı gerçekten istiyor musunuz?" diye sordu savaşçılara. "Küçük bir tanrının çocuğunun hayatlarınıza degeceğinden bu kadar emin misiniz?"

Buna değmezdim. Bunların hiçbirisi mantıklı değildi. Yine de herkes benim için birbirini katletmeye hazır görünüyordu.

"Kızım," diye tısladı yaşlı adam, dikkatimi tekrar ona çekti. "Boyun eğiyor musun?"

Az önce hangi tanrıların adını verdiğiine dair hiçbir fikrim yoktu ve "Evet, boyun eğiyorum!" diye ağzımdan kaçırırken söz konusu tanrıların kendilerini saygısızlığa uğramış hissetmemeleri için dua ettim.

Savaşçılardan biri, "Kahinin kehanetini duyduk, Firehand," diye karşılık verdi. "Ve kimse Kont Snorri'ye yemin etmek istemiyor."

Onları suçlamıyordum ama bunu söylemenin davama yardımcı olacağından şüpheliydim.

Yaşlı gothi bana ters ters bakıyordu, bu da dikkatim dağılırken bir dizi ismi daha kaçırdığım anlamına geliyordu. "Evet!" Bariyerin kalkıp kalkmadığını kontrol etmek için ellerimi kaldırdım, ama bariyer amansızdı. "Daha hızlı!"

"Kahinlerin nasıl olduğunu bilirsin," diye yanıtladı Bjorn. "Bilmece gibi konuşurlar, gelecekle ilgili söylediklerinin hiçbirisi, bu konuda bir şey yapma zamanı geçene kadar açık değildir."

"Tanrıların çocukları söz konusu olduğunda hariç," diye karşılık verdi savaşçı. "Kalkan kızının kaderi belirsiz. Seninki de öyle, Firehand."

Bjorn güldü. "O zaman bu dövüşün nasıl biteceği hem senin hem de tanrılar için bir sürpriz olabilir. Yine de sanmıyorum."

Bir çığlık kulaklarımı doldurdu ve göğsünde yanmış bir delik tutan bir savaşçının uçuşundan geriye doğru devrilmesini izlemek için tam zamanında döndüm, Bjorn'un baltası bir sonrakinin silahıyla çarpışmaya başlamıştı bile. Baltası kılıçla kilitlendi ve Bjorn adamın bacağını vücudundan ayırmadan önce savaşçının suratına bir yumruk indirdi, çığlıklar kulakları sağır ediyordu. Adamlar birbiri ardına Bjorn'un becerisine yenik düşüyordu. Ancak Jarl Sten daha fazla adamla köprünün yarısını çoktan geçmişti. Bire karşı yirmi.

Eller omuzlarıma kapandı ve yaşlı adamın çalıntı cübbemi tuttuğunu görmek için arkamı döndüm. "Eğer yaşamak istiyorsan, odaklanmalısın," diye tersledi. "Sigyn ve Snotra'ya boyun eğiyor musun?"

Neden bu kadar çok tanrı vardı? Neden bu kadar çok isim vardı? "Evet!"

Daha fazla feryat, yanık et kokusu havayı buruklaştırıyordu. Dönüp tehlikeyle yüzleşmek için tüylerim diken diken oldu ama yaşlı adam

daha fazla isim bağırarak.

"Evet!" Daha fazla tanrı saymasını bekledim ama yaşlı adam sadece "Bu kadar kızım! Silahlarınızı bırakın ve içeri girin!"

Hiç şansın yok.

Dönerek kılıcımı çektim, "Bjorn-"

Bjorn'un eli göğsüme çarptı. Bariyerden aşağı yuvarlandım, toplanan gotharların yanına kığımın üzerine düşerken büyü kılıcı elimden aldı. Bjorn silahımı tekmeleyerek ulaşamayacağı bir yere fırlattı ve gothi'ye "Onu zapt et!" diye bağırdı.

"Seni aptal!" Ellerimi kollarıma kapatıp beni geriye doğru çekerken çığlık attım. "Seni lanetli aptal adam!"

Bjorn duyduysa bile tepki vermedi.

Sten ve adamlarının geri kalanı köprüyü geçmiş, kalkanları bir duvar gibi kenetlenmiş, mızrakları boşluklardan dışarı fırlamış bir halde Bjorn'a yaklaşıyorlardı. "Teslim ol, Firehand," diye bağırdı jarl. "Teslim olursan yaşamana izin verimiz."

"Kazanırken neden teslim olayım ki?" Bjorn ölmek üzere olan bir adamı botuyla dürttü. "Sen ve seninkiler teslim olmalısınız. Buradan onurunuzla olmasa bile hayatlarınızla geri çekilin."

"Kalkan bakiresi hâlâ hayattayken olmaz," diye hırladı Sten. "O olmadan Snorri bir hiçtir. O olmadan, Saga'nın öngördüğü gelecek de yok olur."

Bjorn güldü. "Onun kaderini değiştirecek güce sahip değilsin." Sonra baltasını kalkanlardan birine fırlattı, baltayı tutan adam sendeleyerek arkasındakilerin üzerine düşerken yanan odun parçaları havaya uçtu.

"Saldırın," diye kükredi Sten. Adamlar ileri atıldı, Bjorn'un baltası hâlâ adamın kalkanına saplıydı, tahta neredeyse yutulmuştu.

Bjorn düşen kılıcımı almak için eğildiğinde adamlardan biri kalkanının kenarından ona sapladı, mızrağın ucu yüzünü kesiyordu. Bjorn sadece kılıcın yanından sıyrıldı ve kılıcımı aynı boşluğa sapladı, bıçak göğsünü delip geçerken adam çığlık attı.

Bjorn bir mızrak darbesinden daha kurtulurken baltası tekrar elinde belirdi ve uzanıp bir kadının kalkanını tutarak onu ileri doğru savurdu. Kadın tökezledi ve kendi baltasını Bjorn'un kafasına savurdu, ama Bjorn kadının yan tarafına saplarken bile eğildi, ateşli balta kadının gövdesine saplandı, kadın çığlık atarken zincir zırhının halkaları dışarı doğru patladı.

Cesedin üzerinden geçip kalkan duvarında bıraktığı boşluğa girdiğinde kan püskürdü, geri çekilmeden önce onları oyarken erkekler ve kadınlar düştü, yüzü kıpkırmızı oldu.

Sten kadının yerini alarak, "Duvarı tutun," diye bağırdı ve kalkanlar tekrar kilitlendi. Sten'in savaşçılarının gözlerindeki korkudan şüphe yoktu ama saflarını korudular. Biri mızrağını Bjorn'a fırlattı, nefesim kesildi ama Bjorn baltasıyla silahı havaya savurdu. Daha fazlası da adamın izinden giderek mızraklarını birbiri ardına fırlattı.

Sırtını bariyere çarparak düşen Bjorn'un yardımına gitmemi engelleyen yarım düzine gothar'a karşı mücadele ederek çığlık attım.

"Hayır!" Ölümcül bir yara aldığından emin bir şekilde çığlık attım. Onu kaybedeceğimden emindim.

Ancak Bjorn yere yığılıp ölmek yerine, düşmüş bir kalkanı önüne çekti.

Bir kalp atışı sonra, saldıran savaşçılardan ikisi çığlık attı ve sırtlarındaki oklarla yere düştü.

Ne oluyordu?

Eğilerek Bjorn'un yanından geçtim ve adam yığınının bacaklarının arasından baktım. Ötede, köprünün uzak tarafında bir grup savaşçı toplanmıştı, ellerinde yaylar vardı.

Snorri onların başındaydı.

"Gevşeyin!" diye kükredi ve Sten ile adamlarının üzerine bir ok yağmuru yağdı. Ve gidecek hiçbir yerleri yoktu.

Birkaçı geçitten geçmeye çalıştı ama bariyerden seken oklar sırtlarını buldu. Kaçış olmadığını gören diğerleri ise kendilerini Bjorn'un üzerine atarak onu yaylım ateşini engellemek için kullanmayı umdular.

Bjorn baltasıyla birine vurdu. Adam kolundaki yanık yarayı tutarken inledi ama diğerleri Bjorn'un kalkanını tutup ondan uzaklaştırdı. Daha fazla ok düştü, bir tanesi koluna o kadar yakındı ki bariyerden sekerken nefesim kesildi.

Gothar'dan kurtulup kendimi ileri attım ama biri bacaklarımı yakaladı. Bjorn'un üzerine düştüm ve daha fazla ilerleyemeyeceğimi bildiğim için etraftan dolandım. Baltasının sıcaklığı kolumun kumaşını yakarken

Parmaklarımı onunkilerin üzerine kapattım, tutuşumu kaybetmemek için tırnaklarımı geçirdim. "Hlin," diye tısladım. "Koru beni."

Koru *onu*.

Ellerimden akan büyü Bjorn'u gümüşü bir parıltıyla kapladı, tam o sırada bir savaşçı kılıcını ona doğru savurdu. Bir uyarı çığlığı attım ama Bjorn sakince bir kolunu kaldırdı.

Kılıç büyümden öyle bir güçle sekti ki savaşçının başının üzerinden uçuruma doğru döndü. Etrafımıza oklar yağıyordu ama ben bir tanesi isabet ettiğinde kaçınılmaz olan acıya hazırlanırken, Bjorn irkilmedi bile. Etrafımızdaki savaşçılar düşüyor, son nefeslerini verirken kulaklarımı acı çığlıkları ve ıslak soluklarla dolduruyorlardı.

Ve sonra sessizlik oldu.

Kesik kesik nefesler aldım. Tırnaklarım Bjorn'un eline batmış, diğer kolum beline dolanmış ve yüzüm uyluğuna bastırılmıştı. Gothar grubu beni bariyerden geri çekmeye çalışmaktan vazgeçmişti. Parmaklarının battığı yerler bacaklarımı acıtiyordu, muhtemelen yarın derim morluklarla kaplanacaktı. Tabii o kadar uzun yaşarsam.

"Her şey bitti," dedi Bjorn usulca. "Onlar öldü."

Ona inandım ama sihrimi bırakamadım. Damarlarımda öfke ve korkunun körüklediği kan kükrerken savunmamı düşüremedim. Onu tamamen kaybetmeye bu kadar yaklaşmışken bırakamazdım.

"Freya, babam geliyor."

Babası. Benim *kocam*.

Snorri bizim kurtuluşumuz olmuştu ama neredeyse onunla yüzleşmektense beni öldürmeye çalışan başka bir klanla yüzleşmeyi tercih ederdim.

"Freya." Snorri'nin derin sesi sessizliği kesti. "Kalkanımı indir."

İçimde bir acı parıltısı belirdi ama buna boyun eğdim ve önce büyüümü, sonra da Bjorn'un elini kavrayışımı bıraktım. Tırnaklarımın etini çizdiği yerden derisinde beş tane kıpkırmızı hilal vardı ve birinden bir damla kan süzülerek yere sıçradı. İçimden bir ürperti geçti ama kalçalarımın üzerine oturdum ve Snorri'nin bakışlarıyla buluşmak için yüzümü kaldırdım.

Ylva dirseğinin dibinde duruyordu, partisinin geri kalan savaşçıları da ötesinde.

"Draug'u yendin ve sınavı geçtin." Snorri'nin ağzında geniş bir gülümseme belirdi. "Gececeğini biliyordum. Tanrıların senin için planları var."

Nedenini bilmiyordum ama sözleri içimi öfkeyle doldurdu. Bir hayaletin fısıldadığı bilmecelelere körü körüne inanarak benim ve Bjorn'un hayatını riske atmıştı ve yine de her şey iyi planlanmış planına göre gitmiş gibi burada duruyordu.

"Ben de öyle duyuyorum." Sesim hırıltılıydı, bu da iyi oldu çünkü ses tonumun soğukluğunu gizliyordu. "Görünüşe göre dağdan sağ salim çıkmışsın."

Snorri omuz silkti. "Biraz hile içeriyordu ama tanrılar zekileri ödüllendirir ve yapılan fedakârlıklar size zamanında ulaşmamıza değdi."

Savaşçılara tekrar baktım, orada olmasını beklediğim tüm yüzler oradaydı ve hiçbiri yıpranmış görünmüyordu. "Ne kaybı?"

Snorri gözünü bile kırpmadı. "Köleler. Onları sizmişsiniz gibi gösterdik. Üç kez işe yaradı, bizi pusuya düşürmek için gönderilenler bizden *kaçan* savaşçı kılığındaki sarışın bir kadının peşine düştüler."

Ölmüşler. Üç kadın da *ölmüştü*.

Karnım guruldadı. İki yana dönerek içindekileri toprağa kustum, çünkü *kurbanlar* seçme şansları olduğunu ima ediyordu. Ölmek *istediklerini* ima ediyordu, oysa gerçekte Snorri onları reddetmeleri halinde muhtemelen daha kötü bir ölümle tehdit etmişti.

Zalim, kalpsiz pislik. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde durdum, yere tükürdüm çünkü geri dönersem onu öldürmüş olacaktım.

Ya da en azından denerdim.

Ve kaçınılmaz olarak başarısız olduğumda, çünkü benden çok daha iyi savaşçılar yakınımıdaydı, ailem bir şekilde cezalandırılacaktı.

Dilini ısır Freya, diye emrettim kendime. Ölüler senin yardımının ötesinde ama yine de yaşayanları lanetleme gücün var.

Bjorn, "Daha fazlası geleceği için burada oyalanmanın akıllıca olmadığını düşünüyorum," dedi. Yaşlı gothi'ye dönerek, "Kaldığım yerden devam edelim mi?" diye ekledi. Yaşlı adam katliama ağzı açık bakıyordu ama Bjorn'un sözleri üzerine gözlerini kırıştırdı, sonra başını salladı. "Evet. Evet, elbette, Tyr'ın çocuğu."

Bjorn ayini bitirmek için dizlerinin üzerine çöktü ve o bunu yaparken Snorri'nin savaşçıları da ölüleri değerli eşyalarından arındırmak için harekete geçtiler ve cesetleri bir kenara sürüklediler. Düşman olsunlar ya da olmasınlar, onlar Skalander'dı ve öldüklerinde onurlandırılacaklardı.

"Sizi Tanrıların Salonu'nda bekleyeceğiz." Bjorn bariyerden geçerken omzunun üzerinden babasına bir şeyler söyledi. Omuzlarımdan tutarak beni, "Draug'u yendiler" fısıltılarının tekrar tekrar yinelendiği, hepsi de bize geniş bir alan bırakan izleyici kitlesinin arasından geçirdi.

"Beklememiz gerekmez mi?" Çadırlar ve ocaklar denizine doğru ilerlerken mırıldandım, düzinelerce erkek, kadın ve birkaç çocuk etraflarında dolaşıyordu. Yakın ve uzak yerlerden gelen yüzlerce kişi olmalıydı.

"Babamı çıplak ellerinle öldürmeye hazır görüldüğün için, mesafenin ihtiyatlı bir seçim olduğunu düşündüm. Sakinleşmen için sana bir şans vereceğim." Omuzlarımı sıktı, sonra bıraktı, ellerinin bıraktığı sıcaklık çok çabuk kayboldu. "Acıktım. Ve susadım, dövüşmek her zaman güçlü bir içki arzulamama neden olur."

Ateşin yanında oturan bir adam sanki onun sözlerini duymuş gibi "Bjorn!" diye bağırdı ve ayaklarının dibindeki sürahidenden bir fincan doldurdu. Birbirlerinin sırtına şiddetle vurduktan sonra bardağı Bjorn'a uzattı ve daha sonra birbirlerini bulacaklarına söz vererek yollarına devam ettiler.

Fincanını boşaltırken "Mesafe beni sakinleştirmeyecek," diye onu bilgilendirdim. Başka bir ateşin başındaki adam gülerek fincanı yeniden doldurdu ve bu işlem bir sonraki ateşte tekrarlandı. Görünüşe göre Bjorn babasının toprakları dışında bile iyi tanınıyor ve seviliyordu.

"Yapılacak bir şey yok," diye cevap verdi. "O kadınların intikamını almak sana ödemek istediğinden çok daha fazlasına mal olacak. Bunu biliyorsun; bu yüzden Snorri'yi uçurumdan aşağı itmedin. Al, iç, kafama çok hızlı gidiyor ve tek başıma sarhoş olmayı sevmiyorum."

Geri vermeden önce bana verdiği fincandan birkaç yudum aldım. Mead dilimin daha hızlı, kafamın daha yavaş çalışmasına neden oluyordu ve sinirli halim de buna yardımcı olmuyordu. "Snorri beni fazla zorlamamak için dikkatli olmalı. Bunun bir sınırı var."

"Var mı?" Bjorn'un bakışları benimkilerle buluştu ve ben onun yeşil gözlerine baktım, kınamadan ziyade merakla, "Babam aileni rehin tutuyor ve sen onları korumak için yapmayacağın hiçbir şey, yapmayacağın hiçbir fedakârlık olmadığını defalarca kanıtladın. Eklemem gerekirse, bunu hak etmeseler bile. Bu da demek oluyor ki o ne isterse yapabilir ve sen de buna uyacaksın."

"Bu doğru değil!" İtirazım kulaklarımda zayıflamıştı, sözlerinin gerçekliği kurşuni ağırlıklar gibi omuzlarıma biniyor, beni aşağı çekiyordu. "Ne yapmamı isterdin? Sen olsan ne yapardın?"

Omuz silkti. "Böyle bir durumda olmam için yaşayanlar arasında bana karşı koz olarak kullanılabilecek birinin olması gerekir."

Bu kadar değer verdiği biri *olmadığı* için karnıma bir sancı saplandı ama bu hissi bir kenara ittim. "Hayatında uğruna ölmeye değer bir şey yoksa, yaşamaya değer ne var?"

"İtibar. Savaş ünü."

Bjorn'un yanıtı bencilliği yüzünden beni tiksindirmeliydi ama... küstahlığının altında öyle bir kofluk vardı ki, bir parçasının başka türlü olmasını isteyip istemediğini merak ettim. "Eh, o da senin olsun," dedim ve elimdeki fincanı boşalttım.

Sessizlik içinde, oymalı ahşap kapıları ardına kadar açılmış devasa bir salonun girişine yaklaştık. İçeri adım attığımda gözlerimin loşluğa alışması için durakladım ve alıştıklarında salonun etrafına yerleştirilmiş devasa ahşap tanrı tasvirlerine odaklandım.

Onlara doğru yürümeye başladım ama Bjorn dondu kaldı.

Tüylerim diken diken oldu ve dikkatim fark etmediğim bir şeye yöneldi: Yolumuzun üzerinde duran adam ve onun biraz gerisinde duran, sarı saçları savaş örgüleriyle örülmüş iri yarı bir kadın.

Belki de Snorri'yle yaşıt olan adam gülümsedi, dudakları beyaz dişlerini ortaya çıkarmak için kıvrıldı. "Uzun zaman oldu, Bjorn."

Bjorn bir kalp atışı kadar sessiz kaldı ve yan gözle baktığımda gerginlikten kaskatı kesilmiş olduğunu gördüm, sonunda "Öyle, Kral Harald" dedi.

Kral Harald.

Kalbim göğsümde titredi. Bu Nordeland'ın kralıydı. Bjorn'u uzun yıllar boyunca rehin tutan adamdı. Bu da Bjorn'un annesini öldüren adam olduğu anlamına geliyordu.

"Sizi burada gördüğüme şaşırdım." Bjorn'un hafif tonu, içinden yayılan gerginliği yalanlıyordu. "Nordeland'dan Fjalltindr'e uzun bir yolculuk. Ve tehlikeli bir yolculuk."

"Tanrılara olan bağlılığımı kanıtlama dürtüsü hissettim," diye yanıtladı Harald. "Bu yaz denizlere açıldığında Thor'un bana hoşnutsuzlukla bakmasını istemiyorum."

Yanındaki uzun boylu kadın hafif bir kahkaha attı ve midemdeki balık örneği ekşidi. Yazın *denizlere açılmak yağma* anlamına geliyordu ve Skaland Nordeland'ın en yakın hedefiydi.

Bjorn bunu bilmek zorunda olmasına rağmen, "Bir yolculuk mu planlıyorsunuz? Deniz kıyısı en çok sıcak aylarda rahatlatıcıdır."

Kral küçük bir tebessüm etti, sonra omuz silkti; uzun, zayıf gövdesi bu hareketi zarif kılıyordu. Aslında, içgüdüsel olarak ondan hoşlanmasaydım, yüksek elmacık kemikleriyle onu fazlasıyla çekici bulabilirdim

Altın sarısı saçları gevşek dalgalar halinde omuzlarına kadar sarkıyor, kısa sakalı altın bir tokayla sabitleniyordu. "Norn'ların bizim için neler hazırladığını göreceğiz. Şimdiden şaşırtıcı gelişmeler oldu."

Grilerin en solgunu olan gözleri benimkilere takıldı ve *beni* kastettiğini anladım. Ben şaşırtıcı bir gelişmeydim. Bjorn'un casusunu öldürmesine rağmen Kral Harald kim olduğumu ve neyi temsil ettiğimi biliyordu. "Sen kalkan kızıydın, değil mi?" dediğinde bu gerçek doğrulanmış oldu. Adın ne senin?"

Kimliğimi inkâr etmenin pek bir anlamı yok gibiydi. "Freya, Erik'in kızı."

"Hayatta kalmana şaşırdım," dedi. "Birçokları senin ölümünü istiyor, çünkü Skaland'ın bir krala sahip olduğunu görmek istemiyorlar, hatta Snorri'ye bağlılık yemini etmek bile istemiyorlar. Yine de hepsinin yemin ettikleri gibi seni öldürmeyi başaramadıklarını görüyorum."

Bjorn yanımda huzursuzca kıpırdandı ve onun da benimle aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ettim: Harald'ın kendisini ölümümü dileyenler arasında sayıp saymadığını. Fjalltindr'de silahlara izin verilmiyor olabilirdi ama bu adamlarının bizi sınırların dışında pusuya düşürmesine engel olmazdı.

"Biraz öngörü Freya'nın ölümünü isteyenlere gidilecek başka bir yol olduğunu söylerdi," diye cevap verdi Bjorn. "Tanrıların henüz gerçekleşmemiş bir gelecekte söz ettikleri düşünülürse, risk almaya değer bir yol."

Bu çarpık ifade kulağıma tuhaf geldi ama ben daha fazla düşünmeden kral cevap verdi.

"Fjalltindr'de dolaşan fısıltılar doğru mu? Tünellerdeki draugları yok mu etti?" Harald cevap beklemedi, sadece başını eğdi ve sordu: "Nasıl? Ölümlü bir silahla öldürülemezler ve Hlin'in kalkanı sadece korur."

"Görünüşe göre Hlin'den daha fazlası tarafından tercih ediliyor."

Tyr'ın bir zamanlar elimin derisinin yarısını yakmaktan memnun olduğu düşünülürse, durum kesinlikle böyle değildi. Ama beni öldürmeye kararlı olanları tüm tanrılar tarafından sevildiğime ikna etmek, onları kalbime deniz fenerleri yerleştirmekten vazgeçirecekse, bu yalanı gece gündüz haykırmaktan mutluluk duyarım. Onurumun sınırları vardı.

Kralın kaşlarından biri kalktı. "İlginç."

Arkamızdan çok sayıda ayağın basamaklardaki gümbürtüsü süzüldü ve Snorri ile Ylva'nın arkalarında savaşçılarla yaklaştığını görmek için yarı döndüm.

"Reis Snorri. Yoksa artık Kral Snorri mi?" Kral Harald pek sıcak olmasa da genişçe gülümsedi. "Bir asır oldu. Ben de Bjorn'a yetişmeye çalışıyordum. Onun varlığını özleyorz ve Nordeland'a geri dönmesi için çok şey verirdik."

Tenimde bir ürperti dolaştı.

"Harald." Snorri, Bjorn'un dirseğinin yanına geldi ve kralın yorumuna değinmeden, "Görüyorum ki yeni karımla tanışmışsın," dedi.

Harald'ın gözleri karardı ve Snorri'nin kralın tehdidine cevap verdiğini anladım. Eğer kehanet gerçekleşir ve Skaland tek bir kral altında birleşirse, sadece Nordeland'ın akınlarını püskürtmekle kalmayacak, Nordeland'ın kendisine de akın düzenleyecek güce sahip olacaktık.

"Evet. *Freyaaaa*," diye cevap verdi kral, adımı söylerken hiç de korkmuşa benzemiyordu. "Güzel olduğu kadar da heybetli. Sana bir sürü çocuk ve bir taç getirsin eski dostum."

Snorri kollarını kavuşturdu, çenesi gergindi.

"Kehanetinizdeki kalkanlı bakireyi bulmuş olmanız sevindirici olmalı diyeceğim ama söylentilere göre size kazandığından çok daha fazlasına mal olmuş," dedi kral. "Halsar saldırdı, Gnut'ta adamlarını kaybetti, Fjalltindr yolunda daha fazlası kayboldu. Saga'nın sözlerini yanlış yorumladığımdan endişelenirdim."

"Tanrılara adaklarımızı sunmak için buradayız," diye araya girdi Snorri. "Düşmanlarımızla boş boş konuşmak için değil."

"*Düşmanlar* çok güçlü bir kelime. Özellikle de bir zamanlar dost ve müttefik olduğumuz düşünüldüğünde."

"Bir kez," diye hırladı Snorri. "Sonra kahinimi öldürdün ve oğlumu benden çaldın. Onu kendi kölen olarak tuttun!"

Kralın yüzünde bir duygu parıltısı belirdi ama gülümsemesi hemen geri döndü. "Dostluğumuzun şerefine kendi oğlummuş gibi yetiştirdiğim bir *rehine* olarak," diye düzeltti kral. "Başka ne seçeneğim vardı ki? Masum olmama rağmen, beni dinleyen herkese Saga'nın ölümünden sorumlu tuttunuz ve bunu halkınız arasında kıyılarıma saldırmak için destek yaratmak amacıyla kullandınız. Eğer ben

Bjorn'u yanında tutmasaydım, o baskınlar gerçekleşecekti. Halkımı katledecektiniz ve bu bir *savaş* olacaktı."

"Bu bir savaş *olacak*." Snorri kralla burun buruna geldi. "Artık kendini savunmak için oğlumu kullanamazsın Harald. Yakında savaş meydanında yanında kalkan kızla karşıda duracak ve Nordeland, Skaland'ın bir kralı reddettiği bunca yıl boyunca olduğu gibi kanayacak. Tanrıların huzurunda"- heykellere doğru sert bir el hareketi yaptı-"Yemin ederim öyle olacak!"

Yanaklarımın iç kısımlarını ısırdım. Snorri sadece halkımızın kralı olmak istemiyordu, aynı zamanda kaderini geciktirdiği için suçladığı adama karşı Skaland'ı bir silah gibi kullanmak niyetindeydi.

Nordeland'a karşı savaşmak için boğazı geçme hayali gözlerimi doldururken nabzım hızla atıyordu ve bu konuda ne hissettiğimden emin değildim. Bir yanımda, kendi amaçlarına ulaşmak için Bjorn'u ailesinden uzak tutan adama karşılık verme fikrinden zevk alıyordu.

Ama bir yanımda da Bjorn'un tutsakken Nordelandlıların kendisine gösterdiği nezaketten nasıl bahsettiğini hatırladı.

Gözleri tartışan adamlardan ziyade yere sabitlenmiş olan Bjorn'a yan gözle baktım. *Bir şeyler yapmasını* diledim. *Bir şey söyle*.

Ancak önündeki tartışmanın neredeyse hiç farkında değilmiş gibi görünüyordu.

Öfkem alevlendi çünkü onu bu şekilde, tamamen kendinde değilken görmekten nefret ediyordum. Onu tutsak eden adamın huzurunda olmak onu öfkeliendirmeliydi, ama bunun yerine tamamen hareketsizdi, gözlerini indirmişti. Öfkem dilimin ucuna kadar geldi. "Savaştan saklanmak için bir çocuğu kullanan her erkek Valhalla'yı asla göremeyecek bir korkaktır. Ölümünüzde sizi alacak olan Hel olacak, Kral."

Bu sözler söylenir söylenmez ayaklarımızın altındaki zemin titremeye başladı. Salondaki herkes telaşa kapıldı, Snorri hariç, o da güldü. "Gördünüz mü?" dedi. "Tanrılar onu izliyor ve lütuflarını gösteriyorlar."

"Gerçekten de öyle," diye yanıtladı Harald. "Tahmin ettiğimden çok daha zorlu biri." Yan adımlarla yolumuzdan çekilerek, "Seninle tanrılar arasında durmayacağım, eski dostum," diye ekledi.

Snorri homurdandı, sonra kolumdan tutup beni ileri doğru çekti, Bjorn da dahil olmak üzere herkes peşimizden geldi. Hepimiz geçtikten sonra Harald seslendi, "Bjorn. Ragnhild'in başına ne geldi?"

Casustan bahsedilince Bjorn olduğu yerde durdu ve geri döndü. "O öldü, gerçi bunu bildiğinizi sanıyorum."

Harald başını eğerek onayladı. "Onu kim öldürdü?"

Sessizlik.

"Ne fark eder ki?" Snorri, Bjorn ve Harald'ın arasına girerek sordu. "Beni gözetledi ve sonuçlarına katlandı."

"Fark etmez." Harald bir omzunu kaldırdı, bakışları benimkilerle buluştu. "Yine de gördüğü son yüz seninkiydi Freya ve bu yüzden öldü. Gel, Tora."

Nordeland kralı ve uzun boylu kadın başka bir şey söylemeden salondan çıktılar ve bizi tanrı heykelleriyle baş başa bıraktılar.

"Harald şu anki endişemiz değil," dedi Ylva, Snorri'yi ters yöne iterek. "Acil bir tehdit de değil."

"Yanındaki kadın Tora, Thor'un çocuğu," diye cevap verdi. "Ve yanında Skade de olacak, ikisi de ölümcül."

Bu Skade'in kim olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu ama Thor'un bir çocuğu yıldırım çağırabilirdi ve bu yeterince korkutucuydu.

Ylva da aynı şeyi hissettiyse de belli etmedi, sadece şöyle dedi: "İkisi de Fjalltindr'de büyülerini kullanamaz, bu yüzden daha sonraki bir saat için engel teşkil ediyorlar. Buraya ne için geldiysek onu yapmalıyız. Freya fedakârlığını yapmazsa ve tanrılar başarısızlığı yüzünden ona düşman olursa, tüm savaş yeminlerinizin bir anlamı kalmayacak."

Snorri direndi, gözleri Harald'ın çıktığı kapıya sabitlenmişti ama sonra homurdandı ve cebinden bir avuç gümüş para çıkarıp ellerime sıkıştırdı. "Tanrılardan lütuflarını iste."

Onlara kendin sor demek istiyordum ama bunun yerine başımı salladım ve heykellere doğru adım attım.

Salonun zemini yoktu, sadece içinden bir derenin aktığı, kollarının heykellerin oturduğu adalar oluşturduğu ham ana kaya vardı. Her bir tanrının ayaklarının dibinde sunu yığınları duruyordu ve ben de Njord'un heykelinin altına gümüş bir para koymak için suyun karşısına geçtim.

Njord, senden af diliyorum... Tereddüt ettim, anılar üzerime yıkıldı. Vragi'nin bana nasıl davrandığına dair anılar değil, Njord'un kanının ona bahsettiği büyüyü nasıl kullandığına dair anılar. Spor olsun diye defalarca karaya vurduğu balınayı hatırladım. Onun dikkatsizliği yüzünden karınlarını doyurmayıp sahillerde çürüyen balıkları hatırladım. *Hediyene saygısızlık etti.*

Adını aldığım tanrıçanın ayaklarının dibine bir madeni para daha koydum ve hemen kardeşimi düşündüm. *Freyja, lütfen Geir ve Ingrid'e sevgi ve mutluluk ver. Ve Ingrid'in dileğinin bu olduğunu bildiğim için ekledim, çok sayıda bebek.*

Bjorn, Snorri ve Ylva peşimdeyken, tanrıdan tanrıya giderek adaklarımı sundum ve tanrılardan sevdiklerime iyilik etmelerini istedim. İhtiyacı olduğunu bildiklerime. Hak ettiklerini bildiklerimi.

Loki'ye ulaştığımda aklıma ben geldim. Loki hilekârdı, çocuklarına amaçlarına ulaşmak için kendilerini başkalarının şekline dönüştürme yeteneği bahşedilmişti. Düzenbazlar onun iyiliğini isterdi.

Ve söylediğim tüm yalanlarla, birinci dereceden bir düzenbazdım.

Loki, lütfen... Aldatmacalarımı daha iyi sürdürebilmem için bana yalancı bir dil vermesini istemekten çekindim, çünkü oynamam gereken rol bu olsa da, kalbimde olduğum kişi bu değildi. Onun yerine hiçbir şey istemedim, sadece ayaklarının dibine bir sikke bıraktım.

Son tanrıya, Yüce Baba Odin'e döndüğümde Snorri'nin şöyle dediğini duydum: "Artık sessiz kalamam Bjorn."

Adaklarımı sunarken kimse konuşmamıştı, bu yüzden Snorri'nin dikkatimin dağıldığını düşünürken ne söyleyebileceğini merak ederek adımlarımı yavaşlattım.

"Neden orada öylece durdun? Harald seni tutsak ederek Skaland'ı kralından mahrum bıraktı ve ben intikam vaadimi dile getirirken, sen yenilmiş bir köpek gibi sinip kaldın."

Göğsümde öfke alevlendi ama dudağımı ısırdım ve sessiz kaldım.

"Ya hiçbir şey yapmayacaktım ya da Fjalltindr topraklarında cinayet işleyecektim," diye cevap verdi Bjorn. "Şiddetimi kontrol ettiğim için memnun olmalısın, baba."

Snorri homurdandı, görünüşe göre ikna olmamıştı. "Olduğun silah gibi davran. Düşmanlarımızın kalbine korku salın. Tyr'ın ateşine layık olun."

Geri çekil, Bjorn'a vasiyet ettim. Ona haddini bildir. Ama o sadece "Evet, baba." dedi.

Kaşlarımı çatarak, biriken suyun üzerinden geçip Odin'in ayaklarının dibine bir bozuk para bıraktım. "Odin," diye fısıldadım. *Yüce Baba, eğer senin isteğin buysa, lütfen Bjorn'un geçmişinin yükünden kurtulduğunu gör ki intikamını hak edenlerle savaşabilsin. Bu adağı onun adına kabul et.*

Üzerimden bir ürperti geçti, tenim karıncalandı. Ama bu his çabucak geçti ve beni aniden bitkin bıraktı. Günlerdir neredeyse hiç uyumamış, canavarların istila ettiği dağlara tırmanmış, kelimeler ve silahlarla savaşmıştım. Tek istediğim bir yerde düz bir zemine kıvrılmak ve yarın şafağa kadar hareket etmemekti.

Dışarıdaki ritmik davul seslerine bakılırsa, uyumak bir seçenek değildi.

"Ayin başlıyor," dedi Ylva. "Hazırlanmalıyız, hem de hemen."

Snorri'nin savaşçıları tarafından kuşatılmış bir halde, Snorri'nin kullanımına tahsis edilmiş gibi görünen küçük bir salona gittik. Dışarıda durakladık, Ylva bir kömür çubuğuyla kapıya rünler çiziyordu, işaretler parlıyor ve bitirdiğinde tahtaya batıyor gibi görünüyordu. "Bu salona evimiz dediğimiz sürece, grubumuzdan herhangi birine karşı kötü niyet besleyen hiç kimse içeri giremez," diye mırıldandı. "Yine de bu onların burayı başımıza yıkmalarına engel olmayacaktır."

Snorri, "Muhafızları göndereceğim," dedi ve içeri girmemi işaret etti.

Salon çok sayıda karyola ile basit bir şekilde döşenmişti ve ocakta bir ateş yanıyordu, ancak bunun dışında boştu.

"Steinn nereden?" Snorri Bjorn'a sordu, sesinde gerçek bir endişe vardı. "Düştü mü?"

"Gelmesi çok tehlikeliydi," diye yanıtladı Bjorn. "Onu savaşçınızla birlikte geri gönderdim. Ona size yetişmeye çalışmasını söyledim."

Snorri'nin yüzü karardı. "Ondan hiçbir iz görmedik. Seninle seyahat etmesinin bir sebebi vardı, Bjorn."

Bjorn'un gözlerindeki parıltı bana bu durumu daha da kötüleştirmeyi düşündüğünü söyledi, ben de "Direndi, ancak ona bilmek istediği her şeyi anlatacağıma dair söz verdikten sonra bizimle yollarını ayırmayı kabul etti. Ve bu iyi

tırmanamadı, çünkü savaşta kesinlikle draug'a yenik düşecekti." Memnun olmamış gibiydi, ben de ekledim: "Steinunn'un kendisi bana büyüsünün, şarkısı hikayeyi zorluklara katlananların gözünden anlattığında daha güçlü olduğunu söyledi, bu yüzden en iyisi olayları bizzat görmenin etkisi olmadan benim hikayemi anlatması."

Snorri sessizce sözlerimi düşünürken nefesimi tuttum, sonra başını salladı ve şöyle dedi: "İlk fırsatta ona her şeyi anlatacaksın. Ateşte doğuşunun ve işaretlenişinin türküsünü tüm klanların duyması için burada söylemesini dilemiştim ama şimdi bu beklemeli."

"Ona her şeyi anlatacağım," diye yalan söyledim, çünkü tünellerde kesinlikle dünyanın bilmesine gerek *olmayan* anlar vardı.

Snorri başını sallayarak bir kez daha Bjorn'a döndü ve Ylva beni bir perdenin arkasına itti. "Giysilerini çıkar. Yaşadığından emin olmak için tüm kölelerim öldüğüne göre, yıkanman gerekecek. Çabuk ol."

Onları sen öldürdün, ben değil, demek istedim. Bunun yerine sessiz kaldım ve önce zincir zırlı gömleğimi, sonra da altımdaki giysileri çıkarıp üzerime sinen metal, ter ve kan kokusundan ürperdim. Botlar ve pantolonlar da yerdeki yığına katıldı ve onları tekrar giymek zorunda kalmadan önce yıkamak için zamanım olmasını umdum çünkü koku daha da kötüleşecekti.

Bir kova buharlı su geldi ve tek elimle örgülerimi çözmeye çalıştım. Sağ elim korkunç bir şekilde sertleşmişti, yaralarımın gerginliği draug'u yumruklarken aldığım morluklarla daha da kötüleşmişti.

"Lanetli, işe yaramaz kız." Ylva bana yardım etmek için kendi çamaşırlarını yıkamayı bıraktı. "Kafanı kovaya sok."

Beni bir bezle vücudumdaki pislikleri temizlemeye bırakmadan önce hızla saçlarımı yıkadı. Torbalardan basit bir elbise çıkardı ve giyinmeden önce bana yardım etti.

"Bu gece ne olacak?" Sonunda düşünmekten kaçındığım sorulara cevap alabilecek duruma gelmişim. Ayin için beni buraya getirmek için çok büyük bir bedel ödenmişti ama yine de neler olacağına dair hiçbir fikrim yoktu.

"Fjalltindr'e seyahat eden herkes tanrılara kurban sunacak," dedi Ylva. "Sen de öyle yapacaksın."

"Bu kadar mı?" Şikayet ettiğimden değil. Eğer yapmam gereken tek şey bir tavuk öldürmek olsaydı, bunu seve seve yapardım.

"Sonrasında bir kutlama var ama güvenliğinizi sağlayabileceğimiz buraya geri döneceksiniz. Salonun üzerindeki rünler sizi koruyacaktır." Kancalarda bir düzine maskenin asılı olduğu duvara gitti ve kuzguna benzeyen, siyah tüylerden uzun bir pelerin sarkan bir tanesini seçti. Maskeyi kafama geçirdi ve kafamı kaldırıp baktığımda alnımın üzerinde çıkıntı yapan keskin gagayı gördüm. Külle, sanki savaşa gidiyormuşum gibi gözlerimin etrafındaki deriyi gölgeledi. Kendi başına geyik boynuzlu bir maske takarak, "Sen bizden ayrıldıktan sonra Halsar'a bir haberci gönderdik. Şu anda bile Ragnar, savaşçılarımızın geri kalanıyla birlikte bu dağdan sağ salim inmemizi sağlamak için aceleyle geliyor olacak."

"Halsar'ı savunmasız mı bırakacaklar?"

"Evet." Bakışları buz gibiydi. "Umarım sizi güvende tutmak için yapılanları takdir ediyorsunuzdur."

Tüm *bunlar* bir kalabalığın önünde bir tavuk öldürebilmek içindi.

Ylva düşüncelerimi duymuş gibi omuzlarımı kavradı ve maskesinin arkasından gözlerini kırpmadan bana baktı. "Sen tanrıların çocuğusun, kızım. Kadersizlerden birisin, bu da yaptığın her şeyin senin ve çevrendekilerin kaderini iyi ya da kötü yönde değiştirme gücüne sahip olduğu anlamına geliyor."

İlk kez değil, bu gerçekten nefret ettim. Tamamen ölümlü olmayı arzuladım, böylece yapacağım her şey zaten örülmüş olacaktı. Çünkü yolumu kolayca kaybedebileceğim, kendimi ve değer verdiğim herkesi sonumuza sürükleyebileceğim, haritası çıkarılmamış bir yolda koşuyormuşum gibi hissediyordum.

Ylva dudaklarını büzerek beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Daha fazla vaktimiz yok, bu yüzden böyle yapmak zorundayız."

Perdenin arkasından çıktığımızda Snorri ve Bjorn'u maskesiz ve sessizce beklerken bulduk, aralarındaki gerilim yüksekti. İkisi de postlarını çıkarmıştı ve Bjorn yüzündeki kanı temizleyerek yeşil gözlerinin altındaki gölgeleri ortaya çıkarmıştı. Yorgun olmasına rağmen hatasız bir şekilde dirseğime doğru ilerledi, babası savaşçıların beklediği dışarı çıkmadan önce başıyla onu onayladı.

Snorri ve Ylva grubu ağaçların arasından geçirdi, yüzlerce insan aynı yönde ilerliyordu. Birçok erkek ve kadın benimkiler gibi özenle hazırlanmış maskeler takmış, genellikle süslü postlar ya da tüyden pelerinler eşliğinde ayine yaklaşan bir canavar sürüsü izlenimi veriyorlardı.

Bjorn solumda yürüyor, gözleri yaklaşan herkesin üzerinde geziniyordu. Akıntıya karşı bir kadın yürüyordu, yüzü koyu renk saçlarına karışan kuzgun tüylerinden oluşan bir maskeyle gizlenmişti. Kadın yaklaştıkça Bjorn gerildi ve her fırsatta tehditler gören benim de kalbim küt küt atmaya başladı. Ama o sadece mırıldandı: "Hangi yolu takip ediyorsun?"

Gözlerimi kırıştırdım ve cevap vermek için ağzımı açtım ama Bjorn kolumdan tutup beni öne çekti. "Görünüşe göre pek çok kişi mantar çayı içmiş bile."

Kaşlarımı çatarak kadına dönüp baktım ama o çoktan ağaçların arasında kaybolmuştu, ben de gözlerimi meşalelerin parladığı ve büyük, yassı bir kayanın önünde duran yüzlerce kişilik bir topluluğu aydınlattığı yere çevirdim. Davulcular alçak sesle ve uğursuz bir şekilde aynı ritimde çalışıyorlardı ve ağaç yapraklarının arasından dolunay parlıyordu.

Sanki bizim gelişimizi bekliyorlarmış gibi davullar şiddetini artırdı ve ellerinde sıvı dolu kâseler taşıyan gothar'lar belirdi, yanlarından geçtikleri her bireye ağız dolusu ikramda bulundular. Bir tanesi grubumuza yaklaştı ama savaşçıların hepsi başlarını sallayarak ikramı geri çevirdi.

Snorri ve Bjorn reddettiklerinde Ylva nefesinin altından bana "İçeceksin," dedi. "Çay sizi tanrılara yaklaştıracak."

Yapmak istediğim son şey kâsenin içindekileri içmekti. Buradan bile mantarların topraksı misk kokusunu alabiliyordum ve içersem neler olacağını bilmeyecek kadar korunaklı bir hayat yaşamamıştım.

Gothi gülümsedi ve kâseyi dudaklarıma doğru kaldırdı. İçiyormuş gibi yaptım ama Ylva kanmadı. "Görmediklerini mi sanıyorsun?" diye tısladı. "Bilmediklerini mi sanıyorsun?"

Mantar çayı içip içmediğimin tanrıların umurunda olduğundan şüpheliydim ama Ylva'nın beni tutup tüm kâseyi boğazımdan zorla geçirmesine izin veremezdim, bu yüzden küçük bir yudum aldım. Ylva içmeyi reddetti ve

Bjorn kaşlarını çatmama yumuşak bir kahkaha attı. "Çay sana tatlı hayaller gösterebilirsin, Born-in-Fire."

Sikeyim.

Bir şeyler görmekle ilgilenmiyordum ama parmaklarımı boğazıma sokup herkesin önünde kusmak dışında yapılacak pek bir şey yoktu.

Benden daha uzun boylu olanların başlarının arasından bakarken, bir adamın bir keçiyi sunağın üzerine kaldırmıştı izledim; yaratık yaklaşan ölümünün pek farkında değildi ve bu nedenle pek endişe duymuyordu. Davulların sesi yükseliyor, adamın tanrılara söylediği sözler gürültüden boğuluyordu. Beyaz kemikten yapılmış bir kılıç ay ışığını yakaladı ve kan püskürdü, hayvanın can damarı oyulmuş kanallara akarken yığıldı ve bekleyen leğenlere damladı. Bir gothi elini kana batırarak kurban sunanların yüzlerini işaretlemek için kullandı. Kan alınlardan ve yanaklardan aşağı damlıyordu ve mesafenin bunu imkânsız kılmasına rağmen damlacıkların yere çarptığını duyduğuma yemin edebilirim.

Üzerimden bir ürperti geçti, hava daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde doldu. Sanki burada yapılan eylemler ve söylenen sözler başka yerlerde olduğundan *daha* anlamlıydı. Sanki tanrılara gerçekten daha yakınmışız gibi.

Rahatsız olarak izlemeyi bıraktım, onun yerine birkaç adım önümdeki adamın kel kafasına odaklandım.

Ama his azalmadı.

Hava yoğunlaştı, gök gürültüsü ve yağmur kokuyordu. Bu his yoğunlaştıkça tüylerim diken diken oldu ve bakışlarımı kel kafadan ayırıp arkadaşlarıma baktım. Hepsi sunağı izliyordu ama gözlerim Bjorn'un üzerinden geçerken o çıplak kollarını ovuşturdu, üzerindeki koyu renk saçlar üşümüş gibi kalktı.

Bjorn hiç üşümedi.

Neler oluyordu?

Etrafımızda çayı içmiş olanlar sunaktaki kurbanı tuhaf, gözlerini kırpmadan bakıyorlardı. Ağzıma attığım bir avuç çayın etkisini gösterip göstermediğini anlamak için içime odaklandım.

Bilebilir miydim? Gördüğüm şeyin gerçek mi yoksa halüsinasyon mu olduğunu anlayabilir miydim?

Ayine dönüp baktığımda, dikkatimin dağıldığı sırada birkaç kurban daha verildiğini gördüm. Etrafımdaki kadın ve erkeklerin yüzlerinde Gothar'ın yüzlerine sürdüğü kan izleri vardı. Bakır kokusu burnuma doldu.

Bump, bump.

Kalp atışlarım davulun ritmine uyarak hızlandı, etrafımdaki dünya nabız gibi atıyordu.

Bump, bump.

"Vakit geldi," diye fısıldadı Ylva kulağıma. "Başarısız olma."

Snorri'nin savaşçılarından biri sunağa doğru yürüdü. Ancak elinde tuttuğu bir tavuk değil, bir boğaya bağlı bir ipti ve bir elin sırtıma bastırıldığını hissederek zorlukla yutkundum. Önümdeki kalabalık dağıldı, ben yaklaşırken insanlar davulların ritmiyle sallanıyordu.

Yoksa hareketsiz mi duruyorlardı?

Kalabalığa her baktığımda farklı bir şey görüyordum. Gördüklerimin gerçek olup olmadığından ya da çayın bana bir şeyler gösterip göstermediğinden emin değildim.

Her adımım daha da zorlaşıyor, nefesim dağa tırmanırken olduğu gibi hızlı hızlı kesiliyordu ama sunağa yaklaşamıyordum. Koşmaya başladım, sonra tökezledim, aniden kayanın tepesine çıktım, sıcak derisine dokunmak için elimi boğaya uzattım.

Titredi, iri başını çevirip bana baktı, gözleri kara çukurlar gibiydi.

Bir gothi bıçağı elime bastırdı.

Kemik bıçağına baktım, onu kaplayan kan denizin gelgitleri gibi dönüyor ve hareket ediyordu, kokusu beni boğuyordu.

"Onu sabit tutacağım."

Bjorn'un sesi kulaklarımı doldurdu. Bir eli ipin üzerindeydi, diğer eliyle de yaratığın boynuzlarından birini destekliyordu. Boğa yaşlıydı, ağzı griydi. Kan kokusundan mı, kalabalıktan mı, yoksa sonunun yaklaştığına dair altıncı hissinden mi bilemiyorum ama huzursuzca kıpırdandı.

"Nasıl olduğunu biliyor musun?"

Bjorn'un sesi sanki dirseğimin dibinde değil de benden bir düzine metre uzaktaymış gibi uzak geliyordu.

"Evet."

Gothi tanrılara bağırmaya, kurban sunmaya başladı ama rüzgâr yükselirken onu duymak zordu. Kıyafetlerimi ve üzerimdeki kuzgun tüylerini yakalayıp çekiştiriyor, çevredeki ormanın dalları birbirine çarparak hışırdıyor, ağaçların kendileri de bu saldırıdan dolayı gıcırdıyor ve inliyordu.

Gothi sessizliğe gömüldü ve Bjorn, "Şimdi Freya," dedi.

Bıçağı daha sıkı kavradım. Yukarıda şimşekler çaktı, ışık dalları her şey kararmadan önce geceyi paramparça etti. İnsanlar yüzlerini gökyüzüne çevirip bir yığın siyah kuşun alçaldığını, kaotik daireler çizerek uçtuğunu izlerken, orman seslenen yaratıkların sesleriyle canlandı, sesleri bir gürültü kakofonisine dönüştü. Boğa huzursuzca kımıldadı ve böğürdü.

"Freya," diye tısladı Bjorn, "eğer kaçmaya karar verirse, onu durduramam."

Hareket edemiyordum. Gözlerimi daireler çizen kuşlardan ayıramıyordum. Alametler. Tanrıların izlediği işaretler ve kendimi bunun istedikleri bir sunu olup olmadığından emin olamazken buldum. Ama hayalet bunu yapmazsam hayatımı kaybedeceğimi söylemişti.

Gökyüzünde şimşekler çaktı. Bir, iki, üç kez, gök gürültüsü sağır edici ama davulların ritmini bastıracak kadar yüksek değil. Kuşlar alçalırken, kanatları daireler çizerken yüzüme değerken, boğa paniklemeye başladığında gözleri yuvarlanırken, boğa Bjorn'un tutuşuna karşı çekerek büküldü.

"Freya!"

Eğer başarısız olursam, ailemin hayatını kaybedecektim.

"Bu sunuyu kabul et," diye nefes aldım, sonra bıçağı boğanın şahdamarına doğru çektim.

Bjorn'u da beraberinde sürükleyerek hamle yaptı ve sonra dizlerinin üzerine çöktü, kan yağmur gibi akararak kanalları doldurdu ve bir gothi tarafından tutulan bir leğene aktı.

Her şey sessizleşti, davullar bile, kuzgunlar duman gibi yok oldu.

Titredim, boğanın yığılıp kalışını, yan tarafının ölümle hareketsizleşmesini izledim. Kimse konuşmadı. Kimse hareket etmedi.

Kimse nefes bile almıyor gibiydi.

Önce gothi tepki verdi, leğeni kaldırdı ve parmaklarını kıpkırmızı içeriğe daldırdı. Ama odaklandığım şey onun eli değil leğen oldu, kan sanki derinlerine bir girdap yerleşmiş gibi dönüyordu.

Thud.

Thud.

Thud.

Gothi'nin ellerinden düşen her kan damlası kulaklarımda çok yukarıdan düşen kayalar gibi yankılandı. Her darbede sarsıldım, gürültü sağır ediciydi.

Gothi bana doğru uzandı ve parmaklarını yüzümde gezdirirken geri çekilmemek için sahip olduğum tüm iradeyi kullandım, kan buz gibi etime karşı sıcaktı.

Parmakları tenimi terk ettiği anda bir hava dalgası üzerime çarptı ve sanki çok yüksekte düşüyormuşum gibi midem bulandı. Kalabalığın etrafını, her biri gümüş ateşle yanan bir meşale tutan kukuletalı figürlerden oluşan bir çember sarmıştı.

Hareket edemiyordum. Zar zor nefes alabiliyordum. "Bjorn," diye fısıldadım, "orada olmayan şeyler görüyorum."

"Hayır." Nefesi kesildi. "Buradalar."

Tanrılar buradaydı.

Biri değil, ama hepsi. Gözlerim şekilden şekle atlıyordu, şok mu olmuşum yoksa dehşete mi kapılmışım ya da her ikisi birden mi emin değildim. Hava dönmeye başladı ve ne erkek ne de kadın olan bir ses fısıldadı: "Ateşte Doğan Freya, iki kanın çocuğu, seni *görüyoruz*."

Sonra figürler kayboldu.

Kıpırdamadan durdum, istesem bile hareket edemezdim, çünkü tanrılar... tanrılar buradaydı. Ve *benim yüzümden* gelmişlerdi.

Geriye bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğu kalıyordu, çünkü benim için nasıl bir gelecek gördüklerine dair hala çok az fikrim vardı. Aralarındaki en önemsiz kişinin çocuğuyla neden ilgilendiklerini.

Neden ben?

Sanki ayaklarımın dibindeki ölü boğadan daha fazla zekaya sahip değilmişim gibi kalabalığa baktım ve kaç kişinin bunun farkına vardığını merak ettim.

Çaydan kaynaklanan bir yanılsama yok. Çok fazla, diye karar verdim, bana netlikle bakan gözleri görünce. Snorri, Ylva ve savaşçıları, evet. Ama aynı zamanda, ince kollarını kalabalığın arkasında kavuşturmuş, Tora hâlâ dirseğinin dibinde dururken bakışları düşünceli olan Kral Harald'ı da.

Dizlerimin bağı çözülmüştü, oturmamı istiyordu ama neyse ki Bjorn'un durumu kavrayacak kadar akli vardı. Hâlâ kemik bıçağı tutan kanlı elimi tutarak yukarı kaldırdı. "Tanrılar izliyor," diye kükredi. "Onları eğlencelerinizde hayal kırıklığına uğratmayın!"

Kalabalık bir onay çılgılığıyla karşılık verdi; kadınlı erkekli insanlar ağaçların arasına, şenlik ateşlerinin yandığı ve bal likörü sürahilerinin beklediği yere dağıldılar.

"Sen iyi misin?" Bjorn sordu, elleri benimkileri sıkıyordu.

"BEN... BEN..." Elinden kurtulup dizlerimin üzerine çökerek kusmadan önce sunağın kenarına kadar zorlukla gelebildim. Bjorn kuzguni maskeyi üzerimden çekti, ardından bugün ikinci kez kusarken saçlarımı tuttu, midemdeki kaslar tacizden dolayı ağrıyordu.

Tükürerek, ona bakmak için döndüm. "Neden? Neden beni izliyorlar?" O daha konuşmadan Snorri ve Ylva üzerimize geldiler.

"Artık kehaneti inkâr etmek mümkün değil," dedi Snorri. "Takviye kuvvetler gelene kadar Freya'yı salona geri götürmeliyiz, çünkü bazılarının Fjalltindr'in huzurunu kaçırmasına neden olabilecek kadar değerli."

Snorri beni düzinelerce şenlik ateşinin yanından geçirirken, etraflarında yiyip içerken gülüp dans edenlere karşı koymadım. Ylva'nın koruduğu salona doğru ilerledik, ben içeri alınırken savaşçılar salonun etrafında nöbet tutuyordu.

Kapıdan içeri girer girmez Snorri'den ayrıldım. "Uyumam gerek."

İhtiyacım olan şey düşünmek, sorular sormak ve neler olduğunu anlamaktı. Ama az dinlendiğim günler beni fazlasıyla etkilemişti ve birkaç saat bilinçsiz kalmadan bunların hiçbirinin gerçekleşmeyeceğini biliyordum. Neyse ki kimse itiraz etmedi; Snorri, Ylva ve Bjorn ben giyinip yüzümdeki kanı temizlemek için su dolu leğeni kullandığım perdeli alana giderken kısık sesle konuşuyorlardı.

Elbiseyi çıkarma zahmetine katlanmadan bir karyolanın üzerine çöktüm ve enerjimin son kırıntılarını kullanarak kürkleri vücudumun üzerine çektim.

Freya Born-in-Fire, iki kanın çocuğu, seni görüyoruz.

Doğaüstü sesler kafamın içinde tekrarlandı ve titreyerek perdeye bakacak şekilde yuvarlandım. Perdenin arkasından üçünün gölgelerini seçebiliyordum.

"Şimdi ittifak kurma zamanı," dedi Snorri. "Şimdi, tanrıların ortaya çıkması ve kehaneti doğrulamaları zihinlerinde tazeyken."

Tanrılar kahinin kehanetini doğrulamış mıydı? Tek söyledikleri izledikleriydi, ki bu da her anlama gelebilirdi.

"Birkaç saat önce aynı adamlar Freya'yı almaya ya da öldürmeye çalışıyordu ve sen bunun senin yönetimini kabul etmeleri için yeterli olduğunu mu düşünüyorsun?" Bjorn tiksintiyle homurdandı. "Eğer bir şey olursa, sadece daha çok deneyecekler."

"İşte bu yüzden onları Harald'ın hepimiz için oluşturduğu yakın tehdit konusunda ikna etmeliyim," diye cevap verdi Snorri. "Tek başına hiçbir klan ona karşı duramaz, ama birleşirsek? Kıyılarımızı tekrar yağmalamak için iki kere düşünecektir. Özellikle de biz onun topraklarını yağmalamaya başladığımızda."

"Niyetiniz bu mu yani?" Bjorn sordu. "Freya kalkan duvarınızın ortasındaiken Harald'a karşı hemen harekete geçmek mi?"

Sessizlik, sonra Snorri dedi ki, "Böyle bir teklif seni heyecanlandırmalı oğlum. Harald seni kalbinin iyiliğinden dolayı büyütmedi. Kral olarak kaderimi inkar etmek için seni bizden *sakladı*. Skaland'ın onun akıncılarına karşı durmak için ihtiyaç duyduğu gücü reddetmek için. İntikam için çılgılık atmalısın."

"İntikam almak istiyorum," diye karşılık verdi Bjorn, sesindeki zehir bu intikamı gerçekten de çok istediğini gösteriyordu. "Ama yakın zamana kadar Freya'nın günleri balık ayıklamak ve evi çekip çevirmekle geçiyordu. Yine de savaş hakkında hiçbir şey bilmemesine rağmen savaşçılarınıza liderlik etmesi için büyü ve kehanetin yeterli olduğunu düşünüyorsunuz. Herkesin ölmesi için ideal bir yol gibi görünüyor."

Yüzümü buruşturdum ama Bjorn'un haklı olduğunu düşününce hakarete uğramak aptalca geldi.

"Bjorn bir kez olsun mantıklı konuşuyor." Ylva'nın sesi beni ürküttü, çünkü onun orada olduğunu yarı yarıya unutmuştum. "Henüz başka bir kontla tek bir ittifak bile kurmamışken Harald'a karşı savaşmaktan bahsediyorsun. İkinci adımdan önce ilk adıma bakalım ki tökezlemeyelim."

"Ben de tam olarak bunu yapmayı önerdim, ama bunun yerine burada durmuş ikinizin gevezeliklerini dinliyorum!" Snorri kederli bir ses çıkardı. "Ben amacımıza ulaşmamızı sağlayacak bir konuşma yaparken sen burada Freya ile kal."

"Savaşçılarımızı da yanınıza alın," dedi Ylva. "Diğer jarllarla buluştuğunuzda bir güç gösterisine ihtiyacınız var."

"Freya'yı korumak için kalmaları gerekiyor."

"Koğuşlar herhangi birinin içeri girmeye çalışmasını engelleyecektir." Snorri başını salladı. "Bu çok riskli."

Ylva, "Söz verdiğiniz şeyi yerine getirecek güce sahip olduğunuza inanmaları için jarllara ihtiyacınız var," dedi. "Ayrıca, Bjorn da onunla birlikte burada olacak."

Snorri tereddüt etti, sonra da "Peki. Koğuşların içinde kal."

Botları ahşap zeminde gümürdedi ve kapıyı açıp çıkarken perde hava akımıyla hareket etti.

"Uyumam gerek." Bjorn'un sesi soğuktu. "Beni sadece kesinlikle gerekliyse uyandır."

"Sana daha önce hiçbir şey için ihtiyacım olmadı, Bjorn." Ylva'nın sesi de aynı derecede soğuktu. "Ve sanırım önümüzdeki birkaç saat içinde bunun değişmesi pek olası değil."

Bjorn'un karyolasına yerleşirken çıkardığı gıcırtıyı duydum ve oda sessizleşti. Erkeklere özgü olduğu üzere, onun nefes alış veriş uykuyla birlikte derinleşirken benim zihnim olayları evirip çevirmeye devam ediyor, uykuya dalmam için yeterince sakinleşmeyi reddediyordu.

Gözlerimi her kapattığımda, zihnimin gözünde beliren tanrıların görüntüleri, gök gürültüsü gibi o garip kolektif ses, *Freya Born-in-Fire, iki kanın çocuğu, seni* görüyoruz. Ne demek istemişlerdi? *İki kandan gelen çocuk* yeterince açıktı, çünkü damarlarımda hem ölümlü hem de ilahi kan vardı, ama tanrıların diğer tüm çocukları da öyleydi. Bende, hepsinin birden ölümlü düzleme adım atmasına degecek tam olarak ne *görüyorlardı*? Bende bu kadar özel olan şey neydi? Bir ulusu birleştireceğimi nasıl öngördüler?

Yıllar boyunca birbirlerine karşı baskın yapan ve savaşılan klanlar mı? Birleşmek *istemeyen* klanlar.

Çünkü Bjorn haklıydı; ben, savaştaki şöhreti savaşıları hayran bırakacak ve beni takip etmeleri için onlara ilham verecek efsanevi bir savaşçı değildim. Kelimeleri en inatçı muhalifleri bile ikna edecek güce sahip yetenekli bir hatip de değildim.

Neden ben? Neden Bjorn ya da onun gibi biri değil?

Ve... Skaland'ın birleşmiş olması tanrıların neden umurundaydı ki? Hatırladığım kadarıyla, Nordeland dışında tanrılarımıza tapan diğer tüm uluslar gibi biz de bölünmüştük. Tanrılar bu değişimden ne kazanacaktı? Bunu yapmak için neden beni seçmişlerdi?

Peki neden Snorri'nin kral olmasını istediler?

Biri kıpırdandı ve salonda hareket eden Ylva'nın ayaklarının yumuşak adımlarını tanıdım. Sonra perde içeri doğru açıldı.

Taslak karşısında gerildim, sadakatsiz düşüncelerimin beni çağırdığından emindim. ama hava durulduğunda kimse konuşmadı.

Merakla aşağı uzandım ve perdenin kenarını çekerek karanlık koridora baktım. Bjorn bir karyolaya uzanmıştı ama onun dışında her yer boştu.

Ylva gitmişti.

Sadece işlemek için dışarı çıktı, dedim kendi kendime. Uyuyabiliyorken uyu, seni aptal.

Sırt üstü yatarak gözlerimi kapattım ve Bjorn'un nefes alış verişine odaklandım. Ancak bunu yapmak *onu* düşünmeme neden oldu. Tekrar yan dönerek perdeyi kaldırdım, nefesim kesilmişti. Karnının üzerine yatmıştı ve aşırı sıcaktan uyku kürklerini tekmelemişti, bu da çıplak sırtının ortaya çıkması anlamına geliyordu.

Uyu, Freya. Bakışlarımı onun kalın kaslarının sert hatlarından ayırmak için benden daha güçlü bir kadın olmak gerekiyordu. Dövmelerinin desenlerini takip ettim, boynunun arkasındaki kıpkırmızı dövmeye dokunduğumda nasıl titrediğini hatırladım. Omuzlarındaki ve sırtındaki dövmeler mürekkep gibi siyahtı ve daha sonra ne kadar devam ettiklerini merak ettim.

Pantolonunun belinde kayboldular ve yollarını takip edersem başka neler keşfedebilirdim.

Kalçalarımın arasında bir ağrı oluştu ve dudağımı ısırdım; bir yanım tatminsiz bir eş olmaya mahkûm olduğum için ağlamak, diğer yanım ise böyle olduğu için öfkelenmek istiyordu. Eğer tanrılar beni gerçekten kayırdıysa, o zaman bir kadını nasıl memnun edeceğini bilen çekici bir adam vermeleri gerekirdi. Bunun yerine önce bana hizmetçi ve damızlık muamelesi yapan birini, sonra da başka bir kadınla evlenen birini vermişlerdi - gerçi Snorri'nin dokunuşuna katlanmak zorunda kalmamak bir lütuftu.

Denizde kaybolmuş bir adam için sahilin görüntüsü kadar güzel bir kadınla karşılaştığında insanın aklını başında tutması zordur.

Hayatımda hiç kimse bana böyle bir şey söylememişti ve ellerime dokunuşunu hatırlarken bile kelimelerin tekrar tekrar tekrarlanmasına izin vererek kendimi şımarttım. Birbirimizin gözlerinin içine bakarken bakışlarındaki yoğunluğu. Soğuğa karşı bana sarılırkenki sıcaklığı ve gücü.

Tüm o şeyleri tekrar hissetmek istedim.

Bu sadece şehvet, diye hırladım kendime. Bununla başa çık ve sonra uyu.

Perdeyi indirerek sırtüstü döndüm ve kürklerin altına uzanarak elbisemin eteğini yukarı çektim. Bir elimi iç çamaşırlarımın içine soktum, kendimi zaten ıslak bulduğuma hiçbir parçam şaşırmadı. Gözlerimi kapatarak, Bjorn'un parmaklarının kalçalarımın arasında olmasının nasıl bir his olduğunu hayal ederek, zevk merkezimin etrafında bir parmak ucu gezdirdim. Elleri benimkilerden çok daha büyüktü, güçlü ve kullanılmaktan nasır tutmuştu ama daha az becerikli değildi. Bu yüzden seksimi okşayanın ben değil o olduğunu hayal ettim. Diğer eli göğsümü kavrarken parmaklarını içimde gezdiriyordu.

İniltimi susturmak için dudağımı ısırdım, elbisemin yakasından aşağı uzandım, meme uçlarımı sert ve ağrır buldum, dokunulmak istiyordum. Ağzına alınmak istiyordum.

Fantezime daha da daldım, kıyafetlerimi vücudumdan kaydırıldığını ve uyluklarımın beşiğine yerleştiğini hissettim, sertlik parmaklarımın şu anda doruğa ulaşmaya çalıştığı yere baskı yapıyordu. Bunun düşüncesi beni neredeyse uçurumun kenarına getiriyordu.

Bu benim şehvetimle *baş*a çıkmak değildi. Daha da kötüleştiriyordu.

Bunu biliyordum. Bjorn hakkında fanteziler kurmanın onu daha çok istememe neden olacağını biliyordum ama umurumda değildi.

Çünkü *istiyordum*. O kadar çok şey istedim ki, sanki hiçbirine sahip olamamak kaderimde varmış gibi hissettim.

Serbest bırakma ulaşamayacağım bir yerde sallanıyordu ve parmaklarımı ıslaklığıma daldırdım, onun siki olduğunu hayal ettim. Beni nasıl dolduracağını hayal ederken nefesim kesiliyordu.

Çok yaklaşmıştım. Çok yaklaşmıştım. Doruk noktam zirveye ulaşmaya başladı ve Bjorn kıpırdandı.

Elimi bacaklarımın arasından çektim, ne yaptığımı hissettiğinden mantıksız bir şekilde emindim. Perdenin benim tarafıma sıçramasını ve dudaklarımda onun adı varken beni kendimi tatmin etmekle suçlamasını beklerken yüzüm erimeye başladı.

Ama onun yerine Bjorn neredeyse sessiz adımlarla salonun önüne doğru yürüdü, perde yüzüme çarptı ve ardından kapıyı arkasından kapatıp beni salonda yalnız bırakırken duruldu.

Uzun bir nefes üfleyerek tekrar içeri girmesini bekledim. Saniyeler geçti. Sonra dakikalar ve Ylva ile Bjorn'un nereye gittiğine dair tedirginliğim giderek arttı, ta ki daha fazla yerimde duramayana kadar.

Ben de ayağa kalktım.

Kapıyı hafifçe aralayarak dışarı baktım, Bjorn'u duvara yaslanmış ya da en azından görünür bir yerde bulmayı umuyordum.

Ama kimse yoktu.

Salon, içeridekileri kötü niyetlilerden korumak için rünlerle korunmuş olsa da, beni yalnız ve korumasız bırakması yine de doğru gelmiyordu, özellikle de Snorri'nin ona kalması talimatını verdiği düşünülürse.

Neler oluyordu?

Tedirginliğim derinleşti ve kapıyı başımı ve omuzlarımı dışarı çıkaracak kadar açtım. Uzakta, şenlik ateşleri arasında sayısız figür hareket ediyordu ama salonun yakınındaki alanda kimse kıpırdamıyordu.

*Koşu*şların içinde kal. Snorri'nin uyarısı kafamın içinde yankılandı. Kapıyı kapattım, sonra ona yaslandım ama nabzım yavaşlamadı. Ylva'dan şüpheleniyordum,

kocasını bulmaya gitmişti, muhtemelen kocasının diğer çömllekçilerle yaptığı sohbetten dışlanmasına içerlediği için.

Ama Bjorn neredeydi?

Her biri bir öncekinden daha kötü olan cevaplar kafamda dönüp dururken korku midemi bulandırdı.

Düşmanlarımızın peşinde olduğu tek şey benim hayatım değildi. Kral Harald, Bjorn'u tekrar esir almaya çalışacağını açıkça söylemişti. Ya o ve askerleri dışarıda bekliyor olsalardı? Ya işlemek için dışarı çıkmasını bekleselerdi ve sonra bir ağacı sularken kafasına vursalardı? Ya Ylva'nın koğuşlarını geçemeyeceklerini anlayıp tek bir mahkûmla yetinmeye karar vermişlerse? Ya şimdi bile onu dağın güney yamaçlarından aşağı sürüklüyorlarsa?

Kendime *salonda kalman gerektiğini* söyledim. *Orası korumalı. Fjalltindr'de tek başına dolaşmak aptalca bir şey. Snorri'nin dönmesini bekle.*

Ama bunun ne zaman olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ya Bjorn Nordeland'a götürülürken sabaha kadar burada oturursam?

Çok geç olmadan yardım almam gerekiyordu.

Pelerinim bir bankın üzerine örtülmüştü, bu yüzden hemen onu ve duvardaki boynuzlu maskelerden birini taktım, eğlencenin tadını çıkaran diğerlerinin hala kendilerininkini takması için dua ettim, böylece uyum sağlayabilirdim. Sonra gecenin içine adım attım.

Ağaçların arasından ilerleyerek gölgeleri aradım, Bjorn'un adını haykırmak istiyordum ama bunu yapmanın istenmeyen dikkatleri üzerime çekeceğini biliyordum. Bunun yerine fısıldadım, "Bjorn? Bjorn?" ve sonra çaresizlikten "Ylva?" diye fısıldadım.

Hiçbir şey.

Snorri ve diğer savaşçıları bulmam gerekiyordu. Onlara neler olduğunu anlatmalıydım ki ava yardım edebilsinler. Ama Snorri'nin diğer jarllarla buluşma niyetini bilmenin ötesinde, onu nerede bulacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Ateşlerin etrafındaki eğlencelere yaklaşırken tanıdık yüzler aradım ve ailemin beni neden Fjalltindr'e hiç getirmediğini şimdi anladım. Baktığım her yerde, sarhoş ya da başka maddelerin etkisinde sendeleyerek erkekler ve kadınlar vardı; hareket etmeyenler ise göz önünde çiftleşiyordu. Sadece çiftler halinde değil, üçlü, dörtlü ya da daha fazla gruplar halinde... Eğer

panik içinde olmasaydım, ağzım açık kalırdı.

Bu tür şeyler, şehvetten zevk alan tanrıları memnun ederdi. Yine de eğlenenlerin tanrılar tarafından motive edildiğinden şüpheliydim, bunun yerine tamamen kendi zevkleri tarafından tüketildiler. Bu da iyi bir şeydi çünkü bana hiç dikkat etmedikleri anlamına geliyordu.

"Hangi cehennemdesin Snorri?" Kalbim "*Neredesin Bjorn?*" diye bağırsa da fısıldadım.

Ben yürürken davulların ritmik vuruşları havada yankılanıyordu, ancak bu, bazıları maskeli bazıları maskesiz, hepsi de yabancı olan, yerde ya da ağaçlara yaslanarak serbest kalmaya çalışan eğlence düşkünlerinin zevk iniltilerini bastırmak için çok az şey yapıyordu. Belki Bjorn da onların arasındaydı. Belki de benim koğuşların arkasında kalacak bilgeliğe sahip olduğumu düşünerek, zevkli uğraşlar bulmak için salonu terk etmişti. Midem bulandı ama mantığım bu fikri hemen uzaklaştırdı. Böyle bir riske giremeyecek kadar çok şey tehlikeydi.

Salonu kendi isteğiyle terk *etmesi* dışında. Bu da neden sorusunu akla getiriyordu?

Soru davulların ritmiyle tekrarlanıyordu, göğsüm daralırken bile midem dönüyordu, her nefes bir meydan okumaydı.

Dar patikalardan geçtim, aradım ama tanıdık tek bir yüz bile görünmedi. İçimi bir ürperti kapladı, diğer uyku salonlarına göz atarken kollarım ve bacaklarım güçsüzleşti ama muhafızlar etraflarındaki çeperlerde durmuş, içerideki jarlları ve ailelerini izliyorlardı.

Ya herkes ölmüşse? "Ölmediler," diye fısıldadım dehşet içinde. "Fjalltindr sınırları içinde kimse onları öldürmeye cesaret edemez. Bu yasak."

Yolda bir adım attım, sonra Tanrılar Salonu'ndan gelen ışık gözüme çarptı. Düzinelerce parlak meşale yapıyı çevreliyordu ve ben izlerken önlerinden bir gölge geçti.

Yaklaşınca Tora'nın yüzünü seçebildim. Eğer o buradaysa, Harald da kesinlikle buradaydı ve eğer Bjorn'u kaçırdıysa, onu burada tutuyor olmalıydı. Tora girişin önünde kollarını kavuşturmuş duruyordu, yüzünde amansız bir ifade vardı. Silahsız olmasına ve muhtemelen buranın gücü yüzünden büyüğü benimki kadar kısıtlanmış olmasına rağmen, yine de iki kat daha güçlüydü.

Bu da içeridekileri uyarmadan onu zorla geçemeyeceğim anlamına geliyordu.

Kahretsin.

Binanın etrafında döndüm, keşke eğlenenler gülmeyi, hoplamayı ve davul çalmayı bıraksalar da ben de duyabilsem diye diledim ama halkımı tanıdığım kadarıyla sabaha kadar eğlenmeye devam edeceklerdi.

Tek kapı Tora'nın koruduğu kapıydı ve hiç pencere yoktu. Binanın altından akan derenin üzerinden geçerken duraksadım, çünkü içerideki heykellerin etrafından akan su dışarı çıkabiliyorsa, bu bir açıklık olduğu anlamına geliyordu. Akıntıya karşı yolumu seçerek, salonun üzerinde bulunduğu çıkıntıya ulaştım. Su, yumuşak çınlama sesleri çıkararak kayadan aşağı damlıyordu.

Tutunacak bir yer arayarak tırmandım ve maskemdeki boynuzlar salonun duvarındaki tahtaya sürtünürken sessizce küfrettim. Dondurucu su ellerimi uyuşturmuştu ama suyun aktığı dar açıklıktan bakarken bunu fark etmedim bile. Gözlerim hemen Harald'ın durduğu yere gitti.

Konuşuyordu ama su şırıltısı ve eğlenenin gürültüsünden sözlerini seçemiyordum. Tıpkı konuştuğu kişinin yüzünü seçemediğim gibi, çünkü o kişi ya da kişiler Loki'nin heykeli tarafından gizlenmişti. Gölgede Bjorn, Ylva, Snorri ya da diğer yoldaşlarımızdan herhangi bir iz aradım ama hiçbir şey bulamadım. Gözlerim tekrar krala döndü.

Öfkeliydi, el kol hareketleri yapıyor ve işaret ediyordu.

Kiminle konuşuyordu?

"Bunun bir bedeli olmayacağını mı düşündün?" Davulların sustuğu bir anda sözlerinin bir kısmını yakaladım ve öne doğru eğildim. "...eğer... Snorri'nin bunu yapmayacağından emin olmanın tek yolu buysa, değer verdiğin her şeyi yok edecek..."

Snorri'nin adını duyunca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve şarkı söylemeye başladıklarında eğlenenlere sessiz olmaları için sessizce bağırdım.

"İyi bir anne oğlunu korur... ne gerekiyorsa yapar..."

Eğlencelerden gelen yüksek sesler diğerlerini bastırdı, ancak Harald el kol hareketlerini bıraktı ve dikkatle görünmeyen konuşmacıya odaklandı.

Şarkı durdu.

"O zaman planımız bu," dedi Harald. "Sana güveniyor. Git-" Yüksek sesli bir kahkaha çığlığı Harald'ın söylediklerinin geri kalanını bastırdı ve dönüp binayı terk ederek salonda konuştuğu kişiyi yalnız bıraktı.

Kim olduğunu görmem gerekiyordu.

Delikten geçip koridora tırmanacak yer yoktu, bu yüzden hızla geri tırmandım ve binanın yan tarafına doğru ilerledim. Gölgelerin arasında çömelip kimin çıkacağını görmek için bekledim ama kapı kapalı kaldı. Tedirginlik göğsümü doldurdu ve kapıya doğru sürünerek sessizce açtım.

Fenerler hâlâ salonun içinde yanıyor, heykelleri aydınlatıyordu ama hiçbir şey kıpırdamıyordu. Harald'la birlikte burada olan her kimse gitmişti.

"Kahretsin," diye homurdandım, topuklarımın üzerinde dönerek gölgeleri taradım, kaçan bir figür aradım ama tek gördüğüm uzaktaki ateşlerin etrafında dans eden insanlardı.

Kimdi o? Harald'a komplo kuran kimdi? Tanıdığım biri miydi?

İyi bir anne oğlunu korur... Göğsümü tedirginlik kapladı ve eğlence yerinin etrafında dönerek aramaya başladım. *Bu o olamazdı. O olamazdı.*

Kararsızlık beni olduğum yerde dondurdu. Casusun peşine mi düşmeliydim? Bjorn'u aramaya devam mı etmeliyim? Onu uyarmak için Snorri'yi bulmaya mı çalışmalıyım?

Bir grup eğlence düşkünü yanımdan sendeleyerek geçti, biri neredeyse beni devirecekti ki "Bize katılın!" diye bağırdı.

Kendimi toparlarken onu görmezden geldim ama kafamı kaldırdığımda kapüşonlu bir kadının uyuyor olmam gereken salona doğru yürüdüğünü gördüm.

Bjorn'un uyuyor olması gereken yerde.

Sadece kendi *yaptığı* korumalar tarafından korunan bir bina, çünkü o muhafızların nöbet tutmadığından emin oldu. Ve bunu da

Harald, çünkü Leif'in mirasa konması için Bjorn'dan kurtulma planları yapıyordu.

Ylva. Bundan emindim.

Kapıya doğru uzanmasını izlerken ellerim yumruk oldu, içeride ne Bjorn'un ne de benim olduğumu fark ettiğinde yüzünü kaplayacak şoku şimdiden zevkle izliyordum. Planının işe yaramadığını anladığında.

Ylva'nın eli mandalın üzerine kapanarak kapıyı açtı ama eşiği geçmek için hamle yaptığında sanki tanrılardan biri güçlü bir yumruk savurarak onu geriye doğru fırlattı. Kapıdan yarım düzine adım geride, kışının üzerine düştü.

Neredeyse sevinçten havalara uçacaktım. *Kendi* korumaları ona karşı çalışmış, partimize zarar vermek isteyenlerin girişini engellemişti. *Onun* girişini engellemek.

Sevincim kısa sürdü, çünkü ellerim kollarıma yapıştı ve beni ağaçların arasına geri çekti.

L Saldırgandan kurtuldum, yumruğumu karanlık yüze doğru savurdum ama karanlıkta Bjorn'u tanıyınca geri çekildim.

"Burada ne yapıyorsun Freya?" diye tısladı. "Seni herkes alabilir."

Damarlarımdan rahatlama aktı, ama yerini kızgınlık aldı. "Nereye gittin sen?"

"Konuşmam gereken biri vardı," dedi. "Salona döndüğümde gitmiştin. Seni arıyordum. Nerelerdeydin?"

"Seni arıyorum. Ve casusluk." Sonra ağzımdan kaçırdım, "Ylva, Harald ile çalışıyor."

Kıpırdamadan durdu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Tanrılar Salonu'nda konuşmalarına kulak misafiri oldum," diye tısladım. "Seni öldürmek için onunla komplo kuruyor, böylece Snorri Leif'i varis ilan etmek zorunda kalacak."

Sessizlik.

Bjorn yavaşça, "Ylva'yı Harald ile konuşurken gördün mü?" diye sordu.

Bunun için zamanımız yoktu. Snorri'yi bulmamız gerekiyordu. "Onu görmedim ama konuşmaları yeterince duydum. I..." Sözlerim yarıda kesildi, çünkü ağaçların arasından inanılmaz derecede ayık görünen savaşçılar eğlenenlerin arasında yürüyor, karşılaştıkları herkesin yüzünü inceliyorlardı.

"Seni alması için onu ikna etti mi yoksa hâlâ seni öldürmeyi mi planlıyor bilmiyorum," diye fısıldadı Bjorn, sonra kolumu çekti. "Seni babama ve savaşçılarına götürmem gerek."

"Nerede o?" Onu tırısla takip ederken bir köke takılarak tısladım.

"Diğer jarllarla buluşuyor. Bu taraftan."

Ayak uydurmak için koşmaya başladım ama sonra Bjorn kayarak durdu. Önümüzde, meşaleler taşıyan adamlar ağaçların arasında yürüyor, gölgeleri araştırıyorlardı. Döndük ama arkamızda daha fazla adam vardı.

"Harald'ın kaç savaşçısı var?" Korku ellerimi buza çevirdi çünkü gidecek hiçbir yer yoktu. Ne kadar silahsız olursak olalım, bu kadar adamın bizi alt edememe ihtimali yoktu. O zaman bizi Fjalltindr sınırlarının dışına sürükleyip dağdan aşağı atmaları an meselesiydi.

"Çok fazla." Bjorn bana döndü. "Göz önünde saklanmamız gerekecek."

Elimi göğsüne bastırduğımda kalbinin çarpıntısını hissedebiliyor, korkusunu ele veren ve benimkini büyüten nefesinin hızlanmasını hissedebiliyordum. "Nasıl?"

"Bana güveniyor musun?"

Olması gerekenden daha fazla diye düşündüm ama sadece başımı salladım. "Evet."

"Beni takip et," dedi ve pelerininin kapüşonunu öne doğru çekti. Ağzı benimkinin üzerine kapanmadan önce bunun ne anlama gelebileceğini merak etmek için bir kalp atışı kadar bile zamanım olmadı.

Bir an donup kaldım, *Bjorn*'un beni öpmesine o kadar şaşırmıştım ki hareket edemedim. Düşünemedim. Sonra içgüdülerim devreye girdi ve kollarım boynuna dolandı, ben de onu öptüm.

Bjorn sustu ve ben de ona aynı şekilde karşılık vermek yerine tokat atmamı mı beklediğini merak ettim. Yalnızca bu numaranın canımızı kurtarabileceğini anlamakla kalmadım, Bjorn'un beni öpmesini de *istedim*.

Ve orada durmasını istemedim.

Bjorn'un şaşkınlığı bir anda kayboldu, elleri beni kalçalarımın yakalayıp kaldırdı, bacaklarım beline dolandı ve omuzlarım arkamdaki ağaca yaslandı. Dudakları tekrar dudaklarımı buldu, nefesi sıcaktı ve beni tüketirken sakallı çenesi tenime sürtünüyordu.

Tatlı bir yanı yoktu. Yumuşak bir şey yoktu.

Bu da tam olarak istediğim şey olduğu anlamına geliyordu. Tehlike giderek yaklaşırken bile hayalini kurduğum şeyi elde ettiğim bu anda ihtiyacım olan şeydi.

Bunun, arayanların dikkatini dağıtarak yanımdan geçip gitmelerine neden olması gerektiğini bilsem de, Bjorn'un dili ağzıma girip benimkini okşarken bu uzak bir endişe gibi görünüyordu. Bal likörü tadındaydı ve her nefes alışımında çam, kar ve fiyort üzerindeki rüzgârın kokusunu alıyordum. İçimdeki vahşi bir şeyi serbest bıraktı ve bacaklarımı sıktım, eteklerim uyluklarımı yukarı iterken onu kendime yaklaştırdım.

Ayak sesleri yaklaşırken çam iğneleri çıtırdadı ve geri çekildim, alt dudağımı ısırdım ve bakışlarıyla buluştum. Nefesimin altında, "Bu, araya girmekten caydırmak için yeterli değil, Bjorn," dedim. "Bunu ikna edici hale getir."

"Tanrılar, kadın," diye homurdandı, sonra ağzı tekrar benimkinin üzerindeydi, bir eliyle kışımı bırakırken dili dudaklarımı araladı. Yukarı uzanarak elbisemin bağcıklarını yakaladı ve keskin bir sarsıntıyla çözdü.

Ayak sesleri yaklaştı ve kalbimde bunun işe yarayacağına dair bir şüphe tohumu oluştu. Biz eğlence düşkünlerine inanmayacaklarına ve yüzlerimizi görmek isteyeceklerine dair giderek artan bir kesinlik.

Kollarımı indirecek kadar Bjorn'u bıraktığımda kalbim hızla çarpmaya başladı, korsenin kumaşı sırtımı kavislendirecek şekilde göğüslerime sürtündü. Omuzlarım sertçe ağaca yaslandı ve kalçalarımı ona doğru bastırırken maskemdeki boynuzlar baştan çıkarıcı bir ritimle ağaç kabuğunu tırmaladı. Gece havası meme uçlarımı öptü, ancak onları sertleştiren onun yavaş nefes verışı oldu, bir göğsümü kavrayıp başparmağı ucunu okşarken dudaklarımın bir inilti koptu.

Hayatımda hiç böyle öpülmemiştim. Böyle dokunulmamıştım. Ve tanrım, bu bana mümkün olduğuna inanmadığım şeyler hissettirdi. Sadece konuşmalar, abartılar ve hikâyelerden ibaret olduğunu düşündüğüm şeyler... Ama kalçalarımın arasında oluşan ağırlı ihtiyaç bana çok yanıldığımı söylüyordu. Üzerindeki kıyafetleri soyarak ve her santimini tatmak istiyordum. Elbisemden kurtulmak ve onun içime gömülmesinin nasıl bir his olduğunu keşfetmek istiyordum.

Bu delilik, diye bağırdı içimdeki son mantık kırıntıları. Kaçman gerek! Saklanmalısın!

Uyarıyı görmezden geldim ve topuklarımı Bjorn'un sırtının küçük kısmına gömdüm, bir ayağımı aşağı kaydırarak pantolonunun belini yakaladım ve aşağı çektim. Dudağını ısırırken çıplak kıcının sıcaklığını bileğimde hissediyor, ağzımın içinde inlemesinin tadını çıkarıyordum. Pantolonunun önü, kalçalarımızın sıkı baskısı arasında sıkışıp kalmıştı ama sikinin sert uzunluğunu gizlemek için hiçbir şey yapmamıştı. Tanrılar bana yardım etsin, o da benim kadar tahrik olmuştu, bu da ikimizin de doğru düşünemediği anlamına geliyordu. Yine de ona sürtünürken, kumaş hassas etime sürtünürken ve içimde gerilim yükseldikçe vücudum sıcak ve sıvı hale gelirken umursamadığımı fark ettim. Buna sahip olacaktım, *ona* sahip olacaktım. Yakalandığım saniyeye kadar bu anın tadını çıkaracak ve *sonra* savaşıacaktım.

Ve bu anı benden çaldıkları için bu adamlara merhamet göstermeyecektim.

"Yüzünü görmemiz gerek."

Bu talep karşısında gerildim. Ama Bjorn hırladı, "O meşgul. Şimdi ben Fjalltindr'in huzurunu bozmadan siktir git."

Yüzümü saklamak sadece şüpheleri artıracaktı, bu yüzden maskenin görevini yerine getireceğine güvendim ve omuzlarım ağaca çarparak geri çekildim. "Kapa çeneni ve sik beni," diye yüksek sesle bağırdım. Her iki savaşçı da maskeli yüzüme değil göğüslerime baktı ve ben sessizce erkeklerin öngörülebilirliğine şükrettim.

Ama gitmediler.

Git buradan, *diye* dua etti bir yanıma ama bu mantıklı ses, Bjorn'un bu performansı sonuna kadar izlemesini isteyen ahlaksız yanıma tarafından bastırıldı.

İçimde onun sikine ihtiyaç duyan yanımdı. Kazanan o oldu. Vahşi bir şey gibi ona binen, daha da yaklaşarak serbest bırakan oydu.

Adamlar hâlâ izlemeye devam ediyordu.

Panik arzumla birleşti, kalbim baskı altında patladı, Bjorn kapüşonunu geri çekip yüzünü ortaya çıkarınca tüm bunlar dehşetle boğuldu. "Gerçekten ölmek istiyor olmalısın."

O ne yapıyordu?

Elimi yumruk yapıp adamların onu tanıyıp saldırmasına hazırlandım ama sadece güldüler. "Umarım buna değer, Bjorn."

Ve yollarına devam ettiler.

Şok beni sakinleştirdi. İşe yaramıştı. Gitmişlerdi.

Ama neden?

"Neden öylece gittiler?" Geri çekilişlerini izleyerek fısıldadım. "Harald seni öldürmek için Ylva ile bir anlaşma yaptı. Onları duydum."

"Sen kral yapıcısın, Born-in-Fire. Harald'ın önemseydiği tek hayat seninki," dedi Bjorn ve sesinin tonu gözlerimi tekrar ona çevirdi. Bana bakıyordu, ay ışığının şeritleri çok yakışıklı yüzünü kesiyordu. Yüz ifadesi tuhaftı, neredeyse saygılıydı ve uzun bir süre birbirimizin gözlerinin içine baktık.

Sonra başını salladı ve gözlerini benden kaçırdı. "Çok ikna edici bir performans sergiledin."

İçime bir şok yayıldı. Ona verdiğim tepkide numara yaptığımı mı düşünmüştü? Tüm *bunların* Harald'ın savaşçıları izimden uzaklaştırmak için yaptığım bir numaradan başka bir şey olmadığını mı düşünmüştü?

Karnımda bir boşluk oluştu ve bacaklarımın onun belinden kaymasına izin vererek elbisemin korsajını düzelttim, böylece göğüslerim bir kez daha gizlendi. Kalçalarımın arasındaki kayganlığın acı verici bir şekilde farkındaydım, içim tatmin edilmemiş ve asla tatmin edilemeyecek bir ihtiyaçla ağrıyordu.

Ama bu tanıdık bir hayal kırıklığıydı. Hiçbir şey kalbimdeki acıyla kıyaslanamazdı, çünkü düşünmüştüm ki...

Sen bir aptalsın, Freya.

Skaland'ın en büyük düşmanı tarafından neredeyse kaçırılıyordum ve endişelerim lanetli duygularım içindi.

Derin bir nefes çekerek, "Neden işe yaradı, Bjorn? Neden yüzümü görmek istemediler?"

Kalçalarımıdaki tutuşu sıkılaştı, sonra ellerini indirdi. "Çünkü kendi babamı boynuzlayacak kadar aptal olmadığımı biliyorlar."

Görünüşe göre bunu yapacak kadar aptal olan tek kişi bendim.

Bağrıışmalar ve kargaşa dikkatimi tekrar salona çekti. Snorri açık kapının önünde durmuş emir yağdırıyordu.

Hissetmem gereken şey rahatlamaydı, ama onun yanında Ylva duruyordu ve o arkadan bıçaklayan kaltağı görmek beni öfkeyle doldurdu. Aramızdaki boşluğu adımlamak ve onun lehine sonuçlanmamış olsa bile ne yaptığını açıklamadan önce kışına tekme basmak istedim.

Bir el bileğime dolandı ve Bjorn'un gözlerinin içine baktım. "Yapma," dedi. "Kanıt olmadan suçlamalarda bulunursan, babam sana inanmayacak."

"Onu tüm muhafızları almaya ikna eden oydu. Bu nasıl kanıt olmaz?"

"Bunun için iyi bir nedeni vardı. Ylva'ya güveniyor ama bundan da öte ikinizin arasındaki gerginliği biliyor. Sözlerinizi kıskançlık yüzünden onu itibarsızlaştırma çabası olarak görecektir."

"Onu kıskanmıyorum." Kelimeler dişlerimin arasından çıktı. "Onu bir uçurumdan aşağı itmek istiyorum."

Bjorn böylesine karanlık bir gerçek karşısında dehşete düşmek yerine güldü. "Bütün kıskanç kadınlar öyle der."

Ona düz bir bakış attım ama o sadece sırttı. "Git ve dilini tut, çünkü sana karşı komplo kuranların senin farkında olmadığına inanması senin yararına."

Haklıydı ama yine de Ylva'nın bu gece yaptıkları yanına kâr kalacak diye dişlerimi gıcırdatmak istiyordum. Akıllı olmam, stratejik davranmam gerekiyordu ama çok yorgundum. Yorgun, utanmış ve *tatminsizdim*. Yanlış şeyleri bu kadar önemsemiğim için kendime lanet okurken bile gözlerim yaşardı.

Bjorn'un elinden kurtulup iki adım attım, sonra kısık bir sesle, "Kıskanması gereken sen değilsin, Freya," deyince donup kaldım.

Nedenini bilmesem de içimi bir ürperti kapladı. Ylva beni benim onu kıskandığımdan daha fazla kıskanmıyordu. Cevap vermeden boynuzlu maskeyi çıkarıp çalılarının arasına attım, sonra da Snorri'nin hâlâ emirler yağdırarak durduğu yere doğru yürüdüm.

Gözleri bana sabitlendi, genişledi. "Nereye gittin? Neden koğuşların korumasından ayrıldın?"

"Uyandığımda kendimi yalnız buldum." Tereddüt ederek ekledim, "Senin için en kötüsünden korktum ve aramaya çıktım." Gerçeğe inanmasındansa *buna* inanması daha iyiydi.

Ylva kaşlarını çatarken bile Snorri'nin kaşları yumuşadı. "Salon korunuyordu. Gitmekle aptallık ettin."

Dilimi ısırıp başımı öne eğdim ve Snorri beni şaşırtarak, "Neredeydin Ylva? Senin de en az onun kadar koğuşlardan ayrılman gerekiyordu!"

"Bjorn onunla birlikteydi," diye karşılık verdi. "Sormamız gereken soru şu anda nerede olduğu?"

Snorri'nin gözleri ötedeki eğlenceleri taradı, sonra Ylva'ya odaklandı, sesi buz gibiydi. "Soruma cevap vermedin."

Şüpheliydi ve yanlış nedenlerle de olsa Ylva'nın kıvranmaya başlamasını bekledim.

Daha iyi bilmeliydim.

Halsar'ın hanımı çenesini kaldırdı ve kocasına ters ters baktı. "Nerede olduğumu bilmek mi istiyorsun? Ben-"

"Benimle birlikteydi."

Sesin duyulmasıyla birlikte herkes döndü.

Uzun boylu bir kadın yaklaştı. Silahları olmasa da savaşçı kıyafetleri giymişti ve peşinde benzer şekilde giyinmiş bir düzine kadın daha vardı. Belki de Snorri'nin yaşlarındaydı, gümüş rengi saçları savaş örgüleriyle arkaya toplanmıştı ve çıplak kollarında soluk yara izleri vardı. Durunca başparmaklarını kemerine geçirdi. "Reis Snorri."

Çenesi gerildi. "Reis Bodil."

Bön bön baktım. Elimde değildi. Bodil ünlü bir savaşçıydı ve jarl unvanına sahip yaşayan tek kadındı. Ama bundan da öte, o bir

Tanrı Forseti'nin çocuğu, kim konuşursa konuşsun doğruyu yalandan ayırabiliyordu. Bu da Ylva ne yaptığı konusunda yalan söylerse Bodil'in bunu bileceği anlamına geliyordu.

Bu bilgiyi paylaşp paylaşmayacağı ayrı bir konu olabilir.

"Ylva benimle bir ittifakı görüşmek için buluştu," dedi Bodil. "Bu gece şahit olduklarım, bizzat tanrıların Freya'nın fedakârlığını kabul etmek ve onu kendilerininmiş gibi sahiplenmek için ölümlü düzleme adım atmaları göz önüne alındığında, teklifinde haklılık gördüm. Ortak düşmanlarımıza karşı savaşta kalkan kızını takip edeceğim."

Sözleri bir gürültü içinde kayboldu çünkü bu hiç mantıklı değildi.

Ylva Harald ile birlikteydi, Bodil ile değil.

Görmüşüm... Ne görmüşüm?

Bunun cevabı *hiçbir şeydi*. Ama Harald biriyle konuşuyordu ve konuşmadan duyduklarım çok can sıkıcıydı; ayrıca Ylva'nın kendi koğuşlarını geçip salona giremediğini görmüşüm.

Onun yüzünü hiç görmedin. İlk şüphe taneleri göğsümü doldurdu, belki de bir sonuca varmışım. Ama gördüğüm, duyduğum her şey Ylva'yı işaret ediyordu.

Snorri sonunda, "Bağlılığınızı kabul ediyorum," dedi, sesinin tonu bunun ondan başka birinden gelmesini dilediğini gösteriyordu.

"Benim bağlılığım kalkan kıza, sana değil."

Snorri'nin yüzü karardı ama Ylva aralarına girdi. "O Snorri ile evli, yani aynı anlama geliyor." Kocasının gözlerine bakarak ekledi, "Bodil uzun zamandır benim dostum, bu yüzden onun ittifakına güvenebiliriz."

Snorri'nin söyleyebileceği hiçbir şey yoktu ve orada bulunan herkes bunu biliyordu. Bu gece diğer jarllardan herhangi birini kendisine katılmaya ikna ettiğine dair hiçbir şey söylemediğine göre, başarılı olduğundan şüpheliydim. Bir ittifaka *ihtiyacı vardı* ve bunun nereden geleceği konusunda titiz davranmayı göze alamazdı. Snorri'nin çenesindeki kaslar ileri geri hareket etti, muhtemelen gururu pratiklikle savaşıyordu ama başını salladı. "Tanrıların önceden bildirdiği yolda atacağımız ilk adımlara içelim."

Birisi bir sürahi bal likörü getirdi ve Snorri onu kaldırdı. "Birleşik Skaland'a!" diye kükredi ve herkes "Skal!" diye bağırarak ittifakın şerefine kadeh kaldırdı.

sürahi elden ele dolaştırıldı. Bana ulaştığında, bir yudum aldım ve "Skal" diye mırıldandım, ama onu uzatırken, omurgamın üzerindeki deri diken diken oldu.

Topuğumun üzerinde dönerek Bjorn'un yaklaşmasını izledim, yüz ifadesi asıktı.

"Neredeydin?" Snorri sordu. "Freya'yı neden yalnız bıraktın?"

"Bir kahinle konuşmam gerekiyordu," dedi Bjorn. "Kısa bir süreliğine gitmiştim ama döndüğümde Freya gitmişti. Onu aradım ama gayet iyi olduğunu gördüm."

"Delirdin mi sen?" Ylva hırladı. "Neden başka bir jarl'ın kahiniyle konuşma riskine giriyorsun?"

Bjorn omuz silkti. "Kahinler Yüce Baba'nın gazabından korktukları için her zaman doğruyu söylerler. Ben rehberlik istedim."

Büyüsünün dudaklarında bir yalan kokusu bırakıp bırakmadığını görmek için Bodil'e baktım ama kontun yüzünde sadece merak vardı.

Snorri'nin gözleri kısıldı. "Kahin Freya'yı yalnız bırakmana degecek ne söyledi?"

"Bana gözetimsiz bir ocağın en sıcak közleri püskürttüğünü ve bakımsız bir salonun en kuru çıradan oluştuğunu söyledi."

Ylva'nın gözleri büyürken bile nabzım hızlandı. "Halsar."

Bjorn bir omzunu kaldırdı. "Hiçbir açıklık getirmedi."

"Şafağa kadar bekleyemeyiz!" Ylva Snorri'nin üzerine yürüdü. "Hemen gitmeliyiz. Dağdan aşağı Ragnar'a haber yolla ki önden gidip bu kahinin öngördüğü felaketi önleyebilsin."

"Bu bir sınav," diye mırıldandı Snorri, gözleri uzaklara dalmıştı. "Tanrılar bağlılığımı test ediyor. Beni sahip olduklarımla elde edebileceklerim arasında bir seçim yapmaya zorluyorlar."

"Halkımızı savunmasız bıraktık," diye haykırdı Ylva. "Sahip olduğumuz tüm savaşçılar burada ya da bu lanetli dağın eteklerinde. Kadınlar ve çocuklar yalnız kaldı."

Gnut'un saldırdığı gece Bjorn'un bana söylediklerini hatırladıkça midem bulanıyordu: Snorri savaşçılara masumlardan daha çok değer veriyordu ve birincisinin gücünü garantilemek için ikincisini feda edebilirdi. Çünkü onu taca taşıyacak olanlar savaşçılarıydı, çaresiz çocuklar değil.

Yine de o savaşçılar tedirginlikle yerlerinden kıpırdandılar, çünkü savunmasız bıraktığımız onların arkadaşları ve aileleri idi. İçlerinden birkaçı konuşmak üzereymiş gibi görünüyordu ama Snorri sesini kalabalığın üzerine yükseltti. "Tanrıların kendileri bu gece Skaland'ı tek bir kralın altında birleştirecek olan kalkan kızını onurlandırmak için ölümlü düzleme adım attılar. Düşmanlarımıza karşı acımadan kullanacağımız tek bir ordu. Birlikte, Fjalltindr'in sınırlarından dışarı adım attığında düşmanımızı yenecek güce sahibiz, ama siz bir kahinin belirsiz saçmalıklarından korkarak eve koşmayı mı tercih ediyorsunuz?"

İkiyüzlülüğü karşısında gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

Omuzları geride, Snorri savaşçıların arasında ilerledi. "Görmüyor musunuz? Bu bir sınav! Sadece kalkan kıza olan inancınızın değil, aynı zamanda tanrıların kendilerine olan inancınızın da bir testi, çünkü o *onların* seçtiği kişi."

Bu kadın ve erkeklerin ailelerini kendilerini bekleyen kadere terk etmelerine sebep olmak istemediğim için kendimi kötü hissettim.

Snorri düşüncelerimi duymuş gibi bağırdı, "Halsar'dakilerin kaderleri çoktan örüldü, yokluğumuzda yaşayıp yaşamayacakları tanrılar tarafından zaten biliniyor. Ama kalkan kızın *kaderi belli değil* ve tüm iplerimiz onun etrafında düğümleniyor. Hammar'ın dibinde yerimizi alalım ve en büyük düşmanımız Nordeland Kralı Harald'dan hesap soralım. İntikamımızı alalım!"

Damarlarında bir damla tanrı kanı taşıyan birkaçımız dışında tüm hayatların kaderi olduğu fikri kafamı kurcalıyordu. Bir ayağım ölümlüler âleminde, diğer ayağım ilahi âlemde olduğu için, tanrılar da dâhil olmak üzere herkesi bağlayan kurallar bir şekilde geçerli değildi. Eylemlerimin etrafındakilerin iplerini yakalayıp düğümlenebileceği ve onları Nornların amaçladığından farklı bir düzene zorlayabileceği fikri. Ve sahip olduğum erişim hakkında meraklanmama neden oldu. Halsar'dakilerin kaderlerini değiştirebilir miydim?

"Söyle bana," diye kükredi Snorri, "kaderi çoktan belirlenmiş olanların yanına mı koşacaksın, yoksa tanrılar tarafından tercih edilenin yanında kalkan duvarında mı duracaksın? Seç!"

Düşmanımızı yok etmek ya da evimizi korumak. Ellerimi yumruk yaptım çünkü diğer seçenek kafamı sıkıyordu. Tüm bunlar beni aşıyordu, büyük düşünürlerin alanıydı, balıkçı karılarının değil.

Ama artık bir balıkçının karısı değildim.

Ben Freya'ydım, Hlin'in çocuğu ve Halsar'ın leydisiydim ve kelimeleri boğazımdan dilime, oradan da dinleyen herkesin kulaklarına götüren de bu sonuncusuydu. "Tanıdığımız ve sevdiğimiz herkes öldükten sonra intikamın ne faydası var? Geri dönebileceğimiz bir ocak ateşi olmayacaksa, düşmanımızı yenmekle ne gibi bir zafer hissederiz? Nornlar Halsar'ın kaderini örmüş olabilir, ama birlikte onları yeni bir desen örmeye zorlayacağız ve ailelerimizin ve müttefiklerimizin gücüyle intikam için gözlerimizi kuzeye çevireceğiz!"

Etrafımızdaki savaşçılardan alkış sesleri yükseldi ve gözlerinde gördüğüm rahatlamayla göğsüm sıkıştı. Sadece onurları ve aileleri arasında seçim yapma zorunluluğunu ortadan kaldırdığım için değil, kahinin gördüklerini değiştirme gücüne sahip olduğum için de.

Halsar'ı kurtaracak gücüm vardı.

Yine de herkes gülümsemiyordu. Snorri'nin çenesi gergin, ağzı düz bir çizgi halindeydi. Harald'ı yenmeyi Halsar'dakilerin hayatından daha çok önemsiyordu ve ben onun ödülüne sahip olma fırsatını çalmıştım. Ama en az bunun kadar, bir karar vererek onun gazabını kazandığımdan da şüpheleniyordum. Kontrol edilen insanlar seçim yapmazdı, onlar için seçim yapılırdı.

Ellerini kaldırıp sözlerimi alkışlayan savaşçılara baktı ve şöyle dedi: "Harald'ın Nordeland'a kaçıp saklanmasına izin verin, çünkü bizden kaçtığı her gün daha da güçleneceğiz. Tanrılar istediğinde, darbemizi vuracağız ve intikam bizim olacak!"

Erkekler ve kadınlar anlaştıklarını haykırıyor, kan sözü veriyorlardı ve benimki de o anın gelmesini beklemekten ısıniyordu.

"Hazır olun," diye bağırdı Snorri. "Yürüyoruz ve eğer tanrılar bizimle birlikteyse, şafak sökmeden bu dağın dibini göreceğiz."

Her şey organize bir kaosa dönüştü, kıyafetlerim -hâlâ kirlî ve kokuyor-zincir zırhımla birlikte bir kez daha bedenimdeydi ve sonra Fjalltindr'in kapılarına doğru yürüyorduk, gothar silahlarımızla bekliyordu.

Eşikten geçerken Bjorn'un baltası alevlendi ve aşağıya doğru yolumuzu aydınlattı. Ona neden salonu terk ettiğini sormak istedim. Etrafımızdaki tehdit bu kadar büyükken neden bir kahinle konuşmaya gittiğini.

Ve en önemlisi de, aramızda olanlar hakkında ne yapmamız gerektiği idi. Biz.

Bu soru beni dehşete düşürdü, çünkü önemsedığım gerçeğinden kaynaklanıyordu. ne olduğu hakkında. Çok ama *çok* fazla önemsediyimi. Onun yerine "Savaşa doğru yürüdüğümüze inanıyor musun?" diye sordum.

Bjorn uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra şöyle dedi: "Annem bir keresinde bana kehanetlerle ilgili sorunun, gerçekleşene kadar onları asla tam olarak anlayamamak olduğunu söylemişti."

Kaşlarımı çattım. "O zaman neden kahine Halsar'ı sorma zahmetine girdin?" "Kahinlerle ilgili sorun da burada yatıyor," dedi ve bir adım uzaklaşarak.

Bodil yanıma yaklaştı, hizmetçileri etrafımızda dizilmişti. "Sorduğun soruya nadiren cevap veriyorlar."

B el fenerlerinin ışığında Hammar'ın güney yamacından aşağıya doğru ilerledik. Kimse konuşmuyordu, hain patikada kaymamak için her türlü konsantrasyon gerekiyordu. Yine de en ufak bir yanlış adımda

Beni ölüme yuvarlayabilecek o an, zihnimin gözünü anıların titreşimleri işgal etti. Bjorn'un ağzını ağzımda hissetmek, dillerimizin birbirine dolanması, baharat gibi kalan tadı. Elleri vücudumdaydı, bacaklarım beline sarılmıştı, ben ona yaslanırken sertliği cinsel organıma sürtünüyordu. Botlarım gevşek kayalara her çarptığında ya da bir köke takılıp tökezlediğimde gerçeğe geri dönüyordum, yanaklarım kızarıyor, kalçalarım sıvı sıcaklığıyla kayganlaşıyor, kalbimde utanç hissediyordum.

Neden bu kadar ileri gitmiştim?

Oh, kendime yapmamız gerekeni yaptığımızı söylemek yeterince kolaydı, ama bu sadece itici güç olmuştu. Tırmanış tamamen arzudan, *benim arzumdan* kaynaklanıyordu, çünkü Bjorn'un vücudu tepki vermiş olsa da, bu sadece

Bir erkek ve erkeklerin böyle şeyler üzerinde çok az kontrolü vardı. O babasına sadıktı ve ben bu sadakati utandırmıştım. Kendimi ve onu utandırmıştım ve o beni sakinleştirmek için her uzandığında, utanç içimi dolduruyordu.

Yine de kendi kendime yaptığım tüm uyarılara rağmen, aramızda bir ip gerilmiş gibi hissediyordum, onun yakınlığına dair farkındalığım hiç azalmıyordu ve gözlerim kapalı olsa bile ona şaşmaz bir hassasiyetle uzanabileceğime yemin edebilirdim. Gözlerim kendi isteğiyle ona gidiyor, sadece irade gücüm onları tekrar yere indiriyor ve sesini her duyduğumda kulaklarım dikiliyordu.

Sen aptal, aşk hastası bir aptalsın, diye hırladım kendime. Hayatlar tehlikede, yine de kaslara ve güzel bir yüze şehvet duyuyorsun. Yetişkin bir kadın gibi davran, bacaklarının arasında hiç erkek olmamış bir kız gibi değil.

Bundan daha fazlası, diye itiraz etti kalbim. Bu sadece şehvetten daha fazlası.

Beni en çok korkutan da buydu. Şehvet, kendimi tatmin edebilirdim. Ama göğsümde yanan duygular? Bunlar karanlık bir odada becerikli parmaklarla doyurulabilecek şeyler değildi. Ve kesinlikle benim tarafımdan değil.

Dağın eteğindeki köyün şafak ışığında görünmesi ve yanında hepsi farklı sancaklar taşıyan, atlarla dolu nöbetçi hatlarına sahip çok sayıda kampın olması rahatlatıcıydı. Bunlardan biri Snorri'ninkiydi. Nöbet tutanlar bizi tanımış olmalıydı, çünkü daha bir düzine adım atmamıştım ki Ragnar yaklaştı. "Lordum," dedi, "sizi bu kadar erken beklemiyorduk."

"Halsar bir baskın tehlikesiyle karşı karşıya olabilir." Snorri'nin sesi kısıktı. "Kampı dağıtın ve atları hazırlayın. Acele etmeliyiz."

Bodil ve hizmetçileri kendi kamplarına doğru yola çıkarken, bizim grup da kendi kampımıza doğru ilerliyordu. Biz yaklaştıkça, bir çadırdan tanıdık bir figür çıktı, elbisesi ve pelerinde yolculuk lekeleri, yüzünde ise yorgunluk vardı. "Sizi iyi gördüğüme sevindim lordum," dedi Steinunn, sonra Ylva'ya, "Sizi de leydim." Bjorn'u dikkatle görmezden geldi ama bana, "Hikâyeti dinlemek isterim, Freya Born-in-Fire," dedi. Sesi soğuk, ifadesi taş gibiydi, bakışlarındaki bir şey midemin bulanmasına neden oldu.

"O yorgun," diye tersledi Bjorn. "Sen kampta rahat ederken, Freya günlerdir neredeyse hiç uyumadı."

"Tam tersine," diye tersledi Skald, "kampa varalı bir saat bile olmadı, çünkü atları olan o aptal adam daha önce ayrıldı-" Bodil yaklaşıp başını eğince sözünü kesti. "Kont Bodil."

İri kadın ona düşünceli bir bakış attıktan sonra, "Brekur'u varlığıyla şereflendirmeyeli uzun aylar oldu, Steinunn. Bir performans bekliyorum."

"Freya'nın Hammar'ın zirvesine ulaşmak için draug'u nasıl yendiğinin hikayesini anlatacağım."

"Böyle olduğunu nereden biliyorsun?" Bjorn sordu. "Belki de tüneller boştu ve biz sadece tepeye tırmandık."

Skald ona sert bir bakış attı ama konuşma daha fazla uzamadan, "Büyük bir savaştı ve söz verdiğim gibi sana her şeyi anlatacağım," dedim.

"Bana bir şey söylemek istemediğini açıkça belirttiğine göre, Bjorn," dedi Steinunn, "belki atlarımızı geri alabilirsin."

Bjorn'un gözleri kısıldı ama Bodil, "Ben Freya ile kalacağım, Firehand. Bu, duymayı çok istediğim bir hikâye."

"Sorun değil," dedim ona, "Bjorn Shitshimself'ten hiç bahsetmeyeceğim."

Bodil az önce içtiği bir yudum sudan dolayı öksürdü ama Bjorn sadece sırtlamakla yetindi. "Şansıma skaldların büyüğü sadece gerçeği ortaya çıkarabiliyor."

Ben de sırttım ve midemin takla atmasını görmezden gelmeye çalıştım. "Eğer buna inanırsam, gerçek olmaz mı?"

"İtibarım zaten yerlerde sürünüyor, Born-in-Fire," diye cevap verdi. "Daha fazla suistimal edilmesin diye kaçacağım."

Topuklarının üzerinde dönerek grev hattına doğru ilerledi ve Bodil'in beni izlediğini görmek için gözlerimi onun formundan ayırdım ve yanaklarım ısındı. "Aslında öyle bir şey yapmadı," dedim hemen. "Bu sadece bir-"

"Belki de en baştan başlamalısın," dedi Kont ve ardından gözlerini yere dikmiş bakan Steinunn'u dürtükledi. "Dikkatini topla kızım, bu sefer yanlış bir şey yapmak istemezsin."

Boğazım acıyana kadar konuştum, draug istilasına uğramış tünellerde yaptığımız yolculuğun hikâyesini anlattım. Savaşlarımızı, Bjorn'un baltasını kullanabilmem için büyümün beni nasıl koruduğunu ve her şeyin kaybedilmiş gibi görüldüğü son anlarda tanrıların kalan yaratıkları Helheim'a sürüklemek için nasıl araya girdiğini. Paylaşmak istemediğim anların sessiz anlar olması büyük şanstı ve kimse onların yokluğunu fark etmemiş gibiydi. Bjorn inatla anlatılanlara dahil olmayı reddediyor, bunun yerine kolun arkasında ilerliyordu.

Anlattıkları beni onu düşünmekten alıkoydu ama aynı zamanda Halsar'daki aileleri için endişelenen diğerlerinin de dikkatini dağıtmaya yaradı. Yine de güneş geceye karışırken, Ylva meşale ışığında gitmemiz konusunda ısrar edince, uyku beni aldı. Ve zihnimin sınırlarında, ben de benzer şekilde kurtulmuş değildim.

Bir kez daha Halsar'ın büyük salonunun tepesinde durdum, ancak bu sefer her şey yanıyordu. İnsanlar çılglık çılgılığa koşuyor, giysileri alev alev yanıyor, gölgeden yapılmış savaşçılar onları takip edip kesiyor, kurbanları çılglık çılgılığa düşerken bile siyah kan fışkırıyordu. Ve ben hiçbir şey yapamadım. Ayaklarımın salonun çatısına sabitlendiği yerden kıpırdayamadım, bedenim olduğu yerde donup kalmıştı. Tek yapabildiğim çılglık çılgılığa bağırmaktı, çünkü hepsinin başına bunu ben getirmiştım.

Sarsılarak doğruldum, sadece beni eyere bağlayan ipler atımın yanından düşmemi engelledi.

"Sıkıntılı rüyalar görüyorsun."

Başım Bodil'in kısırağını sürdüğü sol tarafa kaydı. Yolculuk boyunca yanımdan ayrılmamış, anlattığım her kelimeyi dinlemiş olmasına rağmen kendisi hakkında çok az şey söylemişti. Mantıken, söylediklerim konusunda dikkatli olmam gerektiğini biliyordum, çünkü herhangi bir gerçeği fark edebilirdi ve saklamam gereken sırlar vardı, ama onun varlığında korkularımı itiraf etmemi sağlayan sakinleştirici bir şey vardı.

"Sorunlu bir hayatım var," diye cevap verdim sonunda. "Bu sıkıntılar rüyalarım da giriyor."

Başını hafifçe eğdi. "Kısa süre önce eviniz olmasına rağmen Halsar'dakiler için korkuyor musunuz?"

"Evet." Eyerde kayarken, önümdekilere sessizce hızlarını artırmalarını, böylece konuşmanın imkânsız hale geleceğini söyledim. "Benim hatırım için savunmasız bırakıldılar."

"Bu Snorri'nin kararıydı, senin değil."

Tıpkı Fjalltindr'in yükselişi sırasında esirleri yem olarak kurban etme kararının onun kararı olması gibi, ama bu vicdanımı rahatlatmamıştı. "Kimsenin benim yüzümden ölmesini istemiyorum, özellikle de masum insanların."

"Eğer kaderleri buysa, bu onların kaderi."

Hayatım boyunca duyduğum bir gerçeği dile getirmesine rağmen kaşlarımı çattım. "Kendi kaderimi kendim çizerim Bodil, tıpkı senin gibi. Tanrıların tüm çocukları gibi. Eğer yolumu değiştirerek onlarınkini de değiştirebileceksem, neden denemeyeyim ki?"

"Yapmamalısın demedim." Bodil atını bir çalının etrafında dizginledi. "Ama yaptığın seçimin bir şeyi değiştirip değiştirmediğini nereden bileceksin?"

"Eğer Halsar'daki herkes iyiye, bileceğim, çünkü bu, meydana gelen şeyin kahinin öngördüğünden farklı olduğu anlamına gelir."

"Belki de." Bodil uzun bir süre sessiz kaldı. "Belki de kahinin sözleri Ylva'nın sandığı anlama gelmiyordu. Belki de çok uzak bir gelecekte bahsediyordu. Ya da belki de"-bana uzun uzun baktı-"Halsar'dan başka bir yerden. Bunu sadece tanrılar kesin olarak bilir."

"O zaman sana söyledikleri işe yaramayacaksa neden bir kahine bir şey soruyorsun?" Patladım. Ona olan kızgınlığımdan değil, giderek artan güçsüzlük hissimden.

"Kâhinlerin söyledikleri sözler onlara tanrılar tarafından verilir," diye yanıtladı Bodil. "Sıradan bir ölümlünün ilahi bilgiyi alıp onu kendi amacına göre şekillendirebileceğine inanması sence de büyük bir kibir değil mi?"

Gözlerim o kadar hızlı ona kayd ki boynum çatladı, çünkü Snorri'den bahsettiğinden emindim. "Açık konuş Bodil. Bilmeceler için çok yorgunum."

Kont omuz silkti, gümüşü örgüleri geniş omuzlarına dökülüyordu. "Tanrılar bilmeceleri sever Freya ve ben de en az senin kadar onların merhametine kalmış durumdayım. Ama

kendimi sorarken bulduğum soru şu: Bir adam kendi kaderinin bile efendisi değilken sizin kaderinizi nasıl kontrol edebilir?"

Ağzımı açtım, sonra cevap veremeyerek kapattım. "İzin verirsiniz," dedi Bodil. "Gidip Ylva ile konuşmalıyım. Kendisi

Snorri ise bir erkeğin teselli etme yeteneğine sahip, yani hiç değil."

Snorri'nin Harald'dan intikam almakla evini savunmaktan daha çok ilgilendiğini bilmesi muhtemelen onu daha da kötüleştirmişti. "Onu iyi tanıyor musun?"

Bodil gülümsedi. "Fjalltindr'de yardım için neden bana geldi sanıyorsun?" Atını topuklarıyla iterek dörtlüye koşmaya başladı ve omzunun üzerinden, "Söylediklerimi bir düşün," diye seslendi.

Sözlerini düşünerek yanaklarımın içini ısırardım. Ancak cevap çok açık görünüyordu. Snorri beni tehditlerle kontrol ediyordu. Kılıcı annemin, Geir'in ve Ingrid'in boynunun üzerinde asılı duruyordu, bu da onun istediğini yapacağım anlamına geliyordu. Bu, tanrılar ve kader kadar şarkılara layık olmasa da, en az onlar kadar etkiliydi.

"Aptallık," diye mırıldandım kendi kendime. Muhtemelen Bodil'in yapmaya çalıştığı şey Snorri'nin altını oymaktı, bu da ona karşı dikkatli olmam gerektiği anlamına geliyordu.

"Neymiş o?"

Dakikalar içinde ikinci kez sıçradım, Bjorn'u yanımda buldum, dizleri tırıs giden atların hareketiyle benimkine çarptığında içimi bir ürperti kapladı. "Ne oldu?"

Kurutulmuş etten bir ısırık aldı, çiğnerken çenesi çalışıyordu, esinti siyah saçlarının parçalarını teninde dans ettiriyordu. Yutkunarak, "Aptallık nedir?" diye sordu.

Beni ne tür bir sataşmaya maruz bıraktığını merak ederek gözlerimi kırptım, sonra kendi kendime konuştuğumu duyduğunu fark ettim ve tenim kızardı. "Yok bir şey. Ben... Bir şey yok, sadece Bodil'le boş boş konuşuyoruz."

"Boş görünmüyordu."

Bacağı yine benimkine sürtündü, yol iki atın arka arkaya geçebileceği kadar geniş değildi, bineği de bunu kulaklarını kafasına dikip benimkini çekiştirerek belli etti. Yine de kırsığımı ileri itmedim, onun yerine

Bjorn'un bacağının tekrar benimkine çarpmasına izin verdim. *Lanet olsun sana, Freya!* diye bağırdı vicdanım. *Neyin var senin?*

"Neden kahinle konuşmaya gittin?" Aramıza mesafe koymamak için kendime bir gerekçe bulmak amacıyla sordum. Bu ve meşale taşıyan kimsenin yakınımızda olmadığı gerçeği.

"Çünkü sorularım vardı," diye cevap verdi usulca, bir dalın altına eğilerek. "Bu fırsattan yararlanmaya karar verdim."

"Ne sordun?" Gözlerim yüzüne kaydı ama Bjorn patikadan aşağı bakıyordu, ifadesi okunamıyordu.

Kurutulmuş etten bir ısıruk daha aldı, çiğnedi ve o kadar uzun süre sessiz kaldı ki cevap vermeye niyeti olmadığını düşündüm. Tabii bu da neden cevap vermediğini sorgulamama neden oldu. Sonra şöyle dedi: "Tanrılara, istedikleri yolda yürüyüp yürümediğimi söyleyip söylemeyeceklerini sordum. Nasıl yanıt verdiğini zaten biliyorsun."

Atım durdu ve dizginleri çektiğimi fark etmem bir anımı aldı, Bjorn omzunun üzerinden bana bakmak için yavaşladı. Başımı sertçe sallayarak kısrağı tekrar tırısa kaldırdım, Bodil'le konuşmamdan sonra olduğumdan bile daha az emindim. "Anlamıyorum..."

Daha fazla bir şey söylenemeden, dörtnala koşan toynakların sesi havayı doldurdu. Bir kadının hıçkırığı patikada yankılandı ve midem bulandı. "Hayır."

Topuklarımı yere vurarak ağaçların arasına daldım, grubun yanından geçip patikaya geri döndüm ve atımı dörtnala koşturdum. Belli belirsiz bağırışlar duydum. Adımı ve durma emirlerimi duydum ama onları duymazdan geldim ve ilerlemeye devam ettim.

Bu olamaz.

Halsar'ın yardımına gelmeyi ben seçtim.

Kaderi değiştirdim.

Yine de ağaçlardan ayrılıp karanlık ufukta turuncu bir parıltıyla karşılaştığımda, rüzgârla üzerime savrulan dumanla, hiçbir şeyi değiştirmedigimi biliyordum.

Halsar yanmıştı.

Yolda dörtnala ilerledim, ancak harabelerin eteklerine geldiğimde yavaşladım, alevler çoktan köz haline gelmişti. Geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Ne büyük salon ne de evler ayakta kalmıştı. Bir zamanlar Bjorn'la birlikte üzerinde eğitim gördüğüm rıhtımlar bile yıkılmıştı; üzerine oturdukları sütunlar sudan sivri dişler gibi fırlamış, balıkçı teknelerinin ve drakkarların kararmış enkazları suyun ötesinde yüzüyordu. Ve yıkıntıların arasında, hepsini savunmaya çalışırken savaşıarak ölenlerin hareketsiz formlarını karıştırmak mümkün değildi.

Bjorn'un atı yanımda yavaşladı, ama hiçbir şey söylemedi, sadece kendi bineğimin etrafında döndü, gözleri evinin kalıntılarını inceliyordu. Sonra bakışları benimkilerle buluştu. "Bu senin suçun değil."

Bunu ben istememiştim. Bunu önlemek için elimden geleni yapmışım. Ama bu benim sebep olmadığım anlamına gelmiyordu.

Daha fazla at harabe sokaklara doğru dörtlüye koşarken Ylva'nın feryadı kulaklarımı deldi. Snorri'nin atından kaydı, büyük salonun kalıntıları önünde çamur ve kül içinde dizlerinin üzerine düştü, yüzü gözyaşlarıyla kaplıydı. "Oğlum nerede?" diye bağırdı. "Çocuğum nerede?"

Her tarafta savaşçılar atlarından iniyor, yüzleri keder, öfke ve korkuyla doluyor, bazıları geride bıraktıklarının isimlerini haykırarak yıkıntılar arasında koşturuyordu. Savunmasız bırakılanların. Acı çığlıkları havayı dolduruyordu.

Yalnız Snorri kıpırdamamış görünüyordu, kalesinin yıkıntılarını incelerken çenesi kaskatı kesilmişti. Ağzını açtı ve ben gerildim, bu insanlara bunun başka bir *test* olduğunu söylerse saldırmaya hazır ve istekliydim *ama* tek söylediği "Hayatta kalanları arayın. Ve cevapları."

Attan indim, ayakkabılarım çamura batıyordu ama daha ileri gidmeden bağırışlar duyuldu.

"Tanrılara şükürler olsun!" Ben atımın etrafında dönerken Ylva'nın çığlığı havayı doldurdu. Ötede düzinelerce insan bize doğru yürüyordu; çoğu kadın ve çocuktu, kirli, bitkin ve görünüşe göre sırtlarındaki giysilerden başka hiçbir şeyleri yoktu. Ama hayattaydılar.

İki grup, savaşçılar ve hayatta kalanlar, birbirlerine doğru akın etti ve Ylva'nın kollarını, cildi is ve kanla lekelenmiş, alnında kabuk bağlamış bir yara olan Leif'e dolamasını izlerken göğsüm sıkıştı. Aileler ve arkadaşlar yeniden bir araya gelirken sadece Bjorn ve ben kendimizi tuttuk.

Sevinç gözyaşlarıyla, ama aynı zamanda keder çığlıklarıyla, çünkü her iki grup da kayıplar yaşamıştı.

Bjorn kollarını eyerine dayayarak onu izledi ve ben onun tam olarak onlardan biri olmadığı hissine kapıldım. Babasının jarl olmasına ve Bjorn'un gelecekte bir gün bu rolü devralacak olmasına rağmen, o ayrı duruyordu. Bunun kendi tercihi mi olduğunu yoksa Nordeland'da geçirdiğı onca uzun yılın onu buna zorlayıp zorlamadığını merak ettim. Ylva'nın ona söylediğı sözler kafamda yankılandı: *Çok uzun zamandır yoktun ve bir Skalander'den çok Nordelander'a benziyorsun.*

Konuşma parçaları dikkatimi çekti. Gözcülerin saldırının geldiğini gördükleri ama köyü boşaltmak için yeterli zamanları olmadığı anlatılıyordu. Savaşabilenler karşı koymuş, savaşamayanlar da ormana kaçıp saklanabilmişler. Her şey kaybedilmişti. Ama bir kelime, bir *isim*, tekrar tekrar duydum.

Gnut.

Diğer jarl, Bjorn ve benim gemilerini ateşe verdiğimiz gece başlattığı işi bitirmeye gelmiş, Snorri'nin yokluğundan yararlanarak üstesinden gelinmesi kolay olmayacak bir darbe vurmuştu. Sadece her ev yok edilmekle kalmamış, içlerindeki tüm depolar, malzemeler ve aletler de akıncıların ateşinde kaybolmuştu. Her şeyin çiftçilik ve toplayıcılığa adanmış aylarda yeniden inşa edilmesi ve yenilenmesi gerekecekti, bu da kış geldiğinde herkesin zayıf bir konumda olacağı anlamına geliyordu.

Bunu biliyordum çünkü daha önce görmüştüm. Yaşamıştım.

Bu insanlar baskından kurtulmuşlardı ama bu sadece kış boyunca acı çekerek ve aç kalarak uzun süreli bir ölüm anlamına gelebilirdi ve ellerim yumruk haline geldi. Gnut bunu Snorri'ye bir darbe vurmak için yapmıştı ama acı çeken Snorri olmayacaktı.

Bu adil değildi.

Bu belki de çocukça bir düşünceydi, çünkü hayatla ilgili hiçbir şey adil değildi, ancak güçsüz olanların onları koruması gerekenlerin eylemlerinden zarar gördüğünü görmekten çok bıkmıştım.

Snorri'nin savaşçıları ve hayatta kalanlar ölenleri büyük salonun yıkıntılarının önündeki meydana getirmeye başladılar. Onlara yardım etmek için hareket ettim, ama sonra

tereddüt ettim. Hepsi benim için yabancıydı, oysa onlarla ilgilenenler arkadaşları ve aileleriydi. Her ne kadar baştan aşağı Skalander olsam da, şu anda ben de bir yabancıydım. En azından Snorri'nin iki adamı tarafından desteklenen tanıdık bir suret görene kadar öyleydim. "Ah, Liv," diye fısıldadım.

Ayaklarım beni şifacının hareketsiz bedenine götürdü, gözleri donuk ve görmüyordu, göğsündeki yara o kadar felaketti ki sonunun çabuk geldiğini biliyordum. Çamurun içinde diz çökerek göz kapaklarını kapattım ve tanrıların onu kollarını açmış ve kadehlerini doldurmuş olarak karşılamaları umudumu fısıldadım.

Bjorn şifacının yanında diz çöktü, yüzündeki tüm kaslar kederden gerilmişti. Ve fark ettim ki, öfke.

"Neden kaçmadın?" diye sordu nefesinin altında. "Aklından ne geçiyordu Liv?"

Ne düşündüğünü biliyordum. Bunlar, hayatının neredeyse her gününü yeteneğiyle iyileştirerek geçirdiği insanlardı. İster onları ya da çocuklarını doğurtmak, ister kaza ya da savaş yaralarını iyileştirmek ya da hastalıkları kovmak olsun, Halsar'daki her bir insanla bağlantısı vardı. Köyü kaybetmenin ne anlama geleceğini biliyordu ve özünde savaşmaya karşı olsa da, halkı için savaşmak üzere eline bir silah almıştı. Tanrıların yanında bir yer kazanmıştı.

Bodil yaklaştı üzerinde At sırtında, onu bakireler tutma Geri, dikkatli gözlerini çevredeki ormana dikmişlerdi. Atından inerek Ylva'nın yanına gitti. "Brekur'a haber gönderip erzak, gemi ve işçi talep edeceğim." Ylva yüzündeki gözyaşlarını silerek, "Teşekkür ederiz dostum," dedi.

"Yeniden inşa edeceğiz ve-"

"Yeniden inşa etmeyeceğiz, çünkü Gnut'un istediği de bu!" Snorri kükreyerek herkesi sustururken Ylva'nın yüzü dehşetle doldu. "Benden korkuyor! Tanrıların benim için hazırladığı kaderden korkuyor! Bu yüzden arkamız dönükken saldırdı, kadınlara ve çocuklara saldırdı ve evleri yaktı - çünkü bunun bizi kendisine savaş açmaktan alıkoyacağına inanıyordu. Biz yeniden inşa etmek için uğraşırken o bir sezon daha kalesinde saklanabilecekti. Gnut bize ağır bir darbe vurduğuna inanıyor ama ben yanıldığınızı söylüyorum!"

Snorri durakladı ve sonra bağırdı, "Diyorum ki, bize onun yok oluşunu görecektir bir hediye verdi!"

Liv'in bedeninin diğer tarafından Bjorn tiksinti dolu bir ses çıkardı ama ben kendimi Snorri'ye doğru eğilmiş, onun bu felakette nasıl bir umut ışığı gördüğünü öğrenmek için çırpınırken buldum. Yalnız değildim. Etrafımızdaki tüm Halsar halkı gözlerinde umutla reislerini izliyordu ve cevapları olması için dua etsem de, kurtulmamız gereken şeyin onun seçimlerinin sonuçları olduğu aklımdan çıkmıyordu.

"Halsar'ın savunmasız olduğunu uzun zamandır biliyorduk!" Snorri bir enkaz yığınının üzerine sıçradı, sesi dumanı tüten yıkıntıların arasından yayılıyordu. "Konumunun zayıf olduğunu, kuzeyden ve güneyden, doğudan ve batıdan gelen akıncıların hedefi olduğunu uzun zamandır biliyorduk. Yine de orası bizim evimizdi, bu yüzden alışkanlık, duygu ve ilgisizliğin bizi zayıflatmasına izin vererek ona tutunduk. Ama artık değil." Gözleri halkını taradı. "Bir şifacının çürümüş bir et parçasını kesip atması gibi, Gnut da zayıflığımızı yakıp yok etti ve geriye güçten başka bir şey bırakmadı!"

İnsanlarda Snorri'nin sözleriyle harekete geçen bir coşku, huzursuz bir enerji hissettim. Bunu kendi içimde de hissettim ve ilk kez tanrıların onu neden Skaland kralı olarak öngördüğüne dair bir kıvılcım gördüm, çünkü o diğer insanların sadece sözlerinin gücüyle peşinden gittiği bir adamdı. Ancak Ylva hiç etkilenmemiş gibiydi, kollarını kavuşturmuş ve gözleri donuklaşmıştı.

"Tanrıların kendileri birleşmiş bir Skaland gördü. Bir kral gördüler. Ve bir kral çamurlu bir balıkçı köyünde yaşamaz." Etkili olması için tekrar durakladı. "Ve bir kralın halkı da öyle!"

Köylüler ve savaşçılar yumruklarını havaya kaldırarak aynı fikirde olduklarını dile getirdiler.

"Öyleyse bu çamur ve kül yığınının sırtımızı döneceğiz," diye bağırdı Snorri. "Gözlerimizi dağlara çevirip savaşa hazırlanacağız. Düşmanımıza saldırmaya hazırlanacağız! Ve size yemin ederim ki: Altında uyuyacağınız bir sonraki çatı Grindill'in duvarları olacak!"

Ben de dahil olmak üzere herkes Gnut'un ölmesi için bağıyor, onay çığlıkları yıkıntılar arasında yankılanıyordu. Kan için bağıyorlardı. Ve intikam için bağıyorlardı. Kendimi buna kaptırdım, çünkü ileriye giden bir yol daha önce olanlardan bir kaçıştı. Şimdi beni çevreleyen şeyden.

Bjorn'a dönerek, "Bunun için o piçlerin kanını akıtacağız," dedim.
Sadece gitmiş olduğunu keşfetmek için.

W Halsar harabelerinin yakınında kamp kurdular, Snorri savaşabilecek her erkek ve kadını çağırmak için bölgelerine atlılar gönderdi. Bodil kendi topraklarından takviye gönderdi. topraklar. Savaşçılar, gemiler ve her şeylerini yangında kaybedenleri beslemek için erzak.

"Gnut'un gözcüleri bunu duyacak," diye uyardı. "Bizim için hazır olacaktır."

Snorri sadece alay etti. "Bırak gözcüleri koşarak ona geri dönsün. Gnut'un onun için geldiğini bilerek duvarlarının arkasında dehşet içinde sinmesini istiyorum. Halkının, Skaland'ın gerçek kralına yemin etmeyi reddettiği için başlarına bu acıyı getirdiğini anlamaları için zamanları olsun istiyorum. Tanrıların iradesine boyun eğmeyi reddederek. Sözlerime kulak verin, ona kesin ve gerçek bir şekilde sırtlarını dönecekler."

Sözlerindeki küstahlığa rağmen, duyan herkesin kalbindeki ateşi körükleyen bir coşku vardı. Sadece birkaçı boğuldu

Diğerleri ise zihinlerini ve ellerini savaş hazırlıklarına, silah dövmeye, ok yivlemeye ve ihtiyaç duyulacak malzemeleri toplamaya verdiler. Zorluklara meydan okuyarak tükürmek, geriye değil ileriye bakmak, ölenler için yas tutmak yerine intikam almaya odaklanmak halkımızın doğasında vardı.

Bir ocak ateşinin yanında oturmuş, birilerinin hazırladığı yemekleri yerken aklım gelecek savaştaki rolümün ne olacağı konusunda dönüp duruyordu.

Bodil elinde bir kâse ile ateşin karşısında oturuyordu. Onu çok uzun zamandır tanımıyor olmama ve bana yönelttiği zor sorulara rağmen, onun varlığında kendimi rahat hissettiğimi inkar edemezdim. Annemle aynı yaşıyaydı ama annem davranışlarımdaki kusurları ortaya çıkarmak için durmadan işime burnunu sokarken, Bodil'in ilgisi kusurlarımı ortaya çıkarma arzusundan ziyade meraktan kaynaklanıyor gibiydi. Kont uzun bir süre hiçbir şey söylemedi, sadece diğerlerinin ateşin etrafında toplanıp içki içmelerini, şarkı söyleyip dans etmelerini, havanın fırtına öncesi anlardaki gibi enerji dolu olmasını izledi. Sonunda şöyle dedi: "Snorri onun sözlerine inanıyor. Tanrıların onun için öngördüğü kaderin bu olduğuna inanıyor. Bunda bir tür sihir var." Dansçıları işaret etti. "Başkalarının da inanmasını sağlayan bir güç."

Yemeğimi bitirdikten sonra kasemi yere bıraktım. "İnanabiliyor musun?"

Bodil soruyu düşündü ve önce düşünmeden nadiren konuştuğunu fark ettim. Muhtemelen benim de öğrenmem gereken bir beceriydi, yine de onun yanıtlarını beklemek sinir bozucuydu.

"İnanıyorum ki," dedi sonunda, "Skaland için büyük bir değişimin eşiğinde duruyoruz, ancak bu değişimin ne olacağını söyleyemem. Sadece bunun bir parçası olmayı umuyorum. Yapabilirsem, daha iyiye doğru etkilemek için."

Cevap olmayan bir cevap, Bodil'in fark ettiğim bir başka alışkanlığı. Bu bende ondan somut ve elle tutulur bir şeyler çıkarma isteği uyandırdı ve "Birinin yalan söylediğini nasıl anlarsın?" diye sordum.

Bodil gülümsedi. "Ayaklarım kaşınıyor."

İçimde bir şaşkınlık pırıltısı belirdi, ilk olarak açık sözlü bir şey söylemişti, ikincisi ise cevabın bu kadar... sıradan olmasıydı. O Forseti'nin çocuğuydu, gerçeği ayırt etme yeteneği tanrının büyüsüydü ve buna sahip olmak

Böyle bir şekilde tezahür etmek beni gülümsetti. "Bunun rahatsız edici olacağını söyleyebilirim, ama sanırım sizi tanıyanlar sizin yanınızda hile yapmaktan kaçınıyor."

Gümüş bir saç örgüsünü omzunun üzerinden iten Bodil, "Tamamen dürüst olmak düşündüğünden daha zordur Freya. Neredeyse herkes birilerini bir konuda kandırıyor, bu sadece kendisi olsa bile. Söylenen sözler doğru olabilir ama ton ya da duygu yanlış olabilir ve benim yeteneğim bana aradaki farkı söylemez, sadece alışverişteki bir şeyin aldatma olduğunu söyler." Ağzına bir lokma aldı, çiğnedi ve yuttu. "Gençliğimde, herkesin bana yalan söylediğini ve kimseye güvenemeyeceğimi hissettiğim için muazzam bir öfke yaşadım."

Tanrılar, ama bu duyguyu anlıyordum. Gözlerim Bodil'in yüzünden diğer ateşlere kayarken, Halsar'a döndüğümüzden beri görmediğim Bjorn'u arayıp dururken ona "Kendini perişan hissetmiş olmalısın," dedim. O herkesten çok güvendiğim biriydi ama yine de kendimi en çok korumam gereken kişi de oydu.

"Öyleydi," diye yanıtladı Bodil. "Ancak empati, utanç ya da korkuyla söylenen yanlışlar ile kötü niyetle söylenenler arasındaki farkı ayırt etmeyi öğrendiğimde huzur buldum. Bunun bilgisi büyüden değil, deneyimden geldi."

"Aradan geçen sürede delirmemiş olman şaşırtıcı," diye mırıldandım, sonra arkamdan gelen tanıdık bir ses duydum ve döndüm.

Bjorn yaklaştı, ateş ışığı yüzünün sert açılarına midemi bulandıracak şekilde gölgeler düşürüyordu.

"Bodil." Reis'e başıyla selam verdi. "Freya."

"Nerelerdeydin?" diye sordum. diye sordum, sonra bunu yaptığım için anında kendime lanet ettim ve hemen ekledim: "Her zamanki gibi gerçek işlerden mi kaçıyordun?"

Yanıma oturdu, çam ve fiyort kokusunu içime çekerken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Neden? Senin için yapmamı istediğin bir şey mi vardı?"

Yanaklarım anında kızardı ve bunun sadece ateşin yaydığı ışıktan kaynaklandığını düşünmesi için dua ettim. "Kafa kesmek dışında, benim daha iyi yapamadığım ama senin yapabildiğin şeylerin listesi çok kısa, Bjorn. Yani soruna cevap vermek gerekirse, hayır."

Bodil kıkırdadı ve ellerini kalçalarına vurdu. "Doğru söylüyor evlat."

Bjorn'un gülümsemesi sinsileşti. "Belki öyle, ama o listedeki maddeleri gerçekten çok iyi yapıyorum."

Vücudumdaki ellerini ve ağızımdaki dilini hatırladım, içimdeki sıcaklık alevlendi. "Bütün erkekler öyle der," diye mırıldandım.

Bjorn güldü ama Bodil'in gözleri bana dikildi. "Daha doğru sözler hiç söylenmedi."

Doğru kelimeler. Yanlış duygular.

Kahretsin.

Durumu toparlamam gerektiğini bildiğimden, "Ayrıca, uyuklamak bir beceri değildir, bu yüzden bununla övünmemelisin" dedim.

"Aynı fikirde değilim," diye cevap verdi. "Ama söz konusu beceriyi kullanmadığım için bu konu tartışmalı. Liv'in evi ve tüm malzemeleri yangında yandı, bu yüzden Ylva bilgisi olanlardan yaralılara yardım etmek için gereken bitkileri araştırmalarını istedi."

Kısmen onu tembellikle suçladığım için utançtan, kısmen de ölen şifacıyı hatırladığım için göğsüm gerildi. Liv ve diğerleri, savaşçıları onları savunmak için burada olmadığı için ölmüşlerdi. "Çok iyiydin."

Bjorn omuz silkti, sonra elini cebine attı ve bir kavanoz çıkardı. "Ateşle olan ilişkimden dolayı Liv bana yıllar önce senin merhemini yapmayı öğretti. Muhtemelen onunki kadar iyi değildir ama başka bir şifacı daha fazlasını yapana kadar iş görür."

Yapılması gereken onca şey arasında, Bjorn'un yapabileceği onca şey arasında, elim için daha fazla merhem yapıyordu. Bir duygu seli nefes almamı aniden imkânsız hale getirdi ama boğuk bir şekilde "Teşekkür ederim" diyebildim.

"Önemli bir şey değil."

Her şeydi ve gözlerim yandı, gözyaşlarım tehdit ediyordu. İkisinin de bunun ateşten çıkan duman olduğunu düşünmesini umuyordum.

Bjorn sağ elimi tuttu. Yara izlerini çok az hissetmeme rağmen, onun sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordum ve nefesim kesildi.

"Nasıl yandın?" Bodil sordu ve bunun nasıl görünmesi gerektiğini fark ederek irkildim. Elimi Bjorn'unkinden çekerek merhemi aldım ve yaralarımın üzerine sürdüm, *bunun* Bjorn'un en iyi yaptığı şey olduğunun farkındaydım. Ama eğer ona izin verirsem, *hissetmemem* gereken şeyleri *hissedecektim*. Bu hisleri çoğu insandan saklayabilsem de Bodil'in bu aldatmacayı hissedeceğini biliyordum.

"Born-in-Fire'ın bir silaha ihtiyacı vardı ve elimdeki en yakın silah benim baltamdı," diye cevapladı Bjorn, sesi kısıktı. "O yapılması gerekeni yapan bir kadın."

"En iyi kadın türü."

Bu kadar konuşulunca yanaklarım kızardı ve duymamış gibi görünmek için elime eğilerek merhem sürmeye daha fazla gayret ettim.

Üçümüzün arasında bıçakla kesilebilecek kadar kalın bir sessizlik vardı, sonra Bodil, "Babanın konuşmasının ortasında gittin, Bjorn," dedi.

Sinirli bir nefes verdi. "Grindill hiçbir zaman saldırıya uğramadı. Gnut'un özür dilemeyen bir hıyar olmayı göze alabilmesinin nedenlerinden biri de bu - pozisyonu güçlü. Onu ele geçirmenin tek yolu içeridekileri aç bırakmak, ki bunun da babamın aklındaki görkemli zafer olmadığından şüpheleniyorum."

"Yani onun stratejisine katılmadığınız için mi ayrıldınız?"

Bjorn kıpırdandığında dizi dizime çarptı ve ben de demirin taşa çekildiği gibi ona çekildiğimi hissetmeme rağmen eğildim. "Grindill bir kaledir. Keskin kazıklarla dolu bir hendekle çevrili toprak ve meşeden yapılmış yüksek duvarlar. Snorri, halkına daha iyi bir yaşam sunmak için onu almak istediğini söylüyor, ancak onu alırken kaç kişi ölecek?"

Ben...bunu bilmiyordum.

Snorri surlardan bahsetmiş olsa da, ben Halsar'ın biraz daha büyük bir versiyonunu hayal etmiştim. Bir kale değil. Snorri'nin planını desteklemek için ellerini kaldıran diğer kaç kişinin de aynı fikirde olduğunu merak ediyordum. Halsar'dan yarım günden fazla uzaklaşmamış insanlar, ele geçirmeyi planladığımız kasaba onlar için sadece bir isimden ibaretti.

"Tüm büyük başarıların bir bedeli vardır, Bjorn," diye cevap verdi Bodil. "Snorri ve benim aramda pek çok iyi savaşçımız var. *Sen de varsın.*" Kadın

ona sert bir bakış attı. "Ama en önemlisi, sadece Hlin tarafından değil, tüm tanrılar tarafından sevilen Freya'ya sahibiz."

Bjorn homurdandı. "Evet, evet. Kaderini kontrol edenden bir kral yaratmak için. Yine de bu amaca ulaşmak için kaç kişinin öleceğinden bahsedilmiyor. Belki de hiç kimsenin kralı olmayacak, hepsi hırsının altında can verecek."

Ses tonundaki ekşilik beni şaşırttı ve belimden bükülerek ona baktım. "Annenin kehanetine inanmıyor musun?"

"Buna inanıyorum," diye mırıldandı. "Ama bu, körü körüne inanarak böyle bir savaşa girmek istediğim anlamına gelmiyor."

Bodil, "Yine de tüm Skaland'da ve Nordeland'da risk alan biri olarak ün saldınız," dedi. "Kendini savaşın en yoğun olduğu yere attığın için. Bunun ne farkı var?"

Bjorn'un çenesi gerildi ve kadının bakışlarıyla karşılaştığında onu dikkatle izledim. "Saygısızlık etmek istemem ama Kont Bodil, gerçeği görebiliyor olmanız buna hakkınız olduğu anlamına gelmez."

Ona katılmıyor değildim, ama aynı zamanda, endişesi yalnızca savaşın bir parçası olacak savaşçıların hayatları içinse, temelde zaten sahip olduğu göz önüne alındığında, neden bunu söylemedi? Neden şimdi destek versin ki?

Bjorn ani bir hareketle ayağa kalktı. "Eline iyi bak Freya. Gelecek savaşta ona ihtiyacın olacak." Bodil'e başıyla selam verdi. "İkinize de iyi geceler."

Sonra çok sayıdaki kamp ateşinin arasından geçerek uzaklaştı.

"Davranışları için özür dilerim," dedim konta dönerek. "O... fazla dinlenemedi ve Halsar onun evi. Yakıldığını görmek..." Bjorn'un kabalığının sebebinin bu olup olmadığından emin olmasam da bir şeyler söylemem gerektiğini düşünerek elimle dışarıyı işaret ettim. "İnsanların hayatlarını gereksiz yere riske atmalarını istemiyor."

Bodil çenesini ovuşturdu. "Onun endişesinin bu olduğunu sanmıyorum. Ya da en azından, özellikle bir kişi için endişeleniyor."

Cevap vermedim. Gerçeği yalandan ayırabiliyorken ve gerçeği söylemeye cesaret edemezken nasıl cevap verebilirdim ki?

Kalbim boğazımda, onun konuyu zorlamasını bekledim. Fikrini söylemesini ya da benden bir cevap talep etmesini. Ancak Bodil sadece bir sopa aldı

ve daha fazla odun ekmeden önce ateşi dürttü. Ancak alevler yükselmeye başladığında sordu: "Bunun doğru yol olduğuna inanıyor musun Freya?"

"I..." Gözlerimi alevlere diktim, çünkü ilk kez biri fikrimi soruyordu ve ben bir fikrim olduğunu bilmiyordum. Daha doğrusu, son zamanlarda durumun pek çok yönü hakkında bilgisiz olduğumu hatırladığımdan, fikrimin yanlış olmasından korkuyordum. "Düşüncelerimin önemli olması için yeterince bilgili olmadığımı düşünüyorum."

Bodil ellerinin üzerinde arkasına yaslandı ve duman bulutunun arasından yüzünde hayal kırıklığı gördüğüme yemin edebilirim, bu yüzden ekledim, "Snorri'nin Halsar'ı eskisi gibi yeniden inşa etmenin aptallık olduğu konusunda haklı olduğunu düşünüyorum. Sadece saldırması kolay değil, aynı zamanda benim varlığım sayesinde Skaland'daki en büyük hedef haline geldi. Sadece Gnut'un daha fazla saldırısına karşı değil, Snorri'yi kral olarak görmeye karşı direnişte aynı fikirde olan herkese karşı savunmasızız."

"Katılıyorum," dedi Bodil ve gururlandığını hissettim. "Ama sadece başka bir yerde inşa etmek daha iyi olmaz mıydı? Kendi kalesini inşa etmek?"

"Böyle bir çaba yıllar ve bir servet dolusu gümüş gerektirir," diye cevap verdim. "Ve bu arada, tüm bu insanlar onlar için inşa ettiğimiz geçici evlerde risk altında olacaklar. Kışlar acı içinde geçecek, çünkü birçoğu ev inşa etmek için tarlalardan ya da avdan alınmış olacak."

"Baskın. İhtiyacınız olanı alın."

"Denizlerde baskın yapacak gemimiz yok ve Snorri'ye yemin etmelerini istediğimiz kişilere baskın yapmak pek de iyi bir yol gibi görünmüyor. Sadece yüzümüze gülerler, sonra da ilk fırsatta bizi sırtımızdan bıçaklarlar."

Bodil onaylarcasına başını salladı ve düşüncelerimi dile getirdiğimde böyle bir tepkiye alışık olmadığım için yanaklarım ısındı. Ona daha fazlasını vermek için sabırsızlanarak şöyle dedim: "Gnut, Halsar'a iki kez saldırarak ve Snorri'ye meydan okumasını dile getirerek misillememizi hak etti. Ona saldırmamak bizi zayıf gösterir. Bu tür davranışları hoş görecekmışiz gibi görünmemize neden olur ki bu da yakında her taraftan saldırılar gelene kadar daha fazlasının aynı şeyi yapmasına neden olacaktır. Halkımızı korumak için ona karşı harekete geçmeliyiz. Sadece zayıflığımızdan faydalanmayı düşünenleri caydırmak için değil, Snorri'ye çoktan yemin etmiş olanları korumak için de. Herkese Snorri'nin kendisini takip edenleri yücelteceğini ve onu arayanların üzerine ağır topuklarla

yürüyeceğini kanıtlayın.

bizi alçaltmak için. Savaşçılar ona karşı gelmekten korksalar bile onu takip etmekten gurur duymalıdır." "

Kalbim gümbür gümbür atıyordu. İnandığım şeyi söylemişim, bunu iliklerimde hissediyordum ve böyle bir şeyin başarıldığını görmek için savaşıyordum. Yine de Bodil'in tepkisini merakla bekledim, çünkü artık sesimi serbest bıraktığına göre, onun onayını arzuluyordum. "Katılıyor musun?"

Başını öne eğdi. "Steinnun şarkılarıyla her şeyi duyuracak ve Skaland'ın yapılanlara nasıl tepki vereceğini zaman gösterecek. Ama bana şunu söyle Freya. Bjorn, Grindill'in savunması hakkında konuşurken haksız değil. Onu nasıl ele almamızı öneriyorsun?"

Yanaklarımın içini ısırıp, sonra itiraf ettim, "Bu kaleyi hiç görmedim Bodil. Bir çatışmadan daha fazlasında hiç savaşımadım. Snorri'nin beni götürdüğü güne kadar köyümden yarım günden fazla uzaklaşmamıştım, o yüzden kimseye bu kuşatmanın nasıl yapılması gerektiğini söyleyecek halim yok. Ama..."

Gülümsedi ve ateşi tekrar dürterek kıvılcımların uçuşmasını sağladı. "Ama?"

Cevap dilimin ucuna kadar gelmişti ama kibirli hissettirdiği için söylemekte zorlanıyordum. İstedğim son şey, şişirilmiş bir öz-değer duygusuna sahip olmaktı. Sorun şu ki, konuştukça Skaland'ın nasıl birleşebileceğini daha iyi anlıyordum. Savaş stratejileri ve zaferlerle değil, bunlar da bir rol oynayacak olsa da, *inançla*. "Bunu kazanacak kişi ben olmalıyım."

Sertçe yutkunarak ekledim, "Skalanderlerin Snorri'yi takip etmeyi kabul etmeleri için, tanrıların onu kral olarak görmek istediğine inanmaları gerekir. Bunun kader olduğuna. Ve bunun gerçekleşmesi için ben de rolümü oynamalıyım, yoksa hakkımda hiçbir hikâye anlatılmayacak."

"Evet, sen kendi rolünü oynamalısın," diye yanıtladı Bodil. "Diğerlerine gelince, *biz* de sizi hazırlayarak kendi rolümüzü oynamalıyız. Yarın benimle ve savaşçılarımınla antrenman yapacaksın."

Midem bulanırken bile içimi heyecan dolduruyordu çünkü Snorri'nin beni Bjorn'la eğitime devam ettireceğini varsaymıştım. Başka bir seçeneğim olmayacağını ve bu nedenle kimsenin onunla geçirdiğim zamanın dövuş becerilerimi geliştirmesini sorgulamayacağını düşünmüştüm.

Bodil sanki düşüncelerimi sezmiş gibi, "Bjorn'un yetenekleri eşsiz ama bir erkek gibi dövüşüyor, kaba kuvvetine çok fazla güveniyor, baltasını boş ver. Bir kadın gibi dövüşmeyi öğrenmelisin ve bunu sana öğretebilecek tek kişi de diğer kadınlar. Bu konuda Snorri ile konuşacağım."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Beni onurlandırdınız."

Bodil yumuşak bir homurtu çıkardı, sonra ayağa kalktı. "Skalanderlar fedakârlıklarıyla tanınmazlar Freya ve ben de farklı değilim. Gelgitin altında batmak değil, üzerinde yükselmek istiyorum ve bunu yapabilmemin en iyi yolu da senin yanında olmak. Sen zeki, tutkulu ve iyi kalpli bir kadınsın, takip edilmeye değer bir kadınsın."

Cevabındaki dürüstlük ve dalkavukluğun karışımı yüzümde bir gülümseme yarattı ama bu gülümseme Kont'un "Skalandlıların sizi takip etmesi için başarılarınızı ve fetihlerinizi duymaları gerektiği konusunda haklısınız. Ama unutmayın ki bu kahramanlık ve fetihler bir lidere yakışır olmalı, aksi takdirde balık karısının dedikodusundan öteye geçemezler. Ve dedikodunun sonuçları her zaman hakkında konuşulan kişi için değildir."

Fark etmişti. Bjorn'la aramda her ne oluyorsa azarlaması onun onayından sonra daha da acı verdi ve gözle görülür bir şekilde irkildim, zar zor başımı sallayabildim.

"Bu gece bakirelerim ve ben şehit düşenlerin hayatlarını kutlayacağız," dedi. "Ve sanırım Steinunn savaşta ününüzü duyurmak için bestelediği türkülerden bazılarını söyleyecek. Senin de bize katılmanı istiyoruz, Freya."

Cevap vermemi beklemeden karanlığın içinde kayboldu.

Soğuğa karşı kamburlaşarak ateşe baktım. Uyarısı açıldı ve zaten bilmediğim bir şey değildi, ama bunu bir başkasının ağzından duymanın daha gerçekçi kılan bir yanı vardı. Sonuçları daha tehditkâr hale getiriyordu, çünkü Bodil haklıydı: Snorri oğlunu arzuladığımı öğrenirse zarar görecektim ben olmayacaktım. Ailem olurdu. Olacak-

"Bakıyorum da sonunda meraklı olmaktan vazgeçmiş."

Bjorn yanıma oturduğunda kaskatı kesildim. "Ona söylediklerine dikkat et, Born-in-Fire. Kadın çok fazla şey duyuyor."

"Biliyorum." Dilim uyuştu, boğazım düğümlendi ve aniden içime ağlama isteği düştü.

Snorri ona aşık olduğumu öğrenirse Bjorn'a ne yapar?

İçimi mide bulandırıcı bir his kapladı, çünkü kral olmak Snorri'nin takıntısıydı ve bunu gerçekleştirmek için her şeyi feda edebileceğini kanıtlamıştı. Bjorn'u önemsiyordu ve oğlunun benim kaderimle iç içe olduğuna gerçekten inanıyor gibiydi ama doğru dedikodu kulağına ulaşırsa bu durum kolayca değişebilirdi.

Ayağa kalktım. "Bodil iyi tavsiyeler veriyor," dedim. "Bana kendisi ve hizmetçileriyle birlikte eğitim alma fırsatı sundu ve ben de kabul ettim. Onlardan bir şeyler öğrenmek benim için iyi olacak."

Bjorn'un sesi kısılmıştı, "Onu neredeyse hiç tanımıyorsun," dedi. "O zaman sanırım buna bir çare bulmalıyım."

Hain kalbim bana ihanet etmesin diye döndüm ve uzaktaki ateşin etrafında dans eden kadın savaşçılara doğru yürüdüm. "Benim için bir fincan ayırır mısınız?" Onlara ulaştığımda sordum.

Bodil güldü. "Tabii ki. Freya Born-in-Fire ile içmek bizim için onurdur!"

Hizmetçilerinden biri elime bir fincan bal likörü tutuşturdu ve kadınlar adımı haykırırken ben de kana kana içtim. Gülerek kadehi daha fazla içmek için uzattım ve kadınların beni danslarına çekmelerine izin verdim.

Ayaklarım davulların ritmiyle yere vurdu ve biri ateşe daha fazla odun attığında çığlık attım, kıvılcımlar ve korlar gece gökyüzüne doğru alevlendi. Bal likörü damarlarıma yerleşti, şenlik ateşinin etrafında dönerken dünya dönüyordu, sıcak tenimizi kızartırken kadınlar ağır kıyafetleri bir kenara atıyordu. Hem ölüleri hem de katıldıkları tanrıları onurlandırıyor, isimlerini söylüyor ve yaptıklarını övüyorduk.

En son ne zaman dans etmişim? En son ne zaman tanrıları gerektiği gibi onurlandırmışım? En son ne zaman etrafımı bir gün dostum diyebileceğim kadınlarla çevreledim?

İçkinin ve çıplak tenin cazibesine kapılan erkekler yaklaştı ama Bodil'in hizmetçileri onları mızraklarla ve kahkahalarla kovaladı.

burası kadınlara göre bir yer, ya defolun gidin ya da gazabımızla yüzleşin!"

Sırıtarak bir mızrak kaptım ve mücadeleye katıldım. Etrafımızı saran adamların ötesinde, gözlerim Bjorn'un kilere kilitlendi ve mızrağı kaldırıarak ona yaklaşması için meydan okudum. Ama o sadece başını salladı ve ormanın içinde kayboldu.

Sonra herkes sustu, davulun ritmi sessizliğe gömüldü. Nedenini anlamam bir kalp atışımı aldı, sonra gözlerim omuzlarındaki kayıştan sarkan küçük bir davulla yaklaşan Steinunn'u buldu. Skald herkes sakinleşene kadar bekledi, sonra davuluna vurmaya başladı, ritmi yavaş ve uğursuzdu.

Bodil dirseğıme doğru ilerledi ve ben sallanırken kolumu yakaladı, dengem aniden bozulmuştu. "Daha önce bir skald'ın kendi kahramanlıklarını hakkında şarkı söylediğini duymuş muydun Freya?"

Başımı salladım, kalbimin Steinunn'un davulunun ritmini nasıl benimsediğini görünce sinirlendim.

"Draug ile tünellerde olmayanlar için bu heyecan verici bir macera olacak. Birinci dereceden bir eğlence," dedi. "Ama sizin için... her taraftan canavarlar gelirken karanlığa geri dönmek gibi olacak."

Avuçlarım soğudu ve fincanımdan uzun bir yudum aldım, ama zaten çok fazla içtiğimi biliyordum. "Pekâlâ."

Steinunn'un dudakları aralandı ve davulunun ritmine uyarak sözsüz bir şarkı yükseldi. Büyüsünün üzerimde çağıladığını, etrafımdaki dünyanın döndüğünü hissettim. Gözlerimi kırıştırdım, artık neye baktığımdan emin değildim, sadece bunun Halsar'ın karanlık harabeleri olmadığını biliyordum. Gün ışıdı, güneş garipti ve sanki ona camdan bakıyormuşum gibi suluydu ve Hammar önümde belirirken yükselen safrayı yuttum.

Hayal meyal Steinunn'un dağa yaklaşma hikâyesini anlattığını, güney tarafındaki yolumuzun düşmanımız tarafından kesildiğini ve bunun tanrılar tarafından bana verilen ve hayalet tarafından iletilen bir sınav olduğunu biliyordum. Ama duyduğum hayalet değil, rüzgârdı. Ağaçlardan sarkan kemiklerin şakırtısı. Atların toynaklarının çıtırtısı. Çürük kokusu burnuma dolduğunda dişlerimi sıktım ve korku göğsümün etrafını sardı,

Kısrağımdan inişimi izlerken nefes alamayacak kadar geriliyordum.

Steinunn'un gözlerinden gördüğümü, tünelin girişine doğru yürürken onun hissettiklerini hissettiğimi fark ettim. Karanlıktan buhar fışkırdı, gürültü kulakları sağır etti ve etrafımdakiler soluk soluğa kalırken ben istemsizce bir adım geri attım.

Perspektif değişti ve kendi gözlerimle izledim, karanlığa adım attığımda nefesim hızlandı ve Bjorn'un baltası canlandı. Ölü hayvanların yanından geçerken kokuşmuş sis ayaklarımın etrafında dönüyordu ve yanımdaki herkesin korkumu hissederek ayaklarının üzerinde kaydığını hissettim.

"Bundan hoşlanmıyorum," diye mırıldandım, Steinunn zamanı hızlandırdıkça midem bulanıyordu, tırmandıkça tırmandıkça gözlerimi sadece anların titreşimleri dolduruyordu. "Kendimi iyi hissetmiyorum."

"Sakin ol," dedi Bodil. "Bu sadece bir anı. Sen orada değilsin."

Ama tek görebildiğim Bjorn'un dar alanda ilerlediği, neyin geldiğini bildiği, draug'un yakında üzerimize geleceğini bildiğiydi. Fincana takılıp düştüğünde küfretti ve fincan ayağımın yanından geçerken yere baktım.

Onlar benim ayakkabılarım değil.

Dağın *nefes* alış verişinin uğultusu kulaklarıma çarpmadan, yükselen davul sesleri, kemikli ayakların taşla sürtünmesi duyulmadan önce deri ayakkabılardaki yabancı kırmızı bağcıkları düşünmeye fırsatım olmadı. Baş dönmesi ve bulantı dalgası beni vurdu ve Bodil'in elinden kurtulup dizlerimin üzerine düştüm.

"İyi misin, Freya?" Yana doğru düşmeden ve dünya kararmadan hemen önce sorduğunu belli belirsiz duydum.

Bodil'in yüzünün benimkinden birkaç santim uzakta olmasıyla uyandım. "Nasıl hissediyorsun, Freya? Dövüşmeye hazır mısın?"

"Hayır." Yüzümü pelerinine gömerek yuvarlandım. Toprağa kustuğuma dair bulanık anılar aklıma geldi ve Bodil ile hizmetçilerinin sarhoş halimi çadıra sürüklemek zorunda kaldıklarını fark ederek irkildim. "Şimdiden şafak mı söktü?"

Bodil, "Şafak saatler önce söküp gitti," diye cevap verdi.

"Ne?" Dik oturdum, çadırın açık kapaklarından bakınca koyu gri gökyüzünü ve çamura karışan yağmuru gördüm. "Neden kimse beni uyandırmadı?"

"Çünkü Bjorn dün gece seni buraya getirdiğinden beri çadırının önünde oturuyor," dedi. "Seni rahatsız eden herkesin boğazını kesmekle tehdit etti, uykuya ihtiyacın olduğunu, yoksa kimseye faydan dokunmayacağını söyledi."

Pelerinimin cebini karıştırdı ve merhem kabını çıkardı. "Bunu eline sürmen gerektiğini hatırlatmam gerekiyor."

Tencereyi ondan alırken yüzümü buruşturdum ve kendimi tencereyi takmak yerine cebime geri sokarken buldum. "Eğitime şimdi mi başlayacağız?"

Bodil güldü. "Tabii akşamdan kalmalığını atlatmak için birkaç saate daha ihtiyacın yoksa."

O kadar çok bal likörü içtikten sonra toprağa kusup bayılmam zaten yeterince utanç vericiydi. Kont düşüncelerimi sezmiş gibi, "Kimse fark etmedi, Steinunn'un hikâyesine kendilerini öyle kaptırmışlardı ki," dedi.

"Ama sen değil?" Paletimin yanında bulduğum bir su kabından derin derin içtim. "Steinunn'u tanıdığını sanıyordum. Ondan hoşlanıyordun."

Bodil başını salladı. "Onunla sadece bir yıl önce tanıştım. Skald büyüünü hiçbir zaman pek umursamadım, özellikle de propaganda olarak kullanıldığını bildiğimde, bu yüzden Snorri'nin adına Brekkur'a gitti. Şarkı söylemeye başladığında kulaklarımı yünle tıkadım." Doğruldu ve ekledi, "Seni dışarıda bekleyeceğim."

Yine, Bodil'in birleşmiş bir Skaland'a ve tanrıların bizim için neler sakladığını görmeye ilgi duymasına rağmen, Snorri'ye sadece tahammül ettiğini ve onu kral olarak görmek için çok az arzusu olduğunu fark ettim. Bu da beni onun son oyununun ne olabileceğini merak ettirdi. Bodil'in, diğer tüm jarllar gibi, kaderimi kontrol edecek kişi olarak kendini görüp görmediğini, ancak bunu dairesel bir yaklaşımla yapacak kadar zeki olup olmadığını merak ettim.

Babamın kılıcını ve uzun ağızlı bir deniz baltasını belime kuşandım, sonra pelerinimi giydim ve çadırdan ıktım.

Sis hemen yüzümü kapladı ve yürürken titreyip ayaklarımı yere vurdum, hem soğuğu hem de baş ağrımı yok edebilmek için kanımın akmasını istiyordum. Snorri'nin savaşçılarınin çoğu kampımızın çevresini kazıklarla güçlendirmekle meşgul görünüyordu, diğerleri silah dövüyor ve yiv açıyordu ve kadın ve çocukların yokluğuna bakılırsa diğerleri avlanmaya ve yiyecek aramaya ıkmişti. Sabahı uyuyarak geçiren ben hariç herkes bir işe koyulmuştu. Bu yüzden yanaklarımı yakan soğuğu uzaklaştıran şey utançtı.

Bodil'i kazıklardaki açıklıktan geçip sahile inerken takip ettim.

"Freya!"

Bjorn'un sesiyle omurgam kaskatı kesildi ve döndüğümde onu elinde bir kol dolusu kazıkla bize doğru yürürken buldum. O sataşmaya başlamadan önce tersledim, "Benim şımartılmaya ihtiyacım yok. Herkes yükseldiğinde ben de yükseleceğim ve kendi yükümü kendim çekeceğim. Senin karışmana ihtiyacım yok."

Gözlerinde kızgınlık parladı. "Belki de bunu içip kendini hasta etmeden önce düşünmeliydin."

Haksız değildi. "Bu benim sorunum, senin değil." Kollarımı kavuşturarak ona ters ters baktım. "Fikrini ya da yardımını istersem, sorarım." Topuklarımın üzerinde döndüm ve külle kaplı sahile doğru yürüdüm.

Bodil başıyla beni onayladı. "Erkeklerle yerlerinin öğretilmesi gerekiyor." Sonra yüzünde orantısız bir gülümseme oluştu. "Ama çocuk sen burnunun üstüne düştükten sonra yüzündeki kusmuğu temizledi."

Yanaklarım alev alev yandı ve bir kayaya tekme attım çünkü Bjorn'un benden sert sözler duymayı hak etmediğini biliyordum. "Başım ağrıyor."

Bu yalan değildi ama öfkem de bundan kaynaklanmıyordu. Bjorn bana böyle davranarak kaderi en kötü şekilde kışkırtıyordu. Bodil şimdiden aramızda bir şeyler olduğundan şüpheleniyordu, peki Ylva'nın da şüphelenmesine ne kadar vardı?

Ylva Fjalltindr'de kendine mazeret bulmak için ne tür bir hile yapmış olursa olsun, Bjorn'dan kurtulmak için Harald'la komplo kurduğunu biliyordum. Yeminimi bozduğumu kanıtlayabilseydi böyle çaresiz önlemlere başvurmasına gerek kalmazdı. *Kocam* bu ihanet yüzünden oğlunu öldürmeyebilirdi ama Leif lehine onu mirasından mahrum bırakacağı kesindi, ki kaltağın istediği de buydu.

Ve Bjorn bunu *biliyordu*. Ylva'nın ondan kurtulmanın yollarını aradığını biliyordu. Yine de bana babasının karısı gibi davranmak yerine, *kendi* karısı gibi davrandı.

Bu düşünce aklıma geldiğinde nefesim kesildi, aramızda geçen her an zihnimde canlandı. Bir kızarıklık

İçimi bir sıcaklık kapladı ama bu sıcaklık buz gibi bir korku tarafından hızla kovuldu. Bodil'in söylediği gibiydi: Bjorn azılı bir risk alıcısıydı. Bu yüzden elbette yakalanmanın sonuçlarından korkmuyordu.

Ama ben yaptım.

Onun için korktum. Snorri'nin aileme ne yapacağından korktum. Sonuç olarak katlanmak zorunda kalacağım suçluluk duygusundan korktum.

Söylediğim şey daha iyiydi, çünkü belki de bu onun mesafesini korumasına neden olacaktı. Onu bir başkasının kollarına itecek, böylece şüpheler azalacaktı. Yine de *bu* düşünce kafamı doldururken bile gözlerim yaşlarla doldu ve göğsüm nefes almamı engelleyecek şekilde sıkıştı.

Neden bu şekilde davranıyordum? Neden kendime bağırarak isteyecek kadar sürekli mantığı ve sonuçları hatırlatmak zorunda kalıyordum?

Neden hepsinin cevabını bilmeme rağmen aynı soruları sormaya devam ediyordum?

Sahile ulaşmıştık, Bodil'in bakireleri yağmurun altında çömeldikleri yerden kalkmışlardı. Her birinin elinde bir kalkan vardı ve ben boyalı ahşaptan dairelere baktım. *Bu senin kaderin Freya*, dedim kendi kendime. *Kahinin senin için öngördüğü şey bu. Tanrıların senden istediği şey. Başka hiçbir şeyin önemi yok.*

-

Saatlerce talim yaptık, Bodil sakın bir şekilde bana kalkan duvarında nasıl dövüşeceğimi ve teke tek dövüşte daha büyük rakiplere karşı nasıl savaşağımı öğretti, hizmetçileri neşeyle beni yünle sarılmış silahlarla dövdü. Çok şey öğrendim ama bir kez bile Bjorn'la çalıştığım zamanki gibi heyecanlı hissetmedim. Bu da muhtemelen en iyisiydi, çünkü öfkem yüksek olduğunda nadiren doğru kararlar verirdim. Yine de Bodil çalışmamızı bitirmemizi istediğinde, hizmetçileri yiyecek ve içecek aramak için uzaklaştığında rahatlayarak iç çekmekten kendimi alamadım.

"Çok eğlenceliydi," dedi Bodil, silahları ayaklarının dibine atılmış bir kütüğün üzerine otururken.

"Senin için, belki." İnledim, yere doğru eğilirken kaslarım protesto ediyordu. "Yarın her santimim mor olacak." Bacaklarımı çaprazlayarak

Acımasızca zonklayan elimi inceledim, bütün gün bir sopayla dövüşmekten yara bere içinde kalmış avuç içim çiğdi.

"Merhemi kullanman gerekiyor." Bodil daha da yaklaşarak elimi tuttu. "Bjorn'un senin için yaptığı."

Ayakkabımı kuma sürterek, bugün gözlerini üzerimde hissettiğim tüm anları hatırladım. Bakışlarına karşılık vermeyi reddetmiş, o tekrar sahili terk edene kadar gergin ve nefessiz bir şekilde beklemiştim. "Neden bu kadar önemsediyini bilmiyorum."

Bodil uzun bir süre sessiz kaldı ama sonunda, "Çünkü seni yakan onun baltası olduğu için kendini suçlu hissediyor," demeden önce soruyu tarttığını ve ölçtüğünü hissedebiliyordum.

Davranışı için bariz bir mazeret. Benim de düşünmem gereken bir bahane. "Onun hatası değildi."

Bodil homurdandı. "Bir şeyin olmasını istememiş olmak insanı suçsuz kılmaz, kadın. Bunu sen de herkes kadar iyi biliyorsun."

Suçluluk duygusunun o günlerde neredeyse sürekli bir yoldaş olduğu düşünülürse, muhtemelen bunu herkesten daha iyi biliyordum.

"Tartışmamız gereken asıl soru," diye devam etti Bodil, "neden yaralarınla ilgilenme."

Omurgam sertleşti. "Sen neden bahsediyorsun? Tabii ki biliyorum."

"Bunu gönüllü olarak yaptığını bir kez bile görmedim." Kont elimi cebime soktuğum yerden çıkarıp yanık izlerini inceledi, kendi elleri de savaşçı olmanın getirdiği sayısız çentik ve kesikle işaretlenmişti. "Merhem acıyı dindiriyor ve elini esnekleştiriyor ama Bjorn'un hatırlatmalarına rağmen defalarca kullanmamayı seçiyorsun."

Bu doğru muydu? Bjorn'un dürtmesi olmadan bunu kendi başıma yaptığım bir örnek bulmak için beynimi yokladım ama bir şey bulamadım. "Ben... Ben unutkanım."

"Sanmıyorum." Bodil parmaklarımı düzeltti ve başparmaklarını ağrıyan tendonlara geçirdi. "Bjorn yetenekli elleriyle ün yapmış olsa da, senin dikkat çekmek için acı çekecek biri olduğunu sanmıyorum. Bence" - duraksadı- "acıyı hak ettiğine inanıyorsun."

Birden nefes almak acı verdi ve gözlerimi sıkarak kapattım.

"Neden, Freya?"

İkiz gözyaşları göz kapaklarımdan altından fışkırarak yanaklarımdan aşağı süzülürken, içimin derinliklerinde gizlenen cevap yüzeye çıktı. "Kocam Vragi pisliğin tekiydi," diye fısıldadım sonunda. "Hayatımı mahvetti ve Ingrid ile Geir'inkini de mahvetmek için elinden geleni yapacaktı ama..." Yutkunmaya çalıştım ama takıldı ve öksürmeme neden oldu. "Onu ben öldürdüm Bodil ve o *bunu* hak etmedi. Sadece bir piç olduğu için kafatasının arkasına bir balta yemeyi hak etmedi."

"Katılmıyorum," diye cevap verdi. "Vragi'nin ünü Brekkur'da bile biliniyordu. Cebimdeki tüm gümüşe bahse girerim ki haberi duyduklarında köyünüzde sevinç çığlıkları yükselmiştir."

Başımı sıkıca salladım. "Bu konuda götlük yapmış olabilir ama kimse açlıktan ölmedi. Bundan emin oldu." Ve Skaland'da bu *önemliydi*. Dünyamız sert ve acımasızdı, kışlar hazırlıksız ya da şanssız olanların açlıktan ölmesiyle sayısız can alırdı. Ama bizim köyümüzde öyle değildi, çünkü *her zaman* balığımız vardı.

Ya da vardı.

Şimdi, benim şiddetim sayesinde, kış geldiğinde kaç kişi kaybolacaktı?

Yine de yaralarımı ihmal etmemin nedeni bu değildi. Acıyı kucaklamamın nedeni de bu değildi. "Köyüme verdiğim zarar için kendimi suçlu hissediyorum," diye boğuldum. "Ama Vragi'yi öldürdüğüm için kendimi kötü hissetmiyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum."

"Çünkü o bunu hak etti, Freya. İşte bu yüzden."

Gözlerimi tekrar kapattım ve gözyaşlarımı sildim. "Öyle değil. Öldürdüğüm diğer insanlarla ya ben ya onlardı, bu yüzden ölümlerinden çok az pişmanlık duymam mantıklı. Ama Vragi benim hayatımı, hatta Ingrid'in hayatını tehdit etmiyordu, sadece sefalet vaat ediyordu ve ben de başka bir çözüm bulmak yerine onu soğukkanlılıkla öldürdüm. Olduğum kişiden başka biri olsaydım Snorri beni katil olarak cezalandırırdı ama bunun yerine serbestçe dolaşıyorum. Korkunç bir suçluluk hissetmeliyim ama hissetmiyorum. Bu yüzden kendimi cezalandırmak için kendimi başka bir şekilde incitmem gerekiyor çünkü bunu yapmazsam tekrar yapacağımdan korkuyorum."

Bodil yavaş bir nefes verdi, sonra kollarını bana doladı ve bir annenin çocuğuna yaptığı gibi beni kendine çekti. "İncinmeyi hak etmiyorsun. Damarlarında Hlin'in kanı dolaşıyor, bu yüzden değer verdiklerini korumak istemen senin doğanda var. Vragi dokunduğu herkesin hayatını mahveden bir adamdı ve hiçbir balık bunu telafi edemez. Bahsettiğin Ingrid'in peşinden gitmesine gerek yoktu. Snorri'nin altınlarını alıp çekip gidebilirdi ama sana ve seninkilere saldırmayı seçti. Yanlış kadınla kavga etmesi onun kendi hatası."

Bodil'in söylediklerinde mantık vardı ama Vragi niyetini dile getirdiğinde içimi dolduran duygu dalgasını hatırladım. Koruyuculuk, evet. Korku, evet. Ama hepsinden *öte, öfke*. Ve bu, Hlin'in ayaklarının dibine atabileceğim bir şey değildi.

Bodil merhemi çıkarmak için cebime uzandı. "Tak şunu."

Kavanozu ellerimin arasında yuvarladım. "Yapacağım. Ama sorun olmazsa birkaç dakika yalnız oturmak istiyorum."

Tereddüt etti, gözleri düşünüyordu. Ama sözlerimdeki gerçeği duymuş olmalı ki ayağa kalktı ve giderken omzunun üzerinden bir uyarı yaptı. "Dolaşma, Freya. Ölümünü isteyen çok kişi var."

İç çekerek kavanozu açtım ve merhemden biraz yaralarımaya sürdüm, sertlikten neredeyse anında kurtulduğumu hissettim. İşim bittiğinde ıslak kumda arkama yaslandım, yüzümü buğulu gökyüzüne döndüm ve gözlerimi kapattım. Keşke kafamı boşaltmanın bir yolu olsaydı. Dikkatimi çekmek için savaşılan sorunları susturmanın bir yolu. Sürekli *düşünmemenin* bir yolu.

İhtiyacım olan şey dünyadan uzaklaşmak değil, kendimden uzaklaşmaktı. Birinin kafama vurması dışında, bunun için çok az şans vardı.

"Nefes al," diye mırıldandım, Bodil'in günün erken saatlerinde bana öğrettiği zihni sakinleştirme egzersizlerinden birini deniyordum. "Nefes ver."

Nefes alırken kalbim duruldu, sükûneti ararken aklıma gelen her düşünceyi bir kenara ittim.

Nefes al.

Zihnim sakinleşti ama sessizlik kısa sürdü, çünkü kısa süre sonra kulaklarımı bir çatırtı doldurdu.

Yanmış et kokusuyla birlikte.

Sarsılarak doğruldum, etrafımı taradım ve gözlerim anında kaynağa kilitlendi.

Su hattından aşağıya doğru yürüyen, ardında kor ve küller bırakan hayaletti.

L donup kalmış, kukuletalı hayaletin sahilde yürüyüşünü izlerken, kıyı şeridinde çalışan insanlardan hiçbiri onu fark etmemişti.

Çünkü, son ortaya çıkışında olduğu gibi, hayaleti *benden* başka kimse göremiyordu.

Bu kez bunun nedenini sorgulamak için durmadım, zihnim anında bu... bu *şeyin* geleceğimle ilgili karşılaştığım sonsuz sorulara cevapları olabileceği gerçeğine sıçradı. Ve şimdi bunu sormak için elimdeki tek fırsat olabilirdi.

Kılıcımı kaptığım gibi kınına soktum ve duman ve kor bulutunun ardından sahile doğru inmeye başladım. Koşmadım, çünkü koşmak insanların beni fark etmesine neden olurdu. Telaşa neden olabilirdi. Birinin beni durdurmaya çalışmasına neden olabilirdi.

Ya da daha kötüsü, hayaletin benden başka kimse tarafından görülmek istemediği açık olduğundan, onu ortadan kaldırabilirdi.

Hızlı adımlarla yürüdüm, yanımdan geçenlere gülümseyerek ve başımı sallayarak onları endişelendirmemeye çalıştım ama hayaletin adımları ağır ağır ilerliyor gibi görünse de yaklaştım. Duman burnumu gıdıklıyor, yanmış saç ve et kokusu midemi ekşitiyordu. Külün tadını alabiliyor, doğaüstü bir rüzgârla geri dönüp giysilerimin kumaşını yakan korların minik yanıklarını hissedebiliyordum.

Yine de yaratığın tüm yanıklığına rağmen, ondan esen rüzgar kışın derinlikleri kadar buz gibiydi ve bu ikilik, önümde yürüyen şeyin iki dünya arasında köprü kurduğunun farkındalığıyla tüylerimi ürpertti.

Kumsalın kenarına ulaştı ve ormanın içine doğru ilerledi. İçimi bir korku titremesi kapladı, çünkü yapmam gereken son şey tek başıma dolaşmaktı. Yine de benimle gelecek birini bulmak için hayaleti gözden kaçırmaya cesaret edemedim. Dişlerimi sıkarak ormana doğru ilerledim.

Alevlerin hayaleti tüketirken çıkardığı tıslama ve çıtırtı dışında hiç ses yoktu, sanki ormandaki yaratıklar sahildekilerin göremediğini görmüş gibiydiler. Bu saygı mı yoksa korku muydu, bilmiyordum. Kalbim kaburgalarımın çarpıyordu ve avuçlarım terden kayganlaşmıştı ama yine de kendimi tırıs zorladım. Sonra koşmaya. Ne kadar hızlı koşarsam koşayım, dallar yüzüme tokat gibi çarpsa da, kökler ayağıma çelme takmakla tehdit etse de aradaki mesafeyi kapatamıyordum. "Bekle," diye seslendim nefesimin arasında. "Seninle konuşmak istiyorum!"

Hayalet durdu.

Küfrederek kalın iğne ve toprak tabakasının üzerinde kaydım ve neredeyse yaratığa çarpıyordum. "Lütfen, bilge kişi," dedim. "I-"

Hayalet döndü.

Nefesimi içime çektim çünkü diğer seçenek çılgılık atmaktı, çünkü kapüşonun altından bana bakan şey bir yüzün harabesiydi. Turuncu ve kırmızı alevler tendonları ve kemikleri kemiriyor, bir zamanlar yanakların olduğu kararmış deliklerden dişler görünüyordu. Kadın mı erkek mi olduğunu söyleyemezdim, çünkü bütün olan tek şey gözleriydi. Kan çanağı gibi olsalar da yeşil renk canlıydı ve bakışlarıyla beni ele geçiriyordu.

"I-"

Tepeye doğru bir hareketle önümü kesti ve midem bulantıyla çalkalanırken dudağın üzerinden aşağıdaki sığ vadiye bakmak için hareket ettim. Ağaçların arasından, derenin ortasındaki bir kayanın üzerinde küçük bir ateşin yandığını, ıslak odunların beyaz duman bulutları çıkardığını görebiliyordum. Merakla dik yamaçtan aşağı inmek için hamle yaptım ama buz gibi soğuk bir şey üzerime bastırdı.

Kalbim boğazımda, hayaletin elini omzumda bulmak için yavaşça başımı çevirdim. Alevler kararmış kemiklerin üzerinde dans ediyordu, geriye sadece fokurdayan et parçaları kalmıştı ve ateşi görebildiğim halde parmakları buzdan yapılmış gibi hissediyordum.

İçimi kaçma dürtüsü kapladı ama sadece titreyen bir nefes alarak hayaletin beni dizlerimin üzerine itmesine izin verdim. Yanımda diz çöktü ve aşağı doğru işaret etmek için kullandığı elini merhametle kaldırdı. "Bak."

Tıpkı Fjalltindr'e gitmek için Halsar'dan ayrıldığımızda benimle konuştuğu zamanki gibi, hayaletin sesi acı verici bir şekilde tizleşti ve bende geri çekilme isteği uyandırdı. Kaçmak için. Onun yerine dinledim. Ve baktım.

Ağaçların arasında kanatlar çırpınıyordu ve uçmakta olan bir kuşun titreşimlerini gördüm. Bunu görmezden geldim, hayaletin beni görmem için getirdiği şeyi arıyordum. Hareket gözüme çarptı.

Pelerinli bir figür bir ağacın önünde duruyordu. Sadece sırtları görünüyordu ve ben izlerken kısa bir deniz baltası çıkardılar ve kabuğa bir şey oydular. Silahı kınına soktular, sonra döndüler ve vadiden aşağıya doğru yürüyüp gözden kayboldular.

"Kimdi o?" Onlar gittikten sonra hayalete dönerek nefes aldım. "Nerede-"

Ama hayalet ortadan kaybolmuştu.

Kızgın bir nefesle tısladım, ama sonra hayaletin önemli olmasaydı bana bunu göstermek için çaba sarf etmeyeceğini bilerek yamaçtan aşağı inmeye başladım. O ağaçta her ne varsa bana cevap vereceğini umuyordum.

İçinde oymalar vardı. Tabanındaki yosunların üzerinde parçalar bırakan derin oyuklar. Bir daire içine çizilmiş rünler, ortasına oyulmuş

bir göz. Parmağımı dairenin etrafında gezdirdim, anlamından emin değildim, sonra merkezdeki göze dokundum.

Görüşümde ışık patladı, sonra Snorri'nin yüzü belirdi. Geriye doğru sendeledim, oymaya dokunmayı bıraktığım anda görüntü kayboldu.

Runik büyü.

Sertçe yutkundum, içimi bir huzursuzluk kapladı. Kararsızca, oymaya tekrar dokunmak için uzandım. Gözlerim parladı, sonra Snorri tekrar belirdi, soluk ve bulanıktı, sanki ona suyun içinden bakıyormuşum gibi odağa girip çıkıyordu.

Ama sözleri yeterince açıktı.

Kalbim boğazımda, Halsar'ı terk edip Grindill'e geçme konuşmasını yapmasını izledim, gözleri konuşmaya şahit olduğumda olduğu gibi tutkuyla parlıyordu. Sonra görüntü kayboldu ve ben ağaca bakakalmıştım.

Snorri'nin konuşmasına tanık olan biri bu mesajı bırakmış. Planlarımızı ortaya çıkarmış.

Ama kimin böyle bir şey yapmak için sebebi vardı? Ve mesaj kimin içindi?

Snorri'nin konuşmasına şahit olan herkesin Halsar'dan olması dışında, Gnut bariz cevaptı, bu da kesinlikle yaptığı şey için diğer konttan nefret edecekleri anlamına geliyordu. Belki başka bir kont? Ya da...

Kral Harald.

Çenem gerildi, yapbozun parçaları bir araya gelmeye başladı. *Ylva*.

Bjorn'u yolundan çekmek istiyordu, bunu kesinlikle biliyordum. Ve Fjalltindr'de geçirdiği süre boyunca Bodil'le birlikte olduğunu söylemiş olsa da, her ikisiyle de konuşacak kadar uzun süredir orada değildi. Ama asıl kanıt rünlerin kendisindeydi.

Bu, çok az kişinin uygulamaya cesaret edebileceği bir büyüydü ama Ylva'nın bunu yaptığını *görmüştüm*. Önce Hlin'in bana dövmelerimi verdiği ayinde, sonra da Fjalltindr'de salonu koruduğu zaman. Bu onun gücü dahilindeydi ve Snorri'nin konuşmasına tanık olan herkesten daha fazla nedeni vardı, çünkü Halsar'ı terk etmek istemiyordu.

"Orospu," diye tısladım, sonra topuklarımın üzerinde döndüm, niyetim Snorri'yi ağaca kadar sürükleyip ona komplonun kanıtını göstermekti.

Bir adım attım ve sert bir göğse çarptım.

Geri sıçradım, küfür ettim ve kılıcıma uzandım, ancak çekmeden bir kalp atışı önce göğsün Bjorn'a ait olduğunu fark ettim.

Kollarını kavuşturdu. "Ormanda tek başına ne yapıyorsun Freya?"

Yalnız değil. *Onunla* birlikte.

Bu da başarmaya çalıştığım şeyin tam tersiydi. Eğer biri bizi burada birlikte görürse, bu sadece ortalıkta dolaşan dedikoduları körükleyecekti ve bunun sonuçları olacaktı. "Neden beni takip ediyorsun?"

Tek kara kaşını kaldırdı. "Çünkü babam seni hayatta tutmamı emretti ve tek başına dolaşıp kendini öldürtmene izin vermek buna ters düşüyor."

Yanaklarım yandı. "İyi. Önemli değil." Odaklanmak zordu, ne söyleyeceğimi düşünürken düşünceler kafamın içinde dans edip duruyordu. "Hayalet bana göründü. Sahilde dolaştı ve beni buraya getirdi."

Bjorn gerildi. "Hayalet mi?"

"Evet." Bakışlarını karşılamakta zorlanıyordum. "Beni oraya getirdi" - yamacı işaret ettim- "ve bana izlememi söyledi. Bana dokundu ve yanıyor olmasına rağmen eli buz gibiydi."

Tedirgin bir şekilde kıpırdandı ve onu suçlayamazdım. "Ne gördün?"

"Şu işaret ateşi" -şimdi belli belirsiz tüten külleri işaret ettim- "bir yanıyordu. Orada bir kadın vardı."

"Bir kadın mı? Yüzünü gördün mü?"

Başımı salladım. "Kukuletalıydı. Ama rünleri ağaca kazıdı ve sonra vadide kayboldu." Rünleri göstermek için tekrar ağaca döndüm ve midem bulandı.

Rünler gitmişti, bir zamanlar oldukları yerde sadece için için yanan bir daire kalmıştı. "Hayır," diye hırladım. "Bu olamaz. Onlar tam buradaydı!" Bjorn'a dönerek, "Rünlere dokundum ve Snorri'nin Halsar'ı terk edip Grindill'i alma planlarını anlattığı konuşmasını gösteren bir imge gösterdiler. Bu bir mesajdı."

"Sana inanıyorum." Etrafımdan dolanan Bjorn, kömürü incelemek için eğildi. "Büyüleri harcandıktan sonra kendilerini yakıp yok edebilen rün kombinasyonları vardır. Kimsenin görmesini istemediği bir mesaj bırakan herkes için ihtiyatlı bir davranış."

"Siktir!" Bir kayaya sertçe tekme attım ve öfkem artarken onu çalılarının arasına savurdum.

"Neden bu kadar kızgınsın?" Bjorn bana dikkatle bakarak sordu.

"Çünkü artık onun Ylva olduğuna asla inanmayacak!" Bir taş daha alıp ağaca fırlattım, çocuksu görünüp görünmediğimi umursamadan. "Tıpkı Fjalltındır gibi olacak, Harald'la komplo kurduğuna dair benim sözüme karşı onun sözü olacak ve Snorri'nin kime inanacağını *biliyorsun*."

"Bunun Ylva'nın işi olduğunu mu düşünüyorsun? Ne amaçla?"

"Belli ki o." İki büküm oldum, beni kan aramak için kampa geri göndermek isteyen öfkenin mantıksız kıvrımına hakim olmaya çalıştım. "O bir volva. Rünleri nasıl kullanacağını biliyor. Leif'in mirası alabilmesi için senden kurtulmak istediğini biliyoruz."

Bjorn sessizdi.

Göğsüm çukurlaştı, çünkü o bana inanmazsa kimse inanmazdı. "Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?"

"Ben öyle düşünmüyorum." Bakışları rünlerin kömürleşmiş kalıntılarındaydı; sonra gökyüzüne baktı, gözleri bana dönmeden önce bulutları araştırdı. "Ama Ylva'nın sırf benden kurtulmak için halkını riske atacağına inanmakta güçlük çekiyorum."

"Anneler oğulları için her şeyi yapar," diye karşılık verdim, Bjorn irkilince göğsümde suçluluk duygusu yükseldi. "Leif'in bir gün kral olmasını istiyor ve sen buna engel oluyorsun."

Bjorn gözlerini kaçırды, çenesi gergindi. "Belki de öyledir. Ama babam ona güveniyor ve bu suçlamalara inanmayacaktır. Kampa dönüp ona rünlerde ne gördüğünüzü anlatmamız daha iyi olur. Ona söylediklerimize dayanarak kendi sonuçlarına varacaktır."

Biz.

Midem bulandı çünkü Snorri'ye bir şey söylemek Bjorn'la ormanda yalnız olduğumu açıklamak anlamına geliyordu. Bu da şu soruyu akla getirecekti.

Neden, özellikle de Bodil bana dolaşmamamı söylediğinden beri. "Ona kendim söyleyeceğim. Sen bir şey görmedin, o yüzden karışmana gerek yok."

Dönerek dere yatağından aşağı indim ve beni fiyorda geri götüreceğini bildiğim dar vadiye girdim.

"Neden benden kaçyorsun?"

Bjorn'un sözleri vadinin taş duvarları arasında yankılanarak beni olduğum yerde durdurdu. "Senden kaçmıyorum. Neden böyle düşündün ki?"

"Çünkü Fjalltindr'den ayrıldığımızdan beri neredeyse her karşılaşmamızdan kaçtın."

"Dün gece ateş başındaki konuşmamızdan kaçtın," *dedim*, ama ondan kaçtığım için bu bir savunma değildi.

Benim kuru kalmak için gösterdiğim özeni göstermeyerek dereden aşağı doğru ilerlerken su sıçradı ve arkamda durdu. Keşfedilme korkusu avuçlarımı terletip midemi bulandırır da Bjorn'a bu kadar yakın olmak sarhoş ediciydi. Her nefes alışımda burnuma çam ve fiyortların tuzu doluyor, ondan yayılan sıcaklık daha da yaklaşma isteği uyandırıyordu.

"Bodil sırf babamla müttefik olduğu için klan işlerini bildiğini sanıyor," dedi. "Yani ben ondan kaçıyordum, senden değil. Senin bahanen ne?"

Kendimi senin kollarında kaybetmek istediğimi ve bunu herkesin bilmesinden korktuğumu. Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Eğitimimle meşguldüm."

"Bodil ile." Sesi düzdü.

"Evet, Bodil ve savaşçılarıyla birlikte." Neden ona bakamıyordum? Neden bakışlarıyla buluşamadım? "Ne olmuş?"

Bjorn ağzını açtı ama onun konuşmasına izin vermek yerine ben ağzımdan kaçırdım: "Bunun istediğin bir rol olmadığını açıkça belirttin. Kaderlerimizin birbirine bağlı olduğunu kesin bir dille reddettin."

"Freya-"

"Farklı hissetsen bile Bodil daha iyi bir öğretmen." Koltuk altlarım nemleniyordu, sesim nefret ettiğim bir şekilde nefes nefese çıkıyordu. "Sen dövüşürken cüssene ve gücüne güveniyorsun ama ben küçük ve zayıfım ve-"

"Sen zayıf değilsin."

Yanaklarım kızardı. "Şey, belki de değil. Ama çoğu erkekten daha zayıfım, bu da bir erkek gibi dövüşemeyeceğim anlamına geliyor. Bir kadın gibi dövüşmeyi öğrenmek istiyorum."

Sessizlik.

Yanaklarımın içini ısıtarak Bjorn'un konuşmasını bekledim, söyleyeceklerini beklemek sefaletin en saf haliydi. Domuz gibi terliyordum ve pelerininin altından göremese bile muhtemelen kokusunu alabiliyordu ve tek yapmak istediğim derenin daha derin akıntısına atlayıp beni yıkamasına izin vermektir.

Bunun yerine, kendimi arkamı dönmeye zorladım.

Bjorn'un yüz ifadesi kızarmak yerine düşünceliydi. Gözlerimiz kilitlendiğinde başını salladı. "Buna hakkın var. Bodil sana bir erkeğin öğretebileceğinden çok daha iyisini öğretecektir." Ama sonra başı yana eğildi, gözleri kısıldı. "Yine de bu bana bakmayı neden reddettiğini açıklamıyor."

Kalbim küt küt atmaya başladı, sonra hızlandı ve sertçe yutkundum. Bahaneler dilime diken gibi oturdu, tam olarak inanmasa bile kabul etmek zorunda kalacağı kelimeler.

Ama yalan söylemek istemedim. Ona değil.

Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alarak, "Fjalltindr'de aramızda geçenler yüzünden senden kaçıyordum," dedim.

Bjorn kederli bir nefes verdi. "Harald'ın adamlarının seni almasını engellemek için yapmamız gerekeni yaptık Freya. Babam bile yargılamazdı."

"O zaman neden ikimiz de ona söylemedik?"

"Çünkü buna gerek yoktu!" Bjorn ellerini havaya kaldırarak başka tarafa baktı. "Hiçbir anlamı yoktu."

İrkildim, sonra ayaklarımı kaydırarak bunu örtbas etmeye çalıştım. Çabalarım boşa gitti çünkü Bjorn'un gözleri kısıldı ve "Söyleyecek başka ne var?" dedi.

Her şeyi.

Omuz silkmek ve hiçbir şey söylememek gerçeği itiraf etmekten daha kolay olurdu. Konuşmayı olduğu gibi bırakmak ve gururum kırılmadan oradan uzaklaşmak daha kolaydı.

Ancak bu, gerçeğe sahip olmaksızın yalan söylemeyi ve rol yapmayı tercih eden bir korkağın yapacağı bir hareket olurdu ve ben böyle biri

değildim. Ya da daha doğrusu, ben böyle biri değildim.

olmak istedim.

"Hiçbir şey değildi. Değil-" Sesim çatallaştı, göğsüm acıyla gerildi. "Benim için değildi." Gözlerim yandı ve yapmak istediğim son şey ağlamak olsa da, gözyaşlarımı kontrol altında tutmaktansa kalbimin atmasını durdurabilirdim, sıcak damlacıklar yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyordu. "Yaptığımız şeyi yapmak istedim. Seni istedim."

Bjorn hareketsiz kaldı, nefes alıyor gibi bile görünmüyordu.

Kendimi sakinleştirmek için nefesimi içime çekmeye çalıştım ama tüm vücudum titredi. Benim bir savaşçı olmam gerekiyordu. Bir lider. Skaland'ı bir kralın yönetimi altında birleştirecek kadın. Yine de bir çocuk gibi ağlamadan bir konuşmayı bile tamamlayamıyordum. "Bunu bildiğini biliyorum," dedim her kelimedede nefesim kesilmeden konuşmaya çalışarak. "Beni utandırmamak ve ikimiz için de işleri kolaylaştırmak için yaptıklarımı mazur gördüğünü. Bunun için minnettar olmam gerektiğini biliyorum ama..."

"Freya." Elleri yüzümü kavradı, başparmakları gözyaşlarımı sildi ama onu ittim çünkü dokunuşu soğukkanlılığımdan geriye kalanları da paramparça edecekti.

"Ben Snorri ile evliyim." Kelimeler nefes nefese çıkmıştı ve ben gözlerimi sıkarak kapattım. "O senin baban ve her zaman aynı görüşte olmasanız da ona sadık olduğunu biliyorum. Bu da davranışımınla ikinize de saygısızlık ettiğim anlamına geliyor. Sen beni korumaya çalışıyordun, oysa ben... ben..."

Sonra Bjorn'un dudakları benimkilerin üzerindeydi.

Sırtım vadinin duvarına çarpınca nefesim kesildi, gözlerim fal taşı gibi açıldı. Elleri bileklerimi yakaladı, kalçaları benimkilere sertçe bastırıp beni yerimde tutarken bile başımın üstünde tuttu. "Bjorn-"

Beni susturdu, dili ağzımın içine girdi ve benimkinin üzerinde gezinerek kalçalarımın arasında çoktan tutuşmuş olan ateşi körükledi. "Ben," diye fısıldadı, önce çenemi, sonra boğazımı ısırıldı. "*Ben, ben, ben*, Freya. Bu kelimeyi seviyorsun çünkü senin hatan olsun ya da olmasın her şeyin suçunu üstlenmekten zevk alıyorsun."

Gözlerim sola kayarak vadiden aşağı baktı, çünkü avcılardan ya da toplayıcılardan birinin bizi görmesi sonumuzun gelmesi için yeterliydi. İhtiyacımız olan

Bunu durdurmak için. Ama o bana yaslandıkça, ayrılma düşüncesi buharlaştı.

"Planı ben yaptım. Önce seni öptüm." Ağzı benimkini kaptı, emdi, okşadı ve ısırıldı. "Mükemmel göğüslerine dokundum." Sol bileğimi sağ bileğime bastırdı, bir eliyle ikisini de kolayca kavradı, böylece diğer elini yanımda gezdirebildi, başparmağı sivri meme ucuma sürtündü.

Sakallı yanağı yanağıma değdi, nefesi kulağımı gıdıklarken şöyle dedi: "Ve sakın bana o gece kalçalarının arasında hissettiğin şeyin *babama duyduğun saygı* olduğunu söyleme."

O zaman öyle değildi. Şimdi de değil.

Hayır, hissettiğim şey beni tek koluyla kaldırıp Fjalltindr'de o gece olduğum yere geri koyarken pantolonunun içinden bastıran sert aletin kalın çıkıntısıydı. Arzu kalçalarımın tepesinde zonkluyordu ve daha önce mahrum bırakıldığım serbest bırakılmanın peşine düşerek ona doğru ilerledim.

Bjorn boğazıma doğru inledi ve bileklerimi serbest bıraktı. Serbest kalınca kollarımı boynuna doladım, saçlarını tutan bağı çözdüm ve parmaklarımı ipeksi uzunluklarına doladım.

Neden ona karşı koyamadım? Neden bu kadar zayıftım?

Bjorn bir eliyle kıcımlı kavrayarak beni kendisine doğru tuttu, diğer eliyle de yüzümün yan tarafını kavradı. "O gece sikimi içine gömememek beni neredeyse mahvediyordu," diye homurdandı. "Seni ilk gördüğüm anda arzulamıştım. Seni Fjalltindr'de istedim. Seni şimdi, yarın ve tüm yarınlarda istiyorum Freya."

Adımı söylerken nefesi tenimi yakıyordu. En derin arzularımla ilgili en karanlık fantezilerimde yankılanan kelimeleri söylerken. Sadece bir kez değil, *her* seferinde.

Tanrım, ama ben bunu istiyordum. Onu istiyordum.

Ormanın zeminindeki ayak seslerinin çıtırtısı sessizliği böldü ve ikimiz de birbirimizden uzaklaştık, Bjorn gözlerini yukarıya dikti. İkimiz de uzun bir süre konuşmadık, sonra "Sadece bir geyikti" diye mırıldandı.

Ama o an bozuldu ve mantığın geri dönmesine izin verdi. Yüzümdeki gözyaşlarını sildim, sonra bakışlarıyla buluştum, sesim nihayet sabitti. "Eğer yaparsak

bu bir kez olursa, bir kapı açacaktır. Ve biz kaçınılmaz olarak yakalanana kadar bu tekrar tekrar olacak. Çünkü *yakalanacağız*. Bodil şimdiden şüphelenmeye başladı."

Bjorn'un çenesi gerildi ama itiraz etmedi.

"Snorri öğrendiğinde aileme zarar verecek, muhtemelen onlardan birini öldürecek. Seni idam edecek ya da sürgüne gönderecek." Çenemi kaldırdım. "Ama ben öldürülemeyecek kadar yeri doldurulamaz biriyim, bu da en çok değer verdiklerimin *şehvetimi* dizginleyemediğim için öldüğü suçluluğuyla yaşamak zorunda kalacağım anlamına geliyor."

Keşke *sadece* şehvet olsaydı.

Şehveti kontrol edebilirdim, şehveti başka yollarla doyurabilirdim, ama kalbimde büyüyen duygular? Bunlar tek bir kurtuluş arıyordu ve çılgınca kontrolden çıktılar.

"Freya..." Kollarımı tuttu, tartışacakmış gibi dudaklarını ayırdı, ama kendini tartışmadan buldu.

"Benden uzak dur, Bjorn," diye fısıldadım. "Bana bakma. Benimle konuşma. Bana dokunma, çünkü artık sen de hayatları benim iyi davranışlar sergilememe bağlı olan insanların arasına katıldın. Ve eğer günaha düşersem, bu hepimizin sonu olur."

Sonra, biraz daha kalırsam çatlayacağımı bildiğim için, topuklarımın üzerinde döndüm ve dereden aşağı fiyortlara doğru sıçradım.

-

"Aramızda bir casus var."

Sesim amaçladığımdan daha tonsuzdu, ama herhangi bir duygunun serbest kalmasına izin verirsem hepsi içimden patlayacakmış gibi hissediyordum.

Bodil kollarını kavuşturdu, gezintiye çıktığım için kızgın olduğu belliydi, ama onu görmezden geldim ve ekledim, "Hayalet bana tekrar göründü ve runik büyü kullanılarak bir mesajın bırakıldığı yeri göstermek için beni ormana getirdi." Olan biten her şeyi anlattım, sadece Bjorn'un ortaya çıkışını atladım.

Snorri ortaya çıktığımda beni boğmaya hazır görünüyordu ama şimdi öfkesi kaybolmuştu. "Seninle konuştu mu?"

"Bana sadece *bakmamı* söyledi," dedim, hayaletin gergin sesinin yankısı kafamı dolduruyordu.

"Steinunn nerede?" Snorri sordu ve skald yaklaştığında kolundan tutup onu öne doğru çekti. "Bu başka bir duruşma olabilir. Freya'nın söyleyeceklerini duymalısın."

Skald adamın elinden kurtulduktan sonra pelerinini vücuduna daha sıkı sardı ve "Ne gördün?" diye sordu.

Dikkatli olmalıydım çünkü Steinunn'a söylediğim her şey onun şarkılarından birinde ortaya çıkabilirdi ve Bjorn'un onun Snorri adına casusluk yaptığına dair inancını unutmamıştım. "Hayalet. Onu yakından gördüm. Neredeyse kemiklerine kadar yanmıştı ve konuşmak ona acı veriyor gibiydi. Sadece gözleri sağlamdı. "Yeşildi" -*insan*- "yeşil. Yaprak renginde."

Snorri'nin içinden bir ürperti geçti ve Steinunn telaşla geri adım atarak çömelip başını ellerinin arasına aldı. "Bu o."

"Kim?" Ylva, "Bunu bilmiyorsun," dediğinde bile ben talep ettim.

"İnkâr edilemeyecek kadar çok tesadüf var." Snorri sorumu duymazdan gelerek Ylva'ya baktı. "Freya'nın geleceğini önceden haber verdi ve Freya'nın adı ateşte doğana kadar hayalet ortaya çıkmadı. O sadece Freya'ya görünür." Yutkunurken boğazı kasıldı. "Diri diri yandı, Ylva. Sadece kemiklerindeki mücevherlerden tanınabilirdi."

Botlar çamurda sıçrarken ve Bjorn kollarını kavuşturmuş, gözleri gölgeli bir şekilde gruba yaklaşırken farkına varmak yüzüme tokat gibi çarptı. "Görüyorum ki Freya dönmeye karar vermiş."

Kimse konuşmadı. Kimse nefes bile almıyor gibiydi.

Snorri yavaşça doğruldu. "Hayalet Freya'ya göründü ve onu aramızda bir casus olduğunu kanıtlamaya yönlendirdi. Ben... Ben hayaletin annen olduğuna inanıyorum."

Bjorn gözünü bile kırpmadı, sadece bir omzunu kaldırdı ve "Görünüşe göre mezarın ötesinde bile size sadık, Baba" dedi.

"Evet." Snorri gözlerini kaçırdı. "Ya da Freya'nın kaderine bağlı."

Yüzü ifadesiz olsa da, Bjorn'un yeşil gözlerinde gerilim kaynıyordu ve göğsüm sempatiyle gerildi. Eğer hayalet gerçekten de annesiye, bu onun bunca yıldır dünyalar arasında oyalandığı anlamına geliyordu,

ölümünün acısını çekiyordu. Ona yardım etmenin bir yolu varsa bile bunu bilmiyordum, bu da onun kıyamete kadar çürüyebileceği anlamına geliyordu. Belki daha da ötesinde.

"Mesaj büyüyle bırakılmış," diye ağzımdan kaçırdım, Bjorn vahiyle yüzleşirken dikkatleri ondan uzaklaştırmak için. "Casus runik büyü bilen biri. Bir kadın."

Gözler Snorri ve Steinunn'un yanından geçip Ylva'ya takıldı ve Freya'nın yüzü rahatsızlıkla dolarken sevinçten havlamamak için kendini zor tuttu ama konuşan Bodil oldu. "Bize hangi rünleri gördüğünü göster Freya."

Omuz silkerek bir sopa almak için eğildim ve gördüğüm rünleri çamura çizdim. Ortadakini tamamladığımda alnımdan bir ürperti geçtiğini hissettim ve sopayı bırakarak irkildim.

Ylva beni dirsekleyerek yoldan çekti ve diz çökerek elini toprağa kazıdığım göze bastırdı.

İçimi ani bir panik kapladı. Farkında olmadan rune'a bir anı mı yerleştirmiştım? Eğer öyleyse, hangisiydi? Ya Bjorn'a aitse? Ya şu anda bile Ylva benim gözlerimden onun beni öpüşünü izliyorsa?

"Freya'nın söylediği gibi." Ylva doğruldu. "Ben de onun gibi rünleri gördüm. Basit büyü, herkese kolayca öğretilir."

Ona yalancı demek için ağzımı açtım ama çemberdeki rünler aniden tütmeye başladı, toprak ayaklarımızın dibinde siyah bir çembere dönüşerek onun haklılığını kanıtladı. Eğer ben bunu kopyalayabiliyorsam, başkaları da yapabilir.

"Snorri'nin konuşmasına tanık olan herkesi topla," diye çıkıştı Ylva. "Bodil herkesi sorgulayacak ve bize kimin ihanet ettiğini bulmak için büyüsünü kullanacak."

"Katılıyorum," dedim. "Kimse muaf tutulmasın."

Ylva'nın gözleri benimkilerle buluştuğunda dudakları büzüldü ve aptalca olsa da *bildiğimi* görmesine izin verdim. Ve bunu yanına bırakmayacağımı da.

Bu yüzden Halsar'ın hanımının Bodil'e dönüp, "Hafıza bana ait değildi. Rünleri ben kazımadım. Kocama ihanet etmedim."

Bodil uzun bir süre ona baktıktan sonra başını salladı. "Ylva doğru söylüyor."

"Herkes toplansın," diye seslendi Ylva. "Bize kimin ihanet ettiğini bulana kadar taş üstünde taş bırakmayın."

"Yeter!" Snorri kükredi. "Saga kendini Freya'ya bir hainin kökünü kazımamıza yardım etmek için ifşa etmedi. Freya'ya ilerleyeceği yolu göstermek için kendini gösterdi."

Gözlerimi kırptım, çünkü hayaletle yaptığım görüşmeden çıkardığım son şey buydu.

"Grindill'e saldırı planımız düşmanlarımız tarafından biliniyor." Eli silahına doğru kaydı. "Bu da demek oluyor ki Gnut bizim gelmemiz için hazırlıklı olacak. Denizi ve dağlardaki geçitleri gözetleyen gözcüleri olacak. Saga'nın Freya'ya açıkladığı şey buydu. İhanete uğradığımızı değil ama Freya'nın kaderin akışını değiştirmesi gerektiğini."

"Nasıl?" diye sordum. "Nasıl?" diye sordum, çünkü bir gün önce Gnut'un Snorri'nin gazabından korkarak duvarlarının arkasına sineceğinden emin olduğunu belirtmek başka bir seçenektir. Görünüşe göre destek kazanmak için her şey konuşuluyordu. "Ne yapmam gerektiğine dair hiçbir şey söylemedi."

"Çünkü o seni kontrol etmiyor." Snorri'nin gözleri tam bir fanatizmle içimi yaktı. "Ben kontrol ediyorum. Ve ben diyorum ki dağların etrafından değil, üstünden geçelim. Şimdi saldıralım diyorum."

N Aklı başında hiçbir insan Skaland baharıyla dağları aşmaz. Geçitlerden ya da fiyortlardan su yoluyla basit bir yolculuk olduğunda değil. Hele ki gökyüzü yağmur ve sulu kar sağanağını serbest bırakırken, sıcaklık her gece donma noktasına kadar düşüyor.

Bu da demek oluyordu ki Gnut ve savaşçıları geleceğimizi bilseler de bu kadar erken beklemiyorlardı.

Tabii eğer saldıracak kadar uzun süre hayatta kalabilirsek, ki bu her geçen dakika daha az olası görünüyordu.

Nefes nefese bir çıkıntının üzerinde durdum ve yüzümdeki sulu karı sildim. Bütün gün tırmandığım için vücudumdaki her kas yanıyordu ama soğuktan ellerimi ve ayaklarımı hissetmiyordum. Dişlerim öylesine şiddetle gıcırdıyordu ki, kar olmasa bu ses tepelerde yankılanacaktı.

Rüzgârın uğultusu en yüksek sesle bağırانlar hariç her şeyi bastırıyordu.

"İyi misin?"

Bjorn'u yamaçta biraz altımda bulmak için döndüğümde irkildim. Pelerininin başlığı sırtından aşağı sarkıyordu ve elleri çıplaktı, soğuk hiçbir yerine dokunmuyordu. Tyr'ın ateşi her zaman içinde yanıyordu ve ona yaklaşma isteğimi dizginledim. Bjorn, Snorri'nin emirlerinin izin verdiği ölçüde mesafesini koruma isteğimi yerine getirmişti ve benim de aynısını yapmam gerekiyordu. "Ben iyiyim."

"Memelerin donmuş gibi görünüyorsun."

Ona tiksinti dolu bir bakış atarak alay ettim. "Ah, zavallı donmuş göğüslerim. Keşke cömert bir adam onları benim için ısıtmayı teklif etse."

Omuz silkti, "Senin sözlerin, benim değil" derken sesi kayıtsızdı.

Ona kar attım. "Defol git, Bjorn. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Pelerininin kürklü kapüşonunu düzelterek eldivenli ellerimi koltuk altlarına soktum ve Bodil'in peşinden yokuşu tırmanmaya başladım; yaşlı kadın ağır kürkünün altında bir ayıyı andırıyordu.

"Bu şekilde yürümek çok aptalca, Ateşin Doğuşu," dedi beni takip ederek. "Eğer düşersen, kendini yakalayamazsın."

"Düşmeyeceğim." Daha doğrusu, bunu yapma riski parmaklarımı donarak kaybetmekten çok daha az görünüyordu.

"Bu kadar inatçı olmayı bırak da ellerini senin için ısıtayım."

Arkamda ani bir ısı parıltısı hissettim ve eğer dönersem baltasının alev alev yandığını göreceğimi biliyordum. Dişlerimi birbirine geçirdim, uyuşmuş parmaklarımı tekrar ısınana kadar yanan silahın üzerinde tutmak istiyordum ama Bodil'in sırtına bakarken kalkan kayışımı ayarlayarak ilerlemeye devam ettim. Diğer herkes idare ediyordu, ben de edeceğim.

"Freya-"

Dönerek nefesimin altında hırladım, "Sana uzak durmanı söylemiştim-"

Ayaklarım altımdan kaydı, dudaklarımdan bir nefes koptu. Bjorn gözlerini kocaman açarak bana doğru uzandı ama kolum pelerinine dolanmıştı.

Yamaçtan acı içinde zıpladım, parmaklarım buzlu kayaya ve donmuş çamura tutunmaya çalışıyordu ama hiçbir şey bulamadılar. Vücudum ters döndü ve havada uçtum, düşerken dudaklarımdan bir çığlık koptu-

Ve bir sıçrama ile sert bir şekilde indi.

Su başımın üzerine kapandı, kalkanım kayaya çarptığında dudaklarımdan baloncuklar patladı, sapı sırtıma saplandı ve ciğerlerimdeki havayı boşalttı.

Nefes almak için çaresizce çırpındım, sonra eller elbiselerimin önünü kavradı ve beni yüzeye doğru çekti.

Kekeleyerek Bjorn'un panik içindeki bakışlarıyla karşılaştım. "Sakın söyleme," dedim öksürükler arasında, soğuk iliklerime kadar işliyordu. "Sakın söyleme!"

"Ne söylemeyi planladığımı düşünüyorsun?" Beni düşüğüm çamur ve su birikintisinden çekip çıkardı ve ayaklarımdan üzerine yatırdı.

"Bana öyle demiştin," diye mırıldandım, beni utandırmasına fırsat vermemek için kelimeleri çalışıyordum.

"Söylemek istediğim bu değildi."

Kalkanımı ve ıslanmış pelerinimi çıkardı, kendi pelerinini omuzlarıma sarmadan önce onları bir kenara attı, sıcaklık beni sardı ve kokusu burnuma doldu. Ama bu bile bedenimi saran şiddetli titremeleri hafifletmeye yetmedi. "O zaman ne olacak?" Snorri'nin yamaçtan aşağı bize doğru kaydığını görünce panik dolu gözlerle sordum.

"Ben de tam benim yanımda çok ıslanmak gibi bir alışkanlığın olduğunu söyleyecektim," dedi. "Bunun kasıtlı olup olmadığını merak etmeye başladım."

Bir kalp atışı için vücudum donarak öldüğünü unuttu ve kan yanaklarıma hücum etti. Ona uzak durmasını söylemişim. Gerçeği açıklamak küçük düşürücü olsa da neden onun yanında olamayacağımı anlatmışım ve o şimdi şaka yapıyordu. "Kendini övme!"

Ellerimi kavradı, teni benimkine değdikçe kavruluyordu. "Beni pohpohlayan sensin."

"Senin için dağdan düşüp ıslanmadım, Bjorn!"

"Oh, biliyorum," diye sırtıttı. "Gerçekten de sadece yüce hedefleri olan bir tepe. Bu" -uzaktaki kayalık bir zirveyi işaret etti- "bir dağ."

Snorri, "Yaralandı mı?" diye bağırırken, "Gördüğüm tek yüce şey senin kendine verdiğin değer," diye tısladım.

"O iyi," diye yanıtladı Bjorn. "Sadece ıslak ve üşüyor. Kamp kurmalı ve onu ısıtmak için ateş yakmalıyız."

Snorri ellerini havaya kaldırarak, "Saatleri kaybedemeyiz," diye homurdandı. "Gece çökmeden zirveye ulaşmalıyız yoksa yarın gece saldırmak için Grindill'e ulaşma şansımız kalmayacak. Eğer gecikirsek, kuvvetlerimizin ayrıldığı haberi Gnut'a ulaşır ve o da dağlardan gelecek bir saldırıya hazırlanır. Avantajı kaybederiz."

"Avantajı kaybetmek, kalkan kızını kaybetmekten iyidir," diye tersledi Bjorn. "Donmuş bir ceset olarak sana pek faydası dokunmaz."

"Tanrılar onu böyle sınıyor!" Snorri başını sertçe salladı. "Kendini tekrar kanıtlamalı." Dönmeye başladı, sonra Bjorn'a ters ters baktı. "Hlin sana Freya'yı koruma görevi verdi. Onun dağdan aşağı düşmesine izin vermek *senin* başarısızlığındı." Başka bir şey söylemeden dağa doğru yürüdü.

Bjorn aniden beni kendine doğru çekti, kollarını etrafıma dolayarak başımı göğsüne bastırdı. "Bu lanet olası bir dağ değil," diye mırıldandı ve ben tartışamayacak kadar zavallıydım, savaşçıların geri kalanının sadece Bodil kalana kadar ilerleyişini izliyordum.

"Gerçekten de tanrılar tarafından kayırılıyorsun Freya," dedi kont bana sert içki kokan bir deri uzatarak.

Bir yudum aldım, boğazımda yanarken öksürdüm, sonra bir tane daha içtim. "Öyle hissettirmiyor."

Kürklü bir omzunu kaldırdı, sonra yuvarlandığım, Bjorn'un boyundan daha yüksek olan çıkıntıyı işaret etti. "Eğer birkaç metre sağa ya da sola düşseydin, o güzel kafatasın onarılamayacak şekilde çatlayabilirdi ama bunun yerine dağ seni düşüşünü hafifletecek kadar derin bir su havuzuna fırlattı."

"Bu lanet olası bir dağ değil!" Bjorn bağırdı. "Bu sadece bir tepel!"

Bodil'in kaşları kalktı, sonra güldü. "Ama asıl şaşırtıcı olan, Bjorn'un seni tepeden düşmekten kurtaramadığında altına işememiş olması."

Bjorn'un elleri etrafımda sıkılaştığında güldü ve anlambilimsel konuları neden bu kadar önemseyip kavga çıkardığını anlamadım. Kalbi omuzlarımın göğsüne dayandığı yerde gümbür gümbür atıyor, ancak Bodil gömleklerini çıkarmaya başladığında ve "Kaç tane gömlek giyiyorsun kadın?" diye sorduğunda gök gürültüsü yavaşlıyordu.

"Altı," diye yanıtladı. "Ve üç çift pantolon. Soğuğa karşı çok az tahammülüm var."

İçkiden bir yudum daha aldıktan sonra isteksizce Bjorn'dan uzaklaştım ve buz gibi rüzgâr sırlıslam bedenimi keserken ağlamak isteyerek kürk pelerinini geri verdim. Titreyerek postumu başımın üzerine çekmeye çalıştım ama kollarım düzgün çalışmıyor gibiydi ve Bjorn müdahale etmek zorunda kaldı, yukarı doğru çekti ve sonra yere bıraktı. Gıcırdayan dişlerimin arasından "Gözlerini kapat," dedim, sonra uyup uymadığından emin olmak için yukarı baktım.

Göz kapakları kapalıydı, siyah kirpikleri yanaklarına yaslanmıştı. Yine de hatasız bir hassasiyetle dolgulu tuniğimin eteğinden tuttu ve altıma giydiğim gömleğe geçmeden önce onu çıkardı. Gömleği başımın üzerinden dikkatlice kaldırırken parmak eklemlerinin arkası tenime değdi, rüzgâr çıplak göğüslerimi tırmalarken sert ve hantal kollarımı giysiden kurtardı.

Tekrar onun kollarına dönmek, onun sıcaklığına sarılmak ve kokusunu içime çekmek istiyordum. Gözlerini açıp bana bakmasını istedim. Sadece bedenimi sakatlayan soğuğu değil, aynı zamanda kalbimi tüketen soğuğu da uzaklaştırmasını istedim. Bunun yerine Bodil'in gömleğini başımın üzerine indirebilmesi için kollarımı yukarı kaldırdım, ince yünü uyuşmuş tenimde zar zor hissediyordum. Daha kalın bir yün tunik ekledi, ardından Bjorn'un pelerinini omuzlarımdan kaldırdı. "Kanı kaynar su sıcaklığında," dedi. "Bu

dağda çıplak yürüyebilir ve soğuğu hissetmez." Uzanarak içki kabuğunu tekrar dudaklarıma götürdü. "İç bakalım, Freya. Ayak parmaklarını donmasını engelleyeceğiz."

Tek yapabildiğim sarsak bir baş sallamaktı, Bjorn'un sırlıslam olmuş giysilerimi ve postalarımı toplamasına izin verdim, Bodil'i yokuş yukarı takip ederken taşımam için bana sadece kalkanımı bıraktı. Her adım bir irade eylemiydi, kaslarım o kadar kaskatı kesilmişti ki acı olmasa etten değil tahtadan yapılmış gibi görüneceklerdi.

Kendime sarılarak devam ettim, göğsüm ağrıyordu, her nefes alışımnda soğuk hava soluyordum.

Tökezledim, Bjorn dirseklerimden yakaladı ve düşmemi engelledi.

"Sakin onu taşımaya kalkma," diye seslendi Bodil omzunun üzerinden.

"İhtiyacı var

kanını hareket ettirmek için."

Gözyaşlarım karla karışık yağmura karışmak üzere yanaklarıma süzüldü, burnum aktı ve beni ağzımdan nefes almaya zorladı, alt dudağım kurudu, sonra çatladı. Kan tadı alarak yaladım, sonra tekrar takıldım.

Bjorn beni yakaladı. "Seni yakaladım."

Beni kollarının arasına almaya başladı ve ben de çaresizce ona izin vermek istedim. Bunun yerine, geri döndüm ve gözlerimi Bodil'in topuklarına diktim. "Bu benim sınavım, senin değil."

Bu da kendi ayaklarımda üzerinde yürümem gerektiği anlamına geliyordu.

Yarın, kampımızdaki tüm savaşçıları, takip etmeye değer biri olduğuma olan *inançlarıyla* savaşa götüreceğim. Buna değdiğimi *kanıtlamak* istiyordum. Tanrılardan gelen işaretler yüzünden değil, güçlü ve yetenekli olduğum için benim yanımda savaşmalarını istiyordum. *Üşüdüğüm* için Bjorn'un beni kampa taşımasına izin verseydim kimse böyle düşünmezdi.

Ellerimi yumruk yaptım, Bodil'in tuniğinin kolları merhameten ellerimi örtecek kadar uzundu, çünkü eldivenlerim sırlıslam olmuştu. Ve tırmandım.

Gittikçe yükseliyor, karla karışık yağmur yüzüme çarpıyor, rüzgâr Bjorn'un pelerinini bedenimden ayırmaya çalışıyordu. Ayak parmaklarımı hissedemiyordum ve her birkaç adımda bir tökezliyordum ama Bjorn bana yardım etmeye çalıştığında onu itiyordum.

Bunu

yapabilirim.

Bunu

yapabilirim.

Gökyüzü kararmış, güneş ufku altına inmiş, havadaki tüm sıcaklık kaybolmuştu. Daha ne kadar uzak olabilirdi? Dağın yamacında olduğumuz için, soğukta ve karanlıkta tökezleyerek grubun geri kalanını arama düşüncesi göğsümde korku korlarını tutuşturdu.

Karanlıkta çok şey ters gidebilir.

Sonra Bodil bir selam verdi, rüzgârın içinden süzülen sesler kulaklarıma

ulaştı. Başımı kaldırdım ve karanlıkta hareket eden belli belirsiz gölgeler gördüm.

Kampa ulaşmıştık. Ama
ateş yoktu.

Sendeleyerek durdum ve Bjorn hışımla yanımdan geçti. "Senin derdin ne?" diye hırladı Snorri olduğunu tahmin ettiğim gölgeye. "Bizi patikada yalnız bıraktın ve şimdi de onun donarak ölmesini mi izlemek istiyorsun? El ve ayak parmaklarından mahrum kalırsa kötü savaşıacaktır. Lanetli bir ateş yak yoksa ben yakarım."

"Böyle bir şey yapmayacaksın." Snorri'nin sesi sabit ve kıpırtısızdı; yaklaştığımda onu bir kayanın üzerinde oturmuş, kürklerini vücuduna sarmış halde buldum. "Gnut'un gözcüleri var. Onlardan birinin dağın tepesinde ateş yaktığını görmesi yeterli olur ve avantajımızı kaybederiz."

Bjorn'un elleri yumruk oldu ve bir an için babasına vuracağını düşündüm. Yine de sadece şöyle dedi: "Freya'yı neden bu şekilde riske attığını anlamıyorum. Onun değerli olduğunu, seni kral yapacağını söylüyorsun ama yine de onu korumak için hiçbir çaba göstermiyorsun, sadece başkalarının onu çalmasını engellemeye çalışıyorsun."

"Tanrılar onu korur." Snorri başını öne eğdi. "Bunun kanıtlarını defalarca gördün Bjorn ama yine de inanmıyorsun: Onun düşmesine izin vermeyecekler."

"Bugün düşmesine izin verdiler."

Snorri, "Böylece başka kimsenin yapamadığı bir şeyi başarabilir," diye cevap verdi. "Steinn onun kahramanlıklarını anlatacak ve hikâyeleri Skaland'da orman yangını gibi yayılacak ve insanların Saga'nın sözlerine inanmaktan başka çaresi kalmayacak. Onu savaşta takip etmek için akın akın gelecekler ve kralları olarak bana yemin edecekler. Freya'yı barındırarak tanrılara müdahale etmek, onun kaderini inkar etmek ve bunu yaparak kendi kaderimi daha da kötüleştirmek olur."

"Yani tanrıların onun hayatını bağışlayacağından emin olarak onu defalarca kurtların önüne mi atacaksınız?"

"Bu onun kaderi."

"Bu ona ne kadar acı verirse versin mi? O senin *karın*. Bu gece çektiği acı umurunda değil mi?"

Snorri karanlığın içinde kıpırdamadan oturdu. "Sanırım oğlum, ikimize de yeterince değer veriyorsun."

Midem bulandı ve eğer ellerim ve ayaklarım zaten donmamış olsaydı, buza dönüşeceklerdi. Bjorn'la arama mesafe koymak için gösterdiğim tüm çabalara rağmen Snorri saklamaya çalıştığım şeyi hissetmişti. Dişlerimi sıktım, bunun doğuracağı sonuçlardan duyduğum korku fiziksel rahatsızlığımı bastırdı. Bjorn'un çıplak parmaklarının büküldüğünü gördüğümde bile donmuş elimi kürk pelerinin altındaki kılıcıma götürdüm.

Snorri onunla yüzleşseydi ne yapardı? Ben ne yapardım?

Nefesimi tuttum, gerekirse savaşacak gücümün olması için dua ettim. Ama Snorri sadece başını sertçe salladı. "Bir jarl gibi düşünmüyorsun, Bjorn. Önünde gördüğün zorluklara odaklanıyorsun ve hayatları bu jarldomun korumasına bağlı olan sayısız kişiyi düşünmüyorsun. Skaland kralı olarak benim altımda birleşirse, daha güçlü ve daha müreffeh olacak, ancak bu sadece Freya tanrıları memnun etmeye devam ederse gerçekleşecek. Tanrılar onu korumanı istiyor ama *yumuşaklığının* onun kaderini tehlikeye atmasına izin verme."

Snorri'nin Bjorn'u yasak duygularla değil, *yumuşaklıkla* suçladığını yavaş yavaş anladığımda kalbim hâlâ şiddetli bir şekilde atıyordu. Bu beni rahatlatmalıydı ama bunun yerine öfkem alevlendi ve tersledim: "Yiyecek ve battaniyenin rahatlığını bulabilir miyim *kocacığım*, yoksa tanrıların kuzey rüzgârında çıplak oturan bir aptalı kayıracağını mı düşünüyorsun?"

"Ne yapacaksan yap."

Karanlıkta bile Snorri'nin kızgınlığını hissettim. Sessiz kalmamı dilediğini biliyordum. Eğer bunu isteseydi, dilimi kesmesi gerekirdi. "Skaland halkı kaderimi kontrol eden kişinin yönetimi altında birleşecek." Karanlığa gülümsedim ama sadece dişlerim vardı. "Öyleyse kontrol et."

Sessizliği sadece rüzgârın hırçın uğultusu bozuyordu, kimse konuşmuyordu. Reislerinin meydan okumaya nasıl karşılık vereceğini görmek için beklerken kimse nefes bile almıyor gibiydi.

Çünkü bir taneydi, fark ettim. Dilimin sürçmesi de değil, kalbimin, ilk günden beri büyüyen bir soruyu dile getirmesiydi.

kâhinin kehanetini öğrendim. Bjorn'un annesi kaderimi kontrol etmesi gereken kişi olarak Snorri'nin adını vermemiştir, bu da herhangi biri olabileceği anlamına geliyordu. Beni bir evlilik saçmalığı, aileme karşı tehditler ve büyüyle bağlanmış yeminler kullanarak kontrol etti ve bir zamanlar bunlar beni parmağının altında tutmak için fazlasıyla yeterli görünürken, şimdi... şimdi tanrıların aklında başka bir şey olup olmadığını merak ediyordum.

Snorri sanki üzerimdeki gücünün azaldığını hissetmiş gibi, "Ruhunu gelecek savaşa sakla Freya ve başarısızlığın bedelini kendine hatırlat," dedi. Sonra çenesini Bjorn'a doğru salladı. "Onu besle ve ısıt ama ateş yakma."

Bjorn, "Sabaha ayaksız kalırsa kendini suçla," diyerek beni takip etmemi işaret etti.

Yavaşça yürüdüm, her adımın etkisini ayaklarımdan çok bacaklarımda hissettim ve huzursuzluk meydan okumanın ışıltısını kovaladı. Tanrılar zaten elimi sakatlamayı uygun görmüşlerdi. İrademi ve dolayısıyla değerliliğimi daha fazla *sınamak* için birkaç ayak parmağımı donarak almalarına ne engel olabilirdi? Skaland kralına kavuştuğunda nasıl görünebileceğimi düşündüm; yara bere içinde, bükülmüş, bazı parçaları tamamen kaybolmasa da işlevini yitirmiş bir halde... Gözlerim acıdı. Bıçağı körelene ve sapı kırılana kadar kullanılan, sonra da amacına hizmet etmiş olarak bir köşede küflenmeye bırakılan bir alet gibi.

Hayaller kafamı doldurdu. Gelecekte, benim için belirlenen her şeyi başarmış ve şimdi kralın büyük salonunun bir köşesinde unutulmuş olan kendimi. Yaşlı ve yıpranmış. Etrafım sarılmış ama yalnızım. Gözümden bir damla yaş kaçtı ve onu silme zahmetine girmedim.

Bjorn'un Bodil ile görüşüğünü belli belirsiz fark ettim. İçlerinden biri elimi tuttu ve beni rüzgârı engellemek için iki ağacın arasına gerilmiş bir branda parçasının arkasına götürdü. Yere indirilmeden önce kalkanımın çıkarıldığını.

Güneşin ışığı tamamen kaybolmuş, kalın bulutlar ayı ve yıldızları kapatmış, dünyayı karanlığa gömmüştü, böylece görebildiğim tek şey kafamdaki hayallerdi.

Dur, diye sessizce yalvardım, zihnime bana işkence etmeyi bırakması için yalvardım, ama yalvarışlarımın tüm iyiliği için rüzgara tükürmüş de olabilirdim.

tamamlandı. Bedenim ağırlaşmıştı, artık titremiyordum, sanki çaba çok büyükmüş gibi. Her nefes bir irade eylemi gibi geliyordu.

"Freya?"

Bjorn'un adımı söylediğini duydum ama sesi uzaktaydı, sanki bizi ayıran uçsuz bucaksız bir kanyon vardı ve her kalp atışında daha da genişliyordu.

"Freya, iyi misin? Freya? Freya, bana bak!"

Boynumdaki kaslar itaat etmek istemedi, sesine doğru döndüğümde vücuduma acı yayıldı. "I..." Ağzım çok kuruydu. Kelimeleri oluşturmamaya kadar kuru.

Küfretti, sonra ağır pelerinin bedenimden çekildiğini hissettim. Soğuk omuzlarımı ısırırken inlemeye başladım, sonra bedenim hareket etti ve sıcaklıkla sarmalandım. Bjorn'un kollarına sarıldığımı fark edince çekip gitmeye çalıştım ama belimi kavrayışı amansızdı. Ve pelerini üzerimize çektiğinde, direnme isteğim kayboldu.

"Ayaklarına bak," dedi ve Bodil donmuş botlarımı ve bacak sargılarımı çıkarırken bacaklarım kaydı, dudaklarından şok olmuş bir nefes çıktı.

"Bunlar çok soğuk!"

Bacaklarımdaki baskıdan ayaklarımın onun koltuk altlarında olduğundan şüpheleniyordum ama hiçbir şey hissedemiyordum. "Ayak parmaklarım..."

"İyi olacak." Bjorn'un nefesi kulağımı okşadı. "Damarlarında Tanrı'nın kanı var."

Kalbinin sırtımda hızla çarpması sözlerini yalanlıyordu, ama korkum artmak yerine sürüklendim, ses ve hisler odakta gidip geliyordu. *Sona mı geldik?* Boş boş merak ettim. *Savaşta ölmek değil de bir dağın yamacında donarak ölmek mi?*

"Bu lanet olası bir dağ değil, Born-in-Fire."

Bjorn'un gerçekten konuşup konuşmadığından ya da bunun benim hayal gücüm olup olmadığından emin olamadan gülümsedim. "Üzerinde ölmek istediğin tepe bu mu?"

"Hiç komik değil." Parmakları sıkılaştı ve içimi ani bir pişmanlık kapladı. Onun dokunuşunda boğulma, onu tatma, onu içimde hissetme şansına sahip olmadığım için.

"Bu biraz komik," diye fısıldadım, çünkü diğer seçenek ağlamaktı.

Sonra kendimi karanlığa bıraktım. Beni aşığı ve aşığı çağırın sıcak bir karanlık havuzunda yüzüyordum. Belli belirsiz Bjorn'un adımı söylediğini duydum ama ona doğru yüzme için bedenimi hareket ettiremedim. İstedimden de emin değildim.

Geri dönmek acı, keder ve yalnızlık demektir. Neden bunun için savaşıyım ki?

"Bu senin sonun değil kızım," diye cevap verdi nazik bir ses. "Onlar için savaşımaya devam etmelisin."

"İstemiyorum," diye cevap verdim, bunun doğru mu yalan mı olduğundan emin değildim. "Geri dönmek istemiyorum."

"Yapmalısın," diye hırladı sabırdan yoksun, daha sert bir ses. "*Kendin* için." Eller sırtıma bastırarak beni karanlık sulara doğru kaldırdı. Çırpındım, geri kaçmaya çalıştım ama ellerinden kurtulamadım. Beni daha da yukarı ittiler, suya yaklaştıkça acı bedenimi yakıyordu. yüzey. Yanma şiddetlenirken "Hayır," diye inledim. "Acıyor!"

"Demek ki yaşıyorsun," diye cevap verdi sesler birlikte ve ben nefes nefese kalıp çığlık attım.

A Bacaklarıma acı saplandı, ayaklarım sanki Bjorn'un baltasına bastırılmış gibi hissediyordum ve derim eriyordu. Sözsüzce çığlık attım, ateşten uzaklaşmak için çabaladım ama ellerim bacaklarımı kavradı ve onları yerinde tuttu.

"Dur," diye yalvardım hıçkırıklar arasında. "Canımı yakıyorsun!"

"Acıdığını biliyorum ama acı iyi bir şeydir." Bjorn beni göğsüne kilitlemişti, çenesinin sertliği yanağıma sürtünüyordu. "Bu ayaklarının ısındığı anlamına geliyor."

"Çok sıcak." Gözyaşları ve sümük yüzümden aşağı aktı. "Beni yakıyorsun! Çıkarın onları ateşten!" Sonuncusunu çığlık çığlığa söyledim çünkü kimse beni dinlemiyordu ve *Tanrım, canım* acıyordu.

"Ateş yok, genç kız," dedi biri. "Sadece Bodil'in koltuk altları. Kokusu dışında sana bir zararı olmaz."

"Bunu göt deliği gibi kokan adam söylüyor," diye cevap verdi Bodil ve bir düzine ses kıkırdadı. Etrafımızın Halsar'ın savaşçıları tarafından sarıldığını fark ettim. Bacaklarımı tutan onların elleri, rüzgârı engelleyen onların bedenleriydi. Tam tersi olması gerekirken beni koruyorlardı.

Tanrıların onları bu yüzden cezalandıracağına dair ani, mantıksız bir panik kapladı içimi. Tek başıma ayakta durmam, sınavlarımın üstesinden tek başıma gelmem, *yalnız olmam* gerekiyordu.

Korku düşüncelerime nefes vermiş olmalı ki herkes sustu, tek uğultu rüzgârinkiydi, sonra yaşlı bir savaşçı şöyle dedi: "Tanrılar böyle bir şey söylemedi kızım. Saga kehanetini söylerken ben de oradaydım ve Fjalltindr'deki kurban töreninde tanrıların bizzat ortaya çıkışını izledim. Tek başına bir şey yapmanla ilgili hiçbir şey söylenmedi."

Snorri'nin onlara yanıldıklarını söyleyen sesini duymayı bekleyerek dişlerimi sıktım ama oradaysa bile sessizdi.

"Hiç yalnız kalmadın," dedi Bjorn, sesi o kadar yumuşaktı ki rüzgârın ve ağlayışımın sesini benden başka kimse duyamazdı. "Beni orada istesen de istemesen de Valhalla'nın eşiğinden geçene kadar arkanda olacağım, Ateşte Doğan."

Göğsüm sıkıştı ve karanlık tarafından gizlenerek yüzümü onun göğsüne çevirip acıya teslim olmama izin verdim. Hisler ayaklarıma ve ellerime geri dönerken hıçkıra hıçkıra ağlamak ve çığlık atmak, dayanabileceğimden daha fazla olduğu için değil, acıyı dışarı atmam gerektiği içindi. Bjorn bana sıkıca sarıldı, saçlarımı okşadı, çekip gitmeyeceğinden emin olmak, yorgunluk beni uyutana kadar kalbimin etrafına ördüğüm tüm duvarları yıktı.

-

Uyandım, donmanın acısı bana anında nerede olduğumu hatırlattı, etrafım karanlıkla çevrili olduğu için bu bir şanstı.

Ve birinin kollarına sarılmış.

Kaskatı kesildim, Bjorn'a bastırıldığım her yerin farkındalığı beni anında uyanıklığa itti. Kolu başımı yastıkladı, yanağım kalın pazılarına yaslandı ve diğer kolu ortama dolanarak beni kavradı

ellerim onun büyük ellerindeydi. Sırtımı göğsüne dayamıştım, kığım karnının sert düzlemine yaslanmıştı ve ayaklarım baldırlarının arasına sıkışmıştı. Her santimim acısa da, kalın kürkün altında mutluluk verici bir şekilde sıcaktım.

Bjorn kımıldadı. "İyi misin?"

"Evet." Ağzım kurumuştu ve törpüyü temizlemeye çalışarak yutkundum. "Teşekkür ederim."

Cevap vermedi ve bir an için tekrar uykuya daldığını düşündüm. Ama onda uyanık olduğunu gösteren bir gerginlik vardı.

Çekil, dedim kendime. Artık sıcaksın, kendi başına uyu.

Onun yerine nefesimi tuttum ve konuşmasını, *bir şeyler* yapmasını bekledim, Ama ne olduğundan emin değildim.

Yüzümden sadece birkaç santim ötedeki yüksek sesli bir homurtu beni ürküttü ve Bjorn yumuşak bir kahkaha attı. "Bodil horluyor." Kolunun başımın altında düzeldiğini hissettim ve Bodil bir küfür mırıldandı ve muhtemelen başka bir itişten kaçmak için gürültüyle bizden uzaklaştı. Kirpiklerimdeki gözyaşı kabuklarını kırıştırarak karanlıkta zar zor görülebilen başka kürklü şekiller gördüm. Gerçi görünür olmaları bile şafağın sökmekte olduğu anlamına geliyordu.

Ve bununla birlikte, hayatımın ilk önemli savaşı.

Göğsümde yükselen korkuyla uzun bir nefes aldım. Birkaç saat içinde Grindill'e saldırmak için alçalacaktık ve çok şey bana bağlıydı. Sihrime. Eğer başarısız olursam, düzinelercesi ölecekti. Dün gece bana yardım etmek için Snorri'nin gazabını göze alan erkekler ve kadınlar, zaferin benim kaderim olduğuna dair tam bir inançla hayatlarını tehlikeye atacaklardı ve bu yükün ani ağırlığı ayakta olsaydım beni sendeletirdi.

Dün gece ölümden kıl payı kurtulan *ben*, bugün ölebilirim.

Bu düşünce bana, hayatımın sona erdiğine inandığımda içimden geçen pişmanlığı hatırlattı. Bundan birkaç saat sonra toprakta kanlar içinde yatıyor ve aynı pişmanlığı hissediyor olabilirdim ve bunu kendim için istemiyordum.

Daha fazlasını istedim. Sadece bir an için bile olsa, çünkü hayatım bugün sona erse de, yalnız ve unutulmuş olarak yaşlanma korkularım gerçekleşse de, o ana en karanlık gecedeki bir mum gibi tutunabilirdim.

Tehlikeli bir zeminde yürüdüğümü bildiğim için geriye doğru kaydım ve vücudumu Bjorn'unkine yasladım.

Sadece üşüdüğünü düşünecek, dedim kendi kendime, içimde biriken sıcaklık başka bir şey düşünmesini umarken bile.

Nefesimi tuttum, tepki vermesini bekledim, beklentim nabzımı hızlandırdı.

"Üşüdün mü, Freya?" Bjorn'un sesinde zerre kadar endişe yoktu, sadece eğlence ve kahkahadan çok daha az masum bir şeyin kenarı vardı.

Beni cesaretlendiren başka bir şeydi. "Hayır," diye nefes aldım, ona doğru kayarak. "Üşümüyorum."

"Hmm." Onaylamanın gürültüsünü duyduğumdan daha fazla hissettim ve yaptığım şeye cevap vermesini bekleyerek dudağımı ısırdım. Ama Bjorn sadece "İşemen gerekiyor mu?" diye sordu.

Öfke seline kapıldım. "Hayır!"

"O zaman neden kıpırdanıp duruyorsun? Bu uyumayı zorlaştırıyor."

Öfke mahcubiyete dönüştü ama sonra sessiz kahkahasının titreşimini hissettim ve bir kalp atışı sonra başparmağı yaralı elimin arkasını küçük daireler çizerek okşamaya başladı ve içimdeki sıcaklığı daha da artırdı. "Dur."

Eli hareketsiz kaldı. "Durmak mı?"

"Konuşmak." Dudağımı ısırdım. "Bana soru sormayı kes, demek istediğim buydu." "Ah."

Küçük daireleri yeniledi, talebimin adil olmadığını fark ettiğimde bile içime bir ürperti gönderdi. Bjorn'un bana karşı temkinli olmak için her türlü hakkı vardı. Sıcak ve soğuk üflemişim, şehvet tarafından ele geçirilmiş bir yaratık gibi ona binmişim, sadece benden uzak durması için ona bağırmışım. Benimle hiçbir şey yapmak istememeliydi, çünkü karmakarışık ve tutarsızdım, yine de arkamda kalmaya devam etti. "Bugün ölebilirim."

Bjorn gerildi, sonra usulca, "Bu yüzden mi soru sormayı bırakmamı istiyorsun? Ölümünden korktuğun için mi?"

Rüzgâr uğuldadı ve Bodil'in horlaması şiddetlendi. Etrafımızdakilerin uyanmaması bir mucizeydi. Yine de kimse kıpırdamadı, bu da cevap vermemek için hiçbir bahanem olmadığı anlamına geliyordu. "Ondan korkmuyorum," diye fısıldadım. "Ama dün gece pişmanlıklarla yüzleştim ve bunu bir daha yapmak istemiyorum."

Bjorn cevap vermedi ve başparmağının yumuşak dokunuşları olmasa kalbimi itiraf etmekle hata ettiğimi düşünebilirdim. Doğrusu, etrafımız sarılmışken ondan ne istediğimi bilmiyordum. Babası -kocam- birbirimizin kollarına dolanmış yattığımız yerden neredeyse duyuyor olmalıydı. Ama tanrım, *istiyordum*.

Sonra Bjorn'un eli göğüslerimin arasına, kalbimin üzerine bastırmak için benimkinden ayrıldı; kalbim bu temasla birlikte hopladı, sonra hızlandı. "Bugün ölmeyeceksin, Ateşte Doğan, çünkü sana yaklaşan herkesi katledeceğim. Bu bir sözdür." Uzun bir süre sessiz kaldı, sonra ekledi: "Bunu bildiğine göre, hâlâ *soru sormayı bırakmamı* istiyor musun?"

Titrek bir nefes aldım, sözleri tenimi yaktı ve nabzımı hızlandırdı, çünkü benden vermeyi planladığımdan daha büyük bir kabullenme istiyordu. İnsan ölümle yüzleştğinde risk almak kolaydı ama hayatla yüzleştğinde risk almak çok daha zordu ve o da bunu vaat ediyordu.

İstiyordum. Ama her şeyden önce *onu* istiyordum.

Parmaklarımı onunkilerle birleştirerek içime çektim ve sonra avucunu göğsüme götürdüm. İçinden bir ürperti geçtiğini hissettim ve kalçalarımı daha aşağı kaydırdım, böylece kığım karnına değil, zaten sertleşmiş olan sikinin kalın çıkıntısına baskı yaptı.

"Freya..."

"Başka soru yok, Bjorn."

Uzun, acı dolu bir süre sessiz kaldı, sonra dişleri kulak mememi yakaladı, bu his isteğime cevap verirken bile içimde bir zevk sarsıntısı yarattı. Kalçalarımı ona doğru yuvarladım, uyluklarımın arasında zonklayan bir nabız oluşuyordu, dokunuşuna ihtiyaç duyuyordum. Onun yerine elini göğsümün etrafında dolaştırdı ve ödünç aldığım tuniğimin altından çıkan meme ucumla oynadı.

Başparmağıyla işaret parmağı arasına sıkıştırdığında bir iniltiyi bastırdım, bedenim ateş gibi kızardı. Risk umurumda değildi, sadece onun tarafından doldurulma arzusunun tatminini önemsiyordum ve arkama uzanıp tuniğini yakaladım ve yukarı çektim. Karnındaki kaslar sanki

Avucumun altında oyulmuş taş vardı ve tırnaklarımı saçlarının tozuna bulayarak pantolonunun içine doğru sürükledim ve elimi onun etrafında kapattım.

Ürperdi, sanki bir iniltiyi bastırmaya çalışıyormuş gibi kulak mememi sertçe ısırdı ve ben de aynı şeyi yapmak için neredeyse bir elimi ağzıma kapatmak zorunda kalacaktım. Tanrım, kalındı ve avucumu hatırı sayılır uzunluğunda gezdirdim, elime doğru iterken gülümsedim, ihtiyaç zaten ucunu nemlendiriyordu.

Ama ben onu tekrar okşamaya başlayamadan göğsümü bıraktı ve bileğimi tutarak elimi pantolonundan çıkarmaya zorladı. Göğsünün sessiz bir kahkahayla titrediğini hissettiğimde bile hayal kırıklığıyla hırıltımı bastırdım. Bileğimi diğer eline geçirdi ve bacağı benimkinin üzerinden kayarken beni yerime bağladı.

Beni tamamen onun kontrolüne bıraktığını fark ettim.

Seksim zonkluyordu, zaten kaygandı ve elini tuniğimin altına kaydırırken inlememek için dişlerimi sıktım, parmakları karnımın kasları üzerinde, kaburgalarım boyunca, omurgamdan aşağıya doğru gezinerek beni nefessiz bıraktı.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Dokunulmaya, doldurulmaya ihtiyacım vardı ama bileklerim onun kavrayışına kilitlenmişti ve tek yapabildiğim gizlice kıvranmak, kalçalarımı birbirine sürtmek, keşfedilmekten her zaman sakınmaktı. Ama sonra Bjorn bacağına hareket ettirdi, uyluklarımı yerinde sabitledi, ihtiyacımı daha da artırırken bile beni inkar etti.

Parmakları gövdeyi, göğüslerimi ve kollarımın uzunluğunu keşfediyordu, dudaklarının boynuma değdiği yerde nefesi sıcaktı. Beni öpmesini, dilini ağzımda tatmak istiyordum ama öpücükler gürültüydü ve şimdiden nefes nefese kalmam tehlikeli görünüyordu.

Daha aşağı, sessizce yalvardım, ona karşı zorlandım, çaresizlik yıldızları görmeme neden oldu. Dokun bana. Parmaklarını içime sok. Bitir beni.

Kırılmaya yakın olduğumu hissetmiş gibi boğazımı ısırdı, sonra bacağına hareket ettirirken aşağı uzandı. Pantolonumun belini kavrayarak kıkırmanın kıvrımları üzerinden geçirdi. Avuç içiyle popomu kavradıktan sonra kalçalarımın üstünden aşağıya doğru okşadı.

Lütfen.

Belli belirsiz güneşin her geçen saniye daha da parlaklaştığının

farkındaydım. Şafak sökmek üzereydi ve zamanımız kalmamıştı.

beni tatmin etmedi, onu öldürecektim.

Sonra eli kalçalarımın arasından seksimin üzerine kayd, beni kavradı ve ben beklentiyle titreyerek nefesimi içime çektim. Eline karşı hareket etmeye çalıştım, *daha fazlasına* ihtiyacım vardı ama beni yerinde tuttu, beni reddederken bile bana sahip oldu. "Lütfen," diye nefes aldım. "Sana ihtiyacım var."

"Bana sahipsin," diye cevap verdi, sonra bir parmağını seksimden aşağı çekerek beni ayırdı. Zevk hıçkırıklarımı susturmak için yüzümü onun pazusuna doğru çevirdim, beni ıslak ve arzulu bulduğunda nefesinin kesildiğini hissettim.

Yüzünü saçlarıma gömdü, kalbinin omurgamda attığı zonklama uyluklarımın tepesindeki ihtiyaç zonklamasını yankılıyor gibiydi. Giriş yerimde daireler çizerken içimi zevk dalgaları sardı, saçlarımı çekiştiren ve kürklerin altından süzülen buz gibi rüzgâr neredeyse hoşuma gidiyordu, çok sıcak yanıyordum. Yine de, bir parmağını içime sokarken yıldızların ışığını güneşin yakıcı parıltısıyla karşılaştırmak gibiydi, sonra iki, çekirdeğimi okşadı, vücudum serbest kalmaya doğru daha yükseğe tırmandı.

Yine de istedim.

O kalın sikini içime gömmesini, şu anda beni yerimde sabit tutan güçle beni almasını istiyordum. Beni mahvetmesini, tüketmesini ve paramparça olana kadar *sikmesini* istiyordum. Yine de Bjorn'un parmakları içimde gömülü olmasına rağmen, aynı el beni uzakta tuttu, avuç içi arka tarafımı tuttu, başparmağı ona sürtünmemi önlemek için kıcımın etine girdi.

Göğsümde çaresiz bir öfke hırıltısı yükseldi, ama kaygan parmaklarını göbeğimden çekip klitorisimi bulduğunda yok oldu. Dişlerimi sıktım, yanağımın içini parmaklarının arasına sıkıştırırken kanın tadını aldım ama umurumda değildi. Parmağı beni çevrelerken, vücudum sıırılsıklam ve hazırdu ve daha da yükseğe tırmanıyordu.

Daha fazla, diye yalvardım, bunu düşünüp düşünmediğimden ya da söyleyip söylemediğimden emin değildim, sadece istediğimi söyledim ve o da bacağını benimkini tuttuğu yerden çekerek kalçalarımı daha geniş açmama izin verdi. Parmaklarını tekrar içime soktu, onları kayganlaştırdı, sonra vücudumdaki her isteğı barındırıyor gibi görünen o küçük parçamı yakaladı, başparmağı üzerinde okşarken bile onu çekiştirdi.

Serbest bırakılması beni tepeye çıkan bir dalganın gücüyle vurdu, sırtım kamburlaştı. İkimizden de vazgeçerek onun adını haykıracaktım ama Bjorn'un ağzı aniden benimkinin üzerindeydi. Çığlıklarımı yuttu, dili benimkini okşuyor, dişleri dudaklarımı yakalıyor, zevk dalgaları içimden dalga dalga geçiyordu.

Ancak serbest bırakılmam üzerimdeki etkisini hafifletip beni bitkin bıraktığında dudakları benimkileri terk etti ve kulağıma gitti. Ve uğuldayan rüzgârın örtüsü altında mırıldandı: "Sen benimsin, Ateşte Doğan. Bunu sadece ikimiz bilsek bile."

Öyleydim. Tanrılar yardımcım olsun, ama öyleydim. Ve hayatımda ilk kez, hiçbir şey istemediğimi hissettim.

Birbirimizin kollarında nefes nefese yatarken şafak söktü, artık sadece üzerimize örtülen kürklerle gizleniyorduk. Uzaklaşmam gerektiğini biliyordum, diğerlerinden önce aramızda mesafe olması gerekiyordu.

uyandım ya da görevli gözcülerin net görebileceği kadar aydınlandı ama ben istemedim. Bjorn'un kollarında uzun zamandır ilk kez kendimi mutlu ve güvende hissediyordum, bu yüzden Bodil esneyip dik oturduğunda hâlâ onların içindeydim.

"Günaydın Freya," dedi ve bana umduğum kadar ihtiyatlı davranmadığımızı söyleyen bir bakış attı. "Bu sabah kanın daha mı sıcak akıyor? El ve ayak parmakları hâlâ bağlı mı?"

"Evet." Bu kelime bir gıcırtı olarak çıktı, çünkü Bodil ne kadar yakın olursa olsun, Bjorn'un daha yakın olduğunun farkındaydım. "Oldukça iyileştim."

Bjorn homurdandı, sonra ayağa kalktı ve pantolonumu çıplak kığımın üzerinden yukarı çekme hareketini yaptı. Daha sonra kürklerin altından uzanarak ellerimi çıkardı ve büyüyen ışıktaki inceledi. Tenim kızarmıştı ve

parmak uçlarım

beyaz ve mumsuydu ama yine de hissediyordum. "Kavrayabiliyor musun?" diye sordu ve ben de kavrayabildiğimi çok iyi bildiğini söylemek istedim ama bunun yerine yumruğumu sıktım. "Evet."

"Peki ya ayakları?"

Snorri'nin sesiyle üçümüz de başımızı kaldırdık. Etrafımızı saran coşkulu savaşçıların arasından sıyrılarak ilerledi, kürkünü başının etrafına çekmişti, böylece yüzü gölgeler içinde kalmıştı. Bir ayağımı isteksizce çıkardım, ayaklarımın çektiğim çileyi ellerim kadar iyi atlatamadığını acıdan anlamıştım. Giydiğim iki çift yün çorabı çıkarırken midem bulandı. Ayaklarım yeterince iyiydi ama ayak parmaklarım morarmıştı ve onlara baktıkça acım daha da artıyordu.

"Yürüyebilir misin?"

Çoraplarımı tekrar giydim, artık ayak parmaklarıma bakmak zorunda olmadığım için rahatlamıştım. Bjorn yanımda ayağa kalktı, sonra uzanıp beni kollarımdan yakaladı ve dik konuma getirdi. Tüm ağırlığımla bastırırken dişlerimi sıktım, acı yoğun ama kontrol edilebilirdi. Bir adım attım, sonra bir adım daha attım, dengem tehlikedeydi.

"Freya bu durumda dövüşemez." Bjorn'un sesi alçaktı, öfke yüzeyin altında kaynıyordu. "Umarım memnunsundur baba, çünkü bunu sen yaptın."

Yanaklarımın içini ısırdım. Bjorn beni korumaya çalışıyordu, bunu biliyordum. Ama bu gerçekten de tanrıların benim için hazırladığı bir sınavsa, devam etmek zorundaydım. Öyle olmasa bile, Halsar halkı bizim galip geleceğimize güveniyordu. Onlara evler ve onları uzun kıştan koruyacak duvarlar kazanmamıza.

"Halsar'dan ayrılmadan önce şifacımı çağırdım ama bize ulaşması iki gün sürer," dedi Bodil ayaklarımı inceleyerek. "Yine de belki beklemeye değer."

"İyi olacağım," dedim. "Savaşta kendimi kanıtlarsam Eir'in beni iyileştirme ihtimali daha yüksek, o yüzden savaşıp şifacınızı sonra göreceğim."

"Bir tanrının ayak parmaklarını bağışlama şansı uğruna hayatını riske mi atacaksın?" Bjorn kollarını kavuşturdu ve bana ters ters baktı. "Eğer böyle bir karar verdiysen bence aklın ayaklarından daha fazla donmuştur."

Haksız değildi ama başka bir seçeneğimiz olduğunu da düşünmüyordum. Bu kuşatmada başarılı olmak istiyorsak zamanlama çok önemliydi, bu yüzden bu riski almaya hazırdım. "Kendimi korumak için Halsar'daki herkesin hayatını tehlikeye atmayacağım." Snorri'ye dönerek, "Grindill'e ulaşmamız ne kadar sürer?" diye sordum.

-

Snorri üç saat demişti.

Sonsuzluk gibi geldi.

Sırtımdan akan terler, önceki günkü soğuk rüzgârları özlememe neden oluyordu ama gökyüzü açıktı, sabah güneşi ağaçların dallarını yarıyor ve önceki günün karını eritirken bana hiç soluk aldırmıyordu. Ayak parmaklarımın uçları uyuşmuş olsa da, geri kalanı ıslak toprakta attığım her adımda acımasızca zonkluyor, Bodil'in beni yemem için kandırdığı yemekle dolu karnım yükselmekle tehdit ediyordu.

"Bağırsaklarını dökmeye hazır görünüyorsun," dedi Bjorn solumda yürüdüğü yerden nefesinin altından. "Kendini öldürteceksin."

"Bugün ölmeyeceğimi söylemiştin," diye hatırlattım ona. "Ayrıca, savaş başladığında acıyı hissetmeyeceğim."

"İlki, vücudumdaki kanın çok azı düşünen kısma hizmet ederken söylendi," diye tısladı. "İkincisine gelince, bu saçmalığı sana kim söyledi?"

"Muhtemelen sen." Ayak parmağım bir ağaç köküne takılınca irkildim, acı bacağıma yayıldı. "Tüm saçmalıkların kaynağı."

Bjorn bir taşı tekmeleyerek ağaçların arasından uçurdu ve neredeyse Bodil'e çarpıyordu; Bodil arkasını döndü ve uzakta kaybolmadan önce ona bir bakış fırlattı.

"Herkes yerini aldı," diye hatırlattım ona. "Ayak parmaklarım için gecikirsek, keşfedilme riskiyle karşı karşıya kalırız. Bu kaleye ihtiyacımız var. Sadece kış geldiğinde halkımızı barındırmak için değil, Nordeland saldırmaya çalıştığında onları korumak için de."

"Tehlikenin farkındayım." Kolumu tuttu ve beni durdurdu. "Zayıfken güçlüye saldırmazsın Freya. Beklersin"

zaman."

"Ben zayıf *değilim*." Damarlarımda filizlenen öfke değil, korku olmasına rağmen kelimeleri şaklattım. Bu savaşta bana çok şey bağlıydı. Bu savaşı *kazanmamıza* çok şey bağlıydı, çünkü geri çekilmek bizi kışın ulaşamayacağı bir yere götürmeyecekti. Serbest kalarak Snorri'nin yanına kadar ilerledim ve onun Bjorn'u güvenimi sarsacak başka yorumlar yapmaktan caydıracağını umdum.

Bir aptalın umudu.

"Baba," dedi Snorri'nin karşı tarafına yaklaşarak, "gecikmemiz gerekiyor. Bodil'in şifacısını bekleyin ve devam etmeden önce Freya'ya bakmasını sağlayın." Tereddüt etti, sonra ekledi, "Onun rolü çok önemli. Eğer bocalarsa, hepimiz ölürüz."

"Ben erkek değilim," diye mırıldandım.

"Bu noktayı açıklığa kavuşturduğunuz için teşekkür ederim," diye karşılık verdi Bjorn. "Fark etmemiştim." "Siz ikiniz çocuklar gibi kavga ediyorsunuz!" Snorri ikimize de karanlık bakışlar fırlattı.

bir eliyle işaret etti. "Freya, şu ağaçlara doğru koş."

"Ne?" diye sordum. "Neden?"

"Eğer koşabiliyorsan, savaşabilirsin. Gidin."

Kendime bunu düşünmek için zaman tanımadan, kalkanım sırtımda zıplarken koşmaya başladım. Her adımda ayaklarımı bıçak kesiyormuş gibi hissediyordum ama acıyı görmezden geldim ve daha fazla hızlanmaya çalıştım, tökezlememek için düz bir zemin bulmaya odaklandım. Bunu yapabiliirdim. Yapmak zorundaydım.

Ağaçlar yaklaştıkça alnımdan ter boşanıyordu, sonra gözlerim öteye kaydı. Snorri'nin savaşçılarından biri yerde kanlar içinde yatan bir adamın ceplerini karıştırıyordu. Yanındaki yaya bakılırsa bir avcıydı. Kayarak durdum ve "Kim o?" diye sordum.

"Gözleri olan biri," diye cevap verdi savaşçı, avcının parmaklarındaki gümüş yüzükleri çıkarıp kendi parmaklarına takarken. Ölmek üzere olan adam bana baktı, ağzı açılıp kapanıyordu, boğazına saplanan ok yüzünden çenesinden kan damlıyordu, sonra gözleri karardı, vücudu gevşedi.

Öldü.

Sayamayacağım kadar çok ölü adam görmüştüm, halkımdan bir şeyler almaya gelen yağmacıların kurbanları. Halkımı öldürmek için. Halkımı çalmak için

ve onları kölelere dönüştürmek. Ama bu farklıydı.

Bu sefer akıncı bendim.

Boğazım yandı ve Snorri'ye dönüp ayaklarımın savaşılamayacak kadar yaralı olduğunu söylemeye hazırlanırken bile safra yuttum. Bu kaleyi zorla almaktan başka bir yol bulmak için zaman kazanmak istiyordum. Ama ben daha konuşmadan, "Geri çekilme zamanı bitti. Şimdi savaşacağız. Sinyali gönder."

Etrafımızdaki savaşçılar ihtiyaç duymayacakları şeylerden sıyrılıyor, sırtlarından kalkanlarını çıkarıyor ve silahlarını çekiyorlardı; bir kalp atışı önce sadece kül ve boya olan yüzlerindeki işaretler korkunç ve dehşet vericiydi. Bodil eşyaları arasından bir kap çıkardı ve bana doğru yaklaştı, mavi boyayı ortaya çıkarmak için kapağı çıkardı. Parmaklarıyla gözlerimin etrafındaki deriyi kapladı, sonra yanaklarımdan aşağı küçük damlacıklar çizdi. "Hlin'in ölenler için ağlayanların gözyaşlarını öpüp uzaklaştırdığını söylerler," diye mırıldandı. "Dünya bugün kılıçlarımızın ardında bıraktığı gözyaşlarında boğulsun."

Yutkundum ve adamlardan biri "Tuzak kuvvetleri sinyal verdi. Saldırmak için harekete geçtiler."

"Biz de öyle," dedi Snorri. Uzanarak elini soğumakta olan cesedin yanında biriken kanda gezdirdi, sonra Bjorn'a giderek avucunu oğlunun yüzünde gezdirdi. "Beni hayal kırıklığına uğratma."

Bjorn cevap vermedi ama baltası elinde belirdi, bakışları benimkine kilitlenirken ilahi ateş sessiz bir cehennemde yanıyordu ve içimi bir ürperti kapladı. Onu hiç görmediğim kadar tehlikeli görünüyordu, gözleri öfkeyle doluydu ve ben arkamı döndüm.

Çünkü öfkesi benim içindi.

Dağın yamacından aşağı, kalenin üzerinde yükselen duman bulutlarına doğru ilerledik. Uzak güneydeki ulusların kullandığı düzenli sıralar gibi değil, ağaçların arasında sessiz adımlarla ilerleyen, dişleri ve pençeleri çelikten yapılmış bir kurt sürüsü gibiydik.

Ağaç sınırına ulaştık ve Gnut'un kalesine ilk kez baktım, göğsüm sıkışıyordu, çünkü Bjorn'un anlattıkları kalenin hakkını vermemişti.

Halsar'ın üç katı büyüklüğündeki Grindill'in kuzeyi Torne adı verilen bulanık bir nehirle çevriliydi. Batı tarafı bir uçuruma bakıyor, kalenin güney ve doğu taraflarını ulaşılabilir kılıyordu. Bunun dışında kale, sadece ahşap bir köprüden geçilebilen, sivriltilmiş kazıklarla dolu derin bir hendekle çevriliydi. Ama nefesimi kesen şey, ötesindeki dairesel duvar oldu. Kazıklarla kaplı dik toprak setlerin tepesinde yüksek ahşap duvarlar vardı ve bunların arkasında bir platform olmalıydı, çünkü üzerlerinde duran bir avuç okçunun başlarını ve omuzlarını görebiliyordum. Bu tarafta sadece bir giriş vardı, o da kapalıydı, kalın ahşap kapının üzerine inşa edilmiş üstü kapalı bir yapıdan daha fazla okçu dışarı bakıyordu.

Kaleden bağırışlar yükseliyordu, esas olarak Bodil'in hizmetçilerinden oluşan tuzak kuvveti güney kapısına saldırmaya başlamıştı ve dışarıda sıkışıp kalanlar sığınmak için doğu girişine doğru koşuyordu.

Yukarıdaki okçular sadece başlarını salladılar, gözleri gizlendiğimiz ağaç hattındaydı, yüzleri asıktı. Onları suçlamıyordum, çünkü sayıları azdı, bu da şaşırtmacanın işe yaradığı anlamına geliyordu. Gnut'un casusları ona Bodil'in hizmetçileriyle eğitim aldığımı söylemişti, bu da onlarla birlikte olduğuma inandığı ve kuvvetlerini benimle ana kapıda buluşmak üzere çektiğı anlamına geliyordu.

Kıcını gerçek saldırıya açık bırakarak.

"Bu," dediğini duydum Snorri'nin ve döndüğümde onu çam denizinin içindeki yaşlı bir meşeyi işaret ederken buldum. Bjorn kalkanını bıraktı ve iki eliyle baltasının sapını tuttu. Homurdanarak baltasını savurdu ve ateşten bıçak etinin derinliklerine saplanırken ağaç inledi. Bjorn kasları gerilerek baltayı kurtardı, sonra hatasız bir nişanla tekrar savurdu. Üçüncü kez savurduğunda yüzüne bulaşan kanın arasından bir damla ter çizgisi geçti.

Meşe yavaşça devrilirken ölüm çığlığını attı, düşerken hız kazanarak açık alana çarptı. Duvarın dibinde toplananlar panik içinde çığlık attı, bazıları akıllıca kaleden kaçtı, ancak birçoğı kaldı ve içeri alınmak için yalvardı.

Korkularını bildiğim için gözlerimi sıkıca kapattım. Güvenliğe ulaşmanın çok uzağındayken üzerlerine inmenin nasıl bir his olduğunu biliyordum. Bjorn ağacı kontrol edilebilir bir uzunlukta keserken, diğerleri ipi sarmak için hareket ederken onlara *koşmalarını* söyledim.

sandığın etrafında. Koçu yerden kaldırdıklarında, duvardakiler alarm verdi. Takviye çağırdılar.

Asla zamanında yetişemezler.

Kendimi uzaktan izliyormuşum gibi hissederek koçun yanındaki yerimi aldım, Bjorn önümde, Bodil arkamdaydı. Kalkanım sol elimde ölü bir ağırlıktı, ihtiyacımız olana kadar alçakta tuttum, büyüm son ana kadar gizlendi.

Snorri ön tarafa yakın durduğu yerden "İlerleyin," diye emretti ve ormanla duvar arasındaki alanda yavaş bir koşuya başladığımızda koçu destekleyenler efor sarf etti. Köprüyü geçerken ayaklarımız gümbürdedi ve aşağıdaki sayısız sivriltilmiş kazığa bakarken yüzümün yan tarafından bir ter damlası süzüldü.

"Kalkanlar!" Snorri duvardaki okçular silahlarını kaldırırken seslendi ve ben de kalkanımı kaldırıp iki yanımdakilerle kenetledim. Hava yumuşak bir tıslamayla doldu ve bir kalp atışı sonra oklar başlarımızın üzerindeki kalkanlara saplandı. Bir tanesi Bjorn'un kalkanını delip geçti, ucu omzunun hemen yanında durdu ve onu korumak için büyümü çağırmamak için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım.

Snorri sanki düşüncelerimi sezmiş gibi, "Dur," diye bağırdı. Sanki kendimi ele vermenin eşiğinde olduğumu biliyordu. "Dur!"

Koçbaşının ön tarafına yakın biri çığlık attı, onu tutanlar düşen adamın üzerine tökezlerken ağaç gövdesi eğildi. Cesedin üzerinden geçerken midem bulandı.

Aşağı bakma, diye emrettim kendime. Düşmene neden olabilecek hiçbir şey yapma!

"Durun!" Snorri yaklaştıkça kükredi, artık surları tutanların yüzlerini görebileceğim kadar yaklaşmıştık. Ok uçlarını zifte batırıp ateşe verirkenki kararlılıklarını ve korkularını.

Ateşli markalar bize doğru uçup kalkanlarımıza çarparken dişlerimi sıktım. Yanan bir zift parçası bir boşluktan düşerek bileğime geldi ve deri anında karardı. Kalın deriyi yakmadan önce kolumu sallayarak tısladım. Diğerleri daha az şanslıydı, çığlıklar kulaklarımı tırmalıyordu.

"Dur!"

Sadece bir düzine adım daha.

"Dur!"

On.

"Şimdi, Freya!" Snorri bağırdı ve ben de Hlin'in adını haykırdım.

Büyü elimden akarak önce benim kalkanımı, sonra Bjorn'unkini kapladı ve hepsi gümüş ışıkla parlayana kadar önümde ve arkamda ilerledi.

Ve bir kalp atışı bile erken değil.

Koçbaşı bir *gümbürtüyle* kapıya çarptı. Ama üzerimizdeki patlamanın yanında bu hiçbir şeydi. Çevremde, büyüüm kaynar su olması gereken şeyi iterken her yöne sıvı fışkırdığını gördüm, buhar havayı bulandırıyor.

"Geri çekilin!" Snorri'nin feryadıyla herkes geri çekildi, okla vurulmuş iki kişinin cesedinin üzerinden tökezleyerek geçtiler ve ben ayaklarımın üzerinde durmak için mücadele ettim. Kalkanımı yerinde tutmak için savaştım, çünkü diğerlerinden ayrılırsa büyüümün korumasını kaybedeceklerdi.

"Çekin!" Snorri kükredi ve koç bir düzine adamın arasına asılmış iplerin üzerinde sallanarak tekrar ileri atıldık. Her geçişte savaşçılar oklara hedef oluyor, zemin engellerle dolu bir bulamaca dönüşüyordu. Tam bir kaostu. Bastığım yere odaklanırken nefesim çaresizce kesiliyordu, ayaklarım çamurda kayıyordu.

Bum!

Koçbaşı vurduğu anda büyüümle patlayan daha fazla kaynar suyun kulakları sağır eden sesi kulaklarımı tırmaladı. Sendeledim, kendimi Bjorn'a karşı tuttum ama kalkanımı yüksekte tutmayı başardım.

Koçbaşını tekrar savurduğumuzda buhar gözlerimi yaktı ve öksürmememe neden oldu, ayaklarımızın altındaki cesetler kan ve çamur havuzunda ezildi.

Bum!

Patlamanın hemen ardından çığlıklar geldi ve Bjorn'un kolunun altında, savaşçılarımızdan birinin koçbaşından uzaklaşmasını izledim, yüzü yanıklarla kıpkırmızıydı, giysileri sıırılsıklamdı. Panikledim, büyüümün başarısız olduğundan emindim ama yukarı baktığımda kalkanım hâlâ başımızın üzerinde parlıyordu.

Tekrar salıncağa dönerken kendi kendime "Sen değildin," diye fısıldadım. "Senin hatan değildi."

Bunu
yapabilirim.

Ben olsam
bunu yapardım.

Sonra ayağım bir cesede takıldı.

Tökezledim, dengemi sağlamaya çalıştım ama ayak parmaklarım ağırlığımı taşıyacak güçte değildi.

Düşerken dudaklarımdan bir çığlık koptu, beni göğsüne bastıran Bodil'e çarptım, ayaklarımı kazanırken beni tuttu. "Kollarını kaldır, Fr-"

Bir gök gürültüsü havayı yararak kalkanımı tekrar yerine yerleştirmemi sağladı ve Bodil'in omzunda kararmış bir delikle yere düşüşünü izlemek için tam zamanında döndüm. Yere düştüğünde çığlık attım, korku ve inançsızlık içimi doldurdu.

Ve düşen tek kişi Bodil değildi.

Yanlış adımım büyümü yoldaşlarımdan kalkanlarından koparmıştı ve etrafımdaki adamlar kaynar suyla ıslanmıştı, yüzleri yanıklardan kıpkırmızıydı. Çığlık atıyorlardı. Ölüyorlardı.

Koç bir çıtırtıyla yere düştü ve Snorri'nin belli belirsiz bağırdığını duydum: "Thor'un çocuğu ellerinde! Geri çekilin!"

"Bodil," diye bağırdım, gözlerinde hâlâ hayat olduğunu görerek. Onu bu karmaşadan kurtarabilirsem, belki kurtulabilirdi. Onu zamanında bir şifacıya götürebilirsem, belki o zaman yaşayabilirdi.

Ama Bjorn'un kolu belime dolanmıştı, beni kaldırdı ve ondan uzaklaştırdı. "Kayboldu," diye bağırdı. "Geri çekilmeliyiz!"

Bir ok yüzümün yanından vızıldayarak geçti ama yine de onunla savaştım, elini bana doğru kaldıran Bodil'e uzandım. Parmaklarımız birbirine değdi, sonra bir patlama Bjorn'u ve beni yana doğru uçurdu.

Gök gürlerken sert bir iniş yaptım. Yoğun buhar havayı doldurdu ve Bodil'i göremedim. Ona giden yolu bulamıyordum. Eller beni tuttu ve yerde sürüklemeye başladı. Bjorn kulağıma "Kalk!" diye bağırdı. "Koş!"

Gözlerimi kırıştırdığımda kapının bir cehenneme dönüştüğünü, cesetlerin ve koçbaşının yıldırımla alev aldığını gördüm. Çığlık attım

Bjorn beni ağaçlara doğru çekerken, topuklarım yırtık çimenlerin üzerinde zıplarken, gözlerim sahneye sabitlenmişken sözsüz bir öfke.

Bu yüzden Thor'un çocuğunu gördüm.

Kapının üzerindeki kapalı yapıda, yukarı kaldırdıkları avuçlarının arasında ileri geri şimşekler çakan kukuletalı bir figür duruyordu.

Bodil'i öldüren kişi. Onu benden çalan kişi.

Sözsüz bir çığlık atarak Bjorn'un elinden kurtuldum. Düşmüş bir kalkanı kaparak koştum ve sihrimi çağırdım. Thor'un çocuğu ellerini kaldırdığında kalkanım gümüş bir güneş gibi yandı.

Tek dizimin üzerine çöküp kalkanımı kaldırdım.

Şimşek kalkanıma çarptığında bir gök gürültüsü havayı ikiye böldü, sanki Thor'un kendisi gökyüzünden çıkıp savaşa girmiş gibiydi. Kulaklarım çınladı. Işık gözlerimi yaktı ve yavaşça ışıklar açılıp çınlama hafifleyene kadar kör ve sağır bir şekilde olduğum yerde donup kaldım.

Kapının olduğu yerde bir delik ortaya çıktı, duvarın tüm bir kısmı harabeye dönmüştü, Thor'un çocuğu gitmişti.

Şaşkınlıkla dumanlar tüten yıkıntılara, kararmış ve için için yanan odunların üzerinde duran kömürleşmiş insan kalıntılarına baktım.

"Saldırın!" Snorri çığlık attı.

Savaşçılar yanımdan akıp geçtiler, gedik için yarışıyorlardı. Klan üyelerimizin kalıntılarına tırmanıyorlardı. Bodil'in üzerinden.

Bir daha asla onun konseyini dinlemeyeceğim. Onunla ateşin üzerinde içki içmek. Onun yanında savaş.

Onu benden aldılar.

Kanım kabardı ve ayağa fırladım, acı hissetmiyordum, sadece sonsuz, bitmeyen bir öfke duyuyordum.

Babamın kılıcını çekerek enkazın üzerinden tırmandım ve dumanların arasından geçerek Snorri ve diğerlerinin peşinden binaların arasına daldım. Baktığım her yerde insanlar çığlık çığlığa kaçışıyordu ama ben dövüşmek için avlanırken gözlerim kucaklarında çocuklarla kadınları, güçsüzleri, zayıfları görmezden geliyordu. Öfkemin altında asit gibi yanan acıdan kurtulmak için avlanıyordum.

Sakallı bir savaşçı bir binadan dışarı fırladı, yüzünün yarısı yanmıştı ama bana doğru koşarken bunu hissetmiyor gibiydi. Baltası kalkanıma çarptı, büyüüm onu savurup uzaklaştırdı.

Dudaklarımdan vahşi bir kahkaha koptu ve kendi silahımı savurarak giydiği deriyi paraladım, iç organları dışarı döküldü. Dönererek uzaklaştım, başka bir adamın saldırısıyla karşılaştım ve bir sonrakine geçerken onu boğazında bıraktım. Ve bir sonrakine.

Savaşacak başka kimse kalmayana kadar.

Durakladığımda yüzümden kan damlıyordu, öfkem *daha fazlasını* arıyordu Çünkü tatmin olmamıştı. Tatmin edilemedi.

Gözlerim Bjorn'a takıldı. Birkaç adım ötede duruyordu, kan revan içindeydi, nefes nefese kalırken omuzları inip kalkıyordu. Ayaklarının dibinde kılıcıma düşmeyen ölü adamlar vardı ama onun orada olduğunu bile bilmiyordum. Bana karşı savaşan kadın ve erkeklerden başka bir şey görmemiştim, yüzleri çoktan bulanıklaşmıştı.

"Kaç kez neredeyse ölüyordun, biliyor musun?" diye tısladı. "Sen kana susamışken kaç adam arkandan geldi? Kaç kez adını haykırdım ve sen hiç duymadın?"

Dişlerimi sıktım, hâlâ öfkeden kendimi kaybetmiştim. ıkış yolunu bulmak istemiyordum, çünkü bulduğumda bir hesaplaşma olacağını biliyordum. Bu yüzden dönererek uzaklaştım ve bağırdım: "Gnut nerede? Skaland kralına bağlılık yemini etmektense üzerine kan ve kül getiren reisin nerede?"

"Freya!" Bjorn hırladı ama ben onu duymazdan gelerek binaların arasında ilerledim, sesim garip bir şarkı tonuyla mırıldanıyordu: "ık ortaya, Gnut. Neredesin?"

Belli belirsiz başkalarının da Bjorn'a katıldığını fark ettim. Snorri'nin benden sessiz olmamı istediğini duydum ama avlanırken hepsini görmezden geldim.

Sonra baltalı tanıdık bir adam binaların arasından çıktı, arkasında bir düzine kan sıçramış savaşçı vardı, hepsi de bana dikkatle bakıyordu.

"İşte buradasın, Gnut." Ona kanlı bir sırıtış attım. "Seni ocukların arasında avlamak zorunda kalacağımı sanıyordum."

"Bırak onları cadı," diye tısladı baltasını kaldırırken.

"Korkmaları gereken ben değilim." Yaklaştım. "Korkmaları gereken sensin. Gururunu onların güvenliğınden daha çok önemseyen sensin."

"Bunu ebeveynlerini katleden canavar söylüyor!"

İçimden bir ürperti geçti, kılıcımın ucu titredi ama yükselen suçluluk duygusunu uzaklaştırdım. *Öfkemin* derinliklerine gömdüm. Bize karşı durdukları için başlarına gelen her şeyi hak etmişlerdi. Liv'i öldürdükleri ve Halsar'ı yaktıkları için. Bodil'i benden aldıkları için.

Gözlerim kıpkırmızı ve dumanla doldu, kafatasım öyle bir şiddetle zonkluyordu ki düşünemiyordum. Sadece öfke vardı.

Kılıcımı kaldırarak sözsüz bir çığlık attım ve ellerimde onun kanına ihtiyaç duyarak saldırdım.

Bir alev parıltısı yanımdan geçti.

Gnut'un sırtışı soldu. Kesik başı yana doğru kayarken gözlerindeki kötülük kıvılcımı söndü ve vücudu yere yığılmadan bir kalp atışı önce bir gümbürtüyle yere indi.

Öldü.

"Geri kalanınız teslim oluyor mu?" Bjorn'un sesi sessizliği böldü. "Yoksa bu adam için ölmek mi istiyorsunuz?"

Kalan savaşçılar tedirgin bir şekilde yer değiştirdi, sonra silahlarını ileri fırlatıp dizlerinin üzerine çöktüler.

Onlara baktım, ellerim titriyordu, kalkanımdaki büyü titreşiyordu. Gnut'ı ben öldürebilirdim. Tüm bu adamları öldürmek benimdi ve Bjorn bunu benden çalmıştı.

Etrafımda dönerek ona doğru yürüdüm. "Neden benden intikamımı çaldın?"

Tiksintiyle homurdandı. "Yani onlardan intikam mı alacaksın?"

Elini dikkatsizce savurarak silahımı bir kenara attı ve omuzlarımdan tutarak Snorri'nin savaşçıların bir çift okçuyu siperin arkasından ittiğini görmem için beni döndürdü. "Gnut seni tuzağına düşürüyordu, Freya. Birkaç adım daha atsaydın sana bir çift ok saplanmış olacaktı ve Gnut seni mezara koymuş olmanın onuruyla ölecekti."

Beni geri döndürdü, burun buruna gelecek şekilde eğildi. "Ama belki de istediğın buydu?"

"Geri çekil!" Onu sertçe ittim ama taş bir duvarı da itmiş olabilirdim.

"Neden?" Bjorn talep etti. "Bir dahaki sefere kendini öldürtmeye çalıştığında seni kurtaracak kadar yakınında olmayayım diye mi?"

"Sessiz olun!" Snorri kükredi ama ben onu duymazdan geldim.

"Gnut ölmeyi hak etti," diye bağırdım. "Bütün bunlar onun boyun eğmeyi reddetmesi yüzünden oldu. Bodil öldü çünkü-"

"Çünkü kendi isteğiyle savaşa girdi ve savaşta insanlar düşer. Riskleri herkes kadar iyi biliyordu Freya. Kesinlikle *senden* daha iyi biliyordu."

İrkildim, ondan geri adım attım, öfkem daha keskin duyguların saldırısı altında bocaladı. Bugün zayıf olduğumu bile bile dövüşmeyi seçmiştim. Tökezledim. Kalkanımı düşürmüştüm. Bodil'i savunmasız bırakmışım.

Onu öldürmüştüm.

Kalkanım elimden kaydı, yere düştüğünde büyüğü söndü. Bodil *benim* yüzümden ölmüştü.

"Bodil bir savaşçıydı." Bjorn'un sesi sessizdi, sanki öfkesi benimkiyle birlikte sönmüş gibiydi. "Elinde bir silahla öldü ve şimdi Valhalla'da olacak."

Ama o yapmamıştı.

Bodil'in beni yakalayabilmek için yere düşürdüğü kılıcını hatırlayınca nefesim kesildi, göğsümde bir acı cümbüşü oluştu. Kaçmadan önce bıçağı eline vermek için durmamışım. Onu onsuz ölüme terk etmişim.

Birden koşmaya başladım. Dumanı tüten kalenin içinden kapıya doğru koşuyordum, her adım bıçakların üzerinden geçmek gibiydi ama acıyı kucakladım. Kapı tamamen yok olmuştu, kömürleşmiş odunlar sanki dev bir yumrukla parçalanmış gibi yere saçılmıştı. Ama gözlerim öteye, koçun için için yanan kalıntılara ve etrafına dağılmış tanınmaz haldeki figürlere gitti.

Burnuma yanık et ve saç kokusu doldu ve öğürdüm, enkazı karıştırırken hızımı yavaşlattım.

Çok fazla ceset var.

O kadar çoklardı ki yüzleri yoktu, sadece boyutları, şekilleri ve is lekeli zırhları onları tanımlayabiliyordu. Rüzgâr şiddetlendi, duman bulutları yanlara doğru savruldu ama bir gümüş parıltısı yakaladım.

Gözyaşlarım yüzüme damlarken yaklaştım. Tanrıların bir lütfuyla yangından kurtarılan uzun bir tutam gümüş saç, kömürleşmiş kalıntıların altında sıkıştığı yerden rüzgârda süzülüyordu. Dizlerimin üzerine çökerek saçı yakaladım ve parmaklarımın arasında dolaştırarak çözdüm. "Özür dilerim," diye fısıldadım. "Bu benim hatam."

Derin bir nefes alarak bakışlarımı kafatasından koluna, iskelet parmaklarının kılıcının kabzasını kavradığı yere doğru kaydurdum. Yüksek sesle nefes verdim, omuzlarım rahatlayarak çöktü. *O Valhalla'da.*

Yer dizlerimi yaktı ama saçlarını bir sarmal haline getirirken kıpırdamadım, sonra onun yaklaştığını duyduğumda avucumda sıkıca kavradım.

"Bana öyle söylediğini söylemeye mi geldin?" Yumuşak bir sesle sordum. "Ayaklarımla ilgilenmesi için bir şifacıyı bekleseydim, Bodil hâlâ hayatta olabilirdi."

Uzun bir nefes veren Bjorn başını salladı. "Ya da belki de biz şifacıyı bulmak için geri çekilirken kayıp düşerek ölecekti. Belki de ölme vakti gelmişti."

Çıglık atmak isteyerek tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim.

Bjorn yanıma çömeldi, bakışları Bodil'in kararmış kılıcına sabitlenmişti. "Bu düşüncelere sahip olmak seni delirtecek Freya, çünkü seçimlerinin belirli sonuçlara neden olup olmadığını bilmenin bir yolu yok." Bir an sessiz kaldı, sonra şöyle dedi: "Sanırım çoğu insan kaderli olmanın rahatlığını buluyor. Her şeyin onlar için çoktan belirlendiğini bilmekte, çünkü... çünkü hiçbir karar gerçekten size ait değildir, daha ziyade Nornlar tarafından belirlenmiştir. Tanrılar bile kaderlerinin belli olduğunu, günlerin sonunun zaten bilindiğini bilerek rahatlıyor olmalı. Ancak her ne sebeple olursa olsun, senin, benim ve Bodil gibiler ipliklerimizin dokusunu değiştirebiliyoruz, bu da yaptığımız her seçimin tüm yükünü taşımamız gerektiği anlamına geliyor."

"Bir tanrının kanını taşımanın bir armağan olduğunu söylerler," diye fısıldadım. "Ama bu bir lanet."

Bjorn uzun bir süre sessiz kaldı; sonra, "Bugün kendinde değildin. Sen-" diye sözünü kesti ve başını sertçe salladı. "Eğer sen

Bu yolda ilerlemeye devam et, Ateşin Doğuşu, eğer babam tarafından kontrol edilmene izin verirsen, bu seni yok edecektir. Kaderini değiştirmelisin."

"Haklı olabilirsiniz." Ayağa kalktım ve kalenin içine geri döndüm. "Sorun şu ki, ne zaman kaderin akışını değiştirmeye çalışsam, her şey çok daha kötü hale geliyor."

"Freya?"

Kapıdan yumuşak bir ses süzüldü ama cevap vermek yerine yatakta yuvarlandım ve yüzümü kürklere gömdüm. Sadece Son birkaç gündür yaptığım gibi. İlk başlarda beni yatağıma sürükleyen şey yorgunluktu, ama daha sonra başardığım şeyle yüzleşmekten kaçınma arzusuna dönüştü.

Daha doğrusu, bunu nasıl başardığımı.

"Freya? Ben Steinunn. Seninle konuşmayı umuyordum."

Git buradan, çılgılık atmak istedim. Beni yalnız bırakın. Çünkü yapmak istediğim son şey Grindill'in alınışını hatırlamaktı. Bodil'in düşüşünü. Öfkeden kendimi kaybetmek.

Sessizlik uzadı ve ben Skald'ın vazgeçtiğini umdum. Gitti. Sonra yumuşak sesi, "Kral Snorri bestemi bitirmeden önce sizinle konuşmamı emretti," dedi.

Kral *lanet* Snorri.

Dışlerimi yastığıma gömdüm, kızmaya hakkım olmadığını biliyordum çünkü onun unvanı ele geçirmesine izin veren *bendim*.

"Freya," Ylva'nın sesi duvarları deldi. "Kapıyı aç."

İçimi çektim, çünkü Ylva'yı görmezden gelmenin onun gitmesine neden olma ihtimali yoktu. Halsar'ın leydisi, şimdi Grindill'in leydisi, sanırım savaş bittikten kısa bir süre sonra gelmişti ve muhtemelen sadece yaralılarla ilgilenmekle ve yeniden inşa etmekle meşgul olduğu için onun sert dilinden kaçınmıştım.

Ayaklarıma doğru sürünürken, çıplak tabanlarım soğuk ahşap zemine değince irkildim. Grindill'deki her şey meşeden yapılmıştı. Kendimi güvende ve emniyette hissetmeliydim ama bunun yerine kapana kısılmış gibi hissettim.

Mandalı çözerek kapıyı açtım. "Özür dilerim," diye mırıldandım. "Uyuyordum."

Ylva kaşlarını çatı, muhtemelen öğle vakti olduğu içindi ama görünüşünden de kaynaklanmış olabilirdi. Savaşın kan ve irinini temizlediğimden beri yıkanmamıştım, saçlarımı ıslak ördüğümünden beri de hiçbir şey yapmamıştım ve boyları bulanık ve dağınıktı. Odam, hizmetçilerin kapıya bıraktığı ama temizlemek için kimsenin içeri girmesine izin vermediğim kirli kâseler ve boş fincanlarla doluydu. Annem beni bu halde görseydi, kafama bir tane patlatırdı.

Ama umurumda değildi. Tek istediğim uyumaktı.

"Steinunn'un sorularını cevaplayacaksın," diye tersledi Ylva. "Yoksa sen de *benimkileri* cevaplarsın."

"Peki." Skald'ın içeri girmesine izin verdim, sonra da kapıyı Ylva'nın suratına kapattım.

Steinunn selamlama amacıyla, "Kardeşin Grindill'de kalmaya geldi," dedi. "Karısı Ingrid'i de yanında getirdi."

Eşim.

Evlendiklerini bile bilmiyordum. Kesinlikle düğüne davet edilmemiştim, zaten katılacak zamanım da yoktu. Son günler hariç, bir an bile boş vaktim olmamıştı. Ama yine de dışlanmış olmak canımı yakıyordu. "Haber verdiğiniz için teşekkür ederim."

Steinunn odaya girdi, dağınıklığı inceledikten sonra buruşuk yatağının köşesine tünedi. Açık kahverengi saç örgüleri mükemmel bir düzen içinde olan ve yuvarlak yanakları pembeye çalan Steinunn'un ne kadar güzel olduğu ilk kez dikkatimi çekmiyordu. Elbisesi mükemmel kesilmişti ve lekesizdi, derinden kıskandığım göğüs dekoltesi mütevazı bir yakanın üzerinden görünüyordu. Benden daha yaşlı olmasına rağmen, bunun tek işareti gözlerinin yanındaki belli belirsiz kaz ayaklarıydı. Yine de bu kadar güzel olmasına rağmen, kadın ya da erkek, hiç kimsenin romantik bir niyetle peşinden koştuğunu görmemiştim ve bunun nedeninin dikkati dağıtması mı yoksa herkesin sadece bir ses olarak görmesi mi olduğunu merak ediyordum.

Kollarımı kavuşturarak ayakta durmaya devam ettim. "Hâlâ Fjalltindr hakkındaki şarkını söyleyerek dolaştığını sanıyordum." Haberi yaymak ve ünümü arttırmak, çünkü Snorri bunun jarlların kralları olarak ona yemin etmelerini sağlayacağına inanıyordu.

Bana hafif bir gülümseme verdi. "Dinlemek ister misin? Halsar'da söylediğimde daha başlamadan bayılmıştın."

"Pek sayılmaz." Nahoş davrandığımın farkındaydım ama dilimin ucuna kadar gelmişti. "Ben zaten yaşadım."

"Anlıyorum," dedi. "Şarkılarımın büyüünde kendini görmek isteyen belli bir insan tipi gerekir. Bjorn, içinde kendisinin olduğu bir şey duymaktansa martıların bir balık için kavga etmesini dinlemeyi tercih edeceğini söyledi."

"Bjorn tam bir göt," diye mırıldandım, ama ona çok hak veriyordum. "Çok güzel bir sesin var. Herkes öyle söylüyor."

Steinunn başını eğdi. "Bana iltifat etmen büyük incelik Freya."

Zavallı bir cadı gibi davrandığım için yüzümü buruşturmaktan kendimi alamadım. "Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Savaşla ilgili hikayenizi anlatmanızı duymak isterim."

Arkamı dönerek kirli kâse ve fincanlarla kaplı masaya gittim ve onları bir tepsiye doldurdum. Üretken bir şeyler yapmam gerekiyordu çünkü göğsümde yükselen çılgınca duyguları dizginlemenin tek yolu buydu. "Orada başkaları da vardı. Onlara sor."

"Evet. Ama şarkı senin hakkında. Tüm Skaland'a senin saygı duyulacak bir kadın olduğunu anlatmak için. Takip edilmesi gereken. Benimle paylaştığın şey

ruhunuzu daha iyi yakalaması için şarkıyı şekillendirmenize yardımcı olacaktır."

Böylece benim ünümü yaymak için kullanabilecekti. Bu aslında Snorri'nin itibarını yaymak anlamına geliyordu, çünkü onun zevkine hizmet ediyordum. "Size anlatabileceğim, başkalarının zaten paylaşmadığı hiçbir şey yok."

Kaşlarını çattı. "Emin misin?"

Konuyu uzattığı için içimde bir öfke yükseldi ve boğazımdan keskin kelimeler çıkmaya başladı. Onlar çıkmadan önce dilimi ısırarak hızlıca başımı salladım.

Steinunn ayağa kalktı ve başını eğdi. "Bu gece halkımız için şarkı söyleyeceğim -Orada olman senin için iyi olur. Yine de önceden ağırlığınızca bal likörü içmekten kaçınmalısınız."

Otokontrolümde çatlaklar oluştu, öfkem dışarı aktı. "Ne olduğunu biliyorum Steinunn. Orada olmaktan zevk almadım ve bir daha görmekten de zevk almayacağım, bu yüzden lütfen yokluğumu mazur görün."

Skald başını salladı ve kapıya doğru ilerledi. Yine de beni kürklerime ve sefalet gömülmeye terk etmek yerine durakladı. "Neredeyse değer verdiğim her şeye mal olan bir trajedi yaşadım, bu yüzden kederinizi ve bundan bahsetmekten kaçınma arzunuzu anlıyorum. Bununla birlikte, şarkımdan hoşlanmayacak olsanız da, etrafınızdaki herkesin neye tanık olduğunu ve neden sizin hakkınızda böyle hissettiklerini görmeniz gerektiğine inanıyorum."

Steinunn başka bir şey söylemeden kapımı arkasından kapatarak gitti.

Uzun bir süre tahta kalaslara bakarak durdum, ayaklarım o kadar üşüyordu ki ağrıyordu. Yine de kürklerime geri dönmek yerine, bir hizmetkârın getirdiği suyla hızlıca yıkandım, sonra temiz bir elbise giydim. Örgülerimin bağlarını çözdüm, saçlarım sırtımdan aşağıya uzun ve gevşek bir şekilde sarkana kadar parmaklarımı taradım.

Kapıyı açtığımda gıcırdadı ve nedeninden tam olarak emin olmasam da irkildim. Belki de dünyaya yeniden girmeyi gerçekten isteyip istemediğimden emin olamadığım için ilk adımlarımın fark edilmeden atılmasını istiyordum. Dışarı adımımı attıktan sonra kapıyı kapattım ve göz ucuyla bir figür gördüğümde neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

"Bjorn," diye kekeledim, kalbim dörtlale atıyordu. "Freya."

Bjorn duvara yaslanmıştı ama ayaklarının dibinde düzgünce rulo yapılmış bir palet ve yarısı boş bir su bardağı vardı. Kapımın dışında olduğunu anlamak içimi doldururken sertçe yutkundum. "Lütfen bana burada uyumadığını söyle."

Bir omzunu kaldırdı. "Babam senin iyiliğin için endişeleniyor."

Dişlerim alt dudağıma gömüldü çünkü endişenin başkalarının ne yapabileceğinden çok benim ne yapabileceğimle ilgili olduğunu biliyordum. "Ben iyiyim."

Çenesi gerildi, yeşil gözleri ben başka tarafa bakana kadar benimkilere dikildi. Ama gözlerinin altındaki koyu halkaları, yanaklarının tercih ettiğinden daha kirli olduğunu ve kıyafetlerinin buruşuk olduğunu fark etmeden önce değil. Odada saklanarak geçirdiğim her an burada olup olmadığını bilemezdim ama kendine bakmak için hiç zaman ayırmadığı kesindi.

"Steinn bana ağabeyimle Ingrid'in Grindill'e geldiklerini söyledi," diye ağzımdan kaçırdım, sessizliği sona erdirmek istiyordum.

Bjorn homurdandı. "Bu yeterince doğru. Ylva ve diğerleriyle birlikte Halsar'dan geldiler."

"Gelmesini Snorri mi emretti?" İçimi tedirginlik kapladı, çünkü Snorri'nin onları buraya getirmesinin tek nedeni benim üzerimde daha fazla koz sahibi olmaktı. Kuşatma sırasında onun otoritesine meydan okuduğum için miydi?

"Hayır." Başını sertçe salladı, sinirlendiği her halinden belliydi. "Aptal kardeşin bacağını iyileştirmesi için bir şifacıya para verdi, sonra da gelip babamın savaş grubundaki yerini geri almasına izin verilmesi için yalvardı. Babam da elde ettiğiniz başarıların ödülü olarak bunu kabul etti."

Geir Grindill'e gelmeyi *seçmiş* miydi? Ingrid'i kendi isteğiyle mi getirmişti?

Onun bu aptallığı karşısında damarlarımda bir öfke dalgası *kabardı*. "Nerede o?"

"Emeklerinizin meyvelerinin tadını çıkarıyorsunuz sanırım." Bjorn duvardan uzaklaştı. "Seni ona götüreceğim."

Beni büyük salona götürdü ve muhtemelen savaştan sonra bana bir oda verildiğinde bu tarafa gelmiş olmama rağmen hiçbir şey tanıdık gelmedi. Gözlerim Gnut'un jarl olarak geçirdiği süre boyunca biriktirdiği zenginliklerin üzerinde gezindi.

oyma mobilyalar ve kalın duvar asmaları, hepsi artık Snorri'nin. Hepsi bir krala yakışır.

"Şimdiden Kont Arme Gormson ve Kont Ivar Rolfson yemin etmeye geldiler," dedi Bjorn sessizliği bozarak. "Bunu daha fazlası izleyecek, özellikle de Steinunn Skaland'da seyahatlerine başlayıp sizin"- duraksadı- "savaş şöhretinizi" yaymaya başladığında.

Daha çok rezillik gibi.

"Steinunn şarkı söylemesini dinlememi istiyor," dedim, Bjorn'un konuştuğu insanlardan biri olup olmadığını, hikâyesinin bir kısmının ona ait olup olmadığını merak ederek. "Ona hayır dedim."

Hiçbir şey söylemedi ama büyük salondan çıkıp kasabanın sokaklarına adım attığımızda gözlerini üzerimde hissettim.

Hasarlı binaların onarımı için çok az şey yapılmıştı, ancak hızlı bir bakış bana bunun tüm çabaların duvarda açtığım deliği onarmaya harcanmasından kaynaklandığını söyledi. Düzinelerce kadın ve erkek yanmış tahtaların yerine yenilerini koymak için çalışıyordu; çocuklar bile yardıma koşuyor, küçük bedenler ayak işlerine koşturuyordu. Meşgul olsalar da, herkes Bjorn ve benim geçişimizi izlemek için işlerine ara verdi ve sanki somut bir şeymiş gibi temkinli olduklarını hissettim, hiçbiri bakışlarımla karşılaşmadı.

Mide bulantısı içimi burktu çünkü saklandığım şey buydu. Yargı.

Ve bu adil gelmiyordu. Bizimkiler vahşi insanlardı ve benim yaptığım buradaki savaşçıların yaptığından daha kötü değildi. Bjorn muhtemelen sayamayacağı kadar çok adam öldürmüştü ama kimse ona baktığı için kafalarını kesmesini bekliyormuş gibi bakmıyordu.

"O duvar kendi kendini yeniden inşa etmeyecek," diye bağırdı Bjorn. "Ve sanırım hiç kimse düşmanlarımız kapılara vardığında duvarda bir delik olmasını istemez!"

Hepsi itaat etti ama yine de gözlerinin ucuyla beni izlediklerini hissettim, sanki tamamen arkalarını dönmek istemiyorlardı.

"Neden bana öyle bakıyorlar?" Öfke ve suçluluk duygusunun garip bir karışımıyla boğuluyormuş gibi hissetmeme rağmen mırıldandım. "Benim sayemde duvarları *var*. Benim sayemde *güvendeler*."

"Eminim daha sonra botlarınızı en iyi nasıl yalayacaklarını planlıyorlardır."

Bjorn'un sesi kısıktı ve gözlerimi ona çevirdim. "Neden böyle söyledin? Onlardan minnettarlıklarını sunmalarını istemiyorum ama benden neden nefret ettiklerini anlamıyorum."

"Senden nefret etmiyorlar Freya," diye cevap verdi, uzun bir evin kapısının önünde dururken. "Senden korkuyorlar."

Ben bir şey söyleyemeden kapıyı iterek açtı ve geniş bir ortak alan ortaya çıktı. Ingrid masalardan birine oturmuştu. Arkadaşımın beni görünce gözleri büyüdü, yüzünde hayal ettiğimi sandığım bir dehşet ifadesi belirdi ve hızla gülümsedi. "Freya!"

Bjorn'u iterek bana sarıldı ama "Geir, Freya geldi!" diye seslenirken kaskatı kesildiğine yemin edebilirim.

"Seni görmek de güzel, Ingrid," dedi Bjorn, kapının çerçevesine yaslanarak.

Ingrid'in gülümsemesi bozuldu ama "Bjorn onunla birlikte" diye seslendi.

Bir kalp atışı sonra Geir arkadaki odalardan birinde belirdi. "Abla!" Ellerimi tuttu ve beni sıkıca kucaklayarak kendine çekti. "Kız kardeşim, kalkan bakiresi! Savaşçı! Muzaffer!"

"Bakıyorum bacağın iyileşmiş." Kendimi onun elinden kurtararak içeri girdim ve evin Geir'in kendi başına ödeyebileceği herhangi bir şeyden çok daha iyi olduğunu fark ettim. Büyük ve ağır ahşap mobilyalarla dolu olan bu ev muhtemelen Gnut'un savaşta ölen savaşçılarından birine aitti.

Belki de öldürdüğüm biriydi.

Bu düşünceyi bir kenara iterek Bjorn'un kapıyı arkasından kapatmasını bekledim ve ardından, "Neden buradasın Geir? Hangi çılgınlık seni Grindill'e gelmeye ve Ingrid'i de yanında getirmeye itti?"

Ağabeyim yüzünü buruşturdu ve büyük masanın üzerinde duran gümüş şarap bardağını almak için benden uzaklaştı. "Reis Snorri bana yürüyebildiğim zaman savaş grubuna dönebileceğimi söyledi. Yürüyebiliyorum, işte buradayım. Ingrid de benim karım, onun yeri benim yanımda."

Ingrid'in gözleri aramızda gidip geldi. "Freya, Kont geldiğimiz için çok memnun oldu. Bize bu evde bir oda hediye etti. Dedi ki

uygun, çünkü biz artık bir aileyiz."

Arkamdan Bjorn bir kahkaha attı ve ben de parmaklarımı şakaklarıma bastırarak öfkemi kontrol etmeye çalıştım. "Elbette senin burada olmanı istiyor Ingrid. Sen, Geir ve annem benim iyi davranışlarıma karşı rehinesiniz, bu da yakınımda olmanızın sizi istediği zaman bana karşı kullanmasına izin verdiği anlamına geliyor. Oysa daha önce ceza vermek için Selvegr'e birini gönderme zahmetine katlanmak zorundaydı." Başım ağrıyordu. "Bir ev -ki çalıntı olduğunu da eklemeliyim- dizginlerimi sıkamak için ödemesi gereken küçük bir bedel."

Geir aptallığı yüzünden azarlanmış gibi görünmek yerine bana tiksinti dolu bir bakış attı. "Nesin sen Freya? Sadece cezalandırılmaktan korktuğu için düzgün davranan küçük bir çocuk mu? Sen Kont'un karısısın. Gönlünün istediği her şey sana veriliyor. Her zaman hayalini kurduğun hayatı yaşıyorsun. Yine de yakınıyor ve yaramazlık yapıyorsun. Vragi'yle ilgili şikâyetlerinde hep sana hak verdim ama şimdi acaba sorun o değil miydi diye merak ediyorum."

Şok içime işledi ve göz ucuyla Bjorn'un gerildiğini gördüm. Elimi kaldırdım çünkü kendi savaşımı kendim verebilirdim. Özellikle de kardeşime karşı.

"Sen bir aptalsın." Kelimeler sıkıştığı dişlerimin arasından hırıltı olarak çıktı. "Kazıkları nasıl göremiyorsun?"

"Kontun savaş grubundaki yerimi o daha senin adını bilmeden önce kazanmıştım," diye karşılık verdi Geir. "Senin sırrını sakladığım için kaybettim! Ben de en az senin kadar buraya aidim Freya. Daha da fazlası, çünkü ben yerimi hak ettim, oysa sen bir damla kan sayesinde buradasın."

Tanrım, çok *kıskançtı*.

Kehribar rengi gözlerinde bu duygunun kaynadığını görebiliyordum, biliyordum çünkü bir zamanlar ben de aynı duyguyu hissetmiştim. Aradaki fark, peşinden gitmek yerine olduğum her şeyi saklamayı seçmiş olmamdı. "Seni lanet olası aptal. Yaralı gururunu karını güvende tutmaktan daha çok önemsiyorsun."

"Bu doğru değil," diye tısladı. "Ingrid'i seviyorum."

"O zaman onu benden mümkün olduğunca uzak tutmalısın!"

Etrafımdaki insanlar kaderlerinin benim seçimlerimle karışması riskini aldılar. Etrafımdaki insanlar her şeylerini kaybetme riskiyle karşı karşıyaydı. Etrafımdaki insanlar iplerini riske attılar

kısa kesiliyor.

Geir geri adım attı ve bir kalp atışı önce gözlerindeki zalimlik parıltısını gördüm, "Neden, Freya? Herkesin söylediği doğru olduğu için mi? Deli bir sürtük olduğun için mi?"

Daha sözlerinin ağırlığı fark edilmeden Bjorn odanın diğer ucundaydı. Kardeşimi boğazından yakaladı ve masaya çarparak masayı paramparça etti. Ingrid çığlık atarken yumruklar havada uçuşarak yere düştüler ve Geir yüzükoyun, kolları arkadan bükülmüş bir halde yere yığıldı.

Hareket etmedim. Hareket edemedim. *Gerçekten benim hakkımda böyle mi düşünüyor? Kudurmuş bir köpek, vahşi ve tehlikeli olduğumu mu?*

Bjorn, "İki bileğini de kıracağım, seni aptal çakal parçası," diye hırladı. "Bakalım karın önümüzdeki ay boyunca senin kıcını silmek zorunda kaldığında aptallığına ne kadar tahammül edecek!"

Ingrid avazı çıktığı kadar bağırdı ve kapı içeriye doğru patladı, üç savaşçı kargaşayı araştırmak için koşuşturdu. Durdular, Bjorn kardeşimi kaldırıp tekrar yere çarparken, Geir inlerken şaşkınlıkla bakıyorlardı.

"Ona yardım edin!" Ingrid çığlık attı. "Durdurun şunu!" Ama adamlar müdahale etmek istemeyerek yerlerinde durdular.

"Ona aile demeyi hak etmiyorsun!" Bjorn bağırdı. "Onun sadakatini hak etmiyorsun!"

"Freya!" Ingrid elbisemin önünden tutup beni sarstı. "Durdur onu! Bizi koruman gerekiyordu!"

Ona baktım. Katlandığım her şey, yaptığım her şey, o da dahil olmak üzere ailemi koruma arzumdan kaynaklanıyordu ama bu arzu sarsılıyordu.

"Lütfen," diye yalvardı. "Lütfen!"

Sen busun, diye fısıldadı içimden bir ses, daha karanlık bir ses fısıldarken bile, Ya öyle değilse?

Beni sersemliğimden kurtaran ikinci sesin haklı olmasından duyduğum korkuydu.

"Yeter." Boğazım kelimeyi boğdu, bu yüzden bir nefes havasından daha yüksek sesle çıkmadı. "Yeter!"

Bjorn hareketsiz kaldı, gözleri bana kaydı.

"Bırak gitsin," dedim. "Yataklarını yaptılar. Şimdi iç l e r i n d e uyuyabilir ve kaderin o yatakları mezara çevirmemesi için dua edebilirler."

Sonra topuklarımın üzerinde döndüm ve dışarı çıktım.

"W

Nereye gidiyorsun?" Bjorn uzun adımlarıyla beni hızla yakalayarak sordu.

Bir keçinin etrafından dolanıp yoluma çıkan bir çift tavuğun üzerinden geçerek, "Bununla savaşmaktan bıktım," dedim. "Soru sormaktan, bir şeyleri daha iyi hale getirmeye çalışmaktan bıktım. Benim için tasarlanan yolu kabul etmenin zamanı geldi. Annenin benim için öngördüğü yolu."

Bjorn kolumdan tutarak beni durdurdu. "Kabul etmek mi? Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, babanın kaderinde olan kontrolü sağlamasına izin vermek anlamına geliyor." Bjorn'un gözlerine bakabilmek için kendimi zorladım. "Onun yönetmesi gerekiyordu, benim değil, bu yüzden kral olarak ona yemin etme vaktim geldi."

"Freya-"

Tutuşundan kurtulmaya çalıştım ama eli bileğimi sıkıca kavradı, ben de ona doğru döndüm. "Benden tam olarak ne yapmamı istiyorsun, Bjorn?"

"Sana zaten söyledim." Burun buruna gelecek şekilde eğildi. "Kaderini değiştir."

Bunu bana Bodil'in cesedi üzerinde söylemişti ama bunun ne anlama geldiğini gerçekten sorgulamamıştım. "Skaland'ı birleştirmemi istemiyor musun?"

"I..." Uzun bir nefes verdi ve yaklaştı. Düzinelerce meraklı gözün görüş alanında olduğumuz düşünülürse fazla yakındı. "Skaland'ın nasıl birleşeceğini kendine sor. Sonra da bu amaca ulaşmak için ne olmanız gerektiğini sorun."

"Bunun ne önemi var?" diye sordum, çünkü bu soruların cevaplarını bulmak için kendi içime bakmak istemiyordum.

"Benim için önemli." Başparmağı bileğimin arkasına süründü. "Sen benim için önemlisin."

Sen benimsin, Born-in-Fire. Bunu sadece ikimiz bilsek bile. Dağın tepesinde bana söylediklerinin yankısı kulaklarımı doldurdu ve ürperdim. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

Sertçe yutkundu. "Bu gece Steinunn'un şarkısını dinlemeni istiyorum."

-

Kalenin merkezindeki meydanın ortasına bir platform yerleştirilmişti ve Grindill'deki her erkek, kadın ve çocuk Steinunn'un türküsünü söylemesini izlemeye gelmiş gibiydi.

Şaşırdığımdan değil.

Bragi'nin bir çocuğunu şarkı söylerken dinlemek eğlenceden öte bir şeydi; çok az kişinin hayatları boyunca tanık olma fırsatı bulabileceği bir ayrıcalıktı. Sadece skaldların şarkılarıyla anlattıkları hikâyeler nesilden nesile aktarılacakla kalmaz, şarkıyı doğrudan skaldın ağzından duyma deneyimi de öyle. Çünkü insan sadece duymakla kalmaz, *görüldü* de.

Korktuğum kısım buydu, çünkü Fjalltindr'e giden tünelleri görmek kötüydü. Bu çok daha kötü olacaktı.

"İstemiyorsan bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Bjorn sol tarafımda durduğu yerden. "Seni suçlamayacağım."

"Benim hatam olacak." Omuzlarımı dikleştirdim. "Yaşadım, bu da izleyebileceğim anlamına geliyor."

Görmek zorundaydım. Herkesin bende bu yeni keşfedilen korkuya neden olan ne gördüğünü görmem gerekiyordu. Bjorn'un ne gördüğünü görmem gerekiyordu.

Kalabalık kıpırdandı, Snorri ve Ylva'nın Steinunn'a kürsüye kadar eşlik etmesine izin vermek için ayrıldı.

Basit bir davul taşıyan skald, kürkle süslenmiş kızıl yünden bir elbise giymişti ve başında kuzguna benzeyen bir başlık vardı, gece yarısı tüyleri omuzlarından ve sırtından aşağı dökölüyordu. Gözleri cilalı camdan, pençeleri ve gagası gümüşten yapılmıştı ve kalabalığa doğru dönerken lanetli şeyin bana baktığına yemin edebilirim.

Snorri ve Ylva kürsünün arka tarafındaki sandalyelere çekildi ve Steinunn hiçbir şey söylemeden dudaklarını aralayarak elinde tuttuğu davula vurmaya başladı.

Kalabalığın içinden derin, nefes nefese bir ilahi yükseldi. Kalbim hemen ritmik bir şekilde çarpmaya başladı, beklenti ve endişe eşit oranda göğsümü dolduruyordu çünkü onun gücünü hissediyordum. Sesinin büyüünün beni dağın yamacından Grindill'e doğru aktığımız ana geri çektiğini hissettim, intikam kalplerimizde yanıyordu.

Ve sonra Steinunn şarkı söylemeye başladı.

İçime çektiğim nefes kesik kesikti, hava ciğerlerime ulaşamıyor gibiydi. Çünkü sadece şarkı sözlerindeki hikâyeyi duymamıştım.

Onu gördüm. Tadına baktım. *Kokladım*.

Kendi gözlerimle değil, benimle birlikte olan herkesin gözüyle, bakış açısı kişiden kişiye değişerek bana garip bir her şeyi bilme hissi veriyordu. Sanki... sanki olayları tanrılar gibi görüyordum.

Kendimi izledim, ağzım gerilmişti ve kehribar rengi gözlerim korkuyla parlıyordu, yürüyüşüm durgun ve acılıydı. Kalabalıktakiler her adımın benim için nasıl bir şey olduğunun yankısını hissettikçe etrafımda soluk sesleri duyuldu ve irkildim.

Ama bu, imgelem Bodil'in yüzüne odaklandığında beni vuran acı mızrağının yanında hiçbir şeydi.

Bunu yapamazdım.

Tekrar ölmesini izleyemezdim.

Bjorn'un eli benimkinin üzerine kapandı, sıkı. Cesaretim sarsılırken beni sabit tuttu.

Ağacı kesmesini izlerken kendime *Ateşte Doğduğumu* hatırlattım. *Ateşin içinde doğdun, bunu yapabilirsin.*

Görüntü yoğunlaştı, ağacı taşırken Steinunn'un şarkısı yerini bizim zor nefeslerimize bıraktı. Panik çığlıkları. Snorri'nin bağırarak verdiği emirler.

Koçun kapıya çarpması. Bakış açısı değişti.

Şimdi yukarıdan aşağıya bakıyorduk ve Steinunn'un saldırımızdan kurtulanlarla konuştuğunu bir anda fark ettim. Şimdi onların gözünden görüyordum.

Dehşetlerini hissediyorum.

Gözlere ait eller kaynar su dolu bir fiçıyı kaldırmaya yardım ederken nefesim çok hızlı kesiliyordu. Suyu duvarın üzerine döktüler, kalkanımın büyüünden patlarken çaresizlik içinde ağlıyorlardı.

Bu umutsuzluk, uzun boylu ve kapüşonlu bir figürün yaklaşmasıyla yatıştı, yüzü gizlenmişti, avuçlarının arasında şimşekler çakıyordu.

Geliyordu. Kalbim göğsümde kaos yaratıyor, kaburgalarımı dövüyordu. Yapamadım. İzleyemedim.

Elimi Bjorn'un elinden çekerek ellerimi kulaklarımın üzerine kapattım ve gözlerimi sıkıca kapattım. Ama Steinunn'un büyüünü bastıramadım ve görüntü daha da şiddetlendi. Hıçkırarak, tökezleyişimi izledim. Bodil'in beni yakalamak için kalkanını düşürmesini izledim.

Thor'un çocuğu tarafından fırlatılan ince şimşegin ona yönelik olmadığını gördüm. Benim içindi.

Suçluluk duygumun beni daha da kötü etkileyebileceğini düşünmemiştim ama Bodil'i yakan cıvatayı görmek beni çözdü.

Dizlerim büküldü ve sadece Bjorn beni yakaladığı için düşmedim. Beni göğsüne yasladı, beni Bodil'den uzaklaştırırken gözlerinden kendimi izlerken bile kollarını bana doladı. Tutuşundan kurtulduğumda yaşadığı paniği ve ardından kalkanımı kullanarak şimşegi Grindill'in duvarına saptırdığımda duyduğu hayranlığı hissettim.

Bakışlarımla karşılaştığı anı gördüm. Ve gördüğü kadını tanıyamadı.

Yüzümdeki soğuk öfke maskesi içime yayılan şokla kaskatı kesildim; kıpkırmızı ateşle yanan gözler, yıkılmış duvardan geçip kaleye doğru koşmak için dönmeden önce sadece bir kalp atışı için ortaya çıktı.

Bakış açım az önce evlerini işgal ettiğim insanlara kaydı ve yoluma çıkan herkesi katledişimi izlerken midem dehşetle dolsa da gözyaşlarım yanaklarımda kurudu, yüzümdeki öfke cisimleşti. Kim oldukları önemli değildi, ister benimle karşı karşıya gelsinler ister kaçmaya çalışsınlar, hepsini kestim. Bjorn peşimde savaşıyor, adımı haykırırken bile beni sırtımdan bıçaklamaya çalışanları öldürüyordu. Durmam için yalvardı. Yine de devam ettim.

Öldürmeye devam etti.

Gnut'la olan son yüzleşmeye adamlarının gözünden tanık oldum. Kan ve kana bulanmış, dişlerimi göstermiş bir halde, kadından çok canavardım ve Bjorn'un baltası Gnut'un kafasını omuzlarından ayırdığında ve Steinunn'un şarkısının son kıtası rüzgârda uçup gittiğinde içimi bir rahatlama ürpertisi kapladı.

Parmaklarımı Bjorn'un gömleğindeki ölümcül tutuşlarından kurtararak döndüğümde kalabalığın zihinlerindeki görüntü silinirken başlarını salladıklarını ve yer değiştirdiklerini gördüm. Ylva kollarını vücuduna dolamıştı, yüzü bana bakarken de solmayan bir tiksinti maskesine dönüşmüştü. Yalnızca Snorri etkilenmemiş görünüyordu, bir elini Steinunn'un omzuna koyarak bağırdı: "Saga kalkan kızın adının ateşten doğacağını önceden söylemişti! Tüm Skaland'ı onun kaderini kontrol eden kişinin altında birleştireceğini söylemişti. Ve şimdi tanrıların iradesine karşı gelmenin ne demek olduğunu gördünüz!"

Kalabalık yer değiştirdi, bana bakmaya başladı. Saygıyla değil, korkuyla. "Steinunn yarın Grindill'den ayrılacak ve savaşımızın ününü yayacak. Skaland'da köy köy dolaşacak ve onun ardından halkımız akın akın bana, krallarına yemin etmeye gelecek," diye kükredi Snorri, dikkatleri tekrar kendisine çekerek. "Ve onlar ki Benim yanımda savaşmak gelecek nesiller boyunca şarkılara konu olacak!"

Kalabalık tezahürat yaptı ve bir kalp atışı sonra davullar çalmaya başladı. Snorri, kendisini takip edenleri ödüllendirmek için Gnut'un dükkânlarını açarken, etrafa bal likörü sürahileri dağıtıldı. Şenliklere boş gözlerle baktım, korku beni olduğum yere mıhlıyordu çünkü yaptığım şey bu olamazdı. Her şeyi hatırladığım gibi değildi, çünkü o anda bana adalet gibi gelmişti. Sanki bir yanlış düzeltiyormuşum gibi.

Sanki Bodil'i benden alanları cezalandırıyormuşum gibi.

Boğazım yandı. Herkesin önünde kusacağımdan korkarak topuğumun üzerinde döndüm ve "Hava almam lazım" diye mırıldandım.

Aklımda hiçbir hedef olmadan, sadece kalabalıktan uzaklaşmam gerektiğini bilerek yürüdüm. Bana bir canavarmışım gibi bakan tüm o insanlardan uzaklaşmam gerekiyordu. Beni saygıdan değil korkudan takip edenlerden. Hayal meyal, Bjorn'u topuklarımda hissettim, sessiz bir gölge beni izliyordu. Patinaj yaparak durup ona doğru dönerken ayakkabılarım kaydı. "Bu bir yalan. Snorri mi yaptırdı yoksa konuştuğu kişiler mi yalan söyledi bilmiyorum ama öyle olmadı. Öldürdüğüm insanlar... onlar düşmandı. Bana saldırıyorlardı. Onlar..." Bjorn'un yüzündeki ifadeyi gördüğümde sözümü yarıda kestim. Yorgunluk. Keder.

"Bir skald'ın büyüü yalanları tasvir edemez." Sesi alçaktı. "İnsanlar Steinunn'a ne söylerse söylesin, onun şarkısının büyüü sadece tanrıların gördüğü gerçeği ortaya çıkarır."

Dudağım titredi. "Gördüğün şey bu muydu?"

Bjorn'un sessizliği ihtiyacım olan tek cevaptı.

"Bana bakmaya nasıl dayanabiliyorsun bilmiyorum," diye fısıldadım. Ondan uzaklaşarak bir adım attım ki beni tam ortamdan yakaladı ve binaların arasındaki dar bir alana çekti.

"Kendini kaybettiğini gördüm." Nefesi yüzüme karşı sıcaktı, alnı alnıma bastırdı ve elleri kalçalarımı kavrayarak beni yerimde tuttu. "Kedere. Savaşa."

Bahanelerini kabul etmek istiyordum ama gözlerimin nasıl kızardığını görmüştüm, insani hiçbir yanı yoktu. "Ya kendimi kaybetmeseydim, Bjorn? Ya kendimi bulsaydım?"

Gölgeli bakışlarıyla buluşmak için çenemi kaldırarak fısıldadım, "Annenin kehanetini öğrendiğim andan beri, büyümün bir ulusu birleştirme gücüne nasıl sahip olduğunu sorguladım. Ya buysa? Ya... ya benim gücüm *korkuysa*?"

Parmakları kalçalarımnda sıkılaştı, vücudu benimkine baskı yapıyordu. "Kaderini değiştirme gücüne sahipsın, Freya. Gidebilirsın. Gidebiliriz. Seni tüm bunlardan uzaklaştırmama izin ver. Annemin söylediği her şeyi yaparak Norn'ları geleceğimizi değiştirmeye ve Helheim'a gitmeye zorla."

Gidebiliriz. Teklif ettiği şey karşısında içimde bir titreme oldu. Sadece bu delilikten kaçmak için bir şans değil, bunu yanımda onunla birlikte yapmak. "Gidecek misin?"

"Evet."

"Ama..." Sertçe yutkundum. "Çok fazla şeyden vazgeçmiş olacaksın. Ailenizden. Halkından. Harald'dan intikam alma şansından. Skaland'ı yönetme şansından."

"Yönetmek istemiyorum," diye cevap verdi. "Ben *seni* istiyorum."

O sırada Bjorn'un ağzı benimkini kaptı, bir eli kalçamı bırakıp gevşek saçlarıma dolandı. İnledim, dudaklarımı ayırmasına izin verdim, dillerimiz birbirine dolandı. Vücudumun onun dokunuşuna verdiği tepki hızlı ve şiddetliydi çünkü her zaman yüzeyin altında gizleniyordu. Her zaman istiyordu.

Kollarımı boynuna doladım, bu ihtiyacı saçlarının tenimde bıraktığı hisle, omuzlarının tırnaklarımdaki sert kaslarıyla besledim. İçimdeki sıvı ısı zonkladı ve beni tüketmekle tehdit eden dehşeti boğmak için çaresizce kalçalarımı onunkilere bastırdım. "Kanıtla."

Nefes alışını duyduğum kadar hissettim de ve yüzümü boynuna gömüp boğazını ısırdım. "İstedığinin ben olduğumu kanıtla." Elimi göğsünde, karnının sert kaslarında gezdirdim ve sikini avuçladım. İnledi ve kalın uzunluğunu okşadım, sıvı ısı çekirdeğime koştu. "Bana sahip çık."

"Freya, bu şekilde değil." Bileğimi tuttu ve binanın duvarına sabitledi. "Burada olmaz."

Hayal kırıklığıyla dolup taşım. "Neden olmasın?" Onu öperek talep ettim. Onu kan tadacak kadar sert ısırdım, acı ve zevk dolu iniltisi yükseldi

benim arzum. "Baban yüzünden mi?"

"Freya-"

"Çünkü bana hiç sahip olmadı. Asla da olmayacak."

Şok, arzunun puslu havasını dağıttı, çünkü Snorri'yle yaptığımız anlaşmayı kimseye söylememeye yemin etmiştim. Ama sanki dilimin kontrolü başka birinin elindeydi. İstedğini elde etmek için *her* şeyi söyleyecek, her şeyi yapacak biri. Panik göğsümde yükseldi, ama *o* çok fazla kontrole sahipti ve onu uzaklaştırdı.

Bjorn'u dişlerimizi birbirine geçirecek kadar sert bir şekilde öptü. "Evliliğimiz bir yalan, bir saçmalık." Boştaki elimin tırnaklarını Bjorn'un sırtında gezdirdi. "Bir anlaşma yaptık, Ylva ve ben. Bana asla dokunmayacaktı ve karşılığında ben de herkese yalan söyleyecektim. Ama tanrılar gerçeği biliyor, Bjorn. Ben özgür bir kadını." "

Daha önce hiç bu kadar büyük bir yalan söylenmemişti ama *o* yine de söyledi.

"O zaman benimle gel." Eli kaburgalarımın yukarı kayarak göğsümü kavradı. "Hemen şimdi. Güvenli bir yere gittiğimizde sana istediğin her şeyi vereceğim Freya. Yemin ederim."

Evet demek istedi. Ama beni tüketen arzunun, açgözlülüğün altında daha tanıdık bir ses haykırıyordu: *Onları bırakamazsın!*

"Benim ailem." İtirazım çaresiz öpücükler arasında geldi, ellerim vücudunda geziniyordu. "Eğer kaçarsam Snorri onlara bunu ödetir."

"O zaman belki de sana daha iyi davranmaları gerekirdi." Bjorn çenemi, boğazımı öptü. "Geir kendi el arabasını yaptı."

O haklı, diye fısıldadı yeni ses bana. *Tek yaptıkları seni kullanmaktı.*

Ama eski ses, o tanıdık ses yalvardı: *"Korumanız hak edilmek zorunda değil."*

"Gidemem." Kelimeler boğazımda düğümleniyor, dilim onları başka bir şeye dönüştürmek istiyordu.

"O zaman bunu yapamayız." Bjorn elimden kurtuldu ve bir adım geri çekilerek sırtını karşıdaki binaya dayadı. "Bunu yapmayacağım, Freya. Babamın hırsının seni değiştirmesini izlerken, seninle birlikte gölgelerin arasında sinsice dolaşıp her günü bir yalan olarak yaşamayacağım. Ya hepiniz benim olursunuz ya da hiçbiriniz."

Göğsümde öfke kaynadı, istediğim şeyi benden esirgemesine duyduğum öfkenin en saf haliydi bu. "Eğer beni babanın gölgesinden kurtarmak istiyorsan, belki de cesaretini toplayıp ondan kendin kurtulmalısın."

Bjorn geri çekildi.

"Miden kaldırmıyor mu?" Tısladım, içimin derinliklerine gömülmüş bir parçam dudaklarımdan çıkan sözcüklerden tiksindi.

Uzun bir süre sessiz kaldı ve sonra, "Gözlerin kırmızı, Freya. Tıpkı Grindill'e saldırdığınızda olduğu gibi."

Kıpkırmızı ateşle yanıyor.

Mide bulantısı ve tiksinti öfkemi bastırdı ve dizlerimin üzerine çökmeden önce sendeleyerek birkaç adım uzaklaştım. "Özür dilerim."

Tırnaklarımı toprağa geçirdim.

"Benden tam olarak ne yapmamı istiyorsun?" diye sorarken Bjorn'un sesi tedirginlik doluydu.

Snorri'yi öldür, diye tısladı yeni ses. Ona meydan oku ve her şeyi al. Başımı sertçe salladım. "Düşündüğüm bu değil. İstedğim bu değil."

"Freya...?"

Şaşkınlığını duyabiliyordum. Endişesini.

Tanrım, kendimle tartışıyordum.

Geir'in sesi kafamı doldurdu ve ben nefes alana kadar *deli orospuyu* tekrarladı, "Bende bir sorun var, Bjorn."

Yanımda diz çöktüğünde onun sıcaklığını hissettim.

"İçimde bir şey var," diye fısıldadım, karanlığa körlemesine bakarak. "Birisi."

"Ben Hlin." Bjorn elleriyle yüzümü kavradı ve gözlerime baktı. Kırmızılık gitmiş olmalıydı ki rahatladı. "Nasıl hissettirdiğini biliyorum Freya. *Onlara ait* olan parçanın kontrolü ele geçirmesinin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ama onları kontrol altında tutmayı öğrenebilirsin."

Vücudumdan bir ürperti geçti, çünkü bahsettiği şey kulağa ele geçirilme gibi geliyordu. Delilik gibi. Ve hiç mantıklı gelmiyordu. "Hlin beni nasıl bu şekilde davranmaya zorlayabilir Bjorn?" Gölgelelerin arasında görmek zor olsa da bakışlarına karşılık verdim. "O koruma tanrıçasıdır."

"Bilmiyorum." Beni daha sıkı kavradı. "O küçük bir tanrı. Sadece birkaç hikâyede ondan bahsedilir ve hiçbiri onun doğası hakkında bir şey söylemez. Bunu sana kesin olarak söyleyebilirim, çünkü annem senin sahip olacağın gücü önceden haber verdiğinde birçok kişi onun hakkında her şeyi öğrenmeye çalıştı."

Bu da hakkında hiçbir şey bilmediğim biriyle savaşta olduğum anlamına geliyordu. Yaşayan hiç *kimsenin* tanışmadığı biriyle. Onun dışında.

Dik oturdum, nabzım zonkluyordu. "Gidip annemle konuşmam gerek."

• •

"Baban öylece kırlarda dolaşmana izin vermez," dedi Bjorn benimle birlikte büyük salona doğru yürürken nefesinin altından. "Jarlların yarısı buradayken Skaland seni yakalamak ya da öldürmek istiyor, diğer yarısı da seninle buluşmak için Grindill'e doğru yola çıktı. Onun görüş alanından çıkmana izin vermeyecek kadar değerlisin. Anneni buraya sadece cevap vermesi için getirecektir."

"Hayır." Sesim düzdü. "Geir ve Ingrid'in Grindill'e gelerek kendilerini tehlikeye atmaları yeterince kötü, annemi de tehlikeye atmayacağım."

"O halde bir çözüm göremiyorum." Bjorn durdu ve sokaktakilerin bizi görmezden gelmesine aldırmadı. Birçoğunun bana attığı korku dolu bakışları bir kenara bırakmakta daha çok zorlandım. "Selvegr'e gidiş ve dönüş tam bir günlük yol. Yokluğunuz fark edilmeden bunu yapmak imkânsız."

Yaralı elimi ovuşturdu, derin derin düşündüm. Sonra aklıma bir fikir geldi. "Steinn'u bulmalıyım."

Bjorn'un gözleri kısıldı. "Neden?"

"Çünkü onun büyüğü bana ihtiyacım olan cevapları verebilir." Ondan uzaklaşarak büyük salona girdim. Beklediğim gibi, skald oradaydı, Ylva ve Snorri'nin yanı sıra tanımadığım iki adamla konuşuyordu. "Ben onunla konuşurken babanı meşgul et," diye mırıldandım nefesimin altında.

Snorri beni görünce, "İşte ödülüm," dedi. "Freya, bunlar Skaland kralı olarak bana bağlılık yemini eden Kont Arne Gormson ve Kont Ivar Rolfson." Adamlara, "Karım Freya ve oğlum Bjorn," dedi.

Her iki isim de bana tanıdık geliyordu, çünkü bölgeleri Snorri'ninkinden uzak değildi. Başımı saygıyla eğdim, ancak her ikisi de alçak sesle eğildiğinde içimde bir şok dalgası oluştu. "Kalkan Bakiresi," dedi Ivar, "Steinn'un performansını izlemek bir ayrıcalıktı. Düşmanlarımız savaş alanında seninle karşılaştıklarında dehşet içinde sinecekler, buna hiç şüphe yok. Özellikle de Steinn senin savaşındaki ününü yaydıkça."

Yanaklarımın içini ısırdım, kısa bir süre önce savaş şöhretinin en büyük hayalim olduğunu hatırladım. Snorri'ye katlandığım için bunun benim ödülüm olacağını düşünmüştüm. Ama şimdi gerçek savaşı tatmıştım ve o hayaller kâbus gibi geliyordu. Benim kabuslarımdı, benim yüzümden ölen insanların geçit töreni her gece aklımdan geçiyordu.

"Skaland'ın gücü arttıkça, yakında gözlerimizi Nordeland'a çevireceğiz," dedi Snorri. "Yıllar süren yağmalarından dolayı altın ve gümüş bakımından zengin. Bizim olanı geri almamızın zamanı geldi de geçiyor."

Adamlar başlarıyla onaylarken Arne'nin bakışları Bjorn'a kaydı. "Annenin cinayetinin intikamını ufukta görmek kanını alevlendirmiş olmalı, Firehand. Gerçekleştiğinde Steinn'un şarkılarından birine layık bir şey olacak."

Bjorn başını eğdi. "İntikam için uzun yıllar bekledim."

Adamlar sırttı. "Bir daha birbirimizi gördüğümüzde, filomuz Harald'a haddini bildirmek için boğazı geçerken drakkar üzerinde olacağız."

"Babam kaderimin Freya'nın yanında savaşmak olduğuna inanıyor," dedi Bjorn. "Yani o nereye giderse ben de oraya gideceğim. Eğer orası Nordeland ise, çok daha iyi."

"Lordum," dedim Snorri'ye, konuşmayı yarıda keserek. "Konuşmak istediğim kişi Steinunn'du. Ben... şarkılarına eklemek için onunla paylaşabileceğim bazı düşüncelerim vardı."

Bana onaylayan bir baş selamı verdi. "Rolünü kabullenmeye başladığını görmek güzel."

Başımı sallayarak yanlarından geçtim ve Bjorn'u jarllarla boş boş konuşması için yalnız bıraktım. Ylva ile konuşmakta olan Steinunn'a yaklaştım. Leif annesinin dirseğinde duruyordu, çocuk bana temkinli bir bakış attı, eli belindeki kılıflı deniz baltasına gitti. Onun saygısını kazanma şansımın çok az olduğunu bilmeme rağmen ona gülümsedim ama Leif'in kaşlarındaki çatıklık daha da derinleşti. Ylva'nın elleri omuzlarına kapandı ve onu geriye doğru çekti. "Git," dedi. "Yatma vaktin çoktan geçti."

Bjorn'un küçük üvey kardeşi tartışmaya hazır görünüyordu ama annesinin bir bakışıyla salonun arka tarafına doğru koşmaya başladı. Kollarını kavuşturan Ylva, "Senin davranışlarını Snorri'den daha az affediyorum kızım. Günlerce yastığında somurtup duruyorsun, sonra da çıkıp yumruk yumruğa kavgalara ilham veriyorsun, sonra da seni onurlandırmak için düzenlenen bir gösteriyi terk ediyorsun. Bu-"

"Bu beni onurlandırmak için değildi Ylva, insanların benden korkmasını sağlamak içindi," diye araya girdim. "İşte bu yüzden Steinunn'la konuşmak istiyorum."

"Benim büyüm gerçeği söyler," dedi Skald hızla. "Eğer gerçek korkunçsa, bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Tabii hikâyede daha fazlası yoksa," dedim. "Gerekli derinliği katabilecek anlatılmamış bir parça." Ylva'ya dönerek, "Snorri diğer jarlları savaş şöhreti hikâyeleriyle kendisine yemin etmeye ikna etmek istiyor, bu iyi ve güzel. Ama onun tarafından yönetilecek insanların farklı bir şeye ihtiyacı var. Bir şeye...*daha fazlasına*. Bir kral halkından sadakat yemini alır ama karşılığında kendisi de onları korumak için yemin eder. İnsanlar bunu görmeli. Bir skald şarkısından daha iyi bir yolla kanıtlanamayacak olan gerçeğin bu olduğuna inanmalıdır."

Ylva'nın gözleri kısıldı. "Tam olarak ne ekleyebilirsin Freya? Kanıtladığın tek şey öldürme konusundaki ustalığın."

İrkildim. "O zaman belki de Steinunn'un şarkısının ihtiyacı olan şey benimle ilgili daha fazla hikâye değil, gücünü kullandığım tanrıçanın hikâyeleridir."

"Çok az hikâye var," diye araya girdi Steinunn. "Onun hakkında bilinenler zaten herkes tarafından biliniyor. Bu şarkıları değerli kılmak için, insanları harekete geçirecek yeni hikâyeler içermeleri gerekir. Hayatımız boyunca tanrıçayı gören ya da onunla doğrudan konuşan hiç kimse yok ki bunu sağlayabilsin."

"Freya'nın annesi hariç." Ylva dudaklarını büzdü, mavi gözleri uzakta olsa da hızla benimkilere sabitlendi. "Senin dünyaya gelişine ilgili ilgi çekici bir hikâye var mı Freya? Çünkü şehvet ve ilahi zina hikâyelerinin insanları senin hakkında daha iyi düşünmeye *sevk* edeceğini sanmıyorum."

"Doğrusu bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Babam ailemizden kimsenin benim mirasım hakkında konuşmasını yasakladı. Ama Steinunn Selvegr'e gidip onunla konuşabilir. Annemin Hlin hakkında bildiği her şeyi öğrenebilir ve sonra bunu şarkısını yumuşatmak için kullanabilir."

"Şarkımın değiştirilmeye ihtiyacı yok," diye tersledi Steinunn. "Şimdiden etkisini kanıtladı bile. Snorri'nin emri üzerine yarın Skaland'ı dolaşmaya çıkıyorum, dinleyen herkese Freya Born-in-Fire'in savaş şöhretini anlatacağım. Bu adamlar uzun zamandır İskandinavya'ya savaş açmayı arzuluyor ve bunu gerçekleştirme fırsatı karşı koyamayacakları kadar büyük olacak."

"Şarkınız beni bir canavar gibi gösteriyor," diye tersledim.

Steinunn yakınına eğildi. "Belki de öyle olduğun içindir." Ylva'ya dönerek ekledi: "Snorri yarın gitmemi istiyor. Dinlenmeliyim. İkinize de iyi geceler."

Topuklarının üzerinde dönen skald salondan çıktı.

Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı ve sakinleşmeye çalışarak titreyerek birkaç nefes aldım. Savaş sırasında beni tüketen, Bjorn'la bir saat geçmeden beni ele geçiren öfke yeniden yükseliyordu.

Steinunn'un haklı olup olmadığını merak ettim. Şarkıya eklenecek başka bir şey yoktu.

"İnsanlar senden korkuyor," dedi Ylva usulca. "Fjalltindr'in altındaki tünellerde savaştığın draug kadar canavara benziyordun." Yutkunurken boğazı kıpırdadı. "Ve ben de onların üzerine çökmene yardım ettim."

"Kaderinde varmış." Sesim soğuktu. Kırılmıştı. "Bu senin seçimin değildi; senin ipliğini ören Nornlar tarafından yapıldı."

"Kaderli olmanın bu anlama geldiğini sanmıyorum," diye yanıtladı Ylva. "Bence bu, Norn'ların iplerimizi o kadar iyi bildikleri anlamına geliyor ki, vereceğimiz her kararı görüyorlar." Gözleri benimkilere kilitlendi. "Yani suçluluktan kurtulmuş değilim, sadece öngörülebilirim."

Nedeninden tam olarak emin olmasam da dudaklarımdan bir hava çıkışı oldu, öfkem akıp gitti.

"Kocamı seviyorum," dedi Ylva. "Ama o sadece zaferi görüyor, zafere ulaşmak için üzerine basmak zorunda olduğu insanların sırtını değil. *Ben* o sırtlara ait yüzleri görüyorum ve bu gece onlarda gördüğüm ifadelerden hiç hoşlanmadım." Gözleri, gülmekte olan ve Bjorn'un omzuna vuran Snorri'ye kaydı. "Onun bir korku dalgası üzerinde iktidara yükseldiğini görmek istemiyorum. Oğlumun mirasının bu olmasını istemiyorum."

Nefesimi tutmuş, düşmandan çok müttefik olduğunu şimdi fark ettiğim bir kadından bir çözüm bekliyordum, çünkü arzularımızın çoğu aynıydı.

"Bu gece gizlice Selvegr'e git," dedi Ylva sonunda. "Kaderimizin büyüüne bağlı olduğu tanrıçanın annesinden öğrenebileceğin her şeyi öğren, sonra da aceleyle geri dön. Herkese tanrılardan rehberlik aradığınızı ve rahatsız edilmemeniz gerektiğini söyleyeceğim, ayrıca tanrıların size verdiği cevapları ona söyleyene kadar Steinunn'un gidişini erteleyeceğim." Tereddüt etti, sonra ekledi, "Bjorn'u sana yardım etmesi için görevlendir. O sizi Grindill'e görünmeden nasıl sokup çıkaracağını bilir. Yolculuk sırasında seni güvende tutacak ve bize dönmeni sağlayacaktır."

Ylva cevap vermeme fırsat vermeden, "Kocacığım, Freya tanrılardan rehberlik istemeli. Tanrıların ona ne cevap vereceğini görmek için bir gece ve bir gün boyunca yalnız kalmaya ihtiyacı var." Parmaklarını şıklattı. "Bjorn, Hlin bu yolculukta Freya'ya göz kulak olmanı vasiyet ettiğine göre, ona eşlik etmelisin."

Adamların hepsi ona göz kırptı ve Ylva kollarını kavuşturdu. "Eee? Tanrıların beklemesini mi istiyorsun? Snorri, mantarları getir. Bjorn, emin ol.

Freya sınavına dayanmak için ihtiyacı olan her şeye sahip. Ve siz"-parmağıyla iki ziyaretçi kontu işaret etti-"ziyafet çekmelisiniz! İttifakımızı ve büyük geleceğimizi birlikte kutlayacağız. Yiyecek getirin! Mead! Müzik!"

Herkes emirlerine uydu ve ben Bjorn'a mırıldandım: "Bu gece Selvegr'e gitmek için ihtiyacımız olan şeyleri al ve benimle odamda buluş."

Snorri yaklaştı ve bana öğütölmüş mantar dolu bir fincan uzattı. "Derin derin iç," dedi. "Tanrıların görölerinde sana ne göstermek istediklerini öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben de öyle." Ona başımı salladım, sonra merdivenlere koştum ve odamın bulunduğu ikinci kata çıktım. İçeri girip fincanı masanın üzerine koydum ve hemen gece boyunca at sürmek için ihtiyacım olan şeyleri toplamaya başladım. Babamın kılıcı ve bir seax. Bir kalkan. Yüzümü gizlemek için derin kukuletalı bir pelerin.

Kapı açılıp kapandı ve döndüğümde Bjorn'u elinde bir çuval erzakla buldum. Ona dedim ki, "Ylva da benimle aynı gerçekleri arzuluyor. Onları annemden öğrenebilmemiz için yokluğumuzu gizleyecek."

"Bu hayal kırıklığı yaratan bir haber," dedi. "Zihinlerimiz bulutların arasında mantarın neden olduğı hayallerle yarışırken bir gece ve bir günü karnımızı doyurarak geçirmemizi ayarladığını umuyordum. Anneni görmek için gece boyunca at sürmeyi değil."

Gözlerimi devirdim, sonra pencereye gitmeden önce kapının sürgüsünü taktım ve aşağıdaki koridorda davulların ritmini duydum. "Atlara ihtiyacımız olacak."

"Zaten duvarın dışında," diye cevap verdi ve ona şüpheyile baktığımda, Bjorn sadece göz kırptı ve "Sanırım çatılara çıkmakta sorun yaşamıyorsunuz?" dedi.

-

Gece boyunca nehri takip ederek sahile indik, sonra da Selvegr'in bulunduğu bir sonraki fiyorda giden yolu kullandık. Atımı ailemin çiftliğine giden tanıdık patikadan tırısı kaldırıp evimizin önünde attan indiğimde kuşluk vaktiydi. Tavuklar

toprağı gagalıyor ve iki yeni keçi bir çit direğinin etrafındaki otları otluyordu. Bahçede bol miktarda bahar yeşili vardı ve uzakta temizlenmiş tarlada yılın bu zamanı için şimdiden yüksek bir ürün vardı, toprak iyi verim veriyordu.

Kapı açıldı ama dışarı çıkan annem değil, tanımadığım bir adamdı. Belki Snorri'nin yaşlarındaydı, orta boyluydu ve gümüş halkalarla süslü uzun gri bir sakalı vardı. Bir elinde daha önce birçok kez silah olarak kullanmış birinin rahatlığıyla bir balta tutuyordu ve benim elim de içgüdüsel olarak kendi silahıma gitti.

"Kimsin sen?" diye sordum. "Annem nerede?"

"Sen Freya olmalısın," diye cevap verdi, sonra çenesini Bjorn'a doğru salladı. "Sana da iyi günler, Bjorn."

"Birger." Bjorn da atından inmiş, atını yanıma kadar getirmişti. "Snorri, Freya'ya annesini ziyaret etmesi için izin verdi. Burada mı yoksa onu köyde mi aramalıyız?"

"Kelda yatıyor," diye yanıtladı Birger. "İyi değil ama iyileşiyor."

"Seni çiftçilik oynamaya mı bırakıyorlar?" Bjorn güldü. "Tavuk yumurtası toplamak için biraz ağır konuşuyorsun."

Bu adam Snorri'nin benim iyi davranışlarıma rağmen anneme göz kulak olması için gönderdiği adamdı, yani Snorri emir verirse anneme zarar verecek kişi muhtemelen oydu. Ellerim yumruk oldu ama kırbaçlamaya hazır olan dilimdi. Çünkü burada birinin olduğunu bilsem de, onu gerçekten görmek farklıydı. Annemin evinde yaşadığını bilmek farklıydı. "Onun nesi var? Eğer ona zarar verirsen, seni doldurulmuş çakal bok parçası, ben-"

"Şu engerek dilini sustur Freya, yoksa sabunla ovarım!" Annem Birger'in arkasından belirdi, tanımadığım kürklü bir şalı omuzlarında düzelttikten sonra bastonunu yere vurarak dışarı çıktı. "Akıntım vardı ama geçti. Birger'in hayvanlara bakmak için burada olması çok iyi oldu, sen evlendin ve kardeşin kocanın savaş grubunda hizmet etmeye gitti, Ingrid de onunla birlikte. Yapayalnız kaldım."

Suçluluk duygusu içimi kapladı, çünkü annemin içinde bulunduğu tehlikeyi düşünürken, yokluğumun neden olduğu pratik zorlukları hesaba katmamıştım.

"Kocanız benimle ilgilenmesi için birini göndererek ne kadar da düşünceli davranmış," diye devam etti ve beni incelerken elimi tuttu. Ben de aynısını yaptım, yeni elbisesi ve botlarının yanı sıra bileğindeki kalın gümüş bileziğe dikkat ettim.

"Görünüşe göre istediğini almışsın aşkım," dedi sonunda. "Artık gerçek bir savaşçısın, tıpkı kardeşin gibi."

Bjorn homurdandı ve ben de anneme dönmeden önce omzumun üzerinden bir bakış fırlattım. "Benimle yürüyebilecek kadar iyi misin?" Sormak istediğim sorular kişiseldi ve Birger'in omzumun üzerinden beni dinlemesine ihtiyacım yoktu.

"Elbette aşkım. Birger, o keçiler kendi kendilerini sağlamayacaklar. Bugün bir ara çatıya çıkıp o sızıntıyı bulmayı unutma, yoksa damlaların altında uyuyan sen olursun."

Birger'in ağzı açılıp kapandı ve annemle benim aramda gidip geldi, annemi alıp kaçmama fırsat vermemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. "Ben onlara eşlik edeceğim," dedi Bjorn. "Sen işinin başına dön."

"Böyle bir şey yapmayacaksın, *Firehand*." Annemin sesi soğuktu. "*Senin* hakkında duymadığım şey kalmadı ve seni arkama almayacağım. Kesilmesi gereken odunlar var, onlarla ilgilenebilirsin."

"Freya'nın ölümünü isteyen çok kişi var," diye cevap verdi. "Eğer odunlarınızı kesmemi istiyorsanız, kötü niyetli kişileri caydırabilmem için yeterince yakın durmanız gerekecek."

Annem kaşlarını çatarak bastonunu ona doğrulttu. "Eğer düşünüyorsan-"

"Bu tartışmaya açık bir konu değil," diye araya girdi Bjorn. "Sırf sen benim itibarımı önemsemiyorsun diye Freya'nın güvenliğini riske atmayacağım."

Annemin kaşları daha da çatıldı ve bir kavganın yaklaştığını görerek hızla kolundan tuttum. "Birbirimize yakın duracağız."

Bir an için ikisinin de bana saldıracağını düşündüm ama Bjorn sadece gömleğini çıkardı ve odun yığınının doğru ilerlemeye başladı. Annem kolunu çekiştirmeme direndi, ancak Bjorn'un baltası sağ elinde belirip kalın bir odun kütlesini bir hamlede kesince pes etti.

"Daha erken gelemediğim için özür dilerim," dedim. "I

."

"Senin koşullarını çok iyi biliyorum Freya." Annemin çenesi gerilmişti. "İçinde bulunduğun durum benim hatam."

"Nasıl yani?" Bunu ilk kez duyuyordum, gerçi annem soyum hakkında her zaman çok az şey söylemişti ve hamile kalmamı çevreleyen olaylar hakkında da hiçbir şey söylememişti. Annemle babam arasındaki mahremiyetin ayrıntılarıyla ilgilenmediğim için hiç sormamıştım, şimdi pişmanlık duyuyorum. "Yatağına davet ettiğin kişinin Hlin olduğunu biliyor muydun?"

Annem cevap vermeden önce uzun bir süre sessiz kaldı. "Yatağıımıza aldığımız Hlin değildi Freya, başka biriydi."

Gözlerimi kırpıttım. "Ama-"

"Başka bir şeydi," diye araya girdi annem. "Seninle bu konuda hiç konuşmadık ama Geir... o hastalıklı bir bebektir. Şifacı kadınlar hiçbir şey yapamadılar, onu soğuğa ve kurtlara terk etmemizin daha merhametli bir seçim olacağını söylediler ama... ben bunu yapamazdım."

Bu bizim insanlarımızın tarzıydı, bunu biliyordum. Hastalıklı bebekler doğuran kadınlar tanıyordum, bir gün kucaklarındaydılar, ertesi gün gittiler ve bir daha kendilerinden hiç söz edilmedi. Ama anneme kardeşime böyle bir şey yapmasının söylendiğini düşünmek kanımı dondurdu. "İyi ki yapmamışsın anne, çünkü yanılmışlar. O güçlü bir şekilde büyüdü."

En azından vücuttan.

"Haksız değillerdi." Annem yutkunurken boğazı kıpırdadı ve ben Bjorn'a baktım. Yığının içinde hızla ilerliyordu, dövmele teni terden parlıyordu ve kesinlikle kulak misafiri *olmamıştı*. "Ne oldu?" diye sordum. diye sordum.

"Onu bağışlamaları için tanrılara dua ettim," diye fısıldadı annem. "Freyja'ya, Eir'e ve beni dinleyen herkese dua ettim, bağlılığımı göstermek için kurbanlar sundum ama o sadece daha da kötüleşti, kısa süre sonra yemek yiyemeyecek kadar zayıfladı." Eli kolumda sıkılaştı. "Hepsinin yalvarışlarını görmezden gelmeyi seçtiğine, bunun oğlumun kaderi olduğuna inandım. Gece oldu ve bunun onun son gecesi olacağını biliyordum, göğsünün durmasını beklerken baban ikimizi de kollarının arasına aldı. Ve sonra kapımız çalındı."

Nesilden nesile aktarılan bir hikâyeye gibiydi, ta ki gerçekleşmesi neredeyse imkânsız görüneneye kadar. Tanrıların adım atma hikayeleri

ölümlüler arasında, her zaman değişken olan ruh hallerine bağlı olarak iyi ya da kötü şeyler yapmak için. Ama bu bir hikâye değildi, benim hayatımdı.

"Kapıyı açtığımızda bir kadınla karşılaştık," diye devam etti annem. "Genç ve güzeldi, teni fildişi kadar beyaz ve saçları aysız bir gece kadar siyahtı. 'Kaybını telafi edecek bir hediye karşılığında oğlunuzu bağışlayacağım' dedi ve ben onun benim emrimle gelen bir tanrı olduğunu anladım. Dualarım kabul olmuştu."

İçimden bir ürperti geçti, ama hiçbir şey söylemedim, hikâyenin büyüsüne kapılmıştım.

"Baban karşılığında ne istediğini sordu, o da şöyle cevap verdi: 'Aranızda yatmak ve tutkularımızın getireceği şey, oğlunun sağlığı için ödenecek fedakârlık olacaktır. Seç.' "

Tanrıların şehvet düşkünü oldukları bilinirdi ve onları yatağınıza almak bir onurdu. Yine de, aynı odada ölmek üzereyken bile oğullarını kurtarmak için seks yapmaya zorlanan annemle babamın nasıl hissettiklerini ancak hayal edebiliyordum. Bu bana kötü ve zalimce geliyordu ve... büyüsüne sahip olduğum tanrıçaya hiç yakışmıyordu.

"Tabii ki onun dediğini yaptık," dedi annem, "ve daha önce ya da o zamandan beri yaşadığım hiçbir geceye benzemiyordu, ikimizi de öyle bitkin bıraktı ki en derin uykuya daldık. Uyandığımızda kadın da gitmişti, kardeşin de."

Nefes nefese kaldım, bir elimi ağzıma bastırdım, kardeşimin bugün hayatta ve iyi olduğunu bilmeme rağmen o anın dehşetini hissettim.

Annemin yüzünden bir damla gözyaşı süzüldü. "Çılgılık çılgılığa bağırdım, gelip bize bu zalim oyunu oynayanın Loki olduğundan, sözünü yerine getirmek için oğlumuzu iyileştirdiğinden ama bizi pazarlık ettiğimiz şeyden mahrum etmek için Geir'i çaldığından emindim ve şartlarımda daha dikkatli olmadığım için kendimi aptal olarak lanetledim. Baban tanrılara karşı öfkelenirken bile yumruklarımı kanlı bir şekilde toprağa vurdum. Ancak kapı bir kez daha çalındığında ikimiz de sustuk."

Nefesimi tuttum, kalbim göğsümde isyan ediyordu.

"Baban kapıyı yırtarak açtı, düzenbazın üzerine yumruklarını yağdırmaya hazırdı, ancak dışarıda elinde bir sepetle duran başka bir kadın buldu. İçinde ciyak ciyak bağırان bir erkek bebek vardı ve yanağındaki ben olmasaydı

şışman ve sağlıklı çocuğun kardeşin olduğunu asla bilemezdim. Ama oydu."

"Kimdi o?" Ben sordum. "Sana nasıl göründü?"

"Bir savaşçı olarak." Annemin gözleri mesafeliydi. "Deri ve elik giysiler içindeydi, kılıçları iki yanında, kalkanı sırtındaydı. Hem genç hem de yaşlı görünüyordu, saçları altın sarısıydı ve savaş örgüleriyle örülmüştü, kehribar rengi gözleri güneş gibi parlıyordu."

Kendi gözlerim yandı, çünkü tanrıçanın yüzünü görmek için çok şey verebilirdim. Hlin, benimle hem kanını hem de büyüünü paylaşmış olan ilahi annem. "Ne dedi?"

Annem boğazını temizledi. "Dedi ki, 'Sana yanlış oyun oynandı ve dünyadaki tüm gözyaşları oğlunu senden alan kişi için hiçbir şey ifade etmiyor, ama benim için bir şey ifade ediyor. Bu yüzden sana saf bir pazarlık teklif edeceğim: İçinde canlanmak üzere olan çocuğun benim aracım olmasına izin ver, ben de sana bu çocuğu geri vereyim. Ama elini çabuk tut, çünkü bunu yapmanın zamanı yakında geçecek."

Ayaklarımın dibindeki yere baktım, bu hikâyeyi bana neden anlatmadığını merak ediyordum, çünkü bu skaldların ağlar boyunca tekrarlamak için şarkılar yazacağı bir şeydi.

Annem gözlerini sildi. "Sağlıklı düşünemiyordum, sadece kardeşini kollarıma almak istiyordum, ama ocuğumu -seni- neden istediğini soracak kadar aklım vardı. Bana dedi ki, 'Eğer ocuğa sadece açęözlölük bahşedilmişse, sözleri lanet olacaktır, ama fedakârlık bahşedilmişse, hangi ilahi gücü kendine ait kılabileceği henüz dokunmamış bir kaderdir. "

Kafamda kelimeleri tekrarlayarak kaşlarımı çattım. "Bu ne anlama geliyor anne?"

"Tanrıların bilmecelerinin ölümlüler için ne anlama geldiğini kim söyleyebilir?" Yüzünü gökyüzüne doğru eğdi ve titreyen bir nefes verdi. "O anda kardeşinin geri dönmesinden başka hiçbir şey umurumda değildi, bu yüzden 'Evet, evet, ocuğumu taşıyıcın olarak alabilirsin' dedim. Gülümsedi ve kardeşinin bulunduğu sepeti bana uzattı, yanaklarımdan iki damla yaşi öptü, sonra da gitti."

Bir anda, annemin yaptığı umutsuz bir seçimle, kalbimin yakında atacağı yere Tanrı'nın kanından bir damla koydurdum ve

Kadersizlerden biriydim, ipliğim istediğim gibi kendini dokumakta özgürdü.

Ya da Snorri'nin istediği gibi.

Kaşlarımı çattım ama annem aniden bana sarılıp beni kendine doğru çekince bu düşünce aklımdan uçup gitti. "Çok üzgünüm, Freya."

"Neden?" diye sordum. Annemin böyle davrandığını görünce telaşlanarak sordum, çünkü bu onun karakteri değildi. "Bu hikâyeyi benden saklamanın ötesinde, üzülmeyi gerektirecek bir şey yok."

"Senin yerine kardeşini seçtim." Parmakları omuzlarıma saplandı. "Reis'in silahı olarak kullanılman için seni lanetledim."

Bu bir seçim miydi? Ylva'nın sözleri kafamda yankılanıyor, Norn'ların seçim yapmadığı, sadece bir insanın hangi seçimi yapacağını dolaylı olarak anladığı fikri düşüncelerimi tüketiyordu. Annemi kendime doğru çektim, alnımız birbirine değiyordu. "Çocuğunun bir tanrıçanın kanını taşıması için seçilmesi, kimsenin geri çeviremeyeceği bir ayrıcalıktır anne. Affedilecek bir şey yok."

"Freyja olduğunu düşünmüştüm," diye fısıldadı. "Bir gün onun adını çağıracağını ve olmayan bir yerde hayat yaratacağını düşündüm, bu yüzden sana onun adını verdim. Baban Halsar'dan döndüğünde, kahinin Hlin'in bir çocuğu olacağına dair kehanette bulunduğunu duyunca da hiçbir şey düşünmedim. Sadece gücüne kavuşacağın günü bekledim, ama kavuştuğunda ne korkunçtu, çünkü büyü'nün vaat ettiği hayat değil, *savaş*. Seni lanetledim aşkım. Affet beni."

Büyümü bu şekilde gördüğünü bildiğim için irkilmemek elde değildi ama yine de neden böyle yalvardığını anlamıyordum. "Affedilecek bir şey yok. Ben memnunum."

Doğruldu ve beni kol mesafesinde tuttu, gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Bana yalan söyleme kızım."

Seğirdim. "Ben değilim."

"Kocanızdan ve geleceğinizden bu kadar memnunsanız, neden onun oğluyla yatağa girerek her şeyi riske atıyorsunuz?"

İçime bir şok yayıldı ve ona bakakaldım. "Pardon?"

"Bana yalan söyleme, aşkım. Kendisine ait olduğuna inandığı şeyi sahiplenmiş bir adamın bakışını bilirim ve Firehand de sana öyle bakıyor. Senin ona baktığın gibi." Annemin tırnakları kollarıma battı ve beni şiddetle sarstı. "Hangi çılgınlık seni ele geçirdi, Freya? Senin ve bu ailedeki herkesin hayatı Snorri'nin gözündeki değerine bağlıyken onu kendi oğluyla mı aldatıyorsun? Bunun gizli kalacağını mı sanıyorsun? Öğrenmeyeceğini mi? Buna bir son vermelisin."

Titredim, öfke, utanç ve korkuyla midem bulandı.

"Arzularını tatmin etmek kardeşinin hayatına değer mi?" diye sordu ve içim daraldı. "Bitir şunu, Freya. Hepimizin iyiliği için bunu bitireceğine söz ver. Hlin'in adı üzerine yemin et."

Üzerime garip bir baş dönmesi çöktü ama beraberinde beklenmedik bir netlik de geldi. Saga'nın kehanetini yerine getiremez ve Bjorn'la birlikte olamazdım. Ailemi koruyamaz ve onunla birlikte olamazdım.

Seçmek zorundaydım.

Hava uğulduyor gibiydi ve göz ucuyla Bjorn'un görevinden dönüp tehlike aradığını gördüm.

Ama ben anneme odaklandım. Bana söylediklerine. Hayatım boyunca benden istediği her şeye. Şimdi benden istediklerine. Her zaman kaynayan öfkem alevlendi. "Benden taleplerde bulunma."

Ağzı bir karış açık kaldı. "Aklını mı kaçırdın sen?"

Başımı salladım. "Hayır, anne. Hayatımda ilk kez, nihayet net bir şekilde görebiliyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

Gözleri şaşkınlıkla doluydu ve bu sadece öfkemi körükledi, çünkü nasıl bilemezdi? "Hayatım boyunca tek yaptığın Geir'in kazancı için benden bir şeyler almak oldu. Ya da kendininkini. Kendi ağzınla söylüyorsun, doğduğumdan beri beni en sona koydun."

"Freya-"

"Mirasımı, büyümü, kim olduğumu saklamamı sağladın," diye tısladım. "Bana nasıl davranacağını bildiğiniz halde ailemize zenginlik ve ayrıcalık getireceği için beni Vragi'yle evlendirdiniz. Kendinizi onun gibi sundunuz."

Snorri'nin beni kontrol edebilmesi için kurban edilecek akılsız keçiler, çünkü bunun *senin* yararına olacağını *biliyordun*. Ve şimdi benden, beni ilk sıraya koyan, beni önemseyen tek kişiye sırt çevirmemi istiyorsun, çünkü bu *senin* bencilce gizlenmeni riske atıyor. Belki de doğru seçim budur. Ama bu *benim* seçimim olmalı, *senin* değil."

Havadaki gerilim çok gerilmiş bir ip gibi koptu ve annem bir adım geri çekildi. "O zaman hepimizi lanetleyeceğini umuyorum."

Acı bir nefes çektim. "Kendini lanetledin. Birger'i atlatıp kaçmak *senin* için kolay olabilirdi ama tek gördüğün Snorri'nin gümüşünün sana getireceği faydalardı. Aynı şekilde Geir de Ingrid'le birlikte kolayca kaçabilirdi ama Snorri'nin savaş grubundaki seçkin yerini bırakmayı reddetti. Bencilliğiniz ve açgözlülüğünüzle kendi boyunlarınızı baltanın altına soktunuz ama kılıç inmekle tehdit ettiğinde bunun benim suçum olduğunu söyleyerek ağladınız."

"Bize bencil demeye cüret ediyorsun, seni küçük fahişe!" Bana tokat atmak için elini kaldırdı, ama sonra çok daha büyük bir el bileğinin üzerine kapandı.

"Özür dile." Bjorn'un sesi buz gibiydi.

"Özür dilemesi gereken sensin." Annem kurtulmaya çalıştı ama Bjorn'un tutuşu daha da sıkılaştı. "Onu bu hale getiren sensin. Freya eskiden iyi ve sadık bir kadındı."

"Hâlâ öyle. Sadece artık onun sadakatine layık değilsin."

"Fark etmez," dedim, kelimelerden daha fazlasıyla öfkelenmeden önce ondan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. "Ben gidiyorum anne. Dünyada kendi yolunu çizmenin zamanı geldi."

Topuğumun üzerinde dönerek kısırağıma doğru yürüdüm, Bjorn yanımdaydı.

Bjorn beni atıma bindirirken defalarca "Freya!" diye bağırdı. "Lütfen!"

Arkama bakmadım.

"W

Acele etmeliyiz." Fiyordun etrafını saran dar patikadan aşağı doğru hızlı bir at sürdüm, tüm kabadayılığım rağmen bir karar vermem gerektiğini biliyordum. "Fazla zamanımız yok

geri dönme zamanı."

Bjorn cevap vermek yerine atını sert bir şekilde durdurdu, at başını sıkıntıyla savurdu. "Neden geri dönüyorsun ki? Bu senin kaçma şansın. Sahilden aşağı inip güneye giden bir ticaret gemisi bulabiliriz, böylece tüm bunlardan uzakta oluruz."

"Snorri aptal kardeşimi ve ihmalkâr annemi idam etsin diye mi?" Homurdandım. "Şu anda ne kadar cazip gelse de, hayır."

Bjorn uzanarak kısırağımın dizginlerini tuttu ve onu tırısı kaldırıp bu konuşmadan uzaklaşmamı engelledi. "Freya, sana söylemem gereken bir şey var."

"Eğer ailem hakkındaki görüşlerinizse, duymak istemiyorum."

"Bu senin ailenle ilgili değil. Benimkiyle ilgili." Gözlerini benimkilerle buluşturmak için yukarı kaldırdı. "Annemin kehaneti... Seninle ilgili tek kehaneti o değildi."

Kısrağımı onun elinden kurtarmaya çalışmaktan vazge tiğimde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, midemde huzursuzluk birikti. "Ne dedi? Ve ne zaman?"

Neden bana söylemedin?

"I..." Yutkunurken boğazı hareket etti. " ok uzun zaman önceydi, ben daha çocukken, ama çok net hatırlıyorum."

"Onunla ilgili her şeyi çok net hatırlıyor gibi görünüyorsun ama hiçbirini anlatmıyorsun," diye  ıkıştım. "Ne söyledi?"

Bjorn sessizdi ve mide bulantısı i i mi burktu. S yleyebilecekleri için. Ve bunu benden sakladığı gerçeği.

"Odin tarafından kendisine bir şey söylendiğinde bu garip translara giriyordu," diye yanıtladı sonunda. "Aniden bir transa girdiğinde onunla yalnızdım. Bana kalkan bakirenin Skaland'ı birleştireceğini ama ardında on binlerce  l  bırakacağını söyledi. Yeryüzünde bir veba gibi dolaşacağını, dostu dosta, kardeşi kardeşe düşüreceğini ve herkesin senden korkacağını söyledi."

Sözleri içime işledi ve nefes almakta zorlandım.

"Gördüğü her şey onu dehşete düşürdü," diye devam etti. "Gen tim ve kalkan kızın kadından çok canavar olacağı aklıma kazındı. Yetişkin bir adam olarak bile, ben... senin nasıl biri olacağına dair bir hayalim vardı." Gözlerini kaçırdı. "Gerçek bundan daha farklı olamazdı. Bir canavar değil, balıkları kurtaran ve başkalarını korumak için ateşin içinden yürüyen güzel ve cesur bir kadın."

Gözlerim yandı ve gözyaşlarımın oluşmasını engellemek için hızla kırpıştırdım.

"Sana söylemedim, çünkü annemin tarif ettiği gibi biri değildin," dedi Bjorn. "Yanlış hatırladığımdan emindim. Ya da kaderi değiştirdiğinden ve Odin'in anneme gösterdiği geleceğin artık var olmadığından, sadece karanlığın ve ölümün değil, hepsinin var olduğundan. Ancak o zaman testler başladı, tanrılar seni tanımak için ölümlüler dünyasına adım attılar ve ben de senin kaderinde liderlik etmek olduğunu inkâr edemedim." Derin bir nefes aldı. "Halsar'ı korumak için yaptığın seçimleri izledim ve bunu yapman mümkün görünmüyordu.

ölüm ve yıkım getirecek bir canavara dönüştü. Ama Grindill kuşatmasından sonra..."

"Belki de her şeye rağmen bir canavar olduğuma karar verdin." Kelimeler boğazımda düğümlendi, korku beni boğuyordu.

Bjorn başını salladı. "Hayır ama o Snorri, kaderini kontrol etmesine izin verirsen seni de öyle birine dönüştürebilir. Steinunn'un şarkısını duymanın, kendini böyle görmenin seni farklı bir yolda yürümeye iteceğini düşünmüştüm ama aile dediğin o bok parçalarını koruma ihtiyacından kaçamadın."

İrkildim. "Onlar hakkında bu şekilde konuşma."

"Neden olmasın?" diye tersledi. "Yaptığın her şeye, onlar için *yaptığın* her şeye rağmen, kardeşin sana deli orospu dedi. Annen sana fahişe dedi. Bunlar Snorri'nin kendini kral yapmak için seni bir canavara dönüştürmesine izin vermeye değmez."

Yanılmıyordu. Ama haklı da değildi.

"Annenin nasıl yaşadığını gördüğünde onlara sırtını döneceğini düşünmüştüm," dedi. "Yine de senin acından faydalandığını fark etmeni izledim ama bu hiçbir şeyi değiştirmede. Kardeşini ve kendisini senin yerine nasıl defalarca seçtiğini anlatmasını dinlemeni izledim ve yine *hiçbir şey* değişmedi. Kaderini değiştirmeyi reddediyorsun."

"Yani bunu benim için yapmayı mı düşündün?" Tenim öfkeyle kızardı. "Çünkü damarlarımda tanrı kanı taşıyan, Norn'ların planlarını değiştirmelerini sağlayabilecek güce sahip tek kişi ben değilim. Bunu sen de yapabilirsin."

"Annemin öngördüğü kaderden seni kurtarmak anlamına gelseydi planlarını paramparça ederdim," dedi. "Ama ben senin gitmeyi seçmeni istiyorum Freya. Tek yaptığım sana bu fırsatı vermek."

Bana tüm gerçeği daha önce söylemiş olmasını dilesem de, yine de öfkem azalıyordu. "Evet demek istiyorum, Bjorn. Steinunn'un büyüünde gördüklerim beni dehşete düşürüyor. Ama gidersem ailemi ölüme mahkûm etmiş olurum."

"Kendilerini mahkum ettiler."

Kısağımı döndürerek, denize bakan kayalıkların üzerinde durmak için kısa bir mesafe yürüdüm. Martılar beyaz dalgaların üzerinde süzülüyor, kuzey rüzgârı saçlarımı örgüsünden ayırıyordu. Kıyıya doğru at sürmek çok kolay olurdu. Buranın çok güneyindeki topraklardan birinden bir ticaret

gemisi bulup

asla arkasına bakmadan uzaklaştı. Snorri'nin tehditlerini yerine getirip getirmediğini bile bilmeden.

Bilmemek daha kötü olurdu. Sevdiklerimin yaşayıp yaşamadığının belirsizliğini yaşamak. Mutluluk mümkün olabilir miydi, yoksa suçluluk duygusu kurduğum hayatı zehirler miydi?

"Hlin anneme, eğer sadece açgözlülüğe sahip olsaydım, sözlerimin lanet olacağını, ama fedakârlığa sahip olsaydım, hangi ilahi gücü kendime ait kılabileceğimin henüz dokunmamış bir kader olduğunu söyledi." Tereddüt ettim. "Bununla ne demek istediğini bilmenin bir yolu olmadığını biliyorum, ama bana göre bu, annenin gördüğünden farklı bir kadere ulaşmamın yolunun kendimden önce başkalarını seçmek olacağı anlamına geliyor." Başımı çevirip ona baktığımda nefesim kesildi çünkü bu seçimi yapmanın ondan vazgeçmek anlamına geldiğini biliyordum. "Geri dönmek zorundayım. Onların öleceğini bilerek gidemem, çünkü bu Hlin'in uyardığı açgözlülüğe boyun eğmek anlamına gelir."

Nefesimi tuttum, Bjorn'un tepki vermesini bekledim. Seçimimden dolayı öfkelenmesini ve beni kınamasını bekledim. Bunun yerine yumuşak bir şekilde nefes verdi. "Nasıl oluyor da en nefret ettiğim yanın aynı zamanda seni sevmeme sebepim oluyor?"

Sevgiler.

Duygular beni boğdu, beni ikiye katlamakla tehdit etti ve umutsuzca ona onu da sevdiğimi söylemek istedim. Onu hayal bile edemeyeceğim kadar çok sevdiğimi.

Ama onu ben seçmediğime göre bu ne anlama geliyordu ki? Onun yerine şöyle dedim: "Eğer benimle daha fazla bir şey yapmak istemiyorsan, bunu anlarım. Seni suçlamam."

Kalbimi kırsa bile.

"Sen benimsin, Born-in-Fire," diye cevap verdi, elimi tutmak için uzandı. "Ve ben de seninim, bunu sadece ikimiz bilsek bile."

Ellerine sarıldım, zar zor nefes alabiliyordum. Ona bakarsam çatlayacağımı biliyordum; bunun yerine fiyorttan dışarı baktım. Tam o sırada mavi çizgili yelkenli büyük bir drakkarın virajın etrafında belirdiğini gördüm. "Bjorn..."

"Görüyorum," diye cevap verdi, elini kaldırıp gözlerini siper ederek. "Siktir." Tedirginlik göğsümden içeri süzüldü. "Nedir o?"

Ya da kim?

"Skade." Bjorn toprağa tükürdü. "Gitmemiz gerek."

Snorri, Fjalltindr'deyken Skade isminden bahsetmişti ama onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Harald'ın savaşçılarından biri mi?"

"Onun avcısı. Bulunmak istemeyenleri bulması için gönderdiği kişi." Yutkunurken boğazı kıpırdadı. "O Ullr'ın bir çocuğu."

Ullr'ın çocuklarının hedefini asla ıskalamayan büyülü okları olan yayları olduğunu bildiğim için midem bulandı. "Kimi avlıyor?"

Bjorn bakışlarımı karşılamak için başını çevirdi, çenesindeki kaslar o kadar gergindi ki güneşten bronzlaşmış tenini zorluyordu.

"Hayır," diye nefes aldım. "Bu hiç mantıklı değil. Herkes benim Grindill'de olduğumu düşünüyor."

"Burada olması için başka bir neden yok, Freya. Gitmemiz gerek. İzimizi bulmadan bir an önce yola koyulalım."

Kanımda dolaşan korku bana onun haklı olduğunu söylüyordu, ancak bu fiyortta o büyüklükte bir drakkarın yaşayabileceği tek bir yer vardı. Selvegr. Benim evim.

Bjorn'un itirazlarını duymazdan gelerek topuklarımı atımın yanlarına vurdum ve kısırağı hızlı bir dörtnal koşmaya zorladım. Dar patika için fazla hızlıydı ama umurumda değildi. Selvegr'de savaşabilecek her erkek ve kadın Snorri'ye katılmak üzere Grindill'e çağrılmıştı, bu da köyün savunmasız olduğu anlamına geliyordu. Çocuklu kadınlar, yaşlılar ve güçsüzlerle doluydu. Harald'ın savaşçılarıyla dolu bir drakkarın onlara doğru yelken açtığından tamamen habersizlerdi.

"Freya!"

Atıyla peşimden gelen Bjorn'a geriye doğru bir bakış attım. "Onları uyarmalıyım!"

"Zamanında yetişemeyeceksin!"

O haklıydı. Ne kadar hızlı gidersem gideyim, drakkarın arkasında güçlü bir rüzgâr vardı. Ama denemek zorundaydım. Bir şeyler yapmalıydım.

Ağaçların arasından drakkarın yelkenini indirişini, kürekçilerin onu tek ve boş rıhtıma doğru manevra yaptırışını izledim. Şimdiye kadar fark edilmiş olmalıydı ve herkes çocuklarını bulmak için yarışıyor olmalıydı. Silahlarını almak için.

Saklanmak

için. "Freya!

Dur!"

Çevremde, Bjorn'un daha büyük atı yer kazandı. Atımı daha fazla hızlanması için teşvik ettim ama kısarak bitkin düşmüştü ve patika genişledikçe Bjorn yanıma geldi. Mesafeyi açmaya çalıştım ama atının yanından pervasızca uzağa eğildi ve dizginlerimi yakalayarak her iki bineği de yukarı çekti.

Tıslayarak atımdan sıçradım ve koşmaya başladım. Peşimden gelirken botları yere vurdu ve beni kolumdan kolayca yakaladı. Ona karşı koydum ama Bjorn bacaklarımı altımdan çekip aldı ve ikimiz de sertçe düştük.

"Kızgın bir kedi gibi tıslamayı bırak da bak," diye tersledi ve beni yere yapıştırdı. "Saldırmıyorlar!"

"Hiçbir şey göremiyorum!" Kıpırdandım, kurtulmaya çalıştım ama Bjorn benden çok daha güçlüydü, kalçalarıyla beni toprağa bastırıyordu.

"Dinleyin!"

İçgüdülerim mücadele etmemi gerektiriyordu, çünkü halkımın bana ihtiyacı vardı, ama kendimi hareketsiz kalmaya zorladım. Tek ses Bjorn'un hırıltılı nefes alışları, rüzgâr ve kıyıya vuran fiyort sularıydı. Çelik çarpışması yoktu. Çığlık yoktu.

Bjorn beni elleri ve dizleri üzerinde, Selvegr ve Skade'nin rıhtıma bağlı drakkarını açıkça görebildiğim, suya bakan bir tepenin kenarına götürdü. Savaşçıların bir kısmı drakkar'dan inmişti ama çoğu boşta oturmuş bekliyordu.

"Bu Skade." Bjorn işaret etti ve kızıl saçlı bir kadının ayakta durup bir köylüyle ciddi bir şekilde konuştuğunu gördüm, görünürde silah yoktu. "Seni arıyor, dövüşmek için değil."

"O zaman neden drakkarının üzerinde savaşçılardan oluşan tam bir akıncı grubu var?"

Bjorn uzun bir süre cevap vermedi ve sonra, "Bu iyi bir soru," dedi.

Sesinde tüylerimi diken diken eden bir gerginlik vardı ama gözlerimi Skade'den ayırıp ona baktığımda Bjorn'un yüzü okunmaz haldeydi. "Daha iyi bir soru, burada olduğumuzu nereden biliyorlar?"

Kaşları çatıldı.

"Nereye gittiğimizi bilen *tek* kişi Ylva'ydı." İçim burkuldu. "Ona güvenmekle aptallık etmişim."

Bjorn başını sertçe salladı. "Bu hiç mantıklı değil. Onu mesajı rünlerle birlikte bırakmakla suçladığınızda bunu reddetti ve Bodil de doğruyu söylediğini onayladı."

"Ya Bodil yalan söylüyorsa?" Bu düşünce içimi parçaladı çünkü Bodil'e güvenmişim. Ona inanmışım. Bana yalan söylediğini, Ylva'yla, Harald'la komplo kurduğunu keşfetmek...

"Bu hiç mantıklı değil," diye karşı çıktı Bjorn. "Bodil böyle bir ittifaktan ne kazanmış olabilir ki? Ve Ylva babamın kaderini gerçekleştirmek için bu kadar fedakârlık yapmışken neden senden vazgeçsin ki?"

"Çünkü bunun için cesaretini kaybetti! Baban Fjalltindr'den ayrıldığında Harald'ı pusuya düşürmek için Halsar'ı terk etmek istediğinde onun yüzünü gördün. Döndüğümüzde orayı yanmış bulduğumuzda yaşadığı üzüntüyü ve baban yeniden inşa etmeyi reddettiğinde duyduğu *öfkeyi*. Steinunn'un şarkısını dinlediğinde duyduğu *korku*. Ylva artık bunu istemiyor ve buna bir son vermek için ikimizi de Harald'a teslim etmekten daha iyi bir yol var mı?"

"Seni yere serdiğimde kafanı çarpmış olmalısın," diye tersledi Bjorn. "Seni onun düşmanına teslim etmek hiç mantıklı değil. Daha iyi bir cevap ikimizin de kadehinde zehir olurdu. Ylva, Harald'ın müttefiki değil."

"O zaman kim? Çünkü aramızda hain biri olduğunu biliyoruz!"

Bjorn cevap vermeden Selvegr'in rıhtımında bir hareketlilik dikkatimizi çekti. Skade drakkarına dönmüştü ve savaşçıların yarısı rıhtıma tırmanıp Skade'in konuştuğu adamı köye kadar takip ederken midem bulandı.

Ve diğer taraftan çıkıyorum.

Yürüdükleri yönü, adamın onları nereye götürdüğünü fark ettiğimde tenim buza döndü. "Annem."

Bjorn yüzünü buruşturdu. "Onu sorgulayabilir Freya. Harald onu bulması için seni gönderdi, yoksa Selvegr ve tüm halkı ölmüş ya da ölüyor olurdu."

"Emin misin?" "Emin misin?" diye sordum, nabzım kükrüyordu. "Skade'i Nordeland'da geçirdiğin zamanlardan tanıdığın belli. Eğer annem ona yardım etmeyecekse

Skade'in onu sırf inadına öldürmeyeceğinden emin misin?"

Bjorn ayağa kalktı ve beni de yanına çekerek atların yanına götürdü. "Gerçekten annenin ona bilmek istediği her şeyi anlatmayacağını mı düşünüyorsun?"

Dudağımı ısırdım, gözyaşlarım tehdit ediyordu. "İstediğim bu değildi."

"Skade bir katil," diye yanıtladı Bjorn. "Ama Harald'a sadıktır ve onun emirlerine karşı gelmeyecektir."

"Bjorn..." Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü çünkü Skade'in burada olmasının sebebi bendim. Annemin tehlikede olmasının sebebi bendim. "Skade ona zarar verecek mi?"

"Bilmiyorum." Bjorn bir kayayı tekmeledi. "Bu... Niyetinin ne olduğunu bilmiyorum, tek bildiğim peşlerinden gidersek ona tam olarak istediğini vermiş olacağımız."

Anneme onunla işimin bittiğini söylemiştim. *Dünyada kendi yolunu çizme zamanın geldi.*

Yalan, çünkü onu terk etmeyi reddettim.

Atımın dizginlerini yakalayarak kısırağın sırtına çıktım. "Benimle geliyor musun, yoksa bunu yalnız mı yapmalıyım?"

Bjorn kendi eyerine atladı. "Senin gittiğin yere ben de giderim, Ateşte Doğan. Valhalla'nın kapılarına kadar olsa bile."

Topuklarımı sıktım ve önden gittim, çünkü bu araziye ezbere biliyordum. Drakkar'ın yanında kalanlar bizi görmesin diye Selvegr'den uzaklaştık, sonra bizi annemin çiftliğinin arkasına götürecek dar patikalardan ve av yollarından aşağı indik. Atlardan indik, atları bıraktık ve ağaçların arasından hızla geçtik, babamın bana öğrettiği avcılık becerileri işe yaradı ve Bjorn cüssesine rağmen neredeyse hiç ses çıkarmadı.

"Skade ıskalamaz," dedi usulca. "Benim baltam ne kadar çelikten yapılmışsa, onun oku da o kadar tahtadan yapılmış. Onu öldürmenin tek yolu onu gafil avlamaktır ama içgüdüleri rakipsizdir."

"Ama benim büyüm onun okunu engelleyebilir," dedim kalkanımı sıkıca kavrayarak. "Tıpkı senin baltanı ve Thor'un şimşeklerini engellediği gibi."

"Onun oku bir ölümlününki gibi yol almıyor," diye yanıtladı Bjorn. "Skade yüzüne nişan almış gibi görünebilir ama aslında sırtına nişan almıştır. Onu daha önce öldür

"Ya ateş eder ya da durduğun yerde ölürsün."

Ağaç hattının kenarına ulaştığımızda, ailemin evine yaklaştıkça çalılıkların ve fundalıkların arkasına saklanarak alçaldık. Annem tarlada durmuş, keçileri etrafında otlatıyordu. Birger çatıdaydı, muhtemelen annemin şikâyet ettiği sızıntıyı onarıyordu. Bir uyarıda bulunmak için ağzımı açtığımda aniden kaskatı kesildi ve kafasının arkasından çıkan parlayan yeşil bir damgayı görünce nefesim kesildi. Neredeyse anında kayboldu ve Birger geriye doğru düştü, çatıdan yuvarlanarak ağır bir gümbürtüyle yere indi.

Annem sesi duydu ve gözleriyle onu aramaya başladı ama Birger görüş alanının dışına düşmüştü. Onu korumak için ayağa kalkmak için hamle yaptım ama Skade açıklığın diğer tarafındaki ağaçların arasından belirmeden bir kalp atışı önce Bjorn beni aşağı çekti.

"Kimsin sen?" diye sordu annem, kısa bıçağı parıldayan deniz baltasını çıkararak. "Birger! Birger!"

"Ben Skade olarak tanınırım," diye cevap verdi, sesi Nordeland aksanını taşıyordu. Bjorn'un kiyle aynı aksanı. "Ben Nordeland Kralı Harald'ın savaş lorduyum."

Annem bir adım geri çekildi ama Skade'nin savaşçıları açıklığı kuşatmış, kaçacak yer bırakmamışlardı. Saklandığımız çalılıkların birkaç adım ötesinden iki kişi geçerken nefesimi tuttum. Bu da Skade içimizden birini öldürmeden önce ona saldıracak kadar yaklaşıma şansımızın olmadığı anlamına geliyordu.

Sırtımdan aşağı ter boşanıyor, parmaklarım kalkanımın kabzasını ve kılıcımın kabzasını kavradıkları yerde buz gibi soğuyordu. *Lütfen*, diye dua ettim Hlin'e, *onu koru*.

"Sen Kelda'sın. Erik'in kızı Freya'nın annesisin, değil mi? Ayrıca Hlin'in çocuğu Freya Born-in-Fire olarak da biliniyorsun?"

Annem cevap vermedi.

"Öyle olduğunu biliyoruz," dedi Skade. "Klan üyeniz bizi size getirdi."

Hain piç, diye bağırarak istedim ama aynı zamanda neden ona yardım etmeyi seçtiğini de anladım. Tehlikenin kokusunu almış ve hem kendini hem de yanındakileri korumayı seçmişti.

"Kızınız sizi görmeye geldi mi?" Skade sordu. "Niyeti buydu." "Neden bilmek istiyorsunuz?"

"Ben bilmiyorum," diye cevapladı Skade. "Kral Harald biliyor. Bu yüzden bana aradığı cevapları vermen iyi olur, yoksa Snorri'nin adamının kaderiyle karşılaşırın." Sırıttı. "Bir yumruk dolusu saz ile öldü, bu yüzden Valhalla'ya doğru yola çıkmadığını düşünüyorum."

Ona gerçeği söyle, anneme vasiyet ettim. Ona bilmek istediği şeyi söyle ki seni sağ bıraksın.

Annem tereddüt etti, sonra dedi ki, "Geldi. Bir saat geçti."

Yanımda, Bjorn'un elleri bir avuç toprağı sıkıca kavradı, parmak eklemleri beyazlaştı.

Skade cevap vermedi, sadece başını eğdi.

"At sırtında," diye ekledi annem hızla. "Kontun oğlu Bjorn, Ateş Elli olarak bilinir, onunla birlikteydi."

"Sadece ikisi mi?"

"Gördüğüm kadarıyla," diye yanıtladı annem. "Başka bir yerde daha bekleyenler olabilir. Nereye gittiğini söylemedi ama Grindill'e döneceğini tahmin ediyorum. Acele edersen onları yakalayabilirsin."

İyi, dedim sessizce anneme, Bjorn yanımda sızlanırken bile. Zekice bir düşünce.

Skade yavaşça başını salladı, sonra yana doğru baktı. "Ev arandı, değil mi?"

"Orada kimse yok," diye seslendi bir erkek sesi. "Çamurdaki nal izleri de aynı hikâyeyi anlatıyor. İki at geldi ve gitti, fiyort yönünde ilerliyorlardı. Köyden atları alıp takip etmemizi ister misiniz?"

Skade başını eğdi, gözleri sanki gördüğü şey önündekinden farklıymış gibi uzaktı. "Hayır. Sanırım aradığımız cevaplara sahibiz." Başını anneme doğru eğdi. "Çok yardımcı oldunuz."

Uzaklaşmak için döndü, savaşçıları da onu takip ediyordu. Yığıldım, rahat bir nefes aldım çünkü daha iyi bir sonuç olamazdı. Annem güvendeydi. Skade peşinden gitmeye niyetli değildi. Ve artık Harald'ın beni tekrar ele geçirmeyi planladığını kesin olarak biliyorduk.

Ama Skade açıklığın uzak tarafındaki ağaçlara ulaştığında durakladı, sesi yüksek ve netti, "Sadece korkak bir kaltak çocuğuna ihanet eder," dedi. Döndüğünde elinde parlayan altın rengi bir yay belirdi, yanında da yivinden ucuna kadar yeşil bir ok vardı. Kıpırdayamadan, annemi koruyabilmem için Hlin'e beni koruması için seslenemedi ok fırlatıldı.

Havada uçarak annemin kalbini delip geçti.

Bjorn çığlıgımı susturmak için eliyle ağzımı kapatırken, kadın yavaşça yere düştü ve ok göğsünde kayboldu.

"Drakkar'a dönün," diye emretti Skade ve adamlarıyla birlikte tepenin üzerinde gözden kayboldular, ayak sesleri azaldı ve geride sadece ağaçlardaki rüzgâr ve benim boğuk hıçkırıklarımdı kaldı.

"Gittiler," dedi Bjorn ve kollarından çekildim. Kalkanımı ve kılıcımı bırakarak anneme doğru koştum. Ayağım bir kayaya takıldı ve takılıp yere yığıldım. Hıçkıra hıçkıra ağlayarak süründüm ve ona ulaştım.

Hâlâ nefes alıyordu.

Nefes nefese, ellerimi göğsündeki yaraya bastırdım ve üzerine eğildim. Annemin gözleri bana kilitlendi. "Freya?"

"Ben buradayım." Kan parmaklarımdan etrafından aktı, yeni elbisesinin önünü ıslattı, bastonu çimlerin üzerinde yanında yatıyordu. "Çok üzgünüm. Olanlar için. Söylediğim şeyler için."

Ama gözlerindeki ışık azalıyor, göğsü ellerimin altında hareketsizleşiyordu. "Hayır!" Çığlık attım. "Bunun olmaması gerekiyordu!"

O sırada Bjorn arkamdaydı ve beni kollarına çekti. "Özür dilerim Freya," dedi ve yüzümü boynuna gömdüm, hıçkırıklarımdan gücü bedenimi ağrıttıyordu.

"Ona söylediğim şeyler." Yeterince nefes almaya çalışarak bir ağız dolusu hava emdim. "Onları kastetmedim. İstemedim. Onu sevmediğimi düşünerek öldü."

"Neredeyse son nefesine kadar kendi kızına ihanet etti," dedi. "Kaderini hak etti."

"Korkak olması öldürülmeyi hak ettiği anlamına gelmez!" Parmaklarım onun kollarına saplandı.

ama umurumda değildi. "Bu kaderi ona ben getirdim. Buraya gelmeyi ben seçtim. Kararlarım onun ölümüne yol açtı. Yaptığım her şey, her zaman ölüm anlamına geliyor."

"İşte bu yüzden gitmen gerekiyor," dedi, nefesi kulağımı ısıtarak. "Ölüm getirdiğin için değil, ölüm *getirenler* amaçlarına ulaşmak için seni kullanmak istedikleri için."

Ylva gibi.

"Onu öldüreceğim," diye tısladım, kederim öfkeye dönüşmüştü. "O hain kaltağı öldüreceğim."

"Ylva olduğuna dair kanıtınız yok."

"Kanıtım, başka kimse olamayacağı! Ylva Fjalltindr'deydi. Snorri'nin Grindill'i alma niyetini açıkladığına tanık oldu. Rün büyüsü kullanma becerisine sahipti. Nereye gittiğimizi bilen *tek* kişi oydu."

"Bunların hiçbirisi kanıt değil! Onu spekülasyonlara ve kulaktan dolma bilgilere dayanarak öldürürseniz, babam sizi cezalandırır," diye karşılık verdi Bjorn. "Ne yapmış ya da yapmamış olursa olsun, Ylva'yı öldürmek hiçbir şeyi değiştirmez. Yapman gereken şey kaçmak Freya. Kendini daha fazla kaybetmeden bu karmaşadan kurtulmak!"

"Ve annemin intikamını alma şansını mı kaybedeyim?" Ondan uzaklaştım. "Sadece Ylva'dan değil, Skade'den de mi? Harald'ın kendisinden? İntikam ihtiyacının *her türlü* fedakârlığa değeceğini herkesten çok senin anlaman gerekir."

"Bu farklı." Tekrar kollarımdan tuttu. "O gece annemin kulübesine kalbinde cinayetle kimin geldiğini çok iyi biliyorum. Kendi gözlerimle gördüm. Ve yine de, senin iyiliğin için bundan vazgeçeceğim."

Geri dönmene izin vermeyecek, diye fısıldadı öfkem. İntikamını senden esirgeyecek.

"Tıpkı buraya geleceğimizi kimin bildiğini bildiğim gibi." Yeşil gözlerine baktım ve o da benim gözlerimde gördüğü şey karşısında irkildi. "Ylva'dan başka kimse olamaz. Neden bana inanmıyorsun? Neden onu koruyorsun?"

"*Seni* koruyorum!" Parmakları sıkılaştı. "Bunu yapmana izin vermeyeceğim. Bu öfke seni tüketirken olmaz. Bu kararı vermek için kendin olmalısın."

"Ben kendimim."

"Gözlerin yine kırmızı! Öfken seni kontrol ediyor!"

Onu atlatman gerekecek, diye fısıldadı ses. Zeki ol.

"Peki," dedim. "Annemi görelim ve seni tatmin edecek kadar sakinleştiğimde, sana seçimimin aynı olduğunu kanıtlayacağım."

Bjorn'un yüz ifadesinde bir tedirginlik vardı ama başını salladı. Benim yönlendirmemle annemin cesedini babamın inşa ettiği eve taşıdı ve hayat hikâyemin başladığı yatağa koydu, sonra da "Atları alacağım" diye mırıldandı.

Annemin cesedine baktım. Söylenmesi gereken şeyler vardı. Kalbimin derinliklerinden söylenmesi gereken sözler ama öfkem dudaklarıma dökülmelerine izin vermiyordu. Her şey kırmızıya boyanmış gibiydi, şakaklarımda zonklayan bir nabız sadece intikam fısıldıyordu. Bjorn döndüğünde toynakların yere vurduğunu duyduğumda odak noktam keskinleşti ve dışarı çıkmak için evi terk ettim.

Kısrağımın dizginlerini ondan alarak, "Lütfen yak onu" dedim.

Bjorn cevap vermedi, sadece Tyr'ın adını mırıldanmadan önce kendi atının dizginlerini bana uzattı, baltası parlıyordu. Kısrağım geri çekildi ve hayvanın beni birkaç adım geri çekmesine izin verdim, Bjorn'un atı da onu takip etti.

Hızlı olman gerekecek.

Kalkanımı eyerime bağlayıp dizginleri atımın başına geçirirken kalbim küt küt atıyor, avuçlarım terden sıırılsıklam oluyordu. Bjorn bana bir bakış attı, ben de başımı salladım ve baltasını evin yan tarafına bastırıp ahşabın anında kararmasını bekledim.

Kendimi eyere attım ve topuklarımı yere vurdum.

Dizginlerini çekip onu da yanımda sürüklediğimde Bjorn'un iğdiş edilmiş atı homurdandı.

"Freya!"

Bjorn'un haykırışıyla öfkem azaldı ama karanlık ses fısıldadı: *Fırsat verilirse seni durduracak.* Ses haklıydı. Atımı dörtnala koşturdum ve onun atını ailemin çiftliğinden uzaklaştırdım.

Geriye bakmama izin vermedim.

Bjorn'un bineğini Selvegr'i geçtikten hemen sonra terk ettim, çünkü iğdiş beni ısırmaya çalışıyordu ve ihtiyacım olan tüm avantaja sahip olduğumu biliyordum.

Sonra kısrakımı, öfkem beni ne kadar sert sürdüyse o kadar sert sürdüm.

Yüzleşmenin nasıl gerçekleşeceğine dair hayaller kafamın içinde tekrarlanıp duruyordu. Halsar'ın hanımına söyleyeceğim şeyler. Onu nasıl öldürebileceğimi. İş bittiğinde üzerine tükürebileceğim lanetler.

Bir parçam, derinlerde bir yerde, bunun doğru olmadığını biliyordu. Karanlık tarafımın bir gün pişmanlık duyabileceğim türden bir kontrole sahip olmasına izin verdiğimi biliyordu ama alternatiften daha iyiydi. Anneme söylediğim son şeyleri hatırlamaktan daha iyiydi. Skade'in okunun göğsüne saplanmasını izlemekten daha iyiydi. Gözlerindeki ışığın sönmesini izlemekten ve bunun benim yüzümden olduğunu bilmekten çok daha iyiydi.

Patika fiyordun sonuna ulaşmıştı, kuzey boğazı önümde uzanıyordu, su çelik mavisiydi ve beyaz dalgalarla kaplıydı. Aradım

Skade'nin mavi çizgili yelkenlerinin izlerini görüyordum ama sahile inerken suda küçük balıkçı teknelerinden başka bir şey göremiyordum. Dalgalar kayalık sahile çarpıyor, martılar suyun kayalıklara fırlattığı hurdalara dalıp kavga ederken çığlık çığlığa bağırıyorlardı.

Buraya gelirken Bjorn'la karanlıkta yaptığımızdan daha iyi zaman geçirdim ama Torne nehrinin aktığı girişe, kuzey kıyılarında aynı adı taşıyan kasabaya ulaştığımda kısırağım hâlâ çok çalışıyordu. Kapılar açıktı ve kısırağımı tırısra içeri sokup ahıra doğru yöneldim. Bir ahır temizleyen adama, "Yeni bir at için takas yapmam gerekiyor," dedim.

Nefes nefese kalmış hayvanıma baktı ve Bjorn beni yakalamadan önce fazla zamanım olmadığını bildiğimden cebimden bir parça gümüş çıkarıp havaya kaldırdım. "Şimdi."

Adam uzun boylu bir beygiri almak için hızla hareket etti, ben de attan indim ve onu bir attan diğerine at takımlarını değiştirmesi için bıraktım. Kasabadaki insanların işlerine gidişlerini belli belirsiz izledim. Kadınlar pazarda pazarlık yapıyordu. Elllerinde kadehlerle meyhanenin önünde dolaşan erkekler. Çamurlu sokaklarda tavuk ve keçi kovalayan çocuklar. Bu kasaba Grindill'i besliyordu, ona hayati bir şekilde bağlıydı, ancak savaş ve kural değişikliği burayı etkilediyse bile ben bunu göremedim. Hayat devam ediyordu; onların derdi, tepedeki kalede hangi lordun hangi unvana sahip olduğu değil, masaya yemek koymak ve çocuklarının başını sokacak bir barınaktı.

"O gümüşü alacağım," dedi adam, beni düşüncelerimden kopardı ve ata binmeden önce parayı uzattım.

Nehre paralel uzanan yolu hızlı adımlarla takip ettim, nehre dökülen düzinelerce küçük dereden geçtim, gözlerim uzaktaki kayalıklarda. Grindill'in duvarlarını seçebiliyordum, Torne kalenin yanından akarak elli metre yüksekliğinde bir şelaleye dökülüyordu. Tabanından sis fişkırıyordu ama ona yaklaşmadım, yol kaleye giden tepeye dik tırmanışa başlamadan önce güneşe saptı.

Yokuşun tepesine ulaştığımda iğdiş zor nefes alıyordu ama onu dörtmala kapıya doğru sürdüm. Duvarlar onarılmıştı, savaşçılar tepelerinde yürüyordu ve ben hızla fark edildim.

Ve tanındı.

"Ben Freya!" Atımın toynakları kazıklardan oluşan hendeğin üzerindeki köprüden geçerken yukarıdan adım tekrarlandı ve kapı beni içeri almak için açıldı. Atımı çekmeden önce açık avluya girdim, gözlerim çevredekilerin meraklı bakışları üzerinde geziniyor, avımı arıyordu.

"Sen aklını mı kaçırdın kızım?"

Ylva'nın sesi kulaklarımı doldurdu ve onu büyük salondan çıkarken gördüğümde öfkem vahşi ve sıcak bir şekilde yandı. Kendimi atımdan fırlatarak ona doğru yürüdüm.

"Plan bu değildi," diye fısıldadı, eteklerini çamurdan uzak tutarak, sanki döndüğümü duyar duymaz beni yakalamak için koşacakmış gibi nefesi hızlı hızlı geliyordu. "Sana neden bu kadar _"

Yumruğumu savurdum, sağ yumruğum yanağına öyle sert çarptı ki acı kolumdan yukarı sekti. "Seni hain orospu," diye hırladım o çamurun içine düşerken. "Seni geberteceğim!"

Etrafımızda alarm çığlıkları yankılanırken bile Ylva geriye doğru süründü. "Ben hiçbir şeye ihanet etmedim," diye soluk soluğa bağırdı. "Herkes sizin odalarınızda olduğunuzu düşünüyor!"

"Öyle mi?" Kılıcımı çektim ve onu takip ettim, o dehşet içinde geri çekilirken içimi tatmin duygusu kapladı. "O zaman Skade beni tam olarak nerede bulacağını nasıl bildi?"

Ylva bembeyaz kesildi. "Ne? Hayır... hayır Freya, Harald'ın bu bilgiyi nasıl öğrendiği hakkında hiçbir fikrim yok ama benden öğrenmedi. Yemin ederim!"

"Yalan," diye tısladım. "Bunca zamandır Harald'la komplo kuran sendin. Bjorn'dan kurtulmak için. Şimdi de benden kurtulmak için, çünkü sende savaştaki mide olmadığını sanıyordun. Ama ne Bjorn ne de ben öldük ama annem öldü! *Senin* yüzünden!"

Kılıcımı kaldırdım. Kafasını omuzlarından ayıracak bir darbe indirmeye hazırlanırken, kılıcım vurulup elimden çekilince yüzümü bir sıcaklık dalgası ısıttı.

Tökezledim, neredeyse düşüyordum ve dengemi yeniden sağladığımda Bjorn'un kapının hemen içinde bitkin atına bindiğini gördüm. Beni intikamımdan mahrum bıraktığı için sözsüz bir öfkeyle bağırarak kılıcımı kaptım,

İçimi öfke ve keder kapladı, bıçağı baltasının metale çarpmasından dolayı eğrilmiş halde buldum. Mahvolmuştu ama yeterince işe yarayacaktı.

Ylva çığlık attı ama ben bıçağı kalbine saplayamadan biri yan tarafıma çarptı. Çamura yuvarlandım, sayamayacağım kadar çok el beni yere sabitledi, bağırışlar kulaklarımı doldurdu.

"Neler oluyor?" Snorri kükredi ve ben bir ağız dolusu çamur ve at pisliği içinde boğuldum, "O bir hain!"

Elleri beni ayağa kaldırdı ve öksürüp tükürerek pisliği temizlemeye çalıştım.

"Bana Freya'nın odasında tanrılardan rehberlik istediğini söylemiştin." Snorri parmağını Ylva'ya doğru kaldırdı. "Oysa az önce at sırtında kapıdan içeri girdi."

"Annesini görmeye ihtiyacı vardı." Ylva, Ragnar'ın yardımıyla ayağa kalktı. "Hlin hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmek istiyordu, bu yüzden-"

"Harald'a nerede olduğumuzu söyledi," diye bağırdım. "Ve annem bu yüzden öldü!"

"Ben öyle bir şey yapmadım!"

Tek görebildiğim kırmızıydı, çünkü şimdi bile inkâr ediyordu. "O zaman kim, Ylva? Aramızda bir hain olduğunu biliyoruz. Fjalltindr'de olan biri. Snorri'nin Halsar'daki planlarına ihanet eden biri. Annemi göreceğime ihanet eden kişi. Üç seferde de orada olan tek kişi sendin, büyüye sahip olan tek kişi, bilgiye sahip olan tek kişi!"

"O ben değildim!" Ylva çığlık attı, sadece Ragnar'ın onu tutuşu kadının bana saldırmasını engelledi. "Bodil Halsar'da sözlerimin doğruluğuna kefil oldu!"

"O zaman yalan söyledi!"

"Yeter!" Snorri aramıza girdi. "İkinizi özel olarak dinleyeceğim, pazardaki iki balıkçı kadın gibi çığlık atmanızı dinlemeyeceğim!"

"Çünkü o bir balıkçı karısı!"

Beni tutan adamlardan kurtulmaya çalıştım ve başaramayınca ona tükürdüm.

"Onları büyük salona getirin," diye tersledi Snorri, sonra hâlâ kapıda duran Bjorn'a baktı. "Sen de geleceksin, öyle görünüyor ki

suç ortağı."

Adamlar beni çamurlu sokaklardan sürükleyerek büyük salona soktu ve bir banka oturttu. Ragnar, Ylva'ya bir kraliçe gibi eşlik etti ve ayrılmadan önce en uçta oturmasına yardım etti. Snorri aramızda dururken, Bjorn başka bir masada oturuyordu, yüzü ifadesizdi. Beklenmedik bir şekilde Snorri ilk olarak ona döndü. "Kalkan kızımı neden aptalca bir iş için kalemden çıkardığını açıkla evlat."

Bjorn bir omzunu kaldırdı. "Hlin hakkında daha fazla şey öğrenmek için annesini görmek istedi. Ylva böyle bir buluşmanın gerçekleşmesine izin vermeyeceğinizi kabul etti ve Freya'nın Grindill'den habersiz ayrılmasını sağladı. Annesinin çiftliğinden henüz ayrılmıştık ki, Freya'nın orada olacağı haberini alan Skade bir gemi dolusu adamlarla geldi. Freya'nın annesini öldürdü ve sonra da gitti."

Snorri'nin çenesi ileri geri hareket etti ve yavaşça Ylva'ya dönerek ona baktı. Sonunda gerçeği görüyor olması içimde bir heyecan yarattı.

Ylva banktan kayarak dizlerinin üzerine çöktü ve başını salladı. "Sana ihanet etmedim aşkım. Sadık olduğumu biliyorsun. Her şeye rağmen sadık kaldım."

Snorri'nin gözleri bana döndü. "Suçlamalarınızı gerekçelendirin."

"Fjalltindr'de, Ylva ve Bjorn'un ne kadar süredir kayıp olduklarını merak ettiğimde, yardım bulmak için oradan ayrıldım," dedim. "Harald'ın Tanrılar Salonu'nda biriyle konuştuğunu, çocuğunu korumak için komplo kurduğunu gördüm. Harald'ın senin güvendiğine inandığı biri Snorri. Sonra kukuletalı bir kadın salonumuza girmeye çalıştı ama korumalarımız tarafından püskürtüldü."

"Neden kendi koğuşlarım tarafından itileyim ki?" Ylva tersledi. "Ayrıca, ben Bodil'le birlikteyim. Bunu sen de biliyorsun!"

Snorri onu görmezden gelerek devam etmem için bana el salladı.

"Halsar'da hayalet beni ormana götürdüğünde, senin konuşmanı görerek rünleri ağaca kazıyan kukuletalı bir kadındı."

"O ben değildim! Bu küçük sürtük beni ilk kez suçladığında Bodil sözlerimin doğruluğuna kefil oldu," diye bağırdı Ylva.

"Bodil öldü ve ikinci kez sorulamaz," diye cevap verdi Snorri, ona bakmayı reddederek, gözleri benimkilere kilitlenmişti.

"O zaman Steinunn'u getir," dedim. "Onun şarkıları sadece gerçeği gösterir." "Dün gece gitti."

Hayal kırıklığı ellerimin yumruk olmasına neden oldu. "Bjorn ve benim annemi ziyaret etmek istediğimizi bilen tek kişi Ylva'ydı." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. "O tek kişiydi ve annem onun yaptıkları yüzünden öldü. İntikam istiyorum."

Sessizlik uzadı ve ben konuşmaya cesaret edemedim. Nefes almaya bile cesaret edemedim.

Snorri sonunda, "Seni yargılamadan mahkûm etmeyeceğim," dedi ve ellerinin yumruk olduğunu, şiddeti pamuk ipliğine bağlıymış gibi titrediğini gördüm. "Ama Freya'nın suçlamalarının ikna edici olduğunu bilin."

Ylva'nın yüzü buruştu. "Aşkım, biliyorsun-"

Yalvarışları bir korna sesiyle kesildi, bu ses beni telaşa düşürdü. Özellikle de tekrar çaldığında.

Bir uyarı.

Saniyeler sonra Snorri'nin savaşçılarından biri kapıdan içeri daldı.

"Nordeland kuvvetleri Torne'ye indi," diye haykırdı. "Düzinelerce ve düzinelerce gemi. Kalkan Kız'ı onlara vermemizi talep ediyorlar." Midem bulandı, çünkü bu anın geleceğini biliyorduk, Kimsenin bu kadar erken olacağına inandığını sanmıyordum.

Ylva bir elini ağzına bastırdı. "Kaçmamız gerek!"

"Planın bu muydu?" Snorri ona bağırdı. "Halsar'ı yeniden inşa etme arzun en büyük düşmanımla ittifak kuracak kadar güçlü mü?"

"Sana ihanet etmedim," diye hıçkırdı Ylva. "Tanrılar üzerine yemin ederim ki sadık biriyim. Ama halkımızı korumalıyız Snorri. Müttefiklerimiz gelmedi, bu yüzden Harald'a karşı durmayı umamayız. Geri çekilmeliyiz!"

"Bu kaleyi kanla kazanmadım ki bize karşı ilk tehditte vazgeçeyim!" Snorri hırladı, sonra habercinin üzerine yürüdü. "Torne'yi terk edin! Bütün adamları kaleye çek ve hazır ol."

Bir gök gürültüsü patlaması havayı ikiye böldü, yer titredi ve dışarıda insanlar çılgılık attı.

"Tora onunla birlikte," dedi Bjorn. "Ve kesinlikle Skade de yanında olacak. Ylva haklı, bu kazanabileceğin bir savaş değil. Kaçmamız gerek."

Snorri vurdu, yumruğu Bjorn'un çenesine çarptı ve onu bir adım geriye sendeletti. "Valhalla'daki yerini böyle mi kazanacağını sanıyorsun evlat? Korkaklıkla mı? Bir kavga karşısında kaçarak mı?"

"Kaybedilen bir savaşın farkına varmak korkaklık değildir," diye karşılık verdi Bjorn, ellerini yumruk yaparak. "Bence Odin, yenilgiye doğru koşanlardansa, zafer kazanabilmek için savaşlarını nasıl seçeceklerini bilen adamları masasına oturtmayı tercih eder!"

"Freya'nın büyüklüğünü gören Yüce Baba'nın ta kendisiydi!" Snorri çığlık attı. Onun sertliği ve fanatikliği karşısında irkildim ama Bjorn babası bağırırken yerinde durdu: "Freya'nın bana neler kazandıracağını annene söyleyen Odin'di ama sen onun Freya için öngördüğü kaderle her fırsatta savaşıyorsun. Fark etmediğimi mi sanıyorsun? Kendi oğlumun adımlarını hırsının değil de korkusunun yönlendirmesine izin vermesinin aklıma takılmadığını mı sanıyorsun?"

"Korkunun bununla hiçbir ilgisi yok," diye bağırdı Bjorn ve gözlerindeki öfke karşısında gerildim. Gözlerinin altında kaynayan nefreti daha önce onda hiç görmemiştim. "Freya'nın kaderini senin kontrol ettiğine inanmıyorum!"

Snorri'nin yüzündeki renk soldu, sonra hızlı bir hareketle kılıcını çekti ve ucunu Bjorn'un boğazına dayadı. Kendi silahımı çektim ama sonra Bjorn'un derisinden bir damla kan akarken donakaldım, yapacağım herhangi bir hareketin onu öldürebileceğini biliyordum.

"Neden?" Snorri dişlerinin arasından sordu. "Onun kaderini *senin* kontrol etmen gerektiğini düşündüğün için mi?" Bjorn cevap vermeden önce ekledi: "Kör olduğumu mu sanıyorsun? Şehveti gördüğümde anlamayacağımı mı sanıyorsun? *Karım*a göz dikmene göz yumdum çünkü sadık olduğuna inanıyordum. Ama şimdi görüyorum ki, *karımın* kaderini gerçekleştirmesinden çok, şehvetini tatmin etmek için hazır olmasını önemsiyorsun."

Ellerim buza dönüştü ve göz ucuyla Ylva'nın dişlerini sıkıp başını salladığını gördüm, bunun onun için bir vahiy olmadığı açıktı. Kimseyi kandırmamıştık ve bu savaştan sağ çıkarsak, yaptıklarımızın sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kalacaktık.

Bjorn cevap vermedi, çünkü çoktan harekete geçmişti. Bir anda babasının bıçağını boğazından uzaklaştırdı, baltası canlanırken

Snorri odanın diğerk ucuna doğru geriledi. "Sadece *kendi arzularımı* tatmin etmeyeceğime yemin ettiğim için hayatta olduğunu bil," diye hırladı. "Ama tanrıların seni cezasız bırakacağını sanma, senin gibi adamlar için ölümden çok daha kötü kaderler var."

"Boş tehditler." Snorri yere tükürdü. "Ya beni şimdi öldür ya da gözümün önünden kaybol, çünkü bir korkağa oğlum demeyeceğim."

Kalbim kırıldı, çünkü bunu ben yapmıştım. Bjorn'un hayatını mahvetmiş, onu ailesinden koparmış ve itibarını zedelemiştim çünkü benim olamayacak bir şeyi istiyordum. *Snorri'yi öldür ve istediğin her şeye sahip olabilirsin, diye* fısıldadı karanlık ses kafamın içinde ve elim kılıcımın kabzasında sıkılaştı.

Dişlerimi sıktım, kendimi bıçağı çekmeye, Bjorn'un yapmayacağı ya da yapamayacağı şeyi yapmaya zorlamaya çalıştım ama elim itaat etmedi.

Snorri güldü. "Kendi yeminlerini ettin Freya, bu yüzden hem kaderim hem de hayatım senden güvende gibi görünüyor."

Gök gürültüsü bu kez daha yakından geldi ve Ylva gözyaşlarını silerken bile, "Yeter. Bunun için zamanımız yok. Harald'la savaşmaya hazırlanmalı ya da kaçabiliyorken kaçmalıyız."

"Senin için savaşmayacağım." Kelimeler düşünmeden ağızımdan çıktı. "Ben gidiyorum, böylece bir savaş olması için hiçbir neden kalmayacak. Hepiniz kendinizi beni avlamaya adayın ama bilin ki ne sizin için ne de başkası için savaşmayacağım." Bjorn'a baktım ve o da başını sallayarak koluma uzandı. "Biz gidiyoruz."

Snorri hiçbir şey söylemedi, sadece biz odadan çıkarken bizi izledi.

Dışarı çıktığımızda Bjorn, "Çok sıkı at sürmemiz gerekecek," dedi. "Skaland'dan, tanrılarımızın egemenliğinden çıkıp onların gücünün olmadığı bir yere gitmeliyiz."

Başımı sallamaya başladım, sonra kardeşimin dizlerinin üzerine çöktüğünü, Ragnar'ın da arkasında boğazına bıçak dayadığını görünce geri çekildim.

"Freya!" Beni görünce Geir'in gözleri büyüdü. "Onu aldılar. Sen geri döndüğünde Ingrid'i aldılar. Nerede olduğunu bilmiyorum!"

Yavaşça arkamı döndüğümde Snorri'yi kollarını kavuşturmuş bir halde buldum. "Riskler her zaman olduğu gibi aynı Freya. Her şekilde, yürü

O kapıdan sevgilinle birlikte çıkabilirsin ama ailenin hayaletleri hayatın boyunca peşini bırakmayacak."

İçimden bir ürperti geçti. "Senden *nefret* ediyorum! Tanrıların seni Skaland'ın kralı olarak nasıl öngördüğü benim için bir muamma, çünkü sen kimsenin isteyerek önünde diz çökmeyeceği bir canavarsın!"

Homurdandı. "Burası Skaland, kızım. *Gönüllülüğün* ne önemi var? Halkımız çelik ve korkuyla yönetir ve yemin edenler bunu yaparlar çünkü aynı gücün düşmanlarına da döneceğini bilirler. *Canavarlar* onları güvende tutacak. Tüm gücüne rağmen Freya, sen dürtü ve duygularla yönetilen bir kız çocuğundan biraz daha fazlasısın. Tanrılar beni seçti çünkü senin kontrol edilmeye ihtiyacın var. Bir silah gibi kullanılmalısın, kaos tohumları ekmeye bırakılmamalısın. Ama görünüşe göre mantıklı düşünebilmek için daha fazla kanıtı ihtiyacın var."

"Blöfünü görelim," dedi Bjorn nefesinin altından. "Eğer onları öldürürse, artık senin üzerinde bir kozu kalmayacak. Bunu yapmayacaktır."

Geir ve Ingrid bunu seçti, diye fısıldadı zihnimin derinliklerinden gelen ses. *Bu kadarı hak ettiler. Neden onları bundan korumak için kendi kaderini feda ediyorsun?*

Bu sözleri fısıldayanın bir parçam olduğunu bilsem de onu susturmak için başımı sertçe salladım. Kalmanın bir bedeli olacaktı. Ayrılmanın da bir bedeli olacaktı. Kararsızlık bedenimi sarstı, beni parçalamakla tehdit ediyordu, çünkü ne yapacağımı bilmiyordum. İleriye giden bir yol göremiyordum. Bu yüzden kapıya doğru geriye doğru bir adım attım.

"Freya," diye yalvardı Geir, gözleri panikle doluydu. "Lütfen! Ingrid... o hamile!"

Donum kaldım.

"Ben senin korumanı hak etmiyor olabilirim," dedi kardeşim, gözyaşları yanaklarından süzülürken, "ama bebek hak ediyor. Lütfen kendi kanından ve canından vazgeçme."

Kardeşimin hataları vardı ama ikiyüzlülük bunlardan biri değildi. Onlara çocuk bahşedilmesi için dua etmişim, ama her zaman olduğu gibi, tanrılar önce verdiler, sonra da bir sonraki nefeste aldılar.

Bjorn, "Freya, eğer gideceksek bu şimdi olmalı," dedi. "Nordelandlılar neredeyse üzerimize geliyor!"

Ne yapacağımı bilmiyordum ve benimkiyle iç içe geçmiş tüm kaderlerin ağırlığı üzerime çöktü.

Kim olduğunu hatırla.

"Kalacağım." Kelimeler dudaklarımdan döküldü. "Savaşacağım."

Snorri, "Bu senin kaderin," dedi ve ardından "Surlara!" diye bağırdı.

Uzun bir süre çamura bakakaldım, sonra başımı kaldırıp Bjorn'un bakışlarıyla buluştum. "Fırsatın varken gitmelisin."

Bjorn bir elini kaldırdı, eğilip beni öperken parmakları yüzümün etrafında kıvrıldı. "Asla. Hayatta da, Valhalla'nın kapılarından geçerken de senin yanında olacağım. Yemin ederim."

"Buradalar!" diye bağırdı duvarların tepesinden sesler ve midem sıkıştı çünkü kalıp savaşmayı kabul ettiğim halde, kazanmayı nasıl umabileceğimizi göremiyordum.

"Surlara! Surlara!"

Halkımın seslerindeki aciliyet ve korku damarlarımda bir sarsıntı yarattı ve koşmaya başlayarak mazgallara tırmandım. Manzara göğsümdeki nefesi çaldı.

Kapıların önünde uzanan ve kaleyi hızla çevreleyen Nordeland ordularıydı. Kalın deri ve zırh giymiş savaşçılar, tepeden tırnağa silahlanmış, kalkanları hazır bekliyordu. Ve önlerinde tanıdık bir şekil bekliyordu.

Kral Harald'ın bir yanında Skade, diğer yanında ise hırpalanmış ve morarmış, başının sol tarafındaki saçları yanmış Tora vardı. Yaralarını görünce içimi mide bulandırıcı bir şüphe kapladı. Snorri'nin savaşçıları Bodil'i öldüren Thor'un çocuğunun cesedini bulamamış ve patlamada kül olduğunu düşünmüşlerdi. Ama Tora'nın yanıkları öfkemi artıran bir alternatif önerdi ve "Harald, Gnut ile müttefikti" diye mırıldandım.

Snorri küfretti ve surların üzerinden tükürdü, aynı bağlantıyı kurmuş gibi görünüyordu.

Snorri'nin okçularının menzilinden uzak duran Harald'ın gözleri benimkilere kilitlendi. Kemerinden yavaşça beyaz bir kumaş çıkardı ve büyük bir korkusuzlukla kaleyi çevreleyen derin siperlere yaklaştı.

"Bu şartlar altında tekrar karşılaşmak ne utanç verici Freya," diye bağırdı yukarı doğru, rüzgâr altın sarısı saçlarını yakalayıp çekiyordu. "Ama krallığının iyiliği için, bu yolda devam etmene seyirci kalamazdım. Kendini bana teslim et ve sana söz veriyorum, ordumu alıp gemilerimize geri döneceğim ve Nordeland'a geri döneceğim."

"Peki buna neden inanayım?" Ona bağırarak karşılık verdim. "Topraklarımıza bir ordu getiren sensin, düşmanlarımızla ittifak kuran sensin. Tehditler savuran sensin!"

"Başka ne seçeneğim vardı ki?" Göğsü bir iç çekişle inip kalktı. "Saga'nın gördüğü geleceği -Saga'nın kendi oğluna önceden haber verdiği geleceği- savaştan başka yollarla engellemeyi umuyordum ama dileklerim gerçekleşmedi. *Kral Snorri*'nin rehberliğinde topraklarıma ölüm getirmenize izin veremem, bu yüzden buradayım."

"Saga'nın önceden söylediği bu değildi!" Snorri kükredi. "İşte bu yüzden onu öldürdün!"

"İkimiz de Saga'nın kapısına şiddeti getirenin ben olmadığımı biliyoruz," diye cevap verdi Harald ve yanımda Bjorn ağırlığını kaydırды. "Bu, Nordeland'a savaş açma niyetinizi haklı çıkarmak için kullandığınız bir yalan."

Snorri ahşap korkuluklara doğru hamle yaptı, görünüşe göre Harald'a erkek erkeğe saldırmak için kendini fırlatmaya hazırды. "Yalancı! Saga'yı öldürdün ve sonra da oğlumu çaldın!"

Hangi adamın doğruyu söylediğini ve hangi adamın ordusu için gösteri yapan bir yalancı olduğunu kesin olarak bilen tek kişi olan Bjorn'a yan gözle bakma riskini göze aldım, ama o ileriye bakıyordu, elleri korkulukları sıkıca kavramıştı.

"Burada durup bütün gün birbirimize suçlamalar yöneltebiliriz," dedi Harald, topuklarının üzerinde sallanarak. "Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Fjalltindr'de kendi ağzından Freya'yı Nordeland'a saldırmak için kullanmak niyetinde olduğunu söyledin ve ben bunun olmasına izin veremem. Bu yüzden ya onu bana ver ya da onun için burada ve şimdi savaşalım, tanrıların galibi seçmesine izin verelim."

"Tanrılar zaferimi çoktan öngördü," diye bağırdı Snorri, "ama kanıta ihtiyacınız varsa, onu alacaksınız." Yana doğru baktı, gözleri benimkilerle buluştu. "Kalkan duvarı."

Parmaklarım uyuşmuştu ve gözlerimi Harald'ın yanına yaklaşmış olan Tora'ya diktiğimde midem düğümlendi. Onunla yaptığım son savaşın anıları zihnimi doldurdu. Yıldırımların eti ve toprağı nasıl parçalayıp ikisini de paramparça ettiğine dair görüntüler. Yıldırımın Bodil'in göğsünde nasıl patladığı. Evet, bir yıldırımını geri püskürtmeyi ve onu durdurmayı başarmıştım, ama böyle bir başarıyı tekrar elde etme şansım neydi?

"Kalkan duvarı!" Snorri bağırdı, sonra kılıcını kalkanına vurdu. "Kalkan duvarı!" Etrafımızdaki savaşçılar da bu nakaratı benimseyip silahlarını kalkanlarına vurmaya başladılar; ses gittikçe yükseliyordu, ta ki kendi düşüncelerimi zar zor duyana dek.

Kalkan duvarı.

Çarpıtılmış kılıcımı kınına sokarak ellerimi korkuluğun üzerine koydum ve Tora'nın havaya kaldırdığı avuçlarının arasında şimşeklerin çakmasını izledim. "Hlin," diye fısıldadım. "Bizi koru."

Büyü içimden geçerek parmaklarımdan duvara aktı ve kaleyi parlayan ışıkla çevreleyene kadar kör edici bir hızla sağa sola yayıldı.

"Çok geç değil Freya," diye bağırdı Harald. "Bugün kimsenin ölmesine gerek yok. Tek gereken senin kaderini değiştirmeye karar vermen."

Arkamı görece kadar başımı çevirdim. Geir hâlâ dizlerinin üzerindeydi, Ragnar'ın kılıcı boğazındaydı. Ve Ingrid... çocuk... eğer en azından Harald'ı defetmeye çalışmazsam, onu her kim ele geçirdiyse, inat uğruna öldüreceğine tamamen inanıyordum. Bundan kurtulmanın bir yolu yoktu.

Ölüme neden olmayacak bir seçenek yoktu.

"Bjorn..." Sözlerimi yarıda kestim çünkü ona ne yapmam gerektiğini soramazdım. Bu yükü taşımak bana düşmüşken onun omuzlarına yükleyemezdim. Ama gerçeği sorabilirdim. "Onu hangisi öldürdü?"

Yutkunurken boğazı kıpırdadı. "İkisi de onu öldürmedi, Freya." "Ama ona zarar veren adamdan intikam almak istediğini söylemiştin?" Ona baktım. "Harald'a karşı mı?"

Gözle görülür bir çabayla kendini bakışlarımla buluşmaya zorladı. "Biliyorum. Ama ikisi de onu öldürmedi."

Anlayış kemiklerime işlerken içimi bir ürperti kapladı. Bjorn'un omzunda Tyr'in alevini ilk çağırdığı andan kalma bir yara izi vardı.

bir kulübeyi ateşe vermek. Saga canlı canlı *yanmıştı*.

Bjorn, "İntikamım bana ait, Ateşte Doğanlar," dedi. "Seçimlerinizi buna göre yapmayın."

Dişlerimi sıktım çünkü bu sadece işleri daha da zorlaştırıyordu. Doğru bir yol olmasını istiyordum, çünkü o zaman ne olursa olsun pişmanlık duymadan yürüyebilirdim, ancak bu bana sonsuza dek reddedilecek bir kader gibi görünüyordu.

Dehşet mırıltıları gözlerimi tekrar önümdeki orduya çevirdi. Torne'den gelen siviller, Harald'ın adamları tarafından Tora ile büyümenin parlayan duvarı arasında duracak şekilde ileri itildiler. Bazıları donup kalmıştı ama birçoğu içeri alınmak için yalvararak kapıya doğru koşuyordu. Snorri başını hafifçe salladı. "Sabit durun."

"Bu işi barışçıl bir şekilde bitirmek için son şansın," diye bağırdı Harald. "Kalkanını indir ve teslim ol Freya. Kimse ölmeden bu işi bitir."

"Bu bir hile," diye hırladı Snorri bana. "Gardını indirdiğin anda seni alacak ve sonra da hepimizi katledecek."

"Yemin ederim ki aşağı inersen ordum bu kıyıları terk edecek Freya!" Harald siperlerdeki sivriltilmiş kazık denizinde yürüdü ve büyüme dokunacak kadar yakınımda durdu. Okçulardan herhangi birinin ateş edebileceği kadar yakındı ama yine de beyaz kumaşı tutuyordu ve onur onların elini kolunu bağlıyordu. Bu ya da gerçek tehdidin ulaşamayacağı bir yerde durması, avuçlarının arasında şimşeklerin çıtırdaması. "Aşağı gel," dedi. "Bugün savaşa gerek yok."

Titriyordum, ter şakaklarımdaki saçları ıslatıyordu ama üşüdüğümü hissediyordum. Cevap neydi? Doğru yol neydi? Ne yapmalıydım? Anneme sırtımı dönmek onun ölümüne yol açmıştı. Aynı şeyi Geir ve Ingrid için de yapabilir miydim?

Hayır.

Ama bunu yapmazsam, kapılardan içeri girebilmek için çılgılık atan, büyümenin koruması için haykıran tüm masum insanlar, tıpkı Bodil gibi Tora'nın yıldırımıyla ölecekti. Ve ondan sonra kaç kişi daha? Yorgunluk beni bocalatana kadar bu duvarları daha ne kadar koruyabilirdim? Çünkü o anda Tora duvarları patlatacak ve her şey bitecekti.

Denemek zorundasın. Bu senin kim olduğun.

Başımı sertçe salladım ve sonra bağırdım, "Ben bir Skalander'im. İskandinavya'ya teslim olmadan önce savaşarak öleceğim!"

Halkımdan bir tezahürat yükseldi ama Harald sadece başını iğrenerek salladı.

"Eğer bu insanları öldürmeyi seçersen, onların kanı senin ellerine bulaşacak," diye bağırdım geri çekilirken arkasından. Kral Harald cevap vermedi, sadece Tora'yı geçerken bir kez başını salladı, sonra yamaçtan biraz aşağı çekilen ordusuna katıldı.

Thor'un çocuğu, avuçlarından şimşek patlamadan bir kalp atışı önce bakışlarımla buluştu. Ancak gücünü aşağıdaki insanlara değil, benim sihriime yöneltmişti. Yıldırım kalkanıma çarptı ve geri teperek her yöne giden bir düzine sivri yaya dönüştü. Gök gürültüsünün çatırtısı kulaklarımı yardı ama yukarı doğru süzülen çığlıkları duymamı engellemeye yetmedi.

Aşağıya baktığımda, Tora'nın şimşeklerini püskürtmek için yaptığım büyüünün onları savurduğu duvardan birkaç adım ötede sırt üstü yatan düzinelerce insan gördüm. Ayağa kalktılar, tekrar kapıya koştular ve sığınmalarına izin verilmesi için çığlık attılar.

Tora avuçlarını kaldırdı ve kalkanıma doğru bir ok daha fırladı, siviller yine geriye doğru savruldu, bu sefer daha şiddetli bir şekilde. Bedenleri sağa sola savrulurken, bazıları siperlerdeki kazıkların üzerine düşerken sözsüzce uludum. Gök gürültüsü kısa süreli bir merhametti, çünkü yuvarlanmasını durdurduğu anda acı ve korku çığlıkları boşluğu doldurdu.

"Dokunmayın," diye bağırdım onlara. "Duvarlara dokunmayın! Yerde kalın!"

Bazıları dinleyip duvarlardan uzaklaşırken, duymayan ya da anlayamayacak kadar dehşete kapılan diğerleri kapıya ulaşmaya çalıştı.

Şimşek çaktı, büyüümden sekerek yaylar halinde parçalandı. Dehşetle, uzaklaşanlardan bazılarına çarptı. Yere düştüler, vücutlarından dumanlar yükseliyordu ve ben çığlık çığlığa bağırdım çünkü onlar için kaçış yoktu. Onları korumanın hiçbir yolu yoktu.

ardı ardına çakan şimşekler büyümü paramparça etti, sadece parlayan parçaları kurbanlarını buldu.

"Dur!" Kömürleşmiş et kokusu burnuma dolarken uludum. "Lütfen!"

Tora durmadı. Sadece Snorri'nin okçularının onu alt etmeye yönelik umutsuz girişimlerinin uzağında durdu ve büyüsü benimkine karşı kırılırken kayıtsızca izledi.

Bjorn'un sözleri kafamda yankılandı. *Bana Kalkan Bakiresi'nin Skaland'ı birleştireceğini ama ardında on binlerce ölü bırakacağını söylemişti. Yeryüzünde bir veba gibi dolaşacağını, dostu dost a, kardeşi kardeşe düşüreceğini ve herkesin senden korkacağını söyledi.*

Bjorn'un annesi korkularında haklıydı. Korkularını ona aşılamakta haklıydı, çünkü önümde Odin'in ona gösterdiği gelecek vardı. Skalanderlar, benim yüzümden ölüp ölüyorlardı. Öldüler ve ölüyorlardı çünkü güçlü adamlar bana sahip olmak istiyorlardı. Beni kullanmak istedikleri için. Ve bunu durdurmak için izleyebileceğim hiçbir yol yoktu.

Biri hariç.

Tora'nın şimşeklerinden biri çaktı ve çaktığı anda sihrimi duvardan çektim. Görüş alanımın bir köşesinden Bjorn'un bana doğru uzandığını gördüm ama ilk defa ondan daha hızlıydım.

Vücudumu duvarın kenarından sarkıtarak atladım.

Yer beni karşılamak için hızla yükseldi, topuklarım omurgamı sarsacak kadar sert bir şekilde sete çarptı. Sonra yuvarlanıyordum. Siperin içine doğru takla atarken dişlerimi sıktım, düşerken cesetlere ve kazıklara çarptım. Vücudum acıyla çığlık attı ama aldırmadım ve ayağa kalkmaya çalıştım.

"Freya!"

Bjorn'un çığlığı kulaklarımı doldurdu ama arkama bakmadım. Sadece ayağa kalktım ve koştum.

Tora'nın yüzü şokla doluydu ve Harald'a ters bir bakış attı. "Yakalayın onu," diye bağırdı.

Uzun boylu kadın koşmaya başladı ama ben daha öndeydim.

Bunu yapabilirsin, dedim kendime, gözlerim nehrin uçurumdan döküldüğü yere sabitlenmişti, şelalenin gürültüsü her vuruşta daha da artıyordu

attığım adım. *Buna bir son verebilirsin.*

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı döküldü, korku göğsümü daralttı. *Eğer uğruna savaşacakları bir şey yoksa, dururlar. Başka kimsenin ölmesine gerek yok.*

"Freya!"

Bjorn'un sesi. Beni kovalıyordu, durdurmaya çalışıyordu. Ama ona izin veremezdim.

Affet beni.

Nehre ulaştım, kıyıdan aşağı doğru koşarken yanımda bir sancı oluştu. Önümde şelale belirdi, kayalar sisten kayganlaşmıştı.

Saga bir gelecek görmüştü ama benim kaderim belli değildi. Kaderimin gidişatını değiştirebilir ve bunu yaparken pek çok kişinin kaderini değiştirebilirdim. Onları balta ve kılıcın altına düşmekten kurtarabilirdim.

"Cesur ol," diye fısıldadım, elim kılıcımın kabzasına gitti, fedakârlılığımın bana Valhalla'da bir yer kazandıracağını umarak kendimi sıçramak için toplarken, şelalenin dibindeki kayaların bunu çabuklaştıracağını biliyordum.

Hayalet önümde belirdi.

Elini havaya kaldırdığında kayarak durdum, elinden köz ve dumanlar yükseliyordu. Sonra parmakları bileğime yapıştı ve beni kenardan uzaklaştırdı.

Çılgılık attım, Tora olduğundan emindim. Başarısız olduğumdan emindim; ama sürüklendiğim göğüs Bjorn'unkiydi. "Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim," dedi beni akıntıya geri çekerek. "Ve ben yanında olmadan Valhalla'ya gitmene izin vermeyeceğim."

"Tek yolu bu," diye yalvardım, elinden kurtulmaya çalışıyordum. "Kaderimi değiştirmem gerekiyor. Halkımı kurtarmalıyım."

"Ve yapacaksın." Beni nehrin yukarısına doğru çekerken elinde baltası belirdi, gözleri bize ayak uyduran Tora'daydı, yüzünde temkinli bir ifade vardı. Ötede, Snorri'nin savaşçıları kapılardan dökülürken bile Harald ve adamları yaklaşıyordu, yakında bir savaş olacaktı.

Çabalarım boşa giderdi.

"Bunun nasıl işe yarayacağını düşünüyorsun, Bjorn?" Tora bağırdı. "Onunla öylece kaçabileceğini mi sanıyorsun? Bin mil içindeki her kral ve jarl senin peşine düşecek. Bu asla bitmeyecek. *Asla.*"

Bjorn, "O zaman bu işi burada ve şimdi, elimizde silahlarla bitirelim," dedi ve iki hızlı adım atarak baltasını savurdu.

Alevli silah bir uçtan bir uca savrulurken Tora'nın gözleri büyüdü. Kalkanı yoktu. Onu engelleyecek hiçbir şey. Büyüden başka hiçbir şey.

Ellerinden çıkan şimşekler baltaya doğru fırladı.

Ancak Bjorn belimden tutup beni geriye doğru çekerken silah kayboldu. Durduğumuz yerde çakan şimşegi bir an için görebildim; başımın üzerinden su geçmeden önce bir gök gürültüsüyle birlikte toprak ve kayalar her yöne doğru patlıyordu.

Tekmelerle yüzeye çıktım, akıntı beni bir o yana bir bu yana savuruyordu. Nefes nefese Bjorn'u ararken dalgalar yüzüme çarptı, onu göremeyince panik damarlarımı doldurdu. "Bjorn!"

Ya kafasını vurduysa?

Ya sürüklenseydi?

"Bjorn!" Adını haykırdım ama sesim gök gürültüsüyle bastırıldı. Bir an için Tora'nın yıldırımlarıyla kıyıdan bize saldırdığını düşündüm ama sonra fark ettim.

Düşüşler.

Nefesimi tutarak yüzeyin altına indim ve aramaya başladım. Her şey köpük ve kabarcıktı, parmaklarım etrafıma uzandığında hiçbir şey bulamadı. Tekrar ayağa kalkarak bir nefes daha aldım, tekrar denemeye hazırdım.

Ama ellerim omuzlarımdan tuttu.

Nefes nefese kaldım, başımı çevirdim. Arkamda Bjorn'u buldum. Saçları sudan yüzüne yapışmıştı ama onun dışında yara almamış görünüyordu.

"Bankaya gitmeliyiz!" Çığlık attım. "Şelaleden geçerse ölürüz!"

"Derin nefes al, Born-in-Fire." Sırıttı vahşiydi. "Ve seni koruması için Hlin'e güven."

"Ne?" Bizi nehrin ortasına doğru tekmelediğini fark ederek çığlık attım. Nehrin ortasına gitmemizi istediğini fark ettim.

Ve sonra düştük.

Midem boğazıma hücum etti, gözlerim aşağıya, aşağıya, suyun ve kayaların ölümcül köpüğüne indi. Bir çığlık yükseldi ama dudaklarımdan dökülen Hlin'in adıydı.

Büyü parmak uçlarımdan akarak önce Bjorn'u sonra da kendi bedenimi gümüş bir ışıqla kapladı. Bir kalp atışı sonra, vurduk.

Hlin'in korumasına rağmen, çarpmanın etkisiyle ciğerlerimdeki hava boşaldı. Ve yükselip sonra tekrar nehir yatağına çakıldığımızda, su bizi sürekli çalkantısı içinde tutarken onları dolduracak hiçbir şey yoktu. Hangi yönün yukarı olduğunu bilemeyene kadar bizi döndürüp durdu. Dirseklerim kayaya çarptı ama su beni kaçınılmaz döngüsünde yukarı doğru sürüklemek yerine, Bjorn beni sıkıca kavradı ve nehir yatağı boyunca çekti.

Nefes almam gerekiyordu.

Umutsuzca, onun tutuşuna karşı koydum. Yüzeye ulaşmam gerekiyordu. Şelalenin beni bir saniye daha aşağı çekmesi anlamına gelse bile bir ağız dolusu havaya ihtiyacım vardı.

Daha sonra.

Bjorn kollarımı kaburgalarımaya sabitleyerek beni nehrin zemininde sürükledi. Gözlerim karardı, göğsümdeki ağrı *hava* istiyordu.

Sonra yukarı doğru yükseldim.

Bjorn beni yüzeyin üzerine çıkardı ve nehir bizi akıntıya doğru sürükleyip bir dönemecin etrafından dolaştırırken nefes nefese kaldım.

"Bankaya gidin!" Bjorn bağırdı. "Yüz, Freya!"

Sertçe tekmeleyerek gözlerimi nehrin kenarından ayırmadım ve akıntıyla mücadele ettim. Kayalar bacaklarıma çarpıyor, etimi zedeliyor ve sıyrıyordu. Acıyı görmezden geldim ve yüzdüm. Sonunda öksürerek ve sıçrayarak kendimi nehrin kıyısına sürükledim, her santimim ağrıyordu. Ancak tekrar nefes alabildiğimde, elleri ve dizleri üzerinde nehrin yarısını temizlemekte olan Bjorn'a doğru döndüm. "Aklını mı kaçırdın sen?"

Sırt üstü yuvarlandı, gökyüzüne baktı, siyah saçlarının telleri yüzüne yapışmıştı. "Bunu kendini uçurumdan atmaya çalışan kadın söylüyor."

Midem daraldı. "Savaşı durdurmaya çalışıyordum. Onların savaşıma nedenlerini ellerinden almaya çalışıyordum."

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum," diye cevap verdi. "Ve bitti."

Bjorn bakışlarımı karşılamak için başını çevirdi. "Herkes Tora'nın yıldırımının bizi suya fırlattığını gördü Freya. Kimsenin hayatta kalamayacağı kadar yüksek bir şelaleden aşağıya düşüşümüzü izlediler. Öldüğümüzü düşünüyorlar." Yüzünde gergin bir sırıtış belirdi. "Ama ölmedik."

Hayır, değildik.

Bjorn kollarımdan tutarak beni üzerine çekti. Dondurucu nehirden sonra vücudunun sıcaklığı hoşuma gitmişti ama o, "*Herkes* öldüğümüze inanıyor Freya ve kimse ölümlere sahip olmak için savaştırmaz. Skaland'ı sonuçsuz bir şekilde terk edebiliriz çünkü Snorri, Geir ya da Ingrid'i savaşta düşüğünüz için cezalandırmayacak. Kimse bizi avlamaya gelmeyecek. Nereye gideceğimizi ve ne yapacağımızı seçebiliriz ve hiç kimse, tanrılar bile bizi durduramaz, çünkü biz kadersiziz. Kendi kaderimizi kendimiz çizeriz. Birlikte."

Birlikte.

Kalbim önce çarptı, sonra hızlandı çünkü bu, hayal etmeme asla izin vermediğim bir gelecekti.

Bjorn'la bir hayat, aramıza hiçbir şeyin girmediği ve kimsenin bizi kontrol etmediği bir hayat. Başkaları bizi kendi amaçları için kullanmaya çalışmadan yaşayabilirdik. Bjorn gülümsedi ve bir elini kaldırarak ıslak bir saç örgüsünü kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Sana verebileceğim her şeye sahip olacaksın, Freya. Yemin ederim."

İkiz gözyaşlarım yanaklarımdan süzölerek göğsüne çarptı. "Peki ya annenin intikamını almak?"

Benimkinin intikamını almaya ne dersin?

Gözlerinden bir acı titreşimi geçti ve Bjorn onları sıkarak kapattı. Ama gözlerini yeniden açtığında, "Hiçbir yemin hayatına değmez. Hiçbir intikam senin mutluluğuna değmez. Geçmişin yanıp kül olmasına izin vereceğim Freya, çünkü sen benim bugünümsün. Geleceğimsin. Kaderimsin." Diğer elini yüzümü okşamak için kaldırdı. "Seni seviyorum."

Ve onu sevdim.

Onu mantığa meydan okuyan bir şekilde seviyordum, kelimeler kalbimde yanan duyguyu ifade etmeye yetmiyordu. Dudaklarımdan bir hıçkırık koptu ve yüzümü boynuna gömüp onu içime çektim. Onu içime çekiyordum çünkü o benimdi. Ve asla ayrılmayacaktık.

"Gitmemiz gerek." Parmakları saçlarıma dolandı. "Nehir kıyılarını aramak için savaşı bırakacaklar ve şelalenin alkantısından kaçtığımızı dair hiçbir iz kalmayacak."

Yüzümü silerek ayağa kalktım. Bjorn vücutlarımızın bıraktığı izleri gizlemek için çamura su atarken elimi tuttu, sonra beni akıntıya doğru götürdü, ayaklarımız sığ suda sıçradı. Sadece bir kez arkama baktım, devasa şelaleyi görünce midem bulandı, tabandan sis yükseliyordu. Kendi isteğiyle suya dalmış, büyüümün bizi kurtaracağına güvenmiş, hayatta kalabilecek kadar güçlü olduğumuza inanmıştı.

Hepsi beni kurtarmak için.

Gözlerim kendi isteğiyle şelalenin ötesine, uçurumun tepesinden yükselen dumana odaklandı. Ama ne şimşek çaktı, ne de gök gürledi.

"Harald *senin* için geldi, Grindill'i almaya değil," dedi Bjorn. "Bizi aramak için savaşı bırakacaktır."

"Emin misiniz?"

"Evet. Onu iyi tanıdığımı unutmayın."

Omuzlarımdaki gerginlik azaldı. Her şey bitmişti. Bitmişti.

"Bu taraftan," dedi, nehre akan dar bir dereyi işaret ederek. "Akşam olmadan orada oluruz."

"Nereye?" Elimi onun elinin içinde hissetmekten zevk alarak sordum. Onu asla bırakmak istemiyordum.

Bjorn sadece gülümsedi. "Göreceksin."

-

Saatlerce nehrin yukarısına doğru yürüdük, ayaklarımın üzerinden akan su bir banyo sıcaklığına ulaşana kadar su giderek ısındı. Çok az konuşuyorduk, Bjorn arada sırada güneşin alacakaranlığa doğru ilerlediği gökyüzüne bakıyordu. Yanmış bir kulübenin kalıntılarının yanından geçtik, kararmış ahşap zaman ve yosun tarafından yavaş yavaş tüketiliyordu. "Burası annemle birlikte yaşadığım evdi," dedi. "Yandığı geceden beri buraya hiç gelmedim."

Dudağımı ısırdım ve sonra "Ne oldu?" diye sordum.

Durdu ve bana söylemeyeceğini düşündüğüm kadar uzun bir süre sessizce harabelere baktı. Sonra Bjorn dedi ki, "Burada yalnız yaşıyorduk. İnsanlardan olabildiğince uzakta."

"Neden?" diye sordum. Nabzım beklentiyle atarken sordum, çünkü Bjorn annesinden hiç bahsetmemişti.

"Geleceği bilmek bir yükür," diye yanıtladı, "çünkü genellikle acı, kalp ağrısı ve kayıplarla doludur. İnsanların arasında olmak," - yüzünü buruşturdu - "yeteneğinin ona geleceği göstermesine neden oluyordu, bu yüzden mümkün olduğunca insanlardan kaçınıyordu. Bu da çoğu gün sadece o ve ben olduğumuz anlamına geliyordu."

"Baban ziyarete gelmedi mi?"

Bjorn'un çenesi gerildi. "Sadece ondan cevap almak istediğinde. Benim varlığım Ylva ve onun arasında büyük bir anlaşmazlığın kaynağıydı, bu yüzden beni Halsar'a hiç getirmedim."

Tereddüt ettim ve sonra sordum: "Sende Tanrı'nın kanı olduğundan şüphelenmediler mi?"

"Annem biliyordu." Yutkundu. "Tyr'ın adını söylememi yasakladı. En eski anılarımdan biri, bana bunu yapmamın sevdiklerimi ateş ve kül içinde kaybetmeme yol açacağını söylemesiydi." Başını iki yana salladı. "Kafamda insanların çığlık attığı, öldüğü ve her şeyin her zaman yandığı görüntüler çizdi."

Bunu duymak çok zordu. Sadece haklı olduğu için değil, Saga onun için öngördüğü kaderi değiştirmeye çalışırken, çocuğunun kafasını şimdi bile devam ettiğinden şüphelendiğim kabuslarla doldurmuştu.

"Bir gece uyuyordum," diye devam etti. "Annem beni sarsarak uyandırdı ve saklanmamı söyleyerek beni bir sandığın içindeki battaniyelerin altına itti. Birkaç dakika sonra bir adamın sesini duydum. Annemden bir şeyler talep ettiğini duydum. Annemin reddettiğini duydum. Sonra çığlık attı." Sertçe yutkunurken boğazı düğümlendi. "Ona zarar verdiğini biliyordum ve korkmama rağmen sandıktan çıktım. Tyr'ın adını söylediğimi hatırlamıyorum ama söylemiş olmalıyım çünkü aniden elimde yanan bir balta belirdi. Panikle baltayı düşürdüm ve saniyeler içinde kulübe alevler içinde kaldı. Annem çığlık atıyor ve adamlarla boğuşuyordu, hava o kadar yoğun ki zar zor nefes alabiliyordum. Zar zor görebiliyordum. Ve hiçbir çıkış yolu yoktu."

Avuçlarım terden kayganlaştı ve yanmış kalıntılara yeni bir dehşetle baktım.

"Çaresizlikten, ona yardım etmek için baltayı tekrar elime aldım ama çatı çöktü ve bir kiriş bana çarptı. Hatırladığım son şey annemin çığlıklarıydı ve sonra tekrar uyandığımda kendimi Nordeland'de buldum."

Annesinin katilinin tutsağı olarak. "Çok üzgünüm, Bjorn."

Ani bir omuz silkme hareketi yaptıktan sonra derenin yukarısını işaret etti. "Yola devam etmeliyiz."

Işık azalırken ılık suyun kaynağına ulaştık. Bir mağaranın siyah ağzı önümüzde esniyor, dere kabaca inşa edilmiş kayalardan oluşan bir barajın üzerinden ve içinden akıyordu.

Bjorn beni kıyıya çıkardı, Tyr'ın adını mırıldanmadan önce mağaranın girişine doğru eğildi, baltası boşta kalan elinde canlandı ve karanlığı aydınlattı. Dudaklarımdan büyük bir buhar çıkarken bir nefes

havuz ortaya çıktı, mağaranın neredeyse tamamı sular altındaydı. Bir duvarın dibinde bir yığın erzak ve taş zeminde balta şeklinde kömür izleri vardı.

"Daha önce buraya gelmiş miydin?" Mutluluk verici derecede sıcak olan suya dokunmak için eğildim.

"Yalnız kalmak istediğimde bu mağaraya gelirim. Çocukken annem beni sık sık buraya getirirdi, çünkü hep kirliydim." Barajı işaret etti. "Bunu o inşa etti."

Çocukken ölmüş olmasına rağmen annesini ne kadar canlı hatırladığına ilk kez şaşırmadım. Sanki annesinin her kelimesi onun ruhuna işlemişti.

Ve onun intikamını almak için arayışını terk ediyordu. Benimle ayrılmak gerçekten istediği şey miydi? Yoksa sadece hayatımı kurtarmak için mi gidiyordu?

"Bjorn..." Sormaya korktum, çünkü umutsuzca istediğim şey elimdeydi ve ona kendini sorgulatarak bunu mahvetmek istemedim. Ancak soruların geleceğini biliyordum ve şimdi olması sonra olmasından daha iyiydi. "Bu seçimi yaptığına pişman olmanı istemiyorum."

Beni seçtiği için pişman olmasını istemedim. "Freya..."

Suyun kenarına gittim, gerçekten görmeden buharın girdap ve kıvrımlarını izledim. Onun yerine, geleceğimize dair hayaller kafamı doldurdu ve bu hayallerde Bjorn'un kaderinin elinden alınmasından dolayı giderek daha da öfkeli ve kızgın olduğunu, bitmek bilmeyen tartışmalar ve arkamız dönük geçirdiğimiz geceleri, aramızdaki soğuk boşluğu gördüm. Gözlerim acıdı, göğsümde yükselen keder sanki hayallerim gerçekmiş gibi gerçektir.

Botların taşa sürtünmesi ve buharın girdabı bana arkamdan geldiğini söyledi. Kolları belime dolandı, beni göğsüne doğru çekti, çenesi şakağıma değdi. "Seni seçtiğim için pişman olacağım bir gelecek yok."

Kesik kesik bir nefes aldım ama ciğerlerime hava ulaşmıyor gibiydi, duygularım göğsümde savaşıırken kalbim isyan ediyordu.

"Keşke bunu daha önce fark etseydim." Nefesi kesildi ve zorlukla yutkundu, söylemek istediği şeyi söylemek için verdiği mücadele, hepsini duymak istememe neden oldu.

Daha fazla. "Neredeyse tüm hayatım boyunca, anneme yapılanların intikamını almak benim için önemli olan tek şeydi. Her nefesimi tüketti ve başka bir şeyin önemli olmasına izin vermeyi reddettim. Sonra gördüğüm en vahşi ve güzel kadın yüzüme bir balıkla vurdu ve kalbime doğru yol almaya başladı. Nefretten daha derin bir şey tarafından yönetilen bir hayat istememi sağladı."

Ağzım bir gülümsemeye dönüştü ama kalbim onun her zaman hissettiğim şeyi dile getirdiğini duymak için ağrıyordu: şakaların ve hızlı gülümsemelerin altında kaynayan hoşnutsuzluk, içindeki asla hafiflemeyecek gibi görünen gerginlik.

Beni kollarının arasında çevirdi, bir eli saç örgülerimi karıştırmak için kalktı. "Eskiden rüyamda sadece ateşi ve külü görürdüm," diye fısıldadı, ben yüzümü kaldırıp bakışlarıyla buluşurken başparmağını yanağımda gezdirdi. "Şimdi gözlerimi kapattığımda tek gördüğüm senin yüzün."

Gözyaşlarım yanaklarımı ıslattı çünkü bu kelimeleri duymak *benim* rüyamdı. Tanrıların, kaderin ve koşulların asla izin vermeyeceğini düşündüğüm fantezilere sürüklenmesine izin verdiğim karanlık saatlerde zihnimin yarattığı şeydi. Her zaman o olmuştu.

"Seni seviyorum, Bjorn," diye fısıldadım. "Ve dilediğim tek gelecek senin yanımda olduğun bir gelecek."

Titrek bir nefes verdi, gerginliği aceleyle dışarı sızıyordu, sonra ağzı benimkinin üzerindeydi.

Nefes nefese kaldım, geriye düşmemek için boynuna tutundum ama o beni çoktan tutmuştu. Beni öperken bile beni kaldırdı, dili benimkinin tadına baktı ve zaten zonklayan göbeğime zevk şimşekleri gönderdi. Bacaklarımı beline doladım, kendimi ona sürtüyordum, kolu kalçalarımın etrafında sıkışıp beni daha yakına sürüklerken bir inilti kaçtı içimden.

Ama yeterince yakın değil.

Tenini tenimde hissetmek istiyordum ama ikimizin de üzerinde hâlâ sırlıslıkla giysiler ve postalar vardı. Öpücüklerimin arasında "Çık" dedim, bacaklarımı düzelterek vücudundan aşağı kaydım. "Hepsini çıkarmak istiyorum."

Ne demek istediğimi anlamasın diye, postalımı tutup başımın üzerine kaldırdım, bir kenara fırlattım, altıma giydiğim tunik ve fanilayı hızla

göğüslerimi açarak takip ettim.

Bjorn homurdandı, dizlerinin üzerine çöküp göğüslerimden birinin ucunu ağzına alırken gözleri kararmıştı. Derinlemesine emerken inledim, dişleri zevk mi yoksa acı mı olduğunu anlayamadığım noktaya kadar ısırıldı, sadece uyluklarım daha fazlasına ihtiyaç duyduğum için kaygandı.

Sadece elleri ve ağzı üzerimde değil, benim ellerim de onun üzerinde olsun istiyordum. O gergin dövmele tenin tadına bakmak, tırnaklarımı kaslarının sert kıvrımlarına geçirmek, avuç içimi kalın sikinin üzerinde gezdirmek istiyordum.

Bu yüzden onu geri ittim, havuza adım attım, derinlere indikçe suyun sıcaklığı tenime batıyordu. "Çok sıcak," diye mırıldandım, önce bir ayakkabımı sonra diğerini çıkarmak için uzandım, bakışlarımla onu yerinde tutarken bile onları Bjorn'un yanından fırlattım.

Bir adım daha derine indiğimde su kalça kemiklerimin hemen üstüne kadar yükseldi. Pantolonumun bağcıklarını çözdüm, çıkardım ve ıslak bir tokatla kıyıya fırlattım. Sonra geriye doğru eğildim ve ayak parmaklarımla iterek kendimi havuzun uzak tarafına doğru yüzmeye gönderdim, gözlerini vücudumda hissettim. Arzusunu hissediyordum, bu his seksimin dokunulma ihtiyacıyla neredeyse acı verici bir şekilde zonklamasına neden oluyordu. Doldurulmak için. Dirseklerimi havuzun uzak ucundaki bir çıkıntıya dayayarak, "Geliyor musun?" diye sordum.

Bjorn cevap vermedi ve baltasının yanan aleviyle arkadan aydınlatıldığı için yüzünü göremiyordum. Ama cevabım postalını çıkarıp bir kenara fırlattığında geldi, gömlek ve botlar da onu takip etti. Sert hatlara ve kalın kaslara sahipti, omuzları geniş, beli sivriydi ve kemerini yavaşça çözerken nefesimi tuttum, beklentim kalçalarımı birbirine kenetlememe neden oldu.

Başparmaklarını sırlıslıkla pantolonunun beline sıkıştırarak aşağı doğru çekti. Nefesim kesildi-

Ve baltası sönerek mağarayı karanlığa gömdü.

"Seni pislik," diye hırladım, hem Bjorn'un karanlık kahkahasını hem de havuza girerken suyun şırıltısını duydum, dalgalar göğüslerime dokunmak için onun önünde ilerliyordu. "Saklayacak bir şeyin olup olmadığını sorgulamaya başlıyorum. Ya da daha doğrusu, bir şeylerin *eksikliğinden*."

"İkimiz de durumun böyle olmadığını biliyoruz, Born-in-Fire." Kıkırdaması bu sefer daha yakındı. "Ayrıca, beklentinin tüm zevkleri daha tatlı hale getirdiğini söylerler."

"Tanrılar beni büyük bir egodan korusun-" Elleri belimi kavrayıp beni kendine doğru çekerken nefesim kesildi, söz konusu kısım karnıma bastırıyordu.

Dişleri kulak mememi yakaladı. "Diyordun ki..."

Sanki dili kulağımın kenarından geçerken kelimeleri hatırlayabiliyormuşum gibi, akıntı bizi iterken siki seksime sürtünüyordu. Başımı eğdim, boğazımı yalayıp nabzımın hemen üstünden ısırırken inledim, parmak uçları karanlıkta kıvılcımlar görmeme neden olan tüy gibi hafif dokunuşlarla kolumun iç kısmında gezindi.

Ama daha fazlasını görmek istedim.

Bjorn'un dudaklarını yakalayarak onu sertçe öptüm, ardından inleyene kadar alt dudağını ısırdım ve geri çekilerek "Hlin" diye fısıldadım.

Büyü içime aktı ve onu sol elimin parmaklarından dışarı ittim. Gümüş ışık Bjorn'un tenini aydınlatırken bir parmağımı omuzlarındaki sert kaslarda gezdirdim, gözlerim ışığı takip ederken yanağımı köprücük kemiğine dayadım. Pazılarının kabarıklığını, ön kolunun kasları arasındaki oyulmuş gölgeleri ve parmaklarımızı kenetlemeden önce elini benimkine doğru düzleştirirken avucunun genişliğini içime çekiyordum.

Gülümsedim ve büyüü söndürüp diğer elimle yeniden yaktım. Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim ve avucumu yanağının pürüzleri üzerinde gezdirdim. Siyah saçlarından bir tutamı parlayan parmaklarıma dolayarak onu gümüş ışığa boyadım. Kontrolü bırakmaktan hoşlanmıyordu, bunu biliyordum. Yine de boynundaki nabzının hızlı atışını görebiliyor, parmaklarımı boğazından göğsüne doğru takip ettiğimde dudaklarından kopan kısık iniltiyi duyabiliyor, kalçalarımın arasına sürtünen sikiğin sertleştiğini hissedebiliyordum.

"Neden sana dokunmama hiç izin vermiyorsun?" Mırıldandım, parlayan parmak ucumu göğsündeki karmaşık rün dövmesinin üzerinde gezdirmek için geriye doğru eğildim. "Dokunmamı istemedin mi?"

Boğuk bir ses çıkardı. "Tanrım, kadın. Bunun tam tersi bir nedenden dolayı oldu." Parmakları sıkılaştı, kıkımın kıvrımlarına saplandı. "Sana dokunmak beni kırılmanın eşiğine getirdi. Ellerinin üzerimde olması

kontrolümü tamamen kaybedebilirdim. Ve..." Bir nefes çekti. "Aynı ölçüde karşılık verip veremeyeceğimi bilmeden senden bir şey almak istemedim."

Hayatımdaki pek çok kişi benden bir şeyler alıp götürmekle yetiniyor ve bana çorak bir kuyu bırakıyordu. Bjorn tek başına hiçbir şey almadı, hiçbir şey istemedi ama bana çok şey verdi. Onun yanıdayken kendimi çok dolu, çok canlı hissediyordum ve tüm benliğimi ona verme ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordum. Ne kalbimi, ne ruhumu, ne de kesinlikle bedenimi. Dövmeli çizgileri karnından aşağı, leğen kemiğimin ona yaslandığı yere kadar takip ettim. "Peki ya şimdi?"

"Her şeyim senin, Freya." Başı arkaya eğikti, gözleri kapalıydı, büyümden gelen ışık yüzünün keskin hatlarına gölgeler düşürüyordu. Güzelliği daha önce hiç görmediğim kadar uhreviydi, sanki ona kanını hediye eden savaş tanrısı değil de tanrıların en güzeli Baldur'du. "Senin değerle eşit olmayabilir ama sahip olduğum tek şey bu."

"Tek istediğim bu." Hayal edebileceğim tek şey.

Yüzünü tuttum, onu şiddetle öptüm, sözlerimi duyduğu kadar hissetmesini de istiyordum. Sonra bacaklarımın beline dolanmasını gevşeterek aramıza uzandım ve onu kavradım. Onu kökten uca okşarken Bjorn ismimi inledi ve içimde kaplıcalarla hiçbir ilgisi olmayan bir sıcaklık yükseldi. Uzunluğunu pompalarken elimin yan tarafı kaygan seksime dokundu ve doruk noktamın yükseldiğini hissettiğimde bile ona doğru bastırarak geriye yaslandım.

"Seni içimde istiyorum," diye nefes aldım, ama Bjorn bileklerimi tuttu, sesi hırıltılıydı, "Sanırım önce değerimi kanıtlamalıyım, aşkım," dedi.

O anda hiçbir şeyin ihtiyacımı onun *aşk* değişinden daha fazla körükleyemeyeceğine yemin edebilirdim, ama sonra Bjorn beni mağaranın derinliklerine taşıdı ve yukarıdaki başka bir odadan akan suyun pürüzsüzleştirdiği bir kaya yamacına yatırdı. Neredeyse yakacak kadar sıcaktı, boğazımda, göğüslerimde ve bacaklarımın arasında ateş perileri halinde akıyordu ama Bjorn bacaklarımı ayırıp beni açığa çıkarırken bunu neredeyse hiç hissetmedim.

Ciğerlerimde çok uzun süre tuttuğum bir nefes titreyerek serbest kaldı ve ben ona bakarken, kalçalarımın arasında bir tanrı kadar büyük ve güçlü, içime girmesini bekliyordum. Beni kendisininmişim gibi sahiplenmesini bekliyordum.

Onun yerine beni tüketti.

Geniş omuzlarını eğerek eğildi, kaba yanağı uyluğumun iç kısmına değdi ve beni nefessiz bıraktı. Sadece beni daha da araladı, başını eğdi, dili seksimi ayırdı. Sırtım eğildi, bacaklarım boynuna dolandı ve ellerim arkamdaki leğenin dudağını bulup tutundu.

"Uzun zamandır seni tatmak istiyordum," diye homurdandı ve beni tekrar yaladı. Dudaklarımdan bir hıçkırık koptu, çünkü tanrılar beni yere serdi, hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. "O gece parmaklarımı içine sokmanın, ne kadar ıslak olduğunu hissetmenin ama seni dilime alamamanın beni nasıl bir deliliğe *sürüklediğini* biliyor musun?"

Sanki bana o geceyi hatırlatmak istercesine sağ dizimi bıraktı ve bir parmağını içime doğru kaydırarak göbeğimi okşamak için kıvrıldı. "Bana ne yapmak istediğini göster," diye nefes nefese kaldım, kalçalarımı parmaklarına doğru sallayarak zevkimi daha da artırdım. "Lütfen."

Hiçbir şey söylemedi, sadece ağzını klitorisimin üzerine kapattı, dili küçük küçük hareketlerle etrafında dolaştı. Beni emerken, parmakları ıslaklığım ile kayganlaşırken, okşamaları bir ritim bulup beni daha sert okşarken, sahip olunan vahşi bir şey gibi onun altında sallandım, adını haykırdım. Daha yükseğe.

Çok yaklaştım. O kadar yakındım ki çığlık atmak istedim. Daha fazlası için yalvarmak istedim. İstedim-

Bjorn içime üçüncü parmağını soktu ve bedenim paramparça oldu, salıverilme beni haykırmama neden olan ateşli bir sel gibi üzerime aktı, bacak kaslarım kasıldı ve onu bana bağladı. Dalgalar kıyıya vuran bir fırtına gibi gelmeye devam etti, beni soluk soluğa ve bitkin bıraktı.

Böyle hissetmem gerekiyordu. Hep böyle olmasını hayal etmişim. Bir amaç için araç olarak kullanılmak değil, sevilen bir kadın olarak tapılmak. *Sevgilim için önemli* olmak.

Bjorn bacaklarımı boynundan çözerek beline doladı, böylece su bir kez daha üzerime döküldü. "Çok güzelsin Freya," diye fısıldadı. "Bir tanrıça gibi."

Gözlerimi açtım ve etrafımdaki parlaklığa gözlerimi kırıştırdım.

Üstümdeki havuzun kenarını kavrayan ellerimden sihir akıyordu. Suya yapışarak aşağıya doğru aktı ve bedenimi boyadı.

Kalçalarımın kıvrımından dökülen gümüş ışık perçemleri aşağıdaki havuza düşerek akıntıyla birlikte uzaklaştı.

Bjorn üzerime eğildi, dudaklarımı öyle bir hürmetle öptü ki kalbim kırıldı ve yeniden şekillendi. Tanrım, ama onu seviyordum. Onu istiyordum. Ondan ayrılmayı hayal bile edemiyordum, bunun düşüncesi bile içime bir panik dalgası gönderiyordu. Kollarımı boynuna doladım, parmaklarımı saçlarına doladığımda, dilimi ağzına soktuğumda büyüm tenine yayıldı. Tadı tuz gibiydi, aldığım her nefes onun kokusuyla doluydu.

"Seni içimde istiyorum," diye fısıldadım, kendimi ona doğru bastırdım, kalın ucu içime girerken dudaklarımdan bir inilti yükseldi. "Her şeyini istiyorum."

"Henüz değil," diye mırıldandı, dudakları boğazımda ateşin izini sürerken bir elini bacaklarımın arasına soktu, kalçalarımı kayaya doğru bastırdı, başparmağı klitorisimin zonklayan düğümünü okşadı. "Seni aldığımda ıslak ve hazır olmanı istiyorum."

Beni okşarken inledim, diğer eli göğsümdeydi, meme ucumla alay ediyor ve vücuduma zevk kıvılcımları gönderiyordu. Nefesim hızlı hızlı kesiliyor, sırtım kayaya doğru eğiliyor ve kaslarım daha fazlasını vaat ederek içimi okşayan ucunun etrafında kenetleniyordu. "Ben hizmetçi değilim," diye tısladım, doldurulma ihtiyacı nefes alma ihtiyacımı aştı, vahşi ve çaresiz. "Ben hazırım."

"Yeterince hazır değilim." Dişleri omzumun kıvrımını yakaladı ve beni işaretledi, ben haykırırken beni sahiplendi. "Seni sıcak, ıslak ve sikimin içinde olması için yalvaracak kadar çaresiz istiyorum, Freya."

Tüm tüy gibi hafif dokunuşlar gitmişti, başparmağı beni sertçe ovuyor, her vuruşta bacaklarımda zonklayan nabızlar yükseliyordu. Başka bir doruk noktası yükseliyordu, nefesim hızlı hızlı kesiliyordu, *ihtiyacım* o kadar yoğundu ki acıyla sınırlıydı. Çığlık atmak için ağzımı açtım, *lütfen*.

Ama o zaten neye ihtiyacım olduğunu biliyordu. Her zaman biliyordu.

Bjorn'un kolu sırtımın altından kayarak beni kayadan kaldırdı ve içime girerken kalçalarımı öne doğru sürükledi.

Kendini derinlere gömerken dudaklarımdan bir hıçkırık koptu. O kadar uzun ve kalındı ki onu zapt etmem imkansız görünüyordu ama bedenim onu içine aldı

Uzun süre suyun altında kaldıktan sonra alınan ilk nefes gibi.

"Tanrım, iyi hissediyorsun," diye inledi, geri çekildi ve tekrar içime girdi, bu his beni uçurumun kenarına sürükledi. "Ve sen *benimsin*."

Ben onundum.

Sonsuzluk boyunca her parçam. Tekrar tekrar içime girerken boynuna yapıştım, her vuruşta başparmağının terk ettiği noktaya sürtünüyordu. Tırnaklarım derisini tırmalıyor, onu içime çekerken topuklarım kışının sert kaslarına batıyor, doruk noktam eşikte sallanıyordu.

Bjorn beni öptü, dişlerimiz kuvvetle birbirine çarptı, nefesi sıcak ve hızlı bir şekilde içime dalarken dili benimkinin üzerinde gezindi. Sonra elleri kalçalarımı kavradı, derinlere dalarken neredeyse beni kayadan çekip çıkaracaktı.

Serbest bırakılma üzerimde bir fırtına gibi esti. Dünyayı yerinden oynatacak bir fırtına gibi, beni zevke boğarken bedenim titriyor, yüzeyi her kıldığımda beni tekrar suyun altına sürüklüyordu. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim, bu his beni renklere boğarken bile görüşümü silip süpürüyordu, kulaklarım Bjorn'un doruğa ulaşırken dudaklarından dökülen isminin sesiyle doluyordu, yüzdüğümüz sulardan daha sıcak bir sel halinde içime akıyordu.

Yüzünü boynuma gömdü, bana karşı sallandı, beni kemiksiz ve bitkin bıraktı. "Seni seviyorum," diye nefes aldım, sihrimin dağılmasına izin vererek bizi karanlıkta bıraktım. "Tek istediğim sensin."

Bjorn ürperdi, parmakları etrafımda sıkılaştı. "Seni benden almaya çalışan herkesi öldüreceğim."

Şiddetten hoşlanmamalıydım ama bizi ayırmaya çalışanlar bana şiddet uygulamak isteyen erkeklerdi, bu yüzden onun sözlerinden zevk aldım. Beni suya indirip karanlığın içinde sımsıkı tutarken, koruyucu kucaklamasının içinde rahatladım.

"Burada ne kadar kalabiliriz?" Boğazını sıkarken yanaklarımdan süzülen ter ve su damlacıklarıyla sordum. Bir yanım sonsuza kadar demesini umuyordu çünkü hiç ayrılmak istemiyordum. Yürüyeceğimiz dünyanın farklı bir dünya olduğunu bilmeme rağmen dışarı çıkıp dünyayla yüzleşmeyi hiç istemedim.

"Sabah yola çıkmalıyız." Parmağını kalçamın kıvrımında gezdirdi. "Seni Skaland'dan çıkarmak istiyorum."

"Güney mi?" Mırıldandım. "Sıcak olan yer mi?"

"Çok güneye gitme yoksa aşırı ısınırım." Beni havuzun sonuna kadar taşıdı. "Yılın en azından bir bölümünde kışın ısırığını hissetmeye ihtiyacım var."

Yazlık yerleri düşünerek ona yaslandım. Bir ev inşa etmeyi hayal ettim. Çocuk sahibi olmayı. Hayvan yetiştirmeyi ve toprağı işlemeyi. Bjorn'u çiftçilik yaparken hayal etmeye çalıştığımda zihnim bu sonuncusunda durdu, imgelem ortaya çıkmayı reddediyordu. Bana elinde alev alev yanan baltasıyla savaşa koştuğu görüntülerden başka bir şey vermeyi reddediyordu.

Bunun tek nedeni onun bu yönünü hiç görmemiş olman, dedim kendi kendime. Var olmadığından değil.

Bjorn beni sudan çıkardı, serin bir gece esintisi odanın içine doğru esiyor ve tenimi ürpertiyordu. Beni yere bıraktığında titredim, çıplak ayaklarımın altındaki kaya soğuktu. Hâlâ çıplak olan Bjorn mağaradan çıktı ve bir kol dolusu dalla geri döndü. Her zamanki gelişigüzel yöntemini kullanarak odunları baltasının üzerine döktü ve yanmasını bekledi. "Al bakalım. Biraz ıslak ama yenebilir," dedi ve kemerindeki kesede bulunan kurutulmuş eti bana uzattı, ardından kılıcımı ve muhtemelen çoktan paslanmaya başlamış olan posta gömleklerimizi aldı.

"At onları." Çalışmasını izlerken dirseğimin üzerine yaslandım ve çıplak vücudunun görüntüsünü içime çektim. "Bir daha asla zırh giymek istemiyorum," diye ekledim, zırh giymenin bir zamanlar benim hayalim olduğunu çok iyi biliyordum.

Bjorn yüzünü kaldırdı, ateş ışığı gözlerinde parlıyordu. "Henüz Skaland'dan çıkmadık, aşkım. Ve nereye gidersek gidelim, korunmamız gereken tehlikeler olacak. Ayrıca, bu posta küçük bir servet değerinde ve-" Başını sallayarak sözünü kesti. "Onu giymek zorunda değilsin, Freya. Onu paketleyeceğim."

Ne söylemek üzere olduğunu biliyordum. O servet artık bizim olmayacaktı. Kontun oğlu olmaya alışmıştı. Ceplerini altın ve gümüşle doldurmak için her mevsim yağma yapmaya. Gitmeyi planladığımız yerde bunların hiçbiri mümkün olmayacaktı. Bu da birçok açıdan daha zor bir hayat olacağı anlamına geliyordu.

Tedirginlik midemi soğuttu ve önümüzdeki günlerde karşımıza çıkacak birçok zorluğu, nihayet birlikte olmanın coşkusunu bir kenara itmeye çalıştım. Çiftlikte basit bir hayata alışmıştım, bu yüzden silahlardan ve savaşmaktan vazgeçmek, güce sırtımı dönmek benim için kolay olacaktı. Onun için çok daha az kolaydı, çünkü o hayatı boyunca bir savaşçıydı.

Bu yüzden mi zırhı bırakmak istemiyordu? Hayatı bir savaşçıdan başka bir şey olarak hayal edemediği için mi? *Ona sor*, dedim kendime. *Sonradan öğrenmektense şimdi bilmek daha iyi.*

Sonunda "Sence nasıl olacak?" diyebildiğimde dilim tutulmuş, boğazım düğümlenmişti.

Omuzlarını silkti, ardından yağlanmış postayı buharlı havuzdan uzağa asmak için hareket etti. "Kimsenin bizi tanımayacağı kadar uzaklaşana kadar vahşi doğadan uzak durmak isteyeceğiz. O zaman bile, Skaland'dan çıkıp denizi geçene kadar büyümümüzü saklı tutmak isteyeceğiz. Onların bizimkinden farklı tanrıları ve büyüleri var ve yabancılar hakkındaki söylentiler çok uzaklara kadar yayılıyor."

"Yani," diye yutkundum, "sonrasında."

Kılıcım elindeydi, eğri bükürü bıçağı kınından yarı yarıya çıkmıştı ama durakladı, sonra da kınına soktu. "Sonumuz nereye varırsa varsın, ne yaparsak yapalım, önemli olan tek şey senin yanında olmam Freya."

Yanaklarımın içini ısırdım çünkü bu soruma cevap değildi ve bir anda gerçek düşüncelerini benden farklı olduklarını bildiği için sakladığından endişelenmeye başladım.

Bjorn'un ağzının kenarı yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı ve kılıcımı bir kenara bırakarak yumuşak bir hareketle ayağa kalktı, ateşin etrafında döndü. Dizlerinin üzerine çökerek beni sırtüstü yatırdı ve nemli pelerinimi indirerek göğüslerimi ortaya çıkardı. Göğüs uçlarım anında dikleşti ve bunun serin havayla hiçbir ilgisi yoktu, her şey gözlerinin vücudumda aç bir şekilde gezinmesiyle ilgiliydi.

"Geleceğimizi nasıl gördüğümü bilmek ister misin?" diye mırıldandı, boğazımdan göbeğime doğru öpüşürken kirli sakalları hassas tenime sertçe değiyordu. "Bu bedeni her gece altımda görmek istiyorum ve"- bana karanlık bir bakış attı

"Her sabah. Seni her seferinde boşalttığımda yüzünü görmek istiyorum."

"Bjorn..." Ciddi olmasını istiyordum, buna ihtiyacım vardı ama dili beni okşadıkça bacaklarımın arasındaki arzu alev alev yanıyor, en başta ne istediğimi unutturuyordu.

Ama beni doruğa ulaştırmak yerine, yanıma uzanmak için hareket etti ve beni geriye doğru çekerek etrafımda kıvrılmasını sağladı. "Seni kollarımda, senin için inşa ettiğim evde uyurken görüyorum," dedi nefesi kulağımı gıdıklayarak. "Seni senin için avladığım av hayvanlarıyla dolu görüyorum, bana nasıl yapılacağını öğrettikten sonra tarlalarımızda yetiştirdiğim tahıllardan ekmek pişirdiğini görüyorum, çünkü bitki yetiştirmekle ilgili ilk lanet şeyi bilmiyorum."

Güldüm, ama o bitirmemişti.

"Seni karnında çocuğumuzla şişman görüyorum." Boynumu öptü. "Karda onunla koşarken güldüğünü görüyorum." Eli kalçamın üzerinden kıvrıldı, bacaklarımın arasına kayd. "Seni yaşlanırken görüyorum, gümüş saçların, endişeden çok gülümsemenin izlerini taşıyan yüzün, her geçen gün daha da güzelleşiyorsun."

Gözlerimi kapattım, sözleriyle, dokunuşuyla sarhoş oldum. "Valhalla ne olacak?" "Peşimden gelen küçük piçleri öldürerek yerimi kazanacağım. Annelerinin güzelliğini kesinlikle miras alacak olan kızları." Beni öptü. "Gerçi onun sivri dilini miras alırlarsa, benim almam gerekmeyecek."

"Emin misin?" Kelimeleri öpücükler arasında ağzına üfledim. "Bu hayattan vazgeçmek istediğine emin misin?"

"Sensiz bir hayat yok, Freya. Yani evet, eminim."

Bir parmağını içime soktuğunda usulca inledim, ıslaklığımı, arzumu bulduğunda göğsünün kabardığını hissettim. Kanım damarlarımda daha hızlı akarken düşüncelerim sürüklenmeye başladı, beni tatmin ederken siki arka tarafıma sertçe vuruyordu. Bana bilmem gerekenleri söylemişti - bizim için hayal ettiğim geleceği istiyordu ve geriye kalan tek şey bana asla yalan söylemeyeceğine güvenmemdi.

Ve ona güvenmiştim.

Herkesten daha fazla. Diğer herkes yalan söyledi, manipüle etti ve kendi amaçlarına ulaşmak ya da kendilerini korumak için beni kullandı, beni soğuk ve yalnız bıraktı, ama

Bjorn asla. O hep ve her zaman arkamdaki kaya gibiydi. Aşkım. Hayatımdı.

Kollarında kıvrılarak ona sarıldım, elleri kalçalarımı okşarken dizlerim kürklere bastırdı. Ateş ışığı yüzünün yarısını aydınlatıyordu, diğer yarısı gölgede kalmıştı ama hepsi o kadar acı verici derecede güzeldi ki ağlayacağımı sandım. "Seni seviyorum," diye fısıldadım, onu öpmek için öne doğru eğildim. "Sana güveniyorum."

Ve onu istedim.

Doldurulma ihtiyacı seksimin derinliklerinde zonkluyordu. Ona süründüm, uzunluğunu kayganlaştırdım, ismini inlerken gülümsedim.

Kalçalarımı kaldırarak, onu tutmak için aramıza uzandım, göğsümü tutarken ucunu bana doğru okşadım. Meme ucumu başparmağı ve işaret parmağı arasında yuvarladı, zevk içimde çalkalanırken dudaklarımdan bir nefesi sürükledi, ama sonra elini tuttum ve kalçama geri çektim.

Ona karanlık bir gülümseme vererek ucunu içimde hafiflettim, gözleri kapandığında damarlarımda bir heyecan dolaştı, ayırık dudaklarından bir hırıltı kaçtı. "Tanrılar, kadın," diye soludu ben aşağı yukarı hareket ederken, yüzündeki zevk neredeyse içimdeki aletin hissi kadar kendi arzumu da körüklüyordu. "Bu eziyeti hak edecek ne yaptım ben?"

"Sanırım biliyorsun," diye mırıldandım, parmaklarıyla beni nasıl kızdırdığını çok iyi hatırlıyordum. Beni serbest bırakmak için nasıl yalvarttığını. "*Lütfen* de."

"Lütfen," diye inledi. "Sana ihtiyacım var."

Bunu uzatmalıydım. Kırılana kadar onunla alay etmeli ve onu memnun etmeliydim. Ama kendimi inkar etmeyi bırakmıştım, bu yüzden onu olabildiğince derine sokarak aşağıya doğru ittim.

Bjorn'un sırtı kamburlaşırken dudaklarımdan bir hıçkırık koptu, kendimi kaldırıp tekrar aşağı doğru iterken parmakları kalçalarımı morartacak kadar sert bir şekilde kazıyordu. Ve yine, saliverilmem yüzeye doğru tırmandı. Ona binerken parmaklarım bileklerine kilitlendi, gözlerini zıplayan göğüslerimde, sırtımı tokatlayan ıslak örgülerimde hissediyordum.

Bjorn elini hareket ettirdi, başparmağı cinsel organımın tepesini okşuyordu ama ben kontrolü ele almak isteyerek elini kalçama geri çektim.

"Freya," diye soludu beni zorlarken bile. "Beni kıracaksın. Yapamam-"

Kara bir kahkaha attım çünkü onun dengi olduğumu görmesi gerekiyordu. Birbirimizin ihtiyacı olan her şey olacağımızı. Asla başka biri olmayacaktı.

Arkamdan uzanarak ellerimi kalçalarının arasından geçirdim ve onu okşayıp çekerek terin boncuklar halinde omurgamdan aşağı akmasını sağladım. Dişlerini sıkmişti ve buna karşı koyduğunu, pes etmek istemediğini biliyordum.

Ama benim istediğim olacaktı.

Bu yüzden daha sert ittim, ona bindim, ismim dudaklarından kükrerken kendi salıverilmemin eşiğindeydim. "Freya!"

Kalçaları benimle buluşmak için yukarı doğru itildi ve nabzı atarken içimdeki sıcak seli hissettim, bunun hissi beni uçurumun kenarına getirdi. Serbest bırakma içime işledi ve onun adını haykırdım, sesim mağarada yankılanırken ona karşı topraklandım, ona karşı çökmeden önce bu andan alınabilecek her zevk damlasını aldım.

Göğsümüz kabardı, kalbi kulağıma davul gibi vururken bir elini sırtıma bastırarak beni kendine doğru çekti.

"Ne zaman seni anladığımı düşünsem beni şaşırtıyorsun," diye mırıldandı. "Umarım bu hiç değışmez."

Beni yere yatırdığında, etrafımda kıvrılıp pelerinimi üzerimize çektikten sonra bir elini karnıma bastırıp mırıldanarak, "Uyu. Şafak yakında sökecek."

Ateşin közleri parlak kırmızılar ve turuncularla parlıyor, içlerine bir damla nem düştüğünde cızırdıyor, çıtırtı ve tıslama beni uyutuyordu. Sevdığım adamın kollarına sarılıp uykuya daldım.

Bjorn'un mağaranın girişini örtmek için kullandığı dalların arasından sızan şafak ışığıyla uyandığımda kulaklarım şırıl şırıl akan suyun, kuş seslerinin ve hâlâ uykuda olan Bjorn'un kulağıma üflediği nefesin sesleriyle doluydu.

Yüzümde baş döndürücü bir gülümseme belirdi, mutluluğun en saf hali göğsümü genişletti ve eğer mesanemin baskısı olmasaydı, uykuya dalmama izin verecektim. İç çekerek, ortama dolanmış ağır kolu nazikçe kaldırdım, seğirmemesi bile uykusunun derinliğini gösteriyordu.

Dışarıda şafak çoktan sökmüştü, güneş ufku üzerindeydi ve yaz havası ılıktı. Ağaçlardaki hafif esintiden başka hiçbir şey kıpırdamıyordu, yine de sabahın huzurunu bozduğum için bana bağırان sincapların gevezeliklerini duydum. İhtiyaçlarımı giderdikten sonra mağaraya geri döndüğümde Bjorn'u hâlâ uyurken buldum; kirpikleri güneşten bronzlaşmış tenine değdiği yerde simsiyahtı, saçları karmakarışık.

Benimki de öyleydi.

Örgülerimin oluşturduğu kaosa kaşlarımı çatarak havuza girdim ve onları çözerken oturacak bir kaya buldum, akıntıya kapılıp şelalede ölmediğimi ele vermesinler diye şeritleri kıyıya bırakmaya dikkat ettim.

Kimse hala hayatta olduğumuzu bilemezdi.

Düştüğüm haberinin kardeşim ve Ingrid'e iletildiğini düşündüğümde göğsümde keskin bir acı hissettim. Tüm başarısızlıklarına rağmen beni sevdiklerini biliyordum, bu yüzden tanrılarla birlikte olduğumu öğrenmek canımı yakacaktı.

Gerçi muhtemelen yanlış nedenlerden dolayı.

Ben ölürsem, Snorri'nin acısı kardeşimi savaş grubundan dışlamasına neden olabilirdi. Ama Geir ve Ingrid hayatta olacak ve uygun gördükleri yöne gidebileceklerdi.

Yine de ölümümün yasını tutup tutmayacaklarını merak etmekten kendimi alamadım.

Ya da kızarlar mı?

Göğsüm sıkıştı ve son örgülerimi çözerken kafamdaki düşünceleri zorlamaya çalıştım, saçlarım suda uzun ve gevşek bir şekilde yüzüyordu. Ama Bjorn ve benim arkamızda bıraktığımız şey, bu kadar kolay vazgeçmeyi reddetti ve aklım halkımı düşünmeye başladı. Savaştan sonra ne yapmışlardı? Hâlâ Snorri'yi mi takip ediyorlardı? Yoksa ben öldükten sonra hepsi ayrı yönlere mi gitmişti?

Bu senin sorunun değil, dedim kendime sertçe. Onların sana ihtiyacı yok.

Yine de suçluluk duygusu içimi kemirmeye devam ediyordu, çünkü onları bencilce nedenlerle terk *ediyordum*. Harald'ın benim ölümümle savaşı terk etmediği haberi kilometrelerce öteye yayılsaydı nasıl hissederdik? Harald'ın artık halkımızı yönettiğini öğrenseydik nasıl hissederdik? Buna dayanabilir miydim, yoksa onları bu kadere terk ettiğim gerçeği mutluluğumuzun içine işleyip, suçluluk duygusu beni tüketene kadar bir kanser gibi büyüyecek miydi?

"Seni hak etmiyorlar."

Bjorn'un sesi kulaklarıma dolunca irkildim, suya girip beni kendine doğru çekerken dalgalar tenime değiyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Suçlu hissettiğinde nasıl baktığını biliyorum," dedi boğazımı öperek.

"Geride bıraktığın için suçluluk duyduğun herkesi de biliyorum."

Sizi bir köle gibi kullandılar, mutluluğunuzu hiç umursamadılar. Eğer yokluğunuz sıkıntıya neden oluyorsa, bu size hak ettiğiniz gibi davranmadıkları için kendi hatalarıdır."

"Onlar da senin halkın," dedim, çünkü sözlerine katılsam da, bu o kadar basit değildi. "Onları koruman için sana güvendiler ve şimdi sen yoksun. Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

"Uzun yıllar bensiz mutlu bir şekilde yaşadılar." Dudaklarımdan öptü. "Yine öyle yapacaklar, çünkü artık Nordeland için bir tehdit olmayacaklar."

Bjorn'un kendisini hiç de Skalander olarak görmediğini, Nordeland'da geçirdiği zamanın onu bırakmayı reddettiğini ilk kez hissetmiyordum. Ama Skaland'ın artık İskandinavya için bir tehdit olmamasından memnun olduğuna dair artan hislerim yeniydi.

Bu düşünce beni rahatsız etti ve kendimi onun elinden çektim. "Yakında gitmeliyiz."

Havuzdan çıkarken kaşlarının çatıldığını hissettim ama ateşin yanında kurutulduğu için ağır duman kokan giysilerimi çekerken ikimiz de konuşmadık. Yaptığım her harekette Bjorn'un gözlerinin üzerimde olduğunun acı verici bir şekilde farkındaydım.

Umurunda mıydı? Geride bıraktıklarımıza ne olduğu onun için önemli miydi? Snorri ile ilişkisinin gergin olduğunu, Ylva yüzünden daha da kötüleştiğini biliyordum ama ya kardeşi? Arkadaşları?

Ne arkadaşı?

Dudağımı ısırdım, birlikte geçirdiğimiz zamanı düşündüm, diğer savaşçılarla olan etkileşimlerini hatırladım. Halsar'daki diğer insanlarla. En iyi ihtimalle üstünkörü. Sanki onlar ya da o birbirlerine mesafeli duruyordu.

Liv, Liv'le arkadaştı. Şifacı öldüğünde yüzünde bir yabancının hak ettiğinden çok daha fazla keder vardı. Bu hatırlatma göğsümdeki gerginliği hafifletti ama aslında bu düşüncelerin beni neden yiyip bitirdiğini tam olarak anlamıyordum. "Kardeşini özleyecek misin?"

Bjorn pantolonunu çekerken durakladı, sonra da kıçına kadar çekti. "Elbette yapacağım. Ama ben gidersem, Leif Snorri'nin varisi olacak. Bir gün jarl olacak ve doğrusu, insanlar bunun için daha iyi olacak."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

Bjorn'un gözleri kısıldı ve uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra şöyle dedi: "Çünkü o benim asla olamayacağım şekilde onlardan biri."

Midem huzursuzlukla çalkalandı ama sessizliğimi korudum.

Uzun bir nefes veren Bjorn yere oturdu. "Nordeland'da çok uzun yıllar geçirdim ve bu bende iz bıraktı. Bir şeyler yapma tarzımda. Konuşma tarzımda. Düşünme tarzımda. Oysa Leif baştan aşağı Skalander ve bu da insanların onu daha çok sevmesini sağlıyor. Ylva onun klana liderlik etmesini istemekte haklıydı."

Bilmem gerekiyordu. "Sen bir Skalander misin?"

Hafifçe gerildi, sonra başını salladı. "Yakında ikimiz de olmayacağız Freya, bu yüzden bunun neden önemli olduğunu anlamıyorum."

"Çünkü umursamıyor gibi görünüyorsun ve bunun nedenini anlamak istiyorum." Suçlamaların ardı arkası kesilmeyecekti, sinirlerim gerilmemesi gerektiği halde gerilmişti.

Neden bu kadar tedirgindim? Bu kadar kızgın?

"Karışık bir durum!" Bjorn ayağa kalktı. "Benim geçmişim de karmaşık Freya. Hiçbir şey basit değildir, ama anlamadığım şey neden şimdi onu deşmek zorunda hissettiğin."

"Çünkü uğruna her şeyi terk ettiğim adam hakkındaki gerçeği bilmek istiyorum," diye patladım. "Özellikle de bana kendin hakkında söylemediğin önemli şeyler olduğunu kabul ettiğin için."

"Freya." Bana doğru uzandı ama ben bir adım geri attım. "Seni seviyorum. Tek istediğim seninle birlikte güvende olduğun bir yerde olmak. Geçmişimden *uzakta* birlikte bir hayat kurmak."

Göğsümde korku birikti, çünkü bir şey olmasaydı bu kadar ketum davranmazdı. Beni sakinleştirmekten başka bir nedeni olmasa bile söylerdi. "O şeyleri ben de istiyorum." Sesim soluk soluğa ve tuhaftı, başım gerginlikle zonkluyordu. "Ama... ama her şeyi öğrenmeden gidemem. Eğer bana gerçeği söylemezsen, o zaman geri döneceğim."

Yüzündeki tüm renk soldu. "Geri dönemezsin."

"Evet, yapabilirim." Nefes alamıyormuş gibi hissediyordum, çünkü her şey nasıl bu kadar hızlı gelişmişti? Ona duyduğum mutlak güvenden nasıl bu hale gelmiştim? "Onlara şelaleden kaçtığımı söyleyebilirim. Kimsenin bilmesine gerek yok."

"Anlamıyorsun. Eğer gidersen, o-" Koluma uzandı ama ben geriye doğru sıçradım, ayaklarım bir kayaya takılınca neredeyse yuvarlanıyordum.

"Ne yapacak?" diye sordum. "Snorri ne yapacak?"

"Karmaşık bir durum." Alnında boncuk boncuk ter vardı. "Freya, her şeyi açıklayacağım, yemin ederim. Ama gitmemiz gerek. Kaçmamız gerek."

"Hiçbir yere gitmiyorum." Topuğumun üzerinde dönerek mağaradan çıktım, gözlerim yanıyordu. Ama sadece birkaç adım atabilmişim ki, kendimi Nordeland Kralı Harald'la yüz yüze bulduğumda göğsüm dehşetle doldu.

"Günaydın, Freya." Harald gülümseyerek altın sarısı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Böylesine korkunç bir dalıştan sonra seni dinç ve sağlıklı görmek kalbimi sevinçle dolduruyor. I

Tora seni nehre düşürdüğünde en kötüsünden korktuğumuzu itiraf etmeliyim. Ama Bjorn'dan şüphe etmemem gerektiğini bilmeliydim."

Bjorn'dan şüphelenmek için.

Sözleri kalbime işledi ve Bjorn'un arkamdaki mağaradan çıktığını duyduğumda bile beni olduğum yerde dondurdu. Harald'ın arkasında rahatça duran savaşçıları gördüğünü hissettim, Bjorn'un sesi "Neden buradasın?" diye sorarken gergindi.

Cevabını zaten bildiğinden çok korktuğum bir soru.

"Yaralanmış olabileceğinden korktuk, bu yüzden onu bize getirmene izin vermek yerine aramaya geldik." Harald bir adım daha yaklaştı. "Ben

Eylemlerinizi anlıyorum, açık ara çok riskliydi. İkiniz de ölebilirdiniz."

Başımı sıkıcı bir gürültü kapladı ve midem bulanıyordu, düşünceler kıvrılan yılanlar gibi yükselip alçalıyordu. Ama hepsi ihanet sözcükleri fısıldıyordu.

"Bizi nasıl buldun?" Bjorn sordu ve ben ona durması için bağırarak istedim. Rol yapmayı bırakmasını, çünkü her kelime kalbimdeki bıçağı daha da derine saplıyordu.

"Annenin kulübesi mantıklı bir seçimdi." Harald kaşlarını çatı, gri gözleri ikimiz arasında gidip geliyordu. "Anlaştığımız planları değiştirip duruyorsun, Bjorn. Hayatının büyük bölümünde üzerinde birlikte çalıştığımız planları. Fjalltindr'den sonra, Freya'yı Snorri'den almanın daha iyi olacağına olan inancın ve hatta onu kendi yolunu seçmeye ikna etme arzunu beni ikna etmişti ama" -başını hafifçe salladı- "Freya'nın yaşadığı şoka bakılırsa, senin planlarından haberi yok gibi görünüyor. Neler oluyor, Bjorn?"

Bjorn'a döndüğümde dizlerim titriyordu, göğsüm boştu, kalbim uyuşmuştu. "Ben de sana aynı soruyu sorardım."

"Karmaşık bir durum."

"Bu konuda karmaşık bir şey yok!" Tısladım. "Ya o yalan söylüyor ya da sen. Şimdi bana cevap ver!"

"Sana söylemek istedim-"

"Lanet soruya cevap ver," diye bağırdım. "Ya da *çok karmaşık*sa, Bana cevap ver: Sen bir Skalander misin yoksa Nordelander mı?"

Herkes sessizdi, tek ses ağaçların arasından esen rüzgârdı.

"Nordelander."

Bunun olacağını biliyordum ama yine de irkildim çünkü bu itiraf doğru olduğunu gösteriyordu. "Hain olan sensin. Masum olduğunu bile bile Ylva'yı suçlamamı defalarca izledin. O sendin! O gece Fjalltindr'de Harald'la konuşan Ylva değildi, *sendin*." Ellerimi şakaklarıma bastırdım çünkü bu, o gece Bjorn ve benim aramda yaşananların hepsinin... manipölasyon olduğu anlamına mı geliyordu?

"O gece onunla konuşmadım. Ben konuştum-"

"Eğer bu aldatmacayı hazmetmeyi kolaylaştırıcaksa Freya," diye araya girdi Harald, "Nordeland'i korumak uğruna seni öldürme planları Bjorn yüzünden değişti. Sen hayattasın çünkü Bjorn senin kaderinin ardında cesetler bırakan bir kadından farklı olabileceğine inandı. Dünkü savaştan sonra..."

"Kapa çeneni!" diye bağırdım, çünkü kendini açıklaması gereken kişi Bjorn'du. Tüm *yalanlarını* haklı çıkarması gereken Bjorn'du.

"Sana gerçeği söylemek istedim." Bjorn benimle Harald'ın arasında durmak için hareketlendi ve Skade savaşçı grubunun arasından sıyrılıp elinde yayıyla ona dikkatle baktı. "Ama kötü tepki vermeni göze alamazdım, hele ki Nordeland'in kaderi tehlikedeyken. Seni uzaklaştırmam gerekiyordu, böylece anlayacak zamanın olacaktı."

"Saçmalık." Ondan uzaklaşmak için geri çekildim. Tüylerim diken diken oldu ve omzumun üzerinden baktığımda Tora'nın arkamda durduğunu gördüm. Bjorn'un müttefiki sadece Harald değildi, Bodil'in katiliydi. Ve annemin katili. "Yalanlarını asla kabul etmeyeceğimi biliyordun ve beni düşmanıma teslim ettiğini itiraf ettikten sonra geri dönemeyeceğimden emin olmak istedin."

"Tek derdim seni almak olsaydı, bunu uzun zaman önce yapardım." Bjorn'un elinde bir görünüp bir kaybolan alev titreşimleri tedirginliğini ele veriyordu. Sonra Harald'a doğru döndü: "Baba, Freya'yla yalnız konuşmam gerek ve-"

"O senin baban *değil*, Snorri senin baban!" Kelimeler dudaklarımdan döküldü, göğsümdeki boşluğu doldurmak için öfke yükselirken ellerim yumruk oldu, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı döküldü.

"O pislik benim babam *değil*!" Bjorn hırladı, baltası alevlendi ve tekrar kaybordu. "Ondan nefret ediyorum!"

"Snorri'den nefret mi ediyorsun?" Ona baktım, bunun nasıl olabileceğini anlamıyordum. Bunları nasıl söyleyebildiğini. "Harald seni esir tuttu. Snorri seni kurtarana kadar kaprislerinin kölesi oldun. Bu nasıl bir delilik ki ona baba diyorsun? O senin anneni öldürdü!"

Harald yatıştırıcı ellerini kaldırdı. "Korkarım bilmediğin çok şey var Freya. Ve bildiklerinin çoğu da Snorri'nin yalanları."

"Konusma!" Çığlık attım, yakındaki ağaçların dallarından kuşlar fırladı. "Bjorn kendi adına cevap vermeli!"

"Freya, lütfen dinle." Bjorn ellerini başının üzerinde ovuşturdu. "Gerçeği açıklamadan önce sana güvenebileceğimden emin olmalıydım."

"Bana güveniyor musun?" Kanımın kaynadığını, görüşümün kırmızıyla dolduğunu, ikimiz ve öfkem dışında tüm dünyanın yok olduğunu hissettim. "Sana *hiç* yalan söylemedim. Ama görünen o ki bana söylediğin her şey bir aldatmacadan ibaret."

"Hayır." Aramızdaki mesafeyi kapattı. "Seni seviyorum, Freya. Dün gece sana söylediğim her şey doğrudu. Seni Nordeland'e getirmeyecektim."

Harald başını sallayarak bir nefes verdi. "Sözünün hiçbir anlamı yok mu, Bjorn? Nordeland'i koruyacağına dair bana yemin ettin ama bundan da öte, intikamını alacağına dair annene yemin ettin. Yine de bu kadına duyduğun *şehvet* karşısında sözünün hiçbir anlamı yok gibi görünüyor."

İrkildim, dün gece aramızda yaşananlar gözümün önüne geldi. Fısıldadığı her kelime bir yalanken kendimi ona nasıl tamamen teslim ettiğimi. *Aman Tanrım.*

"Yeminlerimi yerine getirdim!" Bjorn bağırdı. "Onu yok etmeye yemin ettim. Onu alçaltmaya yemin ettim. Kalkan bakiresini alarak tacı onun elinden almaya yemin ettim, bunların hepsi yapıldı. Ve onu güvende tutmak için Nordeland'a gelmesine gerek yoktu, sadece *ondan* uzakta olması gerekiyordu."

Yine isimsiz bırakıldım. Sadece bir araç, sadece etrafımdaki tüm erkekler tarafından kullanılacak bir silah. Ama artık canıma tak etmişti.

"Freya-" Bjorn bana doğru uzandı.

"Sakın bana dokunma!" Geriye doğru sıçradım, neredeyse Tora ile çarpışıyordum.

Harald ellerini tekrar saçlarının arasında gezdirdi. "Bu ihanetin sebebi seni ondan ayırmış olacağımı düşünmen mi? Tanrılar aşkına Bjorn, seni ne zaman bir şeyden mahrum ettim ki? Eğer bana sadece Freya'ya değer verdiğini söyleseydin, onu almana izin verirdim. Bir gün sana miras kaldığında Nordeland'ın kraliçesi olarak yanında olurdu."

Beni tutmak mı? İkisi de fark etmemiş gibi görünse de kaskatı kesildim.

"Hangi koşullarda, baba?" Bjorn karşılık verdi. "Seni tanıyorum. Onu hırslarına alet etmemek için hiçbir şansın yok. Tek arzum onu kendi kaderini çizebileceği bir yere götürmek."

"Ben olsam onu *kullanmazdım*." Harald Bjorn'a tiksinti dolu bir bakış attı. "Görmediğin şey şu oğlum, eğer Freya'ya gerçeği söyleseydin, Nordeland'a hizmet etmeyi seğebilirdi. Eğer iddia ettiğinin yarısı kadar bir kadınsa, o zaman fırsat verilse kesinlikle davamıza katılırdı. Ama bunun yerine, onu kendi amaçlarınız için kullanma yeteneğinizi riske atmamak için büyük şeyler yapma şansını reddettiniz."

Kullan onu, kullan onu, kullan onu.

Kafatasımın içinde tekrarlanan kelimeler, kafamın içinde bir dev çığlık atıyormuş gibi hissedene kadar her söyleyişte daha da yükseliyordu. Herkes beni kullanmıştı. Herkes

-Ama Bjorn farklıydı. Beni ilk sıraya koyan oydu. Beni önemseyen.

Ama en çok beni kullandığı ortaya çıktı.

"Seni lanetliyorum!" Çığlık attım ve sanki dünya ayaklarımın altında titreyerek devrildi. "Hepinizi Valhalla'yı görmemeniz için lanetliyorum. Hepinizi Helheim'a lanetliyorum. Hel hepinizi himayesine alsın!"

Sonra yer kesinlikle sarsıldı, gürledi ve zıpladı, herkes dengesini korumak için mücadele etti.

"Freya!" Bjorn bana doğru tökezledi ama iki adım atamadan topraktan fışkıran kararmış büyük kökler bacaklarını sardı.

Sadece o da değil.

Etrafımda, Harald'ın savaşçılarının bacaklarını ve kollarını kavramak için topraktan kökler fışkırdı, erkekler ve kadınlar baltayla ve kılıçla onlara saldırırken çığlık atıyorlardı, ama silahlar sanki orada değillermiş gibi köklerin arasından geçip gidiyordu.

Bjorn'un baltası elinde belirdi ve o da kökleri kesti, alevler onları kopardı ama yerden daha fazlası fışkıarak onu aşağı çekmeye çalıştı.

Panik öfkemi bastırdı ve sarsıcı bir gök gürültüsü patlaması beni sendeletirken ayağımı kaybettim. Tora'nın şimşeği köklere saldırarak patladı.

Sadece daha fazlası ortaya çıksın diye. Skade ılık atıyor ve büyülü oklarını kök üstüne kök atıyordu.

Diğer Nordelandlıların böyle bir savunması yoktu.

Dizlerimin üzerinde, kara köklerin diğ  savaşçıları sarıp sarmalamasını, etlerine saplanmasını, yere sürüklenirken daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemeyen çığlıkları dehşet içinde izledim.

Sonra, aynı anda, kökler toprağın içinde kayboldu. Geriye sadece sessizlik kaldı.

Dizlerimin üzerinde, yerde yatan düzinelerce cesede dehşet içinde baktım, göğüsler hareketsiz ve gözler donuktu.  lm şlerdi.

"Freya?"

Safralarımı yuttum, gözlerim Harald, Tora ve Skade gibi hâlâ hayatta olan Bjorn'a gitti.

Kimse kımıldamadı.

Harald t nediğ  kayadan inerek bana doğru ilerledi. "İki kanın ocuğ ' derken kastettikleri buydu. Tanrı ve ölümlü değil, iki tanrının ocuğ ." Kesik kesik bir nefes aldı, gri gözleri zevkle doluydu. "O Hel'in kızı. Türünün ilk  rneğ ."

Değildim. Olamazdım. "Hayır."

"Evet." Harald sırttı. "Senden  nceki herkesi annenin topraklarına lanetledin ve o da onları aldı. Hepsi  ld . Hepsi senin gücün yüzünden Valhalla'dan mahrum kaldı."

Dudaklarımdan bir inilti çıktı ve ondan geriye doğru süründüm, gözlerim cesetten cesede atlıyordu. Hepsi  lm şt . Hepsi lanetlenmişti.  fkem tarafından.

Benim tarafından.

"İşte bu yüzden bu kadar  zelsin Freya," dedi. "Bu yüzden tanrılar bile senin gücünün farkına vardı. Skaland'ı birleştirme gücünü, evet. Ama aynı zamanda sana karşı duran herkesi yok etme gücü."

 ğ rd m, hararetinden geri çekilerek ayağı kalktım.

"Hayır!" Bjorn aramıza girdi, baltası parlıyordu. "O bir silah değil."

Harald başını alaycı bir şekilde sallayarak, "Kaderi kanına işlenmiş," dedi. "Kemiklerine kazınmiş. Bu g  Freya'nın kaderi."

"Freya, kaç!" Bjorn silahını kaldırdı. "Kaç!"

Topuklarımın üzerinde dönerek ormana doğru koşmaya başladım, dallar yüzüme çarpıyor, kökler ayaklarıma takılıyordu.

Hel'in kızı.

Yumruklarımı sıktım, ne olduğum gerçeğinden kaçabilecekmişim gibi kendimi daha fazla hız için zorladım.

Ama asla kaçamadığım tek şey buydu.

Ayağım bir kayaya takıldı ve yuvarlanarak yamaçtan aşağı yuvarlandım ve bir kayaya çarparak mide bulandırıcı bir çığırıyla durdum.

"Kalk," diye tısladım, kendimi ellerimin ve dizlerimin üzerine ittim, ama kolum büküldü, dudaklarımdan bir hıçkırık koptu. "Devam et."

"Sakin ol, Freya."

Tanıdık bir ses kulaklarımı doldurdu ve Steinunn'un yanımda eğildiğini görmek için yüzümü kaldırdım. "Yardıma ihtiyacım var," diye nefes nefese kaldım. "Bjorn... Harald'la müttefik. Buradalar."

Steinunn gülümsedi. "Biliyorum Freya," dedi, sesi artık bir Skalander'in değil, bir Nordelander'in aksanını taşıyordu. "Her şeyi biliyorum." Sonra bir kâseyi kaldırdı ve içinden yükselen dumanı yüzüme üfledi.

Anladığımda paniğe kapıldım ama çoktan aşağıya doğru dönmeye başlamıştım. Yere düştüğümde gözlerim onun ayakkabılarındaki kırmızı deri bağcıklara takıldı.

Sonra geriye kalan tek şey karanlık oldu.

MY yatak altımda hareket ediyordu, sanki çok içmişim gibi yükselip alçalıyordu, bu his içime bir bulantı dalgası gönderiyordu. "Bjorn," diye mırıldandım, ona ulaşmaya çalışıyordum.

Kollarımı hareket ettirememem dışında, kaba ip bileklerimi birbirine bağlıyordu. Gözlerim birden açıldı ve gün ışığı hançer gibi saplandı. İlk başta tek görebildiğim beyazdı ama gözlerimi çılgınca kırıştırdıkça görüşüm açıldı ve bir drakkarın gövdesi, etrafımı saran çizgili bacaklar ortaya çıktı. Harald ve adamlarının mağaraya varışını hatırladım. Bjorn'un bağlılığının ortaya çıktığı gerçeği. Etrafımda yerde yatan cesetler, ölümler. benim lanetimle.

Steinn, gerçek bağlılığını açıklarken yüzüme duman üfledi.

"Sonunda uyandığını görmek güzel Freya." Harald'ın sesi kulaklarımı doldurdu ve soluk gri bakışlarıyla karşılaşmak için yuvarlandım.

"Neredeyim

I?"

"Bir drakkarla," diye cevap verdi hafif bir gülümsemeyle, benimle alay ederek Belli. Sonra bir omzunu kaldırdı. "Nordeland'a dönüş yolunda boğazdayız."

"Bırak beni," diye hırladım, doğrulmak için mücadele ettim. Ama başım hâlâ drakkarın hareketinden ve Steinunn'un bana verdiği ilacın etkisinden dönüyordu. Skald'ın kendisi teknenin en ucunda oturuyordu, pelerinini sıkıca sarmış, gözlerini denize dikmişti.

"Sanırım ikimiz de seni serbest bırakmanın mümkün olmadığını biliyoruz," diye cevap verdi Harald. "Bjorn'a duyduğun öfkenin seni yeni keşfettiğin büyüyle Snorri'ye geri göndermesine izin verirsin ve o da seni bana karşı kullanır, sen istesen de istemesen de. Zaten seni zorlama konusunda son derece yetenekli olduğunu kanıtladı."

"Seni lanetlemek için Snorri'ye ihtiyacım yok," diye tısladım. "Sadece kendi dilime ihtiyacım var."

Harald uzun bir süre bana baktı, yüz ifadesi telaştan ziyade düşünceliydi. "Doğru," dedi sonunda. "Ama bunu yapacağını sanmıyorum. Savaşçıları öldürdüğünde yüzündeki ifadeyi gördüm. Hak ettikleri son Valhalla'dayken ruhlarını Helheim'a lanetlediğinde. Kaburgalarımın arasına bir bıçak koyabilirsin ama beni lanetlemek, bence seni *korkutan* bir yanını kucaklamak anlamına gelir. Hal böyleyken, sana hiç yalan söylemeyen tek kişinin ben olduğumu hatırlamanı rica ediyorum."

Sanki binlerce örümcek etimin üzerinde dans ediyormuş gibi derim ürperdi, sözleri yaptığım şeyden duyduğum dehşete yeni bir soluk getirdi. Öldürmek değil, bu yeterince kötü olsa da, ruhları sonsuza kadar lanetlemek. Bana karşı silah kaldırmamış olan erkekler ve kadınlar, sadece krallarının emirlerini yerine getiriyorlardı. En kötüsü de, öfkem onlara bile yönelmemiştir.

Bjorn'du.

Onu düşününce kalbim tekledi ve kendimi toparlamayı başardım, gözlerim drakkarın içindeki figürlerin üzerinden atlayarak onun tanıdık suretine takıldı. Banklardan birine oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış, omuzları çökmüştü.

"Hain," diye bağırdım, saldırdım. "Kalbini sökeceğim senin!"

Ona ulaşmak için bankların üzerinden sürünmeye çalışırken bileklerimin bağlı olması benim için hiçbir şey değıştirmedi. Önemli olan tek şey benim hissettiğim acıyı onun da hissetmesini sağlamaktı. İhanetinin acısını anlamasını sağlamaktı.

Ama sonra bedenim geriye doğru sarsıldı, çenem bir banka çarptı.

Kan tükürerek döndüğümde Tora'yı arkamda, parmakları kemerime kilitlenmiş halde buldum. "Dilini sustur, Hel'in kızı, yoksa onu ağzından kesip atarım."

"Geri çekil, Tora!" Bjorn hırlayarak bana doğru uzandı, ancak Skade yüzüne bir ok doğrultunca geri çekildi.

Gözlerim, içinde tanrıların çocukları olmayan hiçbir savaşçının bulunmadığı drakkarın etrafında gezindi. Diğerleri sadece küreklerde çalışan kölelerdi.

Bir anda nedenini anladım: Hel'in laneti büyüğü olanlar üzerinde işe yaramıyordu. Kökler Tora, Skade ve Bjorn'a saldırmıştı ama onlar büyüyle onları püskürtmeyi başarmışlardı.

Ama Harald neden hayattaydı?

Hafızamın derinliklerine inerek o anı tekrar yaşadım, köklerin topraktan fışkırışını izlerken içimdeki güç titreşimini yeniden hissettim. Yine de hiçbiri Nordeland'ın kralına yaklaşmamıştı.

Bunun nedenini açıklamaya başlayamam.

"Sakin ol, Bjorn," dedi Harald, yatıştırıcı hareketler yaparak. "Freya'ya zarar gelmeyeceğine dair sana yemin ettim. Sana verdiğim sözden ne zaman döndüm ki?"

Bjorn'un yüzündeki gerginliğin bir kısmı azaldı ve aralarındaki ilişkiden nefret ederek öfkeyle tükürmek istedim.

Harald, "Bu şekilde olmasının sebebi senin seçimlerin," dedi. "*Sana* kızgın, bu da onu Nordeland için bir tehdit haline getiriyor, ancak başkalarının önerdiği gibi onu öldürmek yerine, ona mantıklı düşünmesi için bir şans vermek niyetindeyim."

"Yani, onu sizin için savaşmaya ikna etmek için zamanınız olmasını istiyorsunuz."

"Elbette bunu diliyorum." Harald omuz silkti. "Freya muazzam derecede güçlü ve halkımı başka hiçbir canlının yapamayacağı şekilde savunabilir. Ama ona istemediği bir şeyi *yaptırmayacağım*." Gözleri bana kaydı. "Şerefim üzerine yemin ederim ki öyle olacak. Nordeland'da kendi kadının olacaksın, Freya."

"Bjorn'un kendi adamı olduğu gibi mi?" Sesim düzdü. "Senin tutsağın olacağım Harald ve sana baba diyene kadar aklımla oynanacak bir çocuk değilim."

Gözleri karardı, bu ondan gördüğüm ilk gerçek duygu gösterisiydi ama bir anda kayboldu. "Bjorn hayatında bir gün bile tutsak olmadı. Kendisine sorun."

Bir yanım sormak istiyordu. Bjorn'a bana gerçeği anlatması için bir şans vermek istiyordu. Yine de içimdeki her içgüdü uyarı çığlıkları atıyordu. Bu adam Saga'yı öldürmüş, Bjorn'u kaçırmıştı ve bu süre zarfında bir esir ya da köle muamelesi görmediği açık olsa da, Harald'ın düşmanından başka bir şey olduğuna inanmasına neden olacak ne tür bir zehir dökülmüştü kulaklarına?

İçgüdülerim bana yalan üstüne yalan söylüyordu ve dahası, Harald'ın güvende olduğuma dair tüm basmakalıp sözlerinin daha fazla yalan olduğunu fısıldıyordu. Hel'in büyüü kendini gösterdiğinde gözlerindeki zevki görmüştüm. Beni kullanmaya niyetliydi, bunu biliyordum. Gücünü artırmak, egemenliğini genişletmek için beni kullanacak ve masum Skalanderlar Nordelander kılıçlarının altında ölecekti.

Bunun olmasına izin vermezdim.

Onları güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapardım.

Derin bir nefes alarak ayağa fırladım, sıçrarken uzaktan sahili gördüm. *Başarabilirdim.*

Soğuk deniz suyu başımın üzerine kapandı, bacaklarımı tekmeleyip yüzeye çıkmadan önce drakkar'dan olabildiğince uzaklaşırken bile kalbimi korku doldurdu. Nefes nefese başımı eğerek kıyıyı kontrol ettim, sonra sırtüstü dönerek kendimi o yöne doğru ittim.

Gövdem battı, bir dalga yüzümün üzerinden geçerek beni suya dik basmaya zorladı. Korku göğsümü doldurdu ama drakkar yelkenleri indiriyor ve kürekleri çalıştırıyordu. Kıyıya geri dönmezsem beni yakalayacaklardı.

Nefesimi içime çekerek tekrar sırtüstü döndüm ve sahile doğru tekmeler savururken suyun yüzümü nasıl yıkadığını görmezden geldim.

Daha hızlı.

Bacaklarım çalkalanıyordu ama nefes almam gerekene kadar uzun sürmedi.

Bileklerimi bağlarından kurtarmaya çalışırken nefes üstüne nefes çekerek suya bastım. Steinunn'un beni uyuşturduğu şey hâlâ gücümü azalttığı için bacaklarım çoktan bitkin düşmüştü.

Belki de en iyisi budur, diye fısıldadı vicdanım bana suyun altına kayarken. *Belki de senin güçlerine sahip hiç kimsenin yeryüzünde dolaşmaması daha iyidir.*

Ama ben ölmek istemiyordum. Yaşamak istiyordum.

Yüzeye çıktım ve bir nefes aldım, sonra tekrar aşağıya kaydım.

Tekmele, diye bağırdım kendime. *Daha sert tekmele.*

Bir nefes daha, dalgalar ihtiyacımı hissediyor gibi görünüyor, beni kıyıya doğru çekiyor.

Başaracaktım. Başaracaktım.

Sonra ellerim belime dolandı ve beni yukarı doğru çekti.

"Benden uzaklaşmak kendini öldürtmeye değer mi?" Bjorn bağırdı, saçları yanağına yapışmıştı. "Benden uzaklaşmak, amaçlarına ulaşmak için seni kullanabilsin diye Snorri'ye geri dönmeye değer mi?"

"Evet," diye soludum, ona tekme attım, sonra onu uzaklaştırmak için dizlerimi aramıza sıkıştırmaya çalıştım, ama o sadece sırtım ona dönük olacak şekilde beni suyun içinde döndürdü. "Sen lanet bir yalancısın!"

"Özür dilerim!" İkimizi de su üstünde tutmak için çabaladı çünkü tekmelemeyi bırakmıştım, ne gerekiyorsa ikimizi de boğulmaya sürüklemeye niyetliydi. "Ama aileni korumak için her şeyi yapabileceğini en iyi senin anlaman gerekir!"

"Snorri senin ailen," diye bağırdım, bir dalga üzerime sıçrayınca boğuldum. "Leif senin ailen! Skaland senin ailen! Harald'ın kulağına hangi zehri fısıldadığı umurunda değil, o seni onlardan çaldı!"

"Hayır!" Kavrayışı sıkılaştı. "Beni onlardan kurtardı!"

"Hepsi yalan." Gözlerim yanıyordu, çünkü Drakkar çok yakındaydı. Kaçma şansımı kaybetmiştim. "Anneni o öldürdü!"

"O yapmadı!" Bjorn beni kendisine çevirdi, gözleri parlıyordu. "Annemi öldürmeye çalışan Snorri'ydi. İkimizi de öldürmeye çalıştı, çünkü Ylva onu Leif'in mirası alabilmesi için bunun gerekli olduğuna ikna etti. Ama annem yangından kaçtı ve benimle birlikte Harald'ın bizi koruduğu Nordeland'a kaçtı. Freya, annem yaşıyor!"

İçimde bir şok dalgası oluştu. "Ama hayalet. Hayalet Saga."

"Snorri'nin manipölasyonunun devamı. Fjalltindr'de konuştuğum kişi annemdi, senin kaderini değiştirebileceğine ikna ettiğim ve daha sonra Harald'ı da aynı şekilde ikna eden annem. Nordeland'da hayatta ve iyi durumda." Beni kendine çekti, denizin soğuşuna rağmen sıcaklığı bedenime sızıyordu. "Seni ona götürmeme izin ver Freya. Yargılamadan önce söyleyeceklerini dinle. Aradığın cevaplar onda olacak."

Gitmek istemedim. Bir açıklama duymak istemedim. Yaptığı şeye duyduğum öfke ve kızgınlığı içimde tutmak istedim.

"Lütfen." Kelimeyi dişlerinin arasından söyledi, çenesi sıkılmıştı. "Senden bunu istemeye hakkım olmadığını biliyorum ama lütfen benim için bu son şeyi yap. Anlamana ihtiyacım var."

"Asla anlamayacağım," diye tükürdüm.

Yine de eller uzanıp beni gemiye sürüklediğinde karşı koymadım, yelkenler açılıp Skaland yavaşça ardımızda kaybolurken tek kelime etmedim. Nordeland'ın kayalık, sert ve gri sahili görüldüğünde sadece ileriye baktım.

Cevapları bulabileceğim bir yer, evet.

Ama aynı zamanda kendi kaderimi kontrol etmeye başlayacağım yer.

Tamar için, sensiz kaybolurdum!

TEŞEKKÜRLER

Pek çok romanım gibi, *Kanla Mürekkeplenmiş Kader de* yazmaya başlamak için dizüstü bilgisayarımı açmadan önce *yıllarca* kafamda yaşadı, bu yüzden vahşi kalkan kızım şimdiden eski bir arkadaş gibi hissettiriyor. Freya'nın hikayesini yazarken birçok nedenden ötürü büyük bir katarsis yaşadım, ancak en önemlisi, yaratıcı sürecimi engelleyecek hiçbir son tarih veya beklenti olmadan yine kendim için yazıyor olmamdı. Yazması inanılmaz keyifli bir romandı ve Del Rey'deki yerini aldığı anda heyecanım daha da arttı.

Her zaman olduğu gibi, herkesten talep etmelerine rağmen yazarlık kariyerime verdikleri sonsuz destek için aileme minnettarım. Bana verdiğiniz sevgi olmasaydı yaratamazdım ve hepimize hayatımda olduğunuz için çok minnettarım.

Bu romanı ilk okumadan itibaren destekleyen ve ona layık bir yuva bulan inanılmaz menajerim Tamar Rydzinski'ye çok teşekkürler! Yaptığınız her şey için teşekkür ederim! Context Literary Agency'deki ekibe ve yabancı ajanslarıma, romanlarımı dünyanın dört bir yanındaki okuyucuların eline ulaştırmak için perde arkasında yaptığınız tüm çalışmalar için teşekkür ederim.

Del Rey ve Del Rey UK ekibi, Freya ve Bjorn'a duyduğunuz tutku ve heves için sonsuza dek minnettar kalacağım, ancak editörüm Sarah Peed'e özel bir teşekkür borçluyum, bütün gece uyumayıp taslağı okudu ve ertesi sabah teslim aşamasındaki bir yazarın duyabileceği en güzel sözlerle beni aradı. Sizinle çalışmak her adımda büyük bir zevkti ve ikinci raundu dört gözle bekliyorum!

İlk günden itibaren #teamfreyorn'un kaptanı olan muhteşem arkadaşım ve asistanım Amy'ye çok teşekkürler. Okuyucularım Bjorn'un BVD enerjisi için sana minnet borçlu, çünkü beni her adımda onun seviyesini yükseltmeye teşvik ettin. Freya sana teşekkür ediyor, ben de öyle!

Elise Kova, sen hem bir arkadaş hem de bir ilham kaynağısın ve mesajların ve desteğin olmadan günlerim daha karanlık olurdu. Melissa Frain, sen tanrıların bir hediyesisin-ilk taslaklardaki yardımın için çok teşekkür ederim! NOFFA'nın hanımlarına, hepinizi tanıdığım için kendimi şanslı hissediyorum ve sohbetlerimiz hepimizin yaptığı bu çılgın işin stresini büyük ölçüde azaltıyor.

Her zaman olduğu gibi en büyük teşekkürüm okurlarıma, özellikle de on yılı aşkın bir süredir benimle birlikte olanlara. Sizin sayenizde bu kadar çok inanılmaz fırsatla karşılaştım ve umarım *Kanla Mürekkeplenmiş Bir Kader*'i okurken de yazarken olduğu kadar keyif alırsınız.

DANIELLE L. TARAFINDAN

JENSEN KÖPRÜ KRALLIĞI SERİSİ

Köprü Krallığı Hain
Kraliçe
Yetersiz Varis Bitmeyen
Savaş

MALEDICTION ROMANLARI

Çalıntı Ötücü
Kuş Gizli Dişi
Avcı Savaşçı
Cadı
Kırık Olanlar (Prequel)

KARANLIK KIYILAR SERİSİ

Karanlık
Sahiller
Karanlık
Gökyüzü
Lekelenmiş İmparatorluk (Prequel)
Yaldızlı Yılan

KADERİ OLMAYANLARIN DESTANI

Kanla Mürekkeplenmiş Bir Kader

YAZAR HAKKINDA

DANIELLE L. JENSEN, Bridge Kingdom, Dark Shores ve Malediction serilerinin yanı sıra Saga of the Unfated'ın *USA Today* çoksatan yazarıdır. Romanları uluslararası alanda on beş dilde yayımlanmaktadır. Calgary, Alberta'da ailesi ve kobaylarıyla birlikte yaşamaktadır.

danielleljensen.com

Instagram: [@danielleljensen](https://www.instagram.com/danielleljensen)

[Facebook.com/authordanielleljensen](https://www.facebook.com/authordanielleljensen)

TikTok: [@daniellelynnjensen](https://www.tiktok.com/@daniellelynnjensen)

Penguin
Random
House

What okuma
listenizde sırada
ne var?

Bir sonraki harika
okumamızı
keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.